

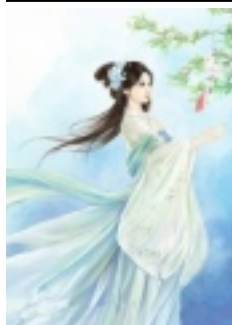
Hoà Trung Hoan

Contents

Hoà Trung Hoan	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	11
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	21
7. Chương 7	24
8. Chương 8	27
9. Chương 9	30
10. Chương 10	33
11. Chương 11	36
12. Chương 12	40
13. Chương 13	43
14. Chương 14	47
15. Chương 15	51
16. Chương 16	54
17. Chương 17	57
18. Chương 18	60
19. Chương 19	63
20. Chương 20	65
21. Chương 21	68
22. Chương 22	71
23. Chương 23	74
24. Chương 24	77
25. Chương 25	81
26. Chương 26	84
27. Chương 27	87
28. Chương 28	90
29. Chương 29	93
30. Chương 30	96
31. Chương 31	99
32. Chương 32	102
33. Chương 33	106
34. Chương 34	109
35. Chương 35	112
36. Chương 36	115
37. Chương 37	118
38. Chương 38	121
39. Chương 39	124
40. Chương 40	127
41. Chương 41	131

42. Chương 42	134
43. Chương 43	137
44. Chương 44	140
45. Chương 45	143
46. Chương 46	146
47. Chương 47	149
48. Chương 48	153
49. Chương 49	156
50. Chương 50	159
51. Chương 51	164
52. Chương 52	179
53. Chương 53	184
54. Chương 54	190
55. Chương 55: Chương 55	195
56. Chương 56	205
57. Chương 57	210
58. Chương 58	215
59. Chương 59	221
60. Chương 60	226
61. Chương 61	232
62. Chương 62	236
63. Chương 63: Phiên Ngoại	246

Hoa Trung Hoan

Giới thiệu

Cái ngày ta và phò mã hòa ly, cảnh xuân nắng ấm, ngọc lan trong cung nở rộ, dưới tán cây ngọc lan

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-trung-hoan>

1. Chương 1

Từ sau khi chuẩn ra hỉ mạch, ta thường ói đến nhũn cả tứ chi, ngày nào cũng phải ói đến lục phủ ngũ tạng như bay ra mới chịu dừng lại. Vân Vũ bưng chén canh gừng tới, nàng hạ giọng nói: “Công chúa, uống canh gừng đi ạ, có thể dừng nôn lại.”

Ta sờ cái bụng đã hơi lộ ra, “Không cần, nôn cũng thành thói quen rồi.”

Vân Vũ là nha hoàn bên người ta, là ta mua được trên phố. Lúc trước ta gặp Vân Vũ, là ở trong thuyết thư lâu.

Người trên phố lúc rồi rã thì chuyện thích nhất là nghe tám chuyện, không may ta thân là trưởng công chúa của Đại Vinh, lại càng không may chính là ta đã từng làm rất nhiều chuyện hoang đường, kết quả ta chính là người được nhắc đến nhiều nhất trên phố. Một hôm ta hơi tò mò, liền mai phục trong thuyết thư lâu nghe kể câu chuyện theo đuổi phò mã của ta.

Thuyết thư tiên sinh đang nói rất kích động, nước bọt bay tung tóe như Hoàng Hà vỡ đê, ta nhẹ phe phẩy quạt ngọc, che trước mặt. Trong lòng ta hơi cảm khái, thuyết thư tiên sinh này thật là mồm mép quá đi, năm đó chuyện ta theo đuổi phò mã là sự thật, nhưng Thường Ninh ta có thể thề với trời với mọi người, ta vốn là người quang minh chính đại, hành tung đoan chính, tuyệt đối không hạ xuân được với phò mã rồi bá vương ngành thượng cung.

Ta định đứng lên để cãi lại, không ngờ lúc này thuyết thư tiên sinh lại lái theo hướng khác, đang nói đến cảnh kiều diễm của ta với trai bao trong phủ nửa đêm đại chiếm ba trăm hiệp, còn phò mã thì đội mũ xanh đứng bên góc tường xem ta diễn hồng hạnh xuất tường...

Ta xoa trán muốn thở dài, nhưng ta còn chưa có thở ra thì đã có người đập bàn đứng lên, nước bọt bay tung tóe cái lí dùm ta, hơn nữa còn trích dẫn mấy danh ngôn của các văn nhân nhà thơ để chứng minh ta là trưởng công chúa phẩm hạnh cao thượng.

Ta suýt nữa lệ rơi đầy mặt, khó có người tôn trọng ta như thế bao giờ. Hai mắt ta phóng về phía đó, vừa nhìn một cái, Vân Vũ liền theo ta cho đến tận bây giờ.

Nhớ lại chuyện cũ trong lòng ta cảm khái vạn phần. Có điều vừa cảm khái, ta lại bắt đầu muốn ới. Nôn khan vài tiếng, sắc mặt tái nhợt đi trông thấy, lúc này Vân Vũ nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Công chúa, để em đi lấy dây thừng đem trói phò mã gia tới đây.”

Ta liếc mắt nhìn nàng, “Vân Vũ, em đánh không lại phò mã đâu.”

Vân Vũ hoán hận nói: “Đánh không lại phò mã gia, nhưng em nhất định đánh thắng con hồ ly tinh kia! Em lập tức đi mượn dao rạch mặt con tiện nhân kia, xem ả còn muốn dụ dỗ phò mã gia thế nào nữa!”

Ta không kịp ngăn cản Vân Vũ, nàng đã hung hăng xông ra ngoài.

Hồ ly tinh họ Đỗ tên Tịch Tịch, là ca kỹ trong Phú Xuân lâu.

Theo mật thám báo lại, khoảng ngày mồng ba tháng tám năm Hữu Bình thứ tư, phò mã cùng với hồ ly tinh Đỗ Tịch Tịch ở trong phòng ‘Thiên’ trong Phú Xuân lâu bắt đầu có quan hệ nam nữ chó má bất chính.

Sau này ta đến thuyết thư lâu nghe thuyết thư tiên sinh đem kinh đường mộc võ ra sự tích xuất tường của ta đến nỗi nước bọt văng tung tóe thì ta bắt đầu hoài nghi liệu thuyết thư tiên sinh có phải đã bị phò mã mua chuộc không, nếu không tại sao hẳn lại kể chuyện trái sự thật như vậy.

Cho tới bây giờ chưa từng là hồng hạnh bao giờ...

Người ngồi xổm ở góc tường đội mũ xanh là ta, không phải phò mã.

Ta nghĩ ta mãi mãi sẽ không quên được đêm hôm đó, tuyết rơi ngoài tường đã mấy ngày liền, trong tường xuân quang khôn cùng, tiếng thở dốc của phò mã, âm thanh yêu kiều của nữ tử, như gió lạnh quất lên mặt ta.

Phò mã giải thích với ta: “Công chúa, ta với nàng ta không phải chuyện như nàng nghĩ đâu.”

Mối tình đầu của ta là phò mã, ta toàn tâm toàn ý yêu hắn, trước nay ta đều nhin. Nhưng chuyện hôm đó bất ngờ như một cái gai đâm vào lòng ta, dù ta với phò mã ngọt ngào bao nhiêu thì cuối cùng yêu thương cũng đi ra, đâm vào ta từng cú.

Sau đó, phò mã cuối cùng cũng nói với ta: “Công chúa, xin nàng buông tha Tịch Tịch, nàng ấy chỉ là một nữ tử yếu đuối, không đáng để nàng gây chiến.”

Thuyết thư tiên sinh hiểu lầm ta, phò mã cũng hiểu lầm ta, ta chưa bao giờ làm chuyện gì với Tịch Tịch của hắn.

Ta giải thích nhưng phò mã không tin.

Ta nghĩ là tất cả mọi người không muốn tin ta, thế là ta cứ dứt khoát tất cả chuyện đó biến thành thật, như là nạp trai bao, như là ăn hiếp Tịch Tịch của phò mã. Sau đó ta lại có hỉ mạch, phò mã biết được cũng không vui mừng, ngược lại có chút lãnh đạm.

Ta biết hẳn không tin đứa bé trong bụng ta là của hẳn.

Đột nhiên ta thấy có người đẩy cửa vào. Ta ngược nhìn, thì ra là phò mã. Mắt hẳn liếc nhìn bụng ta, hẳn cầm chén canh gừng trên bàn đưa cho ta, “Nghe Vân Vũ nói nàng lại nôn?”

Ta uống chén canh đã nguội ngắt, nói: “Đã thành quen rồi.”

Phò mã thản nhiên nói: “Vậy là tốt rồi. Ta nghe thái y nói, qua mấy tháng nữa có lẽ sẽ chuyển dạ.”

Ta lại hộp một hộp canh gừng lạnh đến nỗi khiến ta run tay, “Còn hai tháng nữa.” Dừng lại, rồi ta nhẹ nhàng nói: “Yến Thanh, ta sợ đau.”

Phò mã họ Yến tên Thanh, tự Tử Mặc, nhưng hẳn chưa bao giờ để ta kêu tên tự của hẳn. Hẳn nhìn ta một lúc lâu rồi mới nói: “Bệ hạ thương nàng như thế, sẽ tìm thái y tốt nhất đến bên cạnh nàng.”

Trong nháy mắt lòng ta nguội lạnh.

Sau khi phò mã đi thì Vân Vũ bước vào, nàng tức giận bất bình nói: “Phò mã gia thật khốn nạn! Công chúa, người đi thỉnh cầu bệ hạ ban thánh chỉ hưu phu đi. Công chúa, bây giờ là vừa hay đấy ạ, bỏ một phò mã vẫn còn hàng nghìn hàng vạn phò mã khác ở bên ngoài chờ công chúa sủng hạnh!”

Kỳ thật Vân Vũ nói rất đúng, ta thật sự là không cần phải miễn cưỡng như bây giờ, nhưng hết lần này đến lần khác trong lòng ta đều luyến tiếc yến Thanh không quên được.

Lần đầu tiên gặp Yến Thanh, hẳn không biết ta là công chúa. Ngày hôm đó một mình ta xuất môn, không may trúng mưa to như trút nước, ta lại đang trên đường núi, chân bị trượt một cái lặn đến dưới chân núi, còn bị thương nữa. Là Yến Thanh đã cứu ta, hẳn ở trong căn nhà tranh dưới chân núi chăm sóc ta suốt một tháng.

Rồi Yến Thanh đi thi tú tài, lúc ta rời khỏi căn nhà tranh, Yến Thanh bảo ta chờ hẳn, chờ hẳn công thành danh toại thì hẳn sẽ lấy ta làm phu nhân Trạng Nguyên.

Sau đó đúng là Yến Thanh đỗ Trạng Nguyên như mong muốn.

Thừa Văn biết ta thích Yến Thanh, lúc ở trên điện liền đem ta cho hẳn. Thừa Văn là hoàng đệ của ta, cũng là hoàng đệ của Đại Vinh này, hẳn đối đãi với a tỷ ta rất tốt. Ta núp sau tấm màn, lên quan sát biểu cảm của Yến Thanh, sắc mặt Yến Thanh thay đổi tại chỗ.

Lúc đó tâm tình ta rất phức tạp, tuy nói mặc kệ Yến Thanh đồng ý hay là không, người hẳn lấy chỉ có thể là ta. Nhưng lúc này, cuối cùng ta lại muốn Yến Thanh kháng chỉ. Và Yến Thanh cũng làm đúng như ta mong muốn, quỳ xuống cự tuyệt tứ hôn.

Hẳn nói hẳn đã có người trong lòng, thà chết chứ không chịu khuất phục. Thừa Văn nói nếu hẳn không cưới công chúa, quan mẫu Trạng Nguyên phải tháo xuống. Đường như Yến Thanh không chút do dự chọn ta, là ta trong căn nhà tranh.

Ta nghe thấy thế mà vui sướng, có người vì ta mà đồng ý làm những chuyện đó, ta quả thật may mắn, vô cùng may mắn.

Sau đó ta với Yến Thanh vợ chồng hòa hợp, cuộc sống vô cùng mỹ mãn.

Chỉ tiếc cho đến bây giờ, ta không hiểu được tại sao ta với phò mã lại đi đến nông nỗi này.

Vân Vũ đỡ ta ra ngoài đi lại, ta ưỡn bụng bầu, ở trong phụ công chúa chậm rãi lui tới. Đi được một lát chợt nghe đám hạ nhân cách đó không xa xì xào bàn tán.

“Ôi chao, nghe nói phò mã gia lại đi ra ngoài...”

“Nhất định là đi gặp con hồ ly tinh kia rồi.”

“Hầy, công chúa của chúng ta thật đáng thương, xinh đẹp thế nào cũng không đánh lại nhan sắc tầm thường của con hồ ly kia.”

...

Vân Vũ tức giận hét to: “Các người đang nói gì.”

Ta vỗ tay Vân Vũ, “Bình tĩnh.”

Bọn hạ nhân nhìn thấy ta, sợ đến sắc mặt trắng bệch, môi run run, ta cười nói: “Không có việc gì, các người đi xuống đi.” Rồi ta sờ mặt mình, nói với Vân Vũ: “Vân Vũ, em có cảm thấy ta rất đáng thương?”

Vân Vũ vội lắc đầu, “Không có không có, công chúa thân phận tôn quý, bệ hạ lại đối đãi với người tốt như thế, công chúa muốn cái gì có cái đó, làm sao lại đáng thương được?”

Ta sờ bụng, cười nói: “Đúng thế.”

Hôm ta lâm bồn, hoa ngọc lan trong phủ nở, ta tê tâm liệt phế hét tên phò mã, hét đến nổi khản cả giọng, nhưng phò mã không hề xuất hiện.

Lúc ta sinh cực kỳ đau, sinh hai ngày một đêm, cuối cùng là thai chết lưu.

Sau đó, ta làm ra chuyện cực kỳ hoang đường.

Ta để người võ công cao cường bên cạnh ta nửa đêm dùng bao tải chụp phò mã bắt lại đây, tự mình lấy gậy gõ đánh hắn, đem yêu hận giận ghét bốn năm nay hóa thành lực mà đánh người.

Đợi đến lúc đánh hết sức thì ta sai người mở bao tải ra, ta tự mình hôn đứa bé sắc mặt xanh tím thả vào trong lòng hắn.

“Ta sinh con trai, người nhìn đi, có phải nó rất giống người không?”

Thần sắc Yến Thanh trắng bệch.

Ta cười nói, “Yến Thanh, chúng ta hòa ly đi.”

Trên đường đi ra khỏi điện ta gặp không ít đại thần. Bọn họ ồn ào tỏ vẻ muốn nói chuyện với ta. Thường ngày bọn họ thấy ta tránh được thì đều tránh, hôm nay chủ động tìm tới cửa quả thật là rất ngạc nhiên. Tuy nói ta vừa mới hòa ly phò mã, nhưng ta vẫn phải giả vờ phờ khuôn mặt tươi cười sáng lạn ra, “Ừm? Chư vị muốn đến đây chúc mừng ta với Yến Thanh hòa ly sao?”

Da mặt bọn họ rung lên, nhất thời đưa mắt nhìn nhau.

Ta che miệng cười, “Các vị chớ căng thẳng, ta chỉ nói đùa thôi. Chư vị đây đã muốn nói chuyện thì chúng ta đến đình trong hồ ở phía trước thôi.” Các vị đại thần lên tiếng phụ họa, vội chấp tay để ta đi trước.

Đã sớm có cung nhân chuẩn bị tốt ở trong đình, ta thản nhiên ngồi ở nhuyễn y, chậm rãi hớp chén trà thơm, rồi từ từ nói: “Các người cũng ngồi đi, đã bảo là có chuyện muốn nói thì cũng không cần câu nệ đâu.”

Các vị đại thần hành lễ cảm ơn, đợi bọn họ ngồi xuống, ta mới đặt chén trà xuống, cười híp mắt nói: “Ừm? Chư vị đây muốn nói chuyện gì với ta?”

Trong đó có một vị đại thần ho khan, ta liếc mắt nhìn hắn, vị đại thần này theo ta nhó thì nhìn như đảm nhận chức vụ thị lang bộ hộ, chỉ thấy hắn lau mồ hôi trên trán, run rẩy nói: “Công chúa, vi thần có quen một người, năm nay vừa mới mười bảy, tướng mạo đường đường, là long phượng giữa nhân gian.”

Lại một vị đại thần nói tiếp: “Vi thần cũng quen một người, mày kiếm mắt sáng, môi hồng răng trắng, dung mạo có thể sánh với Phan An.”

“Vi thần cũng có biết một người, vừa văn vừa võ, gia thế trong sạch, tuổi gần mười lăm.”

...

Bọn họ tuân tự mà nói, cuối cùng, trăm miệng một lời nói: “Người vi thần tiến cử có thể đảm nhiệm chức phò mã.”

Miệng ta giật giật, thì ra là quốc thái dân an đã lâu, đại thần không cần bàn chính sự lại đến thay ta làm mai mối sao? Ta cười khan một tiếng, “Tâm ý của chư vị giống như cảnh xuân hôm nay vậy, ta có thể cảm nhận được. Chẳng qua...” Ta lấy ly thư mà Thừa Văn mới cộp ắn xong trong tay Vân Vũ, chậm rãi mở ra ở trên bàn đá, “Cái đó với ly thư đây nóng đến bỏng tay, chư vị có cần phải tới cảm nhận không?”

Các vị đại thần cùng cười khan vài tiếng.

Ta sờ ly thư, híp mắt cười nói: “Không ngại nói thật với các vị đây, diện thủ trong phủ ta mỗi người ai ai cũng đều tướng mạo đường đường nhân trung long phượng mày kiếm mắt sáng môi hồng răng trắng dung mạo tựa Phan An vừa võ vừa văn gia thế trong sạch.”

Các đại thần lau mồ hôi lạnh, gượng cười.

“Công chúa... rất biết thưởng thức.”

“Đâu có đâu có.”

Khó lại được cùng các vị đại thần trong triều nói chuyện phiếm, ta lại càng vất hết óc đòi hỏi yêu cầu đối với phò mã. Ta nói rất thỏa thích, ngược lại số lần cười gượng của bọn họ nhiều đến nỗi có thể biến thành xác khô.

Vì để tránh cho tình cảnh bi thảm xuất hiện, ta uống ngụm trà cho ướt họng, xem như đã nói chuyện xong.

Vân Vũ cười trộm nói: “Công chúa, đoán là cỡ một năm nữa năm nữa bọn họ không dám đến tìm người nói chuyện đâu.”

Ta đặt chén trà xuống, ngáp một cái, “Cái này cũng không thể trách bọn họ, chỉ có thể trách bốn công chúa có tiếng xấu ở bên ngoài, bọn họ bảo vệ con mình đến sốt ruột, sợ là hôm nay ta hòa ly, ngày mai đã chọn phò mã thành thân.”

Tin ta với phò mã hòa ly vừa truyền ra ngoài, người trong kinh thành ngay lập tức thành thân nhiều hơn. Hôm nay ta tiến cung, lúc đi qua phố đông còn gặp bảy tám kiệu hoa chặn giữa đường, quả thật là náo nhiệt trước nay chưa từng có.

Ta sờ cằm, “Vân Vũ, em cảm thấy ta nhìn rất giống bụng đói ăn quàng sao?”

Vân Vũ nghiêm túc nói: “Không có.”

Ta cảm thấy dễ chịu.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, chợt có vài đoá hoa bay ngang trước mắt ta, theo bản năng ta giơ tay hứng, cúi đầu nhìn, thì ra là hoa ngọc lan. Lúc ta sinh con, ta đau đến nỗi không thể suy nghĩ, cứ liên tục nhìn ra hoa ngọc lan ngoài cửa sổ, coi nó là phò mã. Chỉ tiếc bây giờ hoa ngọc lan vẫn còn, nhưng đứa bé đã mất.

Ta nói với Vân Vũ: “Đi lên phía trước ngắm hoa ngọc lan thôi.”

Tuy nói chuyện đau lòng đã qua, nhưng cảnh xuân hôm nay khó được long lanh như thế, ta quyết không thể phụ với cảnh xuân được. Bởi vì cái gọi là đời người cần phải vui hết mình, ta đã vì Yến Thanh đau lòng bốn cái xuân thu, hôm nay, ta sẽ không vì bất kỳ nam nhân nào mà bỏ qua cơ hội vui chơi.

Đi theo sau ta ngoại trừ Vân Vũ còn có bốn cung nữ, tên là Như Ca, Như Vũ, Như Thi, Như Họa. Ta không thể phân biệt rõ tên bốn người các nàng nên thường gọi sai người. Nhưng mà cũng chẳng quan trọng, dù sao lần nào ta gọi người cũng có người đáp.

Các nàng trước kia là hầu hạ Quán Quán, sau khi Quán Quán xuất cung, các nàng liền đến hầu hạ ta. Quán Quán từng là thái hậu của Đại Vinh, cũng là tri kỉ khuê phòng của ta, Quán Quán là tên tự của nàng. Chẳng bao lâu sau, tại thuyết thư lâu, những chuyện hoang đường của ta với Quán Quán lần lượt lên đài.

Nói đến Quán Quán, nàng cũng tính là một nhân vật truyền kì. Hoàng đế của ta đến bây giờ vẫn còn giữ lại bóng dáng của nàng trong đầu, cho dù Thừa Văn không nói nhưng ta cũng biết được.

Ta thở dài hỏi: “Như Ca mỹ nhân, mấy ngày nay bệ hạ có chỗ nào khác thường không?”

Nàng đáp: “Bẩm công chúa, bệ hạ hết thấy đều bình an.”

Ta nói: “Có thật một chút bất thường cũng không có?”

Như Ca lại nói: “Nếu nói có thì cũng có, hôm qua ở ngoài cung bệ hạ gặp được một thầy tướng số, gã xem bói cho bệ hạ xong, sáng nay bệ hạ liền bổ nhiệm y làm quốc sư.”

Ta sững sốt, không khỏi xoa trán thở dài. Xem ra tỷ lệ chúng ta đều là số khổ, đồng thời đều gặp chuyện đau lòng, ta còn có thể nhìn rõ, nhưng không ngờ hoàng đế của ta là người không tin quỷ thần, giờ lại sa đoạ đến như vậy.

Ta chớp mắt hỏi: “Gã thầy tướng kia đã nói gì với bệ hạ?”

“Bẩm công chúa, Như Hòa không biết ạ.”

“Thì ra người là Như Hòa mỹ nhân...” Ta trầm ngâm một lát lại hỏi: “Dung mạo của quốc sư như thế nào?” Chẳng dè không ai trả lời, ta liền xoay người, lặp lại một lần nữa.

Như Hòa đỏ mặt nói: “Là kinh... kinh vi thiên nhân*.”

(* Thành ngữ dùng để chỉ sự phi thường kinh ngạc khi nhìn thấy hoặc nghe thấy người nào đó, nghĩ đến chỉ có thần tiên mới có thể như thế)

Ta chớp mắt nói: “Là kinh vi thiên nhân như thế nào?”

Nàng nói: “So với Thẩm tướng năm đó còn hơn hẳn ba phần.”

Ta hơi kinh ngạc, năm đó tướng mạo và khí chất của Thẩm tướng thuộc hàng tốt nhất, bây giờ lại còn có người hơn, chuyện này thật là làm ta lo lắng. Nếu là một người có tướng mạo đạt đến đỉnh điểm, đó chính là nam nữ già trẻ đều thích. Mà Thừa Văn vẫn chưa tỉnh lại sau tổn thương đó, bây giờ lại nhảy ra một gã thầy số kinh vi thiên nhân, đây chẳng phải là muốn đoạn tụ sao?

Lúc này không biết là Như Vũ hay Như Ca hay Như Thi nói: “Đêm qua bệ hạ với quốc sư ở trong phòng nói chuyện cả một đêm.”

Một đêm...

Hai chữ này quả nhiên khiến người ta suy nghĩ lung tung.

Ta nhất định không thể để Thừa Văn thành đoạn tụ được, bây giờ ta chẳng còn tâm trí đâu mà ngắm hoa ngọc lan, vì thế liền nói: “Bổn công chúa thật rất muốn gặp cho biết quốc sư đến tột cùng là kinh vi đến mức nào. Giờ quốc sư có ở trong cung không?”

Lời còn chưa dứt, trên mặt Như Hòa xuất hiện hai đám mây hồng, “Công...công chúa, quốc sư đến.”

Ta sững sờ, xoay người lại nhìn, xa xa có hai người đang đi về phía ta, mà trong đó có một người ngồi trên xe lăn. Đợi ta nhìn rõ tướng mạo của người kia thì ta bỗng dưng cảm thấy bốn chữ ‘kinh vi thiên nhân’ của Như Hòa dùng lúc này quả nhiên không sai.

Mỹ nam trong phủ ta như mây, tiền phò mã cũng thuộc vào hạng tốt nhất, nhưng từ khi nhìn thấy quốc sư, hai mắt đã quen nhìn nam sắc của ta đúng là khó có thể thu lại trên người hắn.

“Vi thần bái kiến công chúa điện hạ, chân của vi thần đang bị thương, không thể hành lễ với công chúa, mong công chúa thứ lỗi.”

Ta lấy lại tinh thần, liên tục khoát tay nói: “Quốc sư không cần đa lễ.”

Giờ khắc này, ta âm thầm nghĩ: chờ sau khi hồi phủ, nhất định phải sai người lấy được một bức vẽ của quốc sư dán lên đầu giường, ta muốn ngày đêm đều đối diện với hắn. Đợi sau khi ánh mắt ta đã quen với bộ dạng kinh vi thiên nhân như thế, ta sẽ lại đến nói cho hắn biết, dựa vào sắc đẹp để nhận lấy một chức quan là không thể được.

“Quốc sư họ gì?”

“Vi thần họ Ôn.”

Ồ, trong sách sử dường như chưa từng xuất hiện qua kẻ lam nham gây họa nào họ Ôn thì phải...

“Tên?”

“Tên chỉ một chữ Diễm.”

Ôn Diễm, Ôn Diễm, đúng là một cái tên mềm mại như ngọc.

“Tự?”

Quốc sư xem chừng sững sốt, rồi mới cười dịu dàng, “Vi thần tự Cảnh Nhuận.”

Cảnh Nhuận, Cảnh Nhuận, quả nhiên đặc biệt mềm mại.

Lúc này Vân Vũ lặng lẽ nói với ta: “Công chúa, có phải tiếp theo người nên hỏi quốc sư đã từng có hôn phối chưa?” Âm thanh của Vân Vũ không lớn, chẳng qua cũng đủ để Ôn Diễm nghe được.

Hắn mỉm cười nhìn ta, hình như không có gì là không ổn cả.

Ta nghĩ tầm tiếng xấu của Thường Ninh công chúa bên ngoài đã rõ ràng, đoán là hắn cũng rõ mười mươi. Không thể không nói, tâm tư của Ôn Diễm này đúng là yêu tinh, sau khi dựa vào sắc đẹp để mê hoặc Thừa Văn, giờ lại muốn đến mê hoặc ta.

Ta kiên quyết sẽ không bị sắc đẹp mua chuộc.

Ta trừng mắt liếc Vân Vũ, “Đừng có nói bậy.” Thân là trưởng công chúa của Đại Vinh, ở trước mặt thần tử, nên phô ra có khí thế, ta đang chuẩn bị mở miệng ra oai phủ đầu với Ôn Diễm thì Ôn Diễm đã nở nụ cười với ta.

Cảnh xuân tươi đẹp, hoa ngọc lan nở, đủ loại cảnh đẹp lúc này ta đều cảm thấy không so với nụ cười của Ôn Diễm.

Hắn chậm rãi xòe bàn tay ra, trong lòng bàn tay hắn là một hạt giống màu nâu.

“Công chúa, đem nó gieo xuống, ba tháng sau người sẽ nhận được một phò mã mới.”

2. Chương 2

Hạt giống... phò mã?

Sau khi hồi phủ, ta nhìn chăm chú vào hạt giống mà Ôn Diễm cho ta. Hạt giống này tròn tròn màu nâu nhạt, bề mặt sáng bóng trơn trượt, có vẻ mượt mà. Ta cân nhắc lui tới vẫn cảm thấy là Ôn Diễm đang lừa ta.

Cỏ có thể có hạt giống, hoa có thể có hạt giống, đồ ăn cũng có thể có hạt giống, nhưng người vạn lần không có hạt giống. Nếu quả thật người có giống, thì mấy năm trước ta chắc chắn trên mặt đất đầy hạt giống, đợi đến mùa thu thì ta sẽ thu hoạch được vô số phò mã, làm sao còn có thể vì Yến Thanh mà trải qua xuân thu buồn?

“Ôi chao, công chúa, em đang tự hỏi một vấn đề nghiêm túc.” Vân Vũ chống cằm, hai mắt sáng trong suốt, “Chờ cho khi giống tân phò mã nảy mầm, có phải công chúa nên đi tìm quốc sư xin thêm nhiều hạt giống trẻ em?”

Da mặt ta run rẩy, “Em thật sự tin vào mấy lời nhảm của Ôn Diễm?”

Vân Vũ nói: “Quốc sư đại nhân có thể chỉ trong một ngày ngăn ngừa khiến bệ hạ tin phục, ắt có bản lĩnh của mình.”

Ta xin phép không tin Ôn Diễm có bản lĩnh như thế, ta nắm hạt giống trong tay, u ám nói: “Bây giờ ta nên bóp nát hạt giống này, ba tháng sau tự ta muốn xem Ôn Diễm đi nơi nào tìm phò mã mới cho ta.”

Vừa dứt lời, hai tay ta lập tức dùng sức, không ngờ hạt giống này lại cứng thế, ta dùng chân đạp vài cái, nó vẫn nguyên vẹn như trước.

Vân Vũ nhào tới, nhanh chóng lấy khăn tay xoa xoa, “Ồi công chúa, phò mã gia suýt nữa chết ở dưới chân người rồi.”

Ôn Diễn quả thật là kẻ gây họa, mê hoặc Vân Vũ thành bộ dạng này rồi.

Ta thật sự là không vừa mắt. Ta xoa trán thở dài: “Thôi thôi, ta cũng không giết chết nó. Vân Vũ, em đem phò mã gia của em chuyển đến chỗ nào mà ta không thấy được đi.”

Vân Vũ nghe thế, vui mừng nhặt hạt giống lên chạy ra ngoài.

Tự ta rót trà, sau khi thử trà xong, ta bảo hạ nhân gọi Ngô Tung đến đây. Ngô Tung là tổng quản trong phủ công chúa ta, là ta đem theo từ trong cung, ta khá là tín nhiệm hắn, mọi chuyện lớn nhỏ trong phủ đều do hắn xử lý.

Không đến một khắc, Ngô Tung đã tới.

Ta uống chút trà cho thấm giọng rồi hỏi: “Trong phủ hiện giờ có bao nhiêu diện thủ?”

“Bẩm công chúa, tổng cộng có hai mươi ba người.”

Ta suýt chút nữa phun trà trong miệng ra, “Hai... hai mươi ba người? Sao ta nhớ năm trước chỉ có bảy tám người?”

Ngô Tung nói: “Đầu năm nay bệ hạ thưởng cho công chúa không ít diện thủ, công chúa đều nhận hết.”

Cuối cùng ta cũng nuốt được miếng trà trong miệng, hồi đầu năm ta đang còn bức bối với Yến Thanh, ai đến cũng không cự tuyệt. Kỳ thật mấy năm qua, tuy là ta thu không ít diện thủ, nhưng trên thực tế quan hệ của ta với bọn họ tương đối thuần khiết. Ta là người có sở thích, nếu không phải là người trong lòng ta, ta tuyệt đối không dễ dàng để hắn chạm vào ta.

Lại nói tiếp, mục đích nạp diện thủ của ta cũng thật là trẻ con, chỉ bởi vì Yến Thanh bên ngoài có Đỗ Tịch Tịch, kết quả ta liền giận dữ, tìm càng nhiều ‘Đỗ Tịch Tịch’, nhưng lại quang minh chính đại nuôi ở trong phủ đệ.

Xem ra đến cuối cùng ta và Yến Thanh không thể gần nhau được, tuy là hấn sai trước, nhưng chung quy ta vẫn có cái sai.

Nhưng cho dù thế nào thì những chuyện này cũng là quá khứ rồi.

Bây giờ ta với Yến Thanh đã hòa ly, ta cũng nên buông tay.

Ta nói với Ngô Tung: “Để bọn họ xuất phủ đi, sắp xếp cho bọn họ con đường bình an. Mấy năm qua làm diện thủ của bốn công chúa, thật là vất vả cho bọn họ rồi.”

Ngô Tung đáp “vâng” một tiếng.

Cho đến bây giờ Ngô Tung làm việc chưa từng sơ suất, ta tương đối yên tâm. Lúc này để đám trai ấy xuất phủ, hắn cũng làm rất tốt. Không quá ba ngày sau, diện thủ trong phủ công chúa toàn bộ đều đi mất.

Ta rơi vào im lặng, trong đầu thấy vui vẻ.

Vân Vũ nhiều ngày đang bận với hạt giống phò mã kia, nàng ở trong phủ công chúa tìm chỗ tốt có phong thủy tốt, trịnh trọng đem gieo hạt giống kỳ lạ, tưới nước bốn phân mọi thứ đều không thiếu. Nàng còn thể son sắt với ta: “Công chúa xin yên tâm, em sẽ đem phò mã gieo đến xinh đẹp, ba tháng sau nhất định sẽ cho người một phò mã mới độc nhất vô nhị, sẽ cố gắng để tướng mạo của tân phò mã gia có thể so với quốc sư còn kinh vi thiên nhân hơn.”

Vân Vũ vừa nói liền nhắc nhở ta, ta lập tức dặn bảo đám hạ nhân, trong vòng ba ngày trình lên bức họa của Ôn Diễn.

Bởi vì cái gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng, ta muốn giáo huấn Ôn Diễn một phen, việc khẩn cấp trước mắt là để vẻ đẹp của hắn không thể tiếp tục mê hoặc ta nữa. Ngày đêm ta đều nhìn khuôn mặt

này... đem khuôn mặt mặt mặt mặt mặt của hắn in sâu vào trong đầu, để lần sau khi gặp lại Ôn Diễm ta có thể bình tĩnh tự nhiên.

Ba ngày sau, bức họa của Ôn Diễm cũng được trình lên. Ta nhìn mà trong lòng thất vọng, ngay lập tức sai họa sư trong phủ. Cuối cùng ta suy đi nghĩ lại, tốt nhất vẫn nên tự đi mời Trương họa sư trong cung.

Trương họa sư rất nổi tiếng ở Đại Vinh, mọi thứ dưới ngòi bút được đông đảo quý nhân trong cung xem trọng. Lúc phụ hoàng tại thế cũng khen ngợi Trương họa sư không dứt, mấy năm trước ông ta còn phụng chỉ vẽ thái hậu, phong vận rất giống, chiếm được sự yêu thích của Thừa Văn, lại trao cho danh xưng là họa thánh. Xem ra cũng chỉ có ông ta mới vẽ ra một Ôn Diễm mà ta muốn.

Trong lòng ta tràn đầy chờ mong Trương họa sư, không ngờ mấy ngày đã qua Trương họa sư lại đến thỉnh tội, chòm râu trắng của ông ta run run, “Xin công chúa giáng tội, vi thần không vẽ được.”

Ta sững sờ, “Thử nói xem nào?”

Trương họa sư mặt mày ủ ê nói: “Tướng mạo quốc sư như thế trăm năm khó gặp, vi thần cân nhắc hồi lâu vẫn khó có thể hạ bút. Mặt mũi quốc sư lại càng giống sương mù thiên biến vạn hóa, vi thần khó có thể nắm bắt cái tinh túy này.”

Sau khi nghe xong, ta cũng bắt đầu mặt mày ủ ê. Ôn Diễm lại thật lợi hại, lại còn đem Trương họa sư tuổi đã trên năm mươi biến thành như thế này. Người này thật là nguy hiểm thật là nguy hiểm.

Ta cắn chặt răng, quyết định tự mình ra trận.

Mấy năm trước ta cũng từng học qua vẽ tranh. Tuy nói bức tranh vẽ ra cái gì chỉ bản thân biết được, nhưng dù gì cũng là tâm ý tương thông với vật. Lập tức ta sai người đi tra xét hành tung của Ôn Diễm. Nếu muốn có bức tranh của Ôn Diễm, vẫn là nên đi xem mặt mặt mặt mặt mặt này, sau cùng giống như tranh vẽ thì hành văn mới lưu loát được.

Theo như mật thám hồi báo, hành tung của Ôn Diễm lúc có lúc không, hơn nữa Thừa Văn lại châm chước vì cái chân tật của hắn mà cho phép hắn không cần vào triều. Kể từ đó, ta căn bản chẳng nhìn thấy mặt, càng khỏi nói đến bức tranh.

Nhưng ta là người rất có kiên nhẫn, Ôn Diễm tiếp tục ẩn hiện thế nào, dù sao cũng phải ăn uống, ta không tin không bắt được hắn.

May mà ông trời không phụ lòng người, sau nửa tháng, rốt cuộc ta cũng nhận được tin – gánh hát Anh Anh sẽ đến Sướng Hí viên mở buổi diễn mới, Ôn Diễm đi xem.

Từ sớm ta đã đến Sướng Hí viên quan sát, Ôn Diễm đang đau chân, chắc chắn sẽ không lên sương phòng ở tầng hai, như vậy hắn chỉ có thể ở lầu một. Vì có thể để có vị trí tốt nhất để ngắm khuôn mặt đó, ta mạnh tay bao hết toàn bộ sương phòng ở lầu hai.

Như vậy, bất luận là Ôn Diễm ngồi chỗ nào, ta đều có thể nhìn gương mặt đó mà không gặp trở ngại, có thể vẽ tranh.

Ngày hôm gánh hát Anh Anh diễn, để không phụ với cái danh hoành hành ngang ngược mà thuyết thư tiên sinh đánh giá ta, ta lấy tư thế của một công chúa đi chơi, thị vệ bao vây Sướng Hí viên ba vòng trong ba vòng ngoài, cổ kiệu lấp lánh đeo cái bảng phủ công chúa đứng ở ngoài Sướng Hí viên, ta ăn mặc thật long trọng, Vân Vũ giúp ta hạ kiệu, ta đứng ở ngoài kiệu đón gió cười xinh.

Nghe nói màn diễn linh đình hôm đó đã dọa chạy không ít quan lại quyền quý đến nghe hát. Vân Vũ nói có lẽ bọn họ cho rằng ta mượn chuyện đi nghe hát để tuyển phò mã nên đều sớm chạy thoát.

Sau khi ta vào Sướng Hí viên, ở bên trong đến nửa người cũng chẳng có.

Ta lấy làm đắc ý, hôm nay ta làm như thế cũng chính là để cho ta và Ôn Diễm hai người một mình. Bây giờ không có bóng một ai, thật sự là rất hợp ý ta.

Vân Vũ đem điểm tâm mang từ trong phủ công chúa ra xếp lên bàn, rồi cũng pha một bình trà Tín Dương Mao Tiêm. Nhưng có thể thấy rõ, hôm nay Vân Vũ có gì đó không yên lòng, ta đưa mắt nhìn ra bên ngoài, mây đen quay cuồng, xem ra trời sắp mưa.

Tất nhiên ta biết vì sao Vân Vũ không yên lòng, nàng là đang lo lắng cho hạt giống phò mã kia của Ôn Diển.

Ta lạnh giọng nói: “Em muốn về sao?”

Hai mắt Vân Vũ sáng ngời, “Công chúa muốn cho em về ư?”

Ta cười híp mắt nói: “Từ trước đến nay bốn công chúa đều rất biết quan tâm, đúng hay không?”

Vân Vũ gật đầu, “Công chúa là người biết quan tâm nhất mà em từng gặp.”

“Nếu thật là như vậy.” Ta “ừm” một tiếng, khoát tay, “Em về đi, nhân tiện thay ta gửi lời thăm hỏi đến hạt giống phò mã.”

Vân Vũ vui vẻ nói: “Nhất định nhất định rồi, sự quan tâm của công chúa, tân phò mã ở dưới đất cũng có thể cảm nhận được.”

Ta chợt thấy lời này của Vân Vũ có điều gì đó không đúng, nhưng nghĩ lại vẫn chẳng đào ra chỗ nào không đúng, thế là liền thôi. Vì ôm cây đợi thỏ nên ta tới có hơi sớm, đầu tử gánh hát là một người rất biết nhìn, hẳn tới hỏi ta có muốn diễn trước hay không, ta từ chối.

Ta tới nơi này không phải là để xem kịch, mà là xem người.

Người chưa đến, có diễn cũng vô dụng.

Ta nhìn rạp hát trống rỗng, trong lòng hơi cảm khái. Trước kia trong cung lúc xem hát thì tốt xấu gì bên cạnh cũng có tri kỷ xem cùng. Bây giờ tri kỷ đã đi lấy chồng ở tận Giang Nam, chỉ còn một mình ta trong kinh thành. Giờ xem hát, bên cạnh đến một người cũng chẳng có.

Ta rất cảm khái ăn hết hai chiếc bánh gạo, uống hết nửa chén Tín Dương Mao Tiêm. Khi ta lấy khăn tay lau miệng thì trong Sướng Hí viên trống rỗng lại vang lên bước chân. Ta vui vẻ, vội vàng ngẩng đầu nhìn.

Nhưng vừa nhìn, cả người ta cứng lại.

Là Yến Thanh.

3. Chương 3

Yến Thanh không thích xem hát, hai ta đã thành hôn bốn năm, điều này ta nhớ rất rõ.

Cỗ kiệu lóng lánh ánh kim còn đang gác ngoài Sướng Hí viên, chỉ cần không phải người mù thì không ai không biết Thường Ninh công chúa đang ở trong Sướng Hí viên.

Như vậy là...

Trước tình huống phò mã biết ta đang ở đâu mà hẳn lại còn không thích nghe hát, cuối cùng là có ý gì đây?

Ta rất muốn tự mình đa tình cho là Yến Thanh muốn đến gặp ta, sau khi hòa ly lại phát hiện ra bốn công chúa rất tốt, bây giờ quay về chính là muốn xoay chuyển tình thế, tiếp tục tiền duyên với bốn công chúa.

Chỉ tiếc rằng ta bị Yến Thanh làm tổn thương đến bốn năm dài, ý nghĩ như vậy ta không dám tham vọng.

Bây giờ, ta không tìm được mà cho rằng Yến Thanh quay về là do nhất kiến chung tình với vị quốc sư kính vi thiên nhân kia, đến nỗi vứt bỏ Đỗ Tịch Tịch rồi sau đó đoạn tụ với quốc sư!

Nghĩ như thế, ngay lập tức trong lòng ta khoan khoái cực kỳ.

Ngay cả lúc Yến Thanh hành lễ với ta cũng thể hiện được khí độ rất khá. Ta cười híp mắt uống hết chén Tín Dương Mao Tiêm còn lại, “Đứng lên đi, đây không phải trong cung, Yến thượng thư không cần đa lễ.”

Yến Thanh đứng thẳng người.

Ta quang minh chính đại nhìn hấn. Từ sau khi hòa ly, đây là lần đầu tiên ta gặp Yến Thanh. Hấn nhìn có vẻ thần sắc không tệ, máu ứ đọng trên mặt cũng tiêu tan, lại biến trở về bộ dạng tuấn lãng trước kia. Tuy nói nhất dạ phu thê bách dạ ân1, nhưng giờ khắc này ta gặp lại Yến Thanh, ta hi vọng hấn sống không tốt.

(1 Một đêm vợ chồng, trăm năm bên nhau)

“Thần sắc công chúa nhìn không tệ.”

“Yến thượng thư cũng chẳng kém.”

...

Ta với Yến Thanh nói mấy câu khách sáo, cuối cùng ta chợt thấy hốt hoảng, ta với Yến Thanh đang làm cái gì đây? Ta cầm chén trà lên chuẩn bị hớp một ngụm cho thấm giọng, lại quên mất vừa rồi mình đã uống sạch. Ta đặt chén trà xuống, nha hoàn phía sau tiến lên châm trà cho ta, không ngờ Yến Thanh lại nói: “Để ta.”

Ta cảm thấy thụ sủng nhược kinh.

Ta nhìn Yến Thanh rót đầy một chén Tín Dương Mao Tiêm, hai tay hấn cầm chén trà đưa cho ta, ta liếc mắt nhìn hấn một cái, chuyện tiếp theo ta nên làm là cố tình gây sự. Ta vung rộng tay áo, làm đổ cả chén trà trong tay Yến Thanh, ta lạnh mặt đứng lên.

“Yến Thanh, ta đã nói với ngươi, ta tuyệt không muốn gặp ngươi.”

Ta nghĩ lại càng có cảm giác mình không đáng, ngay cả Thừa Vãn cũng nhường ta ba phần, vì sao trong bốn năm qua ta phải kìm nén như thế? Dựa vào cái gì mà Yến Thanh giày xéo con tim ta? Một ca kỹ không có thân phận lại có thể so với ta?

Trà trong chén vẫn còn nóng, vừa nãy làm ta đổ, Yến Thanh cũng không rút tay lại, cứ để cho trà đổ bồng tay, hấn mặt không đổi sắc nhìn ta, trong mắt lại có ý cười.

Ta sửng sốt, ngơ ngẩn nhìn hấn. Ý cười trong mắt hấn lại càng đậm hơn.

Ta nhú mày hỏi: “Có phải lần trước ngươi bị ta đánh đến choáng váng rồi không?”

Yến Thanh mở miệng giống như định nói gì đó, lúc này tiểu tư vội vàng chạy vào, hấn thở không ra hơi nói: “Công... công chúa... quốc sư tới...”

Ta nghe thế, lập tức trông mắt sáng lên, cũng mặc kệ Yến Thanh là ngốc thật hay giả vờ, vội vàng sai bảo: “Đội lát nữa quốc sư vào thì ngươi đi nói với y là bốn công chúa thông cảm cho cái chân của quốc sư, không cần lên đây hành lễ với ta.”

Lúc ta vẫn chưa hoàn toàn tiếp nhận được khuôn mặt của Ôn Diễm thì ta vẫn muốn ít tiếp cận hấn hơn. Ở trên lầu hai nhìn tướng mạo của Ôn Diễm từ xa, chính là nơi thích hợp nhất. Tiểu tư vâng một tiếng rồi chạy xuống cửa chờ Ôn Diễm đến.

Ta chờ đã hơn nửa tháng, bây giờ cũng chờ cho đến lúc đó.

Lúc này trong lòng ta khó tránh kích động, trên mặt không thể không mang theo ý vui mừng, trong lòng nhất thời đã đem Yến Thanh còn đang ở đây vất lên chín tầng mây. Cho đến khi cảm nhận được ánh mắt thâm ý của Yến Thanh thì ta mới lấy lại tinh thần.

“À, ngươi vẫn còn ở đây à.”

Yến Thanh nhìn sâu vào ta, “Công chúa muốn đem quốc sư liệt vào danh sách tân phò mã được chọn sao?”

Ta nói, “Không liên quan gì đến ngươi.”

Hấn cười, “Dù thế nào đi nữa, mong rằng công chúa nghĩ lại.”

Ngữ khí này của Yến Thanh làm cho ta khó chịu từ đầu đến chân. Ta biết Ôn Diễm sau một đêm trở thành tâm phúc bên người Thừa Vãn, chọc không ít người ghen tị. Ôn Diễm ở bên vua thế nào ta không biết được, nhưng Yến Thanh đã hòa ly với ta lại còn can thiệp vào chuyện của ta thì thật khiến ta phải sầm mặt.

“Có lẽ Yến thượng thư đã quên chuyện chúng ta đã hòa ly, trong ly thư đã viết rất rõ ràng, ta với Yến thượng thư bất tương an hài², từ nay về sau hai bên tái giá cũng chẳng liên quan gì.” Ta cười lạnh một tiếng, “Yến Thanh, người đừng quên, ta là trưởng công chúa của Đại Vinh, trong kinh thành không ít người không biết tiếng xấu của ta, trước kia vì ta thích người nên mới sẵn lòng vì người mà bỏ phóng túng, nhưng hôm nay ta đã không còn thích người nữa rồi, người không nên cái gì cũng không phải như thế. Nếu ta làm ra chuyện gì đó, thì người chỉ có thể chết trong họa mà thôi. Dù ta muốn phụ thân người làm phò mã, Yến thượng thư cũng chỉ có thể gọi ta một tiếng a nương mà thôi.”

(2 Từ cổ dùng trong luật ly hôn của nhà Đường, nôm na là thỏa thuận đường ai nấy đi.)

Mắt thấy sắc mặt Yến Thanh thay đổi, trong lòng ta rất khoan khoái.

“Đã bắt đầu diễn rồi, Yến thượng thư cứ tự nhiên.”

Ta rõ ràng biết tính khí Yến Thanh lại còn đả kích hấn, đúng là hấn chịu không nổi, xác định sẽ không tiếp tục ở lại nghe hát. Quả nhiên, Yến Thanh xanh mặt rồi hỏi Sướng Hí viên.

Mấy năm nay ta nuông chiều Yến Thanh quá mức, thế cho nên mới để cho hấn với một ả ca kỹ ăn hiếp đến trên đầu ta. Lúc trước Yến Thanh để cho ta khó chịu như thế, có lẽ là đã quên ta là nữ nhân hoàng gia. Nhưng hôm nay hấn cũng nên nhớ, ta là công chúa Thường Ninh, là nữ tử tôn quý nhất Đại Vinh này, ta ngang ngược tùy hứng cũng được, cố tình gây sự cũng được, tại cái nơi vương quyền chí thượng này, vẫn là ta định đoạt.

Lúc Ôn Diễn vào, hấn ngẩng đầu nhìn ta từ xa, hơi gật đầu với ta rồi nhẹ nhàng cười.

Hấn không lấy làm kinh ngạc gì khi trong Sướng Hí viên chỉ có một mình ta với hai người họ, như là đã sớm biết được vậy, vẫn là dáng vẻ thanh tao nho nhã như cũ. Tùy tùng của hấn giúp hấn đi đến bên vị trí tương đối trống trải, rồi sau đó gã tùy tùng nọ như có pháp bảo, trong nháy mắt, xung quanh Ôn Diễn đã có bộ đồ trà tinh xảo, cho dù khoảng cách xa, nhưng đôi mắt sắc của ta vẫn có thể nhận ra bộ trà kia là tử sa, thợ làm rất khéo, mấy năm trước ta vô tình có được, thích đến nỗi không nỡ buông, chỉ tiếc là khi cãi nhau với Yến Thanh đã đem nó quăng đi, sau lại tìm người đến tu bổ lại không thôi. Hôm nay lại trông thấy bộ tử sa, lòng lập tức đập loạn.

Cuối cùng vẫn là ta nhịn không được, bắt chấp việc nhìn mặt Ôn Diễn, tung tăng chạy xuống.

Trên đài cũng bắt đầu hát, bọn họ đang hát gì ta không hiểu, dù sao lúc này trong mắt ta cũng chỉ có khuôn mặt của Ôn Diễn cùng với tử sa của Ôn Diễn.

Ta ngồi bên cạnh Ôn Diễn, “Quốc sư, thật khéo quá.”

Ôn Diễn cười khê: “Công chúa muốn một chén Bích Loa Xuân không?”

Tất nhiên là ta sẽ không từ chối rồi, nhưng ta phải làm bộ mất tự nhiên suy nghĩ, rồi sau đó cười yếu ớt nói: “Cũng tốt.”

Tùy tùng của Ôn Diễn rót hai chén Bích Loa Xuân, Ôn Diễn nhận một chén, rồi lại nghiêng đầu đưa đến trước mặt ta, “Công chúa, mời.” Năm ngón tay thon dài trắng nõn đang cầm lấy chén tử sa, thật là người đẹp bộ trà đẹp cảnh cũng đẹp, oán khí lưu lại lúc Yến Thanh còn ở đây nhất thời đã tan biến không thấy tăm hơi.

Ta nhẹ nhấp một ngụm, không khỏi khen: “Trà ngon.”

Tùy tùng Ôn Diễn tự hào nói: “Đương nhiên là trà ngon rồi, nước để pha trà chính là nước tuyết trên ngọc sơn. Công tử nhà chúng ta tinh thông nhất là trà nghệ, mặc dù trà trong hoàng cung không so nổi nhưng công tử nhà ta vẫn có thể pha ra trà ngon được.”

“A Man.” Ôn Diễn khê quả một tiếng, rồi nói với ta: “Công chúa chớ để ý, từ nhỏ A Man đã được ta nuông chiều, thường ngày nói chuyện ngay thẳng quá mức rồi.”

Ta nói: “Ngay thẳng là chuyện tốt, ta luôn tán thưởng người ngay thẳng, quốc sư cũng không cần để ý.” Khi nói chuyện, ta lại sờ chén tử sa trong tay, thật sự là không nỡ buông tay.

Ôn Diễn cười cười, ánh mắt lại quay về trên sân khấu.

Đối với bài diễn trên sân khấu ta chẳng có chút hứng thú nào, thừa dịp Ôn Diễm còn đang chăm chú nghe hát, ánh mắt của ta khi thì dừng lại trên ẩm tử sa, khi thì dừng lại trên mặt Ôn Diễm, hai bên không ngừng xoay tới xoay lui, quả thật so với người diễn trên đài còn mau hơn.

Đương lúc ánh mắt ta đang nhìn chăm chú Ôn Diễm thì A Man bỗng nhiên mở miệng: “Công chúa điện hạ, vì sao người cứ nhìn chăm chú công tử nhà ta thế?”

Ta lập tức bị sặc, liên tục ho khan vài tiếng, rồi sau đó cười gượng nói: “Ta...” còn chưa nói xong Ôn Diễm đã nhìn sang. Hắn vừa nhìn như thế, ta lập tức nói không ra lời, ánh mắt cứ chết dí trên mặt hắn.

Ta lại ho khan vài tiếng, Ôn Diễm lại đưa cho ta một chén trà, “Có chút nóng, công chúa cẩn thận chút.”

Ta là người mặt dày như thế, lại với hành động này của Ôn Diễm mà bên tai nóng lên, ta nhanh chóng đón lấy, cúi đầu uống trà. A Man lại nói: “Công chúa điện hạ, vì sao tai người lại đỏ thế?”

Ta lại sặc.

Ta cười khan vài tiếng, “Trà nóng quá... trà nóng quá...”

Ta trộm nhìn Ôn Diễm, hắn lúc này hết sức chăm chú xem kịch, dường như không phát hiện ra sự khác thường của ta, cuối cùng ta cũng nhẹ nhàng thở ra. Ta không yên tâm mà xem kịch, đang cân nhắc nên nên đòi bộ tử sa này với Ôn Diễm như thế nào.

Bộ tử sa này đúng là báu vật, dự là Ôn Diễm sẽ không dễ dàng từ bỏ những thứ yêu thích. Bình thường nếu ta gặp kiểu như thế này, thì toàn là lấy vật đổi vật, lấy lòng đổi lòng.

Nghĩ đến đó, ta liền mở miệng nói: “Không biết quốc sư có đặc biệt muốn thứ gì không?”

Ôn Diễm nói: “Không có.”

Ta nói: “Là người sẽ có dục vọng, có dục ắt có cầu, cho dù quốc sư có thể tính toán rõ thiên mệnh, nhưng trước sau vẫn là phạm phu tục tử. Trong lòng sao không muốn cầu điều gì?”

Ôn Diễm im lặng hồi lâu rồi nhẹ giọng nói: “Thứ ta cầu, nghịch thiên cũng khó có được.”

Ta ngẩn người ra, bỗng lúc này chân trời nổi sấm, ta nhìn Ôn Diễm, cảm giác người này như sương mù nơi xa xôi, mờ ảo hư vô. Hắn đón nhận ánh mắt của ta, cười nhạt với ta.

“Muốn cầu được công chúa, cuối cùng sẽ có một ngày có thể tu thành chín quả.”

Ta đang kinh ngạc vì lời này của Ôn Diễm thì lại nghe tiếng bước chân cấp bách từ xa vang đến, ta nhăn mặt, quay đầu nhìn lại, Vân Vũ trông có vẻ vui mừng chạy vội đến chỗ ta.

Nàng thở hồng hộc nói: “Công... công chúa, tân phò mã gia đã nhú mắt rồi”

4. Chương 4

Ta vừa nghe mà không khỏi cảm thấy hoảng sợ, lập tức đưa mắt nhìn Ôn Diễm cười nhẹ, cũng chẳng nói lời nào, nâng chén trà tử sa lên, nhẹ hớp chút Bích Loa Xuân.

Vân Vũ vội vàng nói: “Công chúa, mau trở về đi, tân phò mã gia đang chờ người đó.”

Ta liếc Vân Vũ một cái, bảo nàng bình tĩnh chờ nóng nẩy. Vân Vũ há mồm định nói gì đó, ta liền nhăn mày, nàng lập tức câm nín.

Ta trăm lần không tin một hạt giống có thể nở ra người, cho dù lúc này trong phủ công chúa có hàng nghìn hàng vạn phò mã đang chờ ta, ta cũng sẽ không trở về ngay tức khắc.

Hạt giống là Ôn Diễm cho, giống phò mã cũng là hắn nói, toàn bộ việc kỳ lạ đều sau khi Ôn Diễm xuất hiện mới xảy ra. Bây giờ việc cấp bách trước mắt là ta muốn làm rõ Ôn Diễm đang diễn trò gì.

Trên đài diễn rất là oanh liệt, ta nghe mà thấy phiền lòng, ta gọi đầu tử của gánh hát đến bảo hấn dừng diễn lại. Sướng Hí viên nhất thời yên tĩnh trở lại, ta nhìn Ôn Diễn, híp mắt hỏi: “Quốc sư nợ ta một lời giải thích.”

Ôn Diễn hờ hững nói: “Bây giờ tin hay không tin cũng vô dụng, cuối cùng có một ngày công chúa sẽ tin.”

Bên ngoài sầm lại nổi, ta nghĩ giờ phút này không thể moi ra từ miệng Ôn Diễn điều gì được nữa, vậy là bèn nói: “Lời nói của quốc sư thật là mơ hồ. Một tháng trước quốc sư vì xem số cho bệ hạ mà được bệ hạ xem trọng, không biết quốc sư cũng có thể xem số cho ta không?”

Ôn Diễn đưa mắt nhìn ta, giữa lòng mày vẫn là thần sắc dịu dàng như cũ.

“Công chúa muốn xem cái gì?”

Ta nói: “Nhân duyên.”

Ôn Diễn im lặng nhìn ta, chẳng biết tại sao, ta chợt thấy cả người không được tự nhiên, khuôn mặt kia trước sau vẫn như muốn quấy nhiễu lấy mạng ta vậy. Ta dời mắt sang chỗ khác, tầm nhìn rơi vào hư không.

Ôn Diễn nói: “Lương duyên trời cho, một đôi tự nhiên.”

Ta cười lạnh: “Có lẽ quốc sư cũng biết chuyện một tháng trước ta vừa hòa ly với tiền phò mã, quốc sư đã nói là lương duyên trời cho, vậy thì ta với tiền phò mã là nghiệt duyên sao? Vả lại nếu như những lời quốc sư nói lúc trước là thật, thế thì chưa đến ba tháng sẽ có một tân phò mã, chuyện này quốc sư cần giải thích thế nào?”

Ôn Diễn vẫn im lặng nhìn ta, bất kể ta có châm biếm cỡ nào thì hấn vẫn dịu dàng như lúc ban đầu, chỉ khẽ mở đôi môi mỏng, nhàn nhạt nói: “Thiên cơ bất khả lộ.”

Miệng ta giật giật, “Câu này hình như gã thầy tướng nào cũng thích cả.”

Ôn Diễn: “Công chúa nói quá rồi.”

Ta không thể tranh cãi với Ôn Diễn nổi, con người hấn như dòng suối trong núi, thanh lãnh ôn hòa, bất kể ta có thêm mắm thêm muối thế nào thì hấn vẫn không tức giận. Ta xem như là bỏ qua, “Thôi thôi, Vân Vũ, chúng ta hồi phủ thôi.”

Vân Vũ vui vẻ đỡ lấy cánh tay ta nói: “Công chúa, bộ dạng của tân phò mã gia có thể rất đẹp.”

Khóe miệng ta lại run rẩy.

Sau khi gặp gỡ Ôn Diễn kinh vi thiên nhân, có lẽ thế gian này sẽ chẳng có nam tử nào tuần tú đến độ làm cho ta khó có thể rời mắt được nữa. Trên đường hồi phủ, Vân Vũ như chú chim non tíu tít không ngừng, nói lời nào cũng đều là ca ngợi hạt giống phò mã.

“Ôi chào, công chúa, người không thấy thì thật là đáng tiếc. Lúc ấy một tia chớp đánh bổ xuống, vừa đúng mảnh đất mà tân phò mã gia nằm, em lo lắng tân phò mã gia ở dưới đất liệu có bị phá hủy không, thế là cứ mặc kệ sấm chớp lao ra đào tân phò mã gia lên xem một chút, không ngờ em còn chưa đến gần, sấm sét liên tục nổ vang, em vừa mới định thân mình lại thì lại một tia chớp nữa đánh xuống, một tiếng âm vang lên, sau đó tân phò mã gia liền từ dưới lòng đất chui lên. Lúc ấy cả người tân phò mã gia đều là bùn đất, cho dù người đầy bụi bặm, nhưng tân phò mã gia rất xứng với câu thơ, mọc từ bùn lầy mà không nhiễm! Khuôn mặt đó, ánh mắt đó, quả thật chính là phò mã vì công chúa mà sinh ra!”

(1 Xuất ứ nê nhi bất nhiễm [] trích trong bài thơ Ái Liên Thuyết của Chu Đôn Di)

Ta có lòng tốt nhắc nhở Vân Vũ, “Bùn đất đầy người bụi bặm đầy người, đều là từ nước bùn làm bẩn.”

Vân Vũ vội vàng nói: “Không phải, tân phò mã gia chỉ cần một thùng nước dội xuống, bùn đất đều bay đi hết.”

Lại có một người từ dưới đất chui lên, ta không tin. Một hạt giống lại có thể sinh ra người, ta càng không tin. Chẳng qua hôm đó đúng là nhảm chán thật, bốn công chúa muốn chơi đùa với quốc sư cũng không được.

Từ dưới đất chui lên một tân phò mã, thú vị thú vị thật là thú vị, bản thân ta cũng muốn mở mang kiến thức.

Vì do tân phò mã là từ dưới đất chui lên, thì cái cách gặp mặt cũng tương đối đặc biệt chút. Ta vừa xuống kiệu, còn chưa kịp nhìn rõ tấm bảng phủ công chúa thì đã có một bóng đen nhảy bổ tới.

Ta lập tức tránh đi, bóng đen kia ngã dưới chân ta.

Vân Vũ chạy đến, hai mắt lúng trừng, “Phò mã gia!”

Ta sững sốt, thị vệ rút đao ra cũng sững sốt, bóng đen kia bò lên từ mặt đất, sờ soạng tà váy của ta, cuối cùng hai tay dừng lại bên hông ta. Ta nhìn hấn, hấn mở đôi mắt trong suốt nhìn chăm chăm ta, nở một nụ cười sáng lạn.

“Nương tử.”

Ta run run, tân phò mã ôm chặt ta, “Nương tử, trời sắp mưa rồi, coi chừng bị lạnh, chúng ta vào nhà đi.”

Ta tiếp tục run run, Vân Vũ nói: “Các người đang làm gì thế hả? Còn không mau bỏ đao xuống, đây chính là tân phò mã gia của chúng ta!”

Ta run rẩy đến ba cái, tân phò mã gia kéo ta vào nhà.

Ta ngồi trên nhuyễn y, tân phò mã rất ân cần đưa ta chén trà nóng, rồi sau đó ngồi xuống bên trái ta, dựa sát vào ta. Ta vừa uống trà vừa đánh giá hấn. Tân phò mã cũng rất tuấn tú, môi hồng răng trắng, ánh mắt trong suốt nhất mà ta từng thấy.

Có lẽ là cái nhìn của ta quá thẳng thừng nên hai bên tai tân phò mã đỏ ửng.

Hấn nhỏ giọng nói: “Vì sao nương tử cứ nhìn ta thế?”

Ta đặt chén trà xuống, nhìn hấn hỏi: “Người là từ trong đất chui ra sao?”

Về mặt tân phò mã ngu ngơ, “Nương tử nói gì ta không hiểu lắm.”

Chắc chắn, xem ra tân phò mã này giả ngu rất tốt. Nhưng ta không phải người dễ dàng như thế, ta híp mắt hỏi: “Người...” Còn chưa nói xong, tân phò mã bỗng nhiên cầm lấy tay ta, hấn thành khẩn nói: “Nương tử, ta họ Liễu, tên một chữ Dự, tự là Cẩm Minh.”

Ta hơi giật mình, tân phò mã tự xưng là Liễu Dự lại nói: “Nương tử, sau này ta sẽ đối tốt với nàng.”

Vân vũ tiếp tục mở lớn mắt, “Công chúa, người nhìn đi, chủng loại phò mã này thật hơn người.”

Ta rút tay ra, lấy khăn ra lau, “Liễu... Dự phải không? Ôn Diễm không nói cho người biết ta không thích bị người ta chạm vào sao? Nếu người đã biết mà dám chạm vào ta có biết kết quả thế nào không? Vân Vũ, mau nói cho hạt giống phò mã này biết.”

Vân Vũ nói: “Công chúa, nam nhân trong kinh thành nhìn thấy người đều sợ đến mức tè ra quần, nào có người nào dám chạm vào người?”

Nha hoàn này thật chẳng hiểu ý ta tẹo nào, vừa nhìn thấy sắc đẹp của hạt giống phò mã mà đã quên đi sự ăn ý của hai người chủ tớ bọn ta. Nhưng mà không sao, bổn công chúa là một người có khí phách, không tính toán với nàng.

Liễu Dự tha thiết nhìn vào bàn tay ta, hấn bỗng nhiên nói: “Nương tử yên tâm, sau này ai dám động vào nàng, ta sẽ đập hấn thật mạnh!”

Hạt giống phò mã này quả nhiên lại giả vờ, ta lạnh giọng nói: “Liễu Dự, người với Ôn Diễm có quan hệ như thế nào?”

Liễu Dự nghi hoặc hỏi, “Ôn Diễm là ai?”

Ta suy nghĩ một lát rồi đáp, “Ừm, chính là nam nhân đem người nhét vào trong hạt giống.”

“Không biết.” Về mặt Liễu Dự trông rất nghiêm túc, “Nương tử, nàng không cần đuổi ta đi, nàng bảo ta làm gì ta cũng sẽ làm, việc nặng nhọc đến mấy ta cũng làm được, ta còn có thể làm ấm giường, bảy mươi hai kiểu xuân cung, nương tử thích kiểu nào, ta cũng có thể phụng bồi.”

Ầy, Ôn Diễm cho ta hạt giống chẳng thuần khiết tí nào.

Ta cười híp mắt nói, “Bảy mươi hai kiểu long dương, người phụng bồi được không?”

Liễu Dự biến sắc, nhưng trong nháy mắt lại như làm một quyết định trọng đại, hần thề nói: “Thì ra nương tử có việc khó nói, nhưng nương tử chớ lo lắng, chỉ cần là nương tử, dù nam hay nữ ta vẫn có thể phụng bồi, chắc chắn sẽ khiến nương tử vui vẻ đến dục tiên dục tử.”

Mắt thấy đám hạ nhân xung quanh muốn cười nhưng không dám người, ta liền sai người kêu Ngô Tung vào.

Lúc Ngô Tung tiến vào, ta vẫn đang cười híp mắt nhìn Liễu Dự.

“Không biết công chúa có gì sai bảo?”

Ta chậm rãi hộp trà, “Dem nam nhân họ Liễu tên Dự này ném ra khỏi phủ cho bốn công chúa.” Bộ dạng của Liễu Dự quả không tệ, đúng hơn chính là mẫu ta thích, nhưng ta không thể nào hiểu nổi ý tứ của Ôn Diễm.

Ta muốn vất bỏ Liễu Dự, để xem tiếp theo Ôn Diễm muốn làm những gì.

Lập tức Ngô Tung lên tiếng “vâng”.

Vân Vũ hoảng sợ nói: “Công chúa, nhưng mà...”

Ta liếc nàng một cái, lạnh nhạt nói: “Không nhưng nhị gì hết, Vân Vũ, mấy ngày vừa qua em càn quấy cũng đủ rồi. Phủ công chúa làm sao có thể chứa chấp một người thân phận không rõ?”

Vân Vũ cúi thấp đầu xuống không nói gì.

Liễu Dự đáng thương nhìn ta, “Nương tử, ta không phải thân phận không rõ. Ta họ Liễu, tên một chữ Dự, tự là...”

Ta ngắt lời hần, “Ồ? Thế quê quán của người ở đâu? Người nhà người ở đâu?”

Liễu Dự luống cuống, “Nương tử, ta... ta... ta không nhớ rõ. Ta chỉ nhớ ta họ Liễu, tên một chữ...”

Ta khoát tay, “Ngô Tung, còn không mau làm việc?”

Chỉ một giây sau, trong phòng ta lại yên tĩnh trở lại. Vân Vũ im lặng đứng bên cạnh ta, xem chừng là đang giận dữ ta. Sau khi ta dùng hai chiếc bánh điểm tâm, Vân Vũ đột nhiên quỳ xuống trước mặt ta, nàng nói: “Công chúa, cho em được nói ra suy nghĩ của mình.”

“Nói đi.”

“Phò mã gia đúng là bước ra từ trong đất, là em tận mắt chứng kiến. Quốc sư đại nhân chắc chắn là thần tiên không phải người, nếu không thì bệ hạ xưa nay cẩn thận như thế đâu dễ dàng để một người dân thường trở thành quốc sư? Quốc sư đại nhân đưa công chúa hạt giống này nhất định là không đơn giản, không biết công chúa có để ý không, nhân cầu của tân phò mã gia có màu nâu, giống y màu của hạt giống. Hơn nữa khi tân phò mã gia thấy em lần đầu, tân phò mã gia cứ luôn miệng hỏi em, công chúa người đang ở đâu? Hơn nữa tân phò mã gia còn biết được rất nhiều thói quen của công chúa, thậm chí có việc ngay cả em đã hầu hạ công chúa ba năm vẫn không chú ý.”

Ta nhíu mày, “Ồ? Nói nghe chút nào.”

Vân Vũ nói: “Tân phò mã gia nói công chúa hễ việc yêu buồn gì đều đặt trong lòng, lúc mất hứng thì sẽ lăn từ đầu giường đến cuối giường...”

Trong lòng ta cả kinh, bí mật này đích thị chỉ có một mình ta biết, đừng nói đến Vân Vũ, ngay cả tri kỷ của ta là Quán Quán cũng không biết, Liễu Dự làm sao có thể biết?

Vân Vũ lại nói: “Công chúa, em thật sự tin rằng Liễu công tử là phò mã ông trời ban cho công chúa, là để bù đắp cho tổn thương mà trước kia Yến thượng thư gây ra. Công chúa, người nhìn đi, bên ngoài trời mưa rất to, người để Ngô tổng quán ném phò mã gia ra ngoài, chắc chắn phò mã gia sẽ sinh bệnh.”

“Công chúa, phò mã gia ở bên ngoài chắc chắn sẽ không chịu nổi. Đến lúc đó không biết trong thuyết thư lâu lại nói gì công chúa đây...”

“Công chúa, ngoài phủ công chúa của chúng ta núp không ít thuyết thư tiên sinh đâu...”

Lúc này, chợt có hạ nhân vội vàng chạy vào, hành lễ xong rồi nói: “Bẩm báo công chúa, có người bảo tiểu nhân đem gói đồ này giao cho người.”

Nha hoàn phía sau ta bước lên nhận lấy, mở gói đồ ra.

Ta vừa nhìn, nhất thời choáng váng.

Không ngờ chính là bộ ảm tử sa kia!

Ta khó khăn dời ánh mắt khỏi bộ ảm tử sa quý báu, dè dặt mở bức họa cuộn tròn bên cạnh bộ ảm tử sa ra.... vừa nhìn, ta lại choáng váng.

Ta chợt tới trước đó không lâu Ôn Diễm nói với ta: “Muốn cầu được công chúa, cuối cùng sẽ có một ngày có thể tu thành chín quả.”

Ôn Diễm này thật là lợi hại, ta muốn bộ ảm tử sa, hắn đưa tới cho ta, ta muốn bức họa của hắn, hắn cũng đưa tới cho ta, hơn nữa bức tranh này vẽ rất giống phong vận của hắn.

Ta liền vội hỏi: “Là ai đưa gói đồ này cho người?”

Hạ nhân đáp: “Bẩm công chúa, là một nam tử áo lam.”

Ta hỏi: “Hắn có nói gì không?”

Hạ nhân nói: “Bẩm công chúa, không có.”

Ta đưa mắt nhìn bộ ảm tử sa trên bàn, nói với Vân Vũ: “Người đi dẫn Liễu Dự về đây, cứ sắp xếp cho ở chỗ trống nào trong sân là được.”

5. Chương 5

Ta tự mình đem bức tranh của Ôn Diễm dán lên trên vách tường ở cạnh giường, trước khi đi ngủ ta nằm nghiêng trên giường, tay chống cằm, với tư thế này ta có thể nhìn thấy bức tranh ở rất gần.

Ta thầm nghĩ nếu bị người không biết chuyện nhìn thấy, chắc chắn sẽ cho là ta yêu Ôn Diễm đến chết đi sống lại, thậm chí còn không tiếc một khoản tiền để lấy một bức tranh, chỉ vì để cho ngày đêm vừa mở mắt thì liền trông thấy.

Ta thở dài một tiếng, người đời nào biết ta đây là đang lo buồn vì nước vì dân? Vì Đại Vinh, vì Thừa Văn, vì con dân thiên hạ, ta không để ý đến thanh danh cũng phải đánh một trận với Ôn Diễm.

Liễu Dự đích thị là người của Ôn Diễm, còn Ôn Diễm trăm phương ngàn kế đưa Liễu Dự vào phủ công chúa ta không biết là có ý gì? Vả lại Ôn Diễm kia nhìn dọc nhìn ngang thế nào cũng ra dáng vẻ vô dụng vô cầu chuẩn bị thăng tiên, căn bản không giống với người mưu cầu danh lợi.

Ta lại nhìn sang bức họa, suy đi nghĩ lại một phen, vẫn không nghĩ ra nên làm gì, thế là quyết định nhắm mắt ngủ. Hôm sau đi tìm Thừa Văn hỏi rõ ràng mới được.

Ta nhắm mắt lại, nghe tiếng mưa rơi tí tách bên ngoài, dần dần rơi vào giấc ngủ. Lúc nửa đêm, ta đang ngủ say, chợt có tiếng sấm vang lên, đánh thức ta từ trong giấc ngủ. Thật ra sấm chớp cũng chẳng quan

trọng, ta đã không còn nhỏ, chớp có giáng xuống ta cũng không sợ. Nhưng vấn đề là ta vừa mở mắt thì sợ đến chút nữa lực phủ ngũ tạng đều rơi ra.

Trong màn đêm tối đen, có một người đang ngồi xổm trước giường ta, người nọ chỉ mặc một bộ y phục, tóc tai bù xù, đang nhìn ta hết sức chăm chú.

Ta vỗ ngực, tức giận nói: “Liễu Dự, người ngồi xổm trước giường ta làm gì? Người vào đây bằng cách nào!”

Liễu Dự mở to mắt nhìn ta, “Bên ngoài sét đánh, ta lo nường tử sẽ sợ hãi, cho nên nhảy từ cửa sổ vào.”

Khóe miệng ta run lên, “Ta không sợ sét đánh.”

Liễu Dự nói: “Không, nường tử sợ. Trước đây vì sét đánh bên ngoài mà nường tử sợ đến nỗi không ngủ được, bây giờ đã có ta ở đây, nường tử không cần sợ nữa.”

Ta cắn răng nói: “Đó là trước đây!” Bỗng dưng, ta sững sốt, ta kéo vạt áo Liễu Dự, “Làm sao người biết được những chuyện trước đây của ta?” Những chuyện năm xưa, ngoại trừ bà mẹ tuổi tác đã cao của ta, thế gian này không người thứ hai biết.

Liễu Dự toét miệng cười, “Chuyện của nường tử, ta đều rõ toàn bộ.”

Ta lặp lại một lần, “Rốt cuộc làm thế nào người biết được?”

Liễu Dự nghiêng đầu nhìn ta, hần ra vẻ trầm tư suy nghĩ, ta nhẫn nại đợi hần một hồi lâu, hần mới cau mày nói: “Ta cũng không biết vì sao ta biết nữa, giống như lúc ta tỉnh lại thì trong đầu đã biết việc này rồi.”

Ngữ khí của Liễu Dự có vẻ thành thật, nghe không giống như là nói dối.

Chẳng lẽ hần thật sự chính là hạt giống vì ta mà sinh ra sao?

Ta hỏi: “Tỉnh lại? Tỉnh lại cái gì?”

Liễu Dự đáp: “Chẳng nhẽ nường tử bị sấm sét dọa sợ rồi sao? Tỉnh lại chính là mở mắt ra...”

“Ta không có ý này. Ý của ta là trước khi người tỉnh lại đã làm những gì?”

Liễu Dự bắt đầu vắt hết óc nghĩ, hần nói: “Không làm gì cả, ta chỉ một mực nhớ thương nường tử, bây giờ cuối cùng cũng gặp được nường tử, ta rất vui.”

Ta nhìn Liễu Dự, càng nhìn càng cảm thấy Liễu Dự như bị mất trí, hần chỉ biết tên của mình, ngay cả những việc mình từng làm đều không nhớ được. Nhưng nếu như Liễu Dự đúng là bị mất trí, thì tại sao hần lại nhớ kỹ toàn bộ chuyện trước kia của ta? Tuy ta đã từng hoang đường, đến trai bao cũng từng nuôi, cũng đã đến tiểu quan lâu, nhưng ta dám thề, ta tuyệt đối không trêu chọc Liễu Dự, lại càng không biết hần. Chiều hôm nay mới là lần đầu gặp hần.

Ta rút tay về, nói: “Liễu Dự...”

Liễu Dự nhút nhát nói: “Vì sao nường tử phải xa lạ như thế? Nường tử, tự của ta là Cẩm Minh, nàng gọi ta là Cẩm Minh cũng được.”

Ta cười, “Không cần.”

Liễu Dự vẻ mặt đau khổ nói: “Vì sao?”

Ta nói, “Không vì gì cả, người thấp đèn lên đi.” Tuy ta là một người hiền lành, nhưng lại là người đứng đắn, tên tự chỉ có thể là người cực kỳ thân mật mới có thể gọi. Ta chỉ mới quen biết Liễu Dự có một ngày, cho dù hần luôn mồm gọi nường tử nường tử nghe thật dễ chịu, nhưng ta không muốn thuận theo ý của hần.

Liễu Dự mở to hai mắt nhìn ta.

Ta nhẹ nhàng “hừm” một tiếng, tỏ vẻ là kẻ bề trên, hần lập tức nói: “Tương lai vẫn còn dài, sẽ có ngày nường tử đồng ý gọi tên tự của ta. Nường tử bảo ta đi thấp đèn, ta đi thấp đây.”

Liễu Dự nhanh chóng thấp sáng ngọn đèn trên bàn tròn lên, trong phòng tối đen trong nháy mắt liền bừng sáng. Ta ngoắc ngoắc ngón tay, bảo Liễu Dự tới đây. Ta chìa một ngón tay ra, chỉ vào bức họa của Ôn Diễn hỏi: “Người đã gặp qua hần chưa.”

Liễu Dự im lặng một lúc lâu rồi nói: “Nương tử, ta vẫn có chân, ta có thể làm rất nhiều việc hần không làm được. Nương tử, nàng đừng thích hần. Hần thoát nhìn đúng là rất tuần tú, nhưng người như hần, nương tử mà thích thì sẽ rất vất vả.”

Ta nhíu mày, “Hả? Tại sao lại nói thế?”

Liễu Dự nói: “Nương tử, nàng nhìn đi, hần nhìn qua có vẻ không giống người thường. Mặc dù nương tử là công chúa, nếu thích một thần tiên, cuộc đời nương tử chắc chắn sẽ rất mệt mỏi đau khổ. Thần tiên không có cảm xúc không nhớ thương cội trần. Nương tử dán bức họa của hần ở đây, chưa chắc hần ta đã thích nàng.” Hần nặng nề gật đầu, “Vì thế, nương tử nàng nên dán bức họa của ta đi.”

Ta dở khóc dở cười, ta vốn muốn để Liễu Dự nhìn bức họa của Ôn Diễm, rồi quan sát thần sắc của hần xem có gì không ổn không. Không ngờ hần lại nói ra những lời thế.

Cho dù diện mạo của OD có kinh vi thiên nhân đến đâu, ta cũng không thích hần được.

Ta với Yến Thanh thành hôn bốn năm, tuy có ngọt nhưng cũng có đắng, hơn nữa thường là mới nếm được tí mật ngọt, thì cái đắng cứ ùn ùn kéo đến. Bốn mùa xuân thu, ta vì Yến Thanh, dường như đã đánh mất tính khí của bản thân, lấy niềm vui của Yến Thanh làm niềm vui của mình, lấy nỗi buồn của Yến Thanh làm nỗi buồn của mình, mỗi lần biết được hần đang qua đêm chỗ Đỗ Tịch Tịch thì ta như lá rụng trong gió, mất hết sinh lực.

Chuyện yêu đương, quá mức vất vả. Ta đã chịu khổ cực ở chỗ Yến Thanh rồi, cuộc đời này sẽ không bao giờ nếm thử nữa, cũng như ta khi yêu Yến Thanh thì thích nhất là uống nước nho, bây giờ nước nho có đổi vị, ta cũng thế sẽ không chạm đến một giọt.

Hiện giờ trong kinh thành, lấy danh nghĩa công chúa tác oai tác quái, thì thoảng trên ghẹo một mỹ nam tử, thì thoảng quậy phá lung tung, hay thì thoảng lại chạy đi tìm quốc sư chơi đùa, tự tìm thú vui, cả đời này ta nên như thế.

Không có tổn thương, không bất kỳ gã nam nhân nào có thể làm tổn thương ta, đúng là thật tốt.

Cuối cùng Liễu Dự vẫn bị ta đuổi ra ngoài, bên ngoài mưa rơi vẫn như trước, ta nằm trên giường trở mình vài lần, cuối cùng cũng ngủ được, Hôm sau, ta tỉnh lại từ khi sớm. Vân Vũ bước vào hầu ta rửa mặt thì ta trừng mắt với nàng ta, lạnh giọng nói: “Đừng cho là ta không hiểu tâm tư của em, cho dù ta với Liễu Dự gạo nấu thành cơm, ta cũng sẽ không để hần làm phò mã của ta đâu.”

Vân Vũ đáng thương nói, “Công chúa, đêm qua em thấy phò mã gia cứ nhìn chằm chằm vào phòng của người lâu như thế, bên ngoài trời lại mưa rất to, em nhất thời động lòng trắc ẩn nên mới để phò mã gia vào.”

Ta hừ hừ.

Vân Vũ liền nói, “Công chúa, lần tới em không dám nữa.”

Thật ra ta đối với nha hoàn từ trước đến nay đều rất khoan dung, bằng không Vân Vũ sao có thể chỉ trong vòng ba năm ngắn ngủi vì thói quen của ta mà nuôi dưỡng tính khí như vậy, ta lại hừ hừ, “Không có lần sau đâu.”

Ta để Vân Vũ thay bộ thường phục trong cung cho ta, ta chuẩn bị tiến cung gặp Thừa Vãn, nhân tiện dùng bữa sáng với đệ ấy luôn. Hai tỷ đệ bọn ta từ nhỏ đã có cảm tình rất tốt, so với tỷ đệ bình thường khác còn tốt hơn nhiều. A nương của chúng ta ra đi từ sớm, may mà tình cảm của phụ hoàng đối với a nương rất đậm sâu, không để ý đến chúng thần phản đối mà lập Thừa Vãn làm thái tử. Mấy năm Thừa Vãn làm thái tử, thật là nguy hiểm liên tục, phụ nữ độc ác trong cung rất nhiều, không biết có bao nhiêu người muốn lấy mạng Thừa Vãn. Còn ta với Thừa Vãn, sau này lại thêm Quán Quán tiến cung, ba người chúng ta tương trợ lẫn nhau, cuối cùng cũng qua khó khăn. Vả lại không thể không nói chính là, phụ hoàng quả có mắt nhìn, Thừa Vãn đăng cơ năm mười hai tuổi, đến bây giờ đã là năm năm, dưới sự thống trị của Thừa Vãn, Đại Vinh quốc thái dân an, đúng là thời hoàng kim.

Trước khi ra khỏi phủ công chúa, ta tránh mặt Vân Vũ, tự đi tìm Ngô Tung bảo hần đi điều tra Liễu Dự.

Bất kể như thế nào, ta vẫn còn lo lắng với Liễu Dự.

Vân Vũ đỡ ta bước lên thêm đá thì vẻ mặt có chút kỳ quái, ta cũng chẳng nghĩ nhiều, chỉ là sau khi ta ngồi vào xe ngựa, cuối cùng cũng biết cái kỳ quái của Vân Vũ đó là do đâu.

Ta bắt đắ dĩ nói với Liễu Dự: “Người ở đây làm gì?”

Liễu Dự nói: “Ta sợ nường tử sẽ chạy mất...”

Ta xoa trán, “Ta muốn tiến cung, ở trong phủ công chúa của ta, làm sao ta chạy được.”

Liễu Dự nhìn ta, “Ta muốn theo nường tử vào cung.”

Ta nói thẳng: “Người không thể vào cung, không có sự cho phép của bề hạ, người không được vào cung.”

“Ta ở ngoài cung chờ nường.”

Ta chán nản. Lúc này Vân Vũ cũng đã lên xe ngựa rồi, nàng nhìn ta lại nhìn Liễu Dự, “Ày, công chúa, phò mã gia mới từ dưới đất chui lên, bây giờ muốn tiếp người rất nhiều, người đồng ý với hần đi.”

Liễu Dự vội vàng nói: “Nường tử, ta tuyệt đối sẽ không gây chuyện cho nường.”

Ta không lên tiếng, chỉ bảo phu xe bên ngoài đánh xe đi.

6. Chương 6

Dọc đường đi, ánh mắt của Liễu Dự không hề rời khỏi ta, nhìn rất chuyên chú. Ta bị nhìn đến mất tử nhiên, nếu không phải do trước đó Ôn Diễm lấy lòng ta, dâng lên vật mà ta mong muốn bấy lâu, lúc này nhất định ta sẽ không để cho hần nhìn một cách càn rỡ như vậy đâu.

Ta nhin suốt đường đi, cuối cùng cũng đến cửa cung.

Liễu Dự cứ nhìn ta mãi không thôi, ta cứ thế làm lơ trước ánh mắt hần, trực tiếp giẫm lên thêm đá bước xuống xe. Ta đi chưa được mấy bước, âm thanh của Liễu Dự đã truyền đến.

“Nường tử, ta ở đây chờ nường.”

Ta không hề quay đầu lại, chẳng chút lưu luyến đi thẳng vào cung. Lúc Vân Vũ đỡ ta đi, nàng nhăn mặt nói: “Công chúa, lúc này người không thấy vẻ mặt của phò mã gia đâu, thật sự là rất đáng thương. Ánh mắt đáng thương kia cứ tha thiết nhìn theo bóng lưng của công chúa. Nếu vừa này công chúa chịu xoa người lại, chắc chắn phò mã gia sẽ vui đến nỗi không cần dùng cơm đâu.”

Kỳ thật ta chẳng biết vì sao Vân Vũ cứ làm mối cho ta với Liễu Dự, rõ ràng Vân Vũ cũng chỉ quen Liễu Dự có một ngày mà thôi. Ta suy nghĩ, rồi đem vấn đề này nói ra.

Hai mắt Vân Vũ lóe sáng, nàng nói: “Công chúa, đây là chuyện dĩ nhiên rồi. Người nghĩ đi, phò mã gia là do em gieo xuống, là do em cẩn thận chăm sóc mới có thể chui từ dưới đất lên. Tình cảm này không khác gì mười tháng hoài thai. Bây giờ, ở phương diện nào đó mà nói, phò mã gia cũng xem như là con của em. Trong thiên hạ này, có người nào làm mẹ mà không hi vọng con mình được hạnh phúc?” Cuối cùng, Vân Vũ còn đưa tay ra lau khóe mắt. “Công chúa là cô nường tốt nhất trong thiên hạ, còn phò mã gia cũng là nam tử tốt nhất trong thiên hạ, hai người đều là người mà em quý nhất, thử hỏi em không hi vọng hai người hạnh phúc còn mong ai hạnh phúc được đây?”

Ta không nói gì, gằn đầu nha đầu này càng lúc càng có suy nghĩ cổ quái.

Ta nói, “Vân Vũ, ta không phải là do em gieo ra.”

Vân Vũ gật đầu nói: “Công chúa, phò mã gia cũng là thích người thật lòng.”

Mắt thấy càng lúc càng đến gần cung điện của Thừa Văn, ta nói: “Đợi ở trước mặt bệ hạ, nhớ đừng có trái phò mã gia phải phò mã gia, mấy ngày nay bệ hạ đã đủ ưu sầu rồi, ta không muốn bệ hạ lại vì ta mà rước thêm chuyện phiền não.”

Vân Vũ lập tức che dấu toàn bộ thần sắc, “Vâng, công chúa.”

Ta vừa lòng gật đầu. Tuy nói ngày thường Vân Vũ có chút điên khùng, nhưng nô bộc trong phủ quá mức lặng lẽ, có Vân Vũ sôi nổi như vật cũng không tệ, vả lại Vân Vũ cũng biết chừng mực, ở trong cung nàng tuyệt đối là một cô nương giữ bổn phận tốt.

Lúc này kém một khắc mới đến giờ mao bốn khắc, dựa theo thói quen ngày thường của Thừa Văn, cứ đúng giờ mao là đệ ấy lại dậy rửa mặt, rồi sau đó đọc sách nửa canh giờ. Đến giờ mao bốn khắc mới bắt đầu dùng bữa sáng, ăn sáng xong, đệ ấy lại vào điện Thừa Càn lên triều sớm.

Vân Vũ đỡ ta đi, lúc ta vào vừa đúng giờ mao bốn khắc, Thừa Văn đã bắt đầu ăn sáng. Hôm nay ta tiến cung không hề báo trước cho Thừa Văn, lúc này đệ ấy nhìn thấy ta thì có vẻ kinh ngạc.

Mấy cung nhân hầu hạ Thừa Văn cũng rất có mắt, ta còn chưa nói gì bọn họ đã sắp thêm bát đĩa cho ta, sau đó im lặng cùng Vân Vũ lui ra ngoài. Mỗi lần ta tiến cung dùng bữa với Thừa Văn đều không thích có người ở ngoài.

Ta ngồi xuống, Thừa Văn hỏi: “A tỷ, sao hôm nay đột nhiên lại vào cung?”

Ta cười nói: “Lâu rồi không gặp đệ, muốn vào cung thăm đệ, thuận tiện hỏi đệ mấy việc.”

Thừa Văn múc cho ta một bát cháo lá sen, hỏi: “A tỷ muốn hỏi sự tình của Cảnh Nhuận?”

Ta ngẩn người, một lúc sau mới kịp phản ứng Cảnh Nhuận là ai. Ta không khỏi kinh hãi, chỉ trong vòng một tháng, Thừa Văn với Ôn Diễm đã thân mật đến mức gọi tên tự rồi sao? Ta vô cùng đau lòng nói: “Thừa Văn, đây là lần đầu ta thấy đệ dùng người quả quyết như vậy...”

Thừa Văn cười híp mắt nói: “Người như Cảnh Nhuận, trăm năm khó gặp.”

Trăm năm khó gặp, cũng không cần cất nhắc như thế... Chức vị quốc sư, bao nhiêu người ở trong triều giành giết nhau cả nửa đời mới có được. Còn Ôn Diễm chỉ là một người xem mệnh cho Thừa Văn, lại dễ dàng có được chức vị này.

Khi xưa có mỹ sắc ngộ quốc, ta thật không ngờ là ngày nay lại có nam sắc ngộ quân! Còn vị quân vương kia, chính là a đệ thân nhất của ta!

Ta tiếp tục đau lòng nói: “Thừa Văn, đệ cũng biết...”

Ta còn chưa nói xong, Thừa Văn đã ngắt lời ta, đệ ấy vẫn là bộ dáng cười tủm tỉm như cũ, “A tỷ, tỷ ném thử xem món cháo này vị thế nào?”

Ta nhìn đệ ấy, đành phải cúi đầu húp vài ngụm cháo lá sen.

“Ừm, vị không tệ.”

Thừa Văn cười nói: “A tỷ, tỷ nên biết thứ tỷ vừa ăn không phải cháo...”

Ta sững sờ.

Đệ ấy báp: “Thứ tỷ ăn chính là tinh tâm.”

Ta lại sững sờ.

Thừa Văn nói: “Bây giờ tính khí a tỷ nóng nảy, có một số việc bất luận đệ nói thế nào, a tỷ chắc chắn sẽ không tin đệ. Đã là như thế, còn chẳng bằng ăn vài miếng cháo lá sen, cháo này cực kỳ nhạt, mùi vị lại không quá đậm, hơn nữa còn bổ thêm thảo dược an thần, sau khi a tỷ ăn, có thể cảm giác trong đầu bình tĩnh rất nhiều.”

Ta bình tĩnh chậm rãi ném vài thìa cháo, vị quả nhiên rất tốt. Ta đặt bát cháo xuống, đưa mắt nhìn Thừa Văn, đệ ấy thanh thần ăn bánh bao hấp. Ta hiểu tính tình của a đệ mình nhất, nếu đệ ấy đã không muốn nói thì thế gian này cũng chẳng có ai khiến đệ ấy mở miệng được, trước kia có lẽ còn có Quán Quán ở bên

người giúp khuyên dỗ, nhưng hôm nay Quán Quán đã trở thành một vết thương trong lòng Thừa Văn, thế nên lại càng không có người có thể cạy mở miệng đệ ấy được.

Nghĩ đến Quán Quán, lại nghĩ đến những ngày tháng trước kia ba người chúng ta ở trong cung, trong lòng ta khó tránh khỏi có chút đa cảm.

Thấy ta im lặng, Thừa Văn đột nhiên nói: “Nghe nói mấy ngày trước a tỷ đã đuổi mấy gã trai trong phủ đi rồi?”

Ta gật đầu, “Sau khi hòa ly với Yến Thanh, ta nghĩ nên có một cuộc sống mới. Trai bao cũng chỉ là quá khứ, nhìn thấy bọn họ ta sẽ nhớ đến những chuyện trước kia, thế nên để bọn họ xuất phủ.”

“Cũng tốt.” Thừa Văn gác đĩa xuống, bưng chén trà lên chậm rãi nhấp nháp rồi nói: “A tỷ có định khi nào sẽ tìm một phò mã không? Trong triều không ít nam nhi tuấn lãng, a tỷ có thích ai không?”

Ta không khỏi bật cười: “Cho dù ta có thích, chỉ e bọn họ không muốn.”

Thừa Văn thần nhiên nói: “Có không thích thì cứ để ra thánh chỉ, chắc chắn sẽ khiến a tỷ người vừa lòng đẹp ý.”

Ta ăn một chiếc bánh bao hấp, mới miễn cưỡng nói: “Cũng không cần thiết đâu, trong triều chẳng có ai để ta thích.”

Thừa Văn lại nói: “Ồ? Trong triều cũng không quan trọng, nam nhi của Đại Vinh đến hàng vạn người, chắc chắn sẽ trúng ý a tỷ. Nếu a tỷ muốn thì để đệ bảo bên lễ bộ chọn một nam tử vừa tuổi, khoảng đầu tháng sáu đưa thì đưa vào kinh.”

Ta nói: “Thừa Văn đệ mà làm hư thế, nhất định sẽ bị người ta trêu cười.”

Thừa Văn nhú mày nói: “Ai dám chê cười? A tỷ của trẫm tất nhiên phải xứng với nam tử tốt nhất thế gian này. Nếu không phải lần trước a tỷ khuyên đệ, gã Yến Thanh kia bây giờ đâu có thể tiêu dao vui vẻ như thế, quan tước của hắn chẳng biết đã bị lấy xuống khi nào rồi.”

Ta cảm thấy vô cùng may mắn, cuộc đời này sinh ra ở nơi hoàng thất, vốn nên bắt đắc dĩ mấy phần, nhưng may mà gặp được một đệ đệ cưng chiều ta như thế. Ta thầm nghĩ: thôi thôi, cho dù Thừa Văn thật sự lưu luyến sắc đẹp của Ôn Diễm, dù thật sự muốn đoạn tụ với hắn, ta cũng không nên can thiệp. Đệ ấy đã đối đãi với ta như thế, ta tất nhiên cũng phải ủng hộ đệ.

Ta mỉm cười nói: “Không cần phải tốn công tốn sức như thế, bây giờ tỷ không muốn tìm phò mã, chuyện tình cảm, có lẽ... đệ cũng biết đấy. Đợi ba năm sau hẵng tính.”

“Cũng tốt, a tỷ thích thế nào thì theo thế ấy, chỉ cần a tỷ biết, bất kể là thế nào, mọi chuyện đều có hoàng đệ đây.”

“Ừm.”

Sau đó bọn ta ngồi nói chuyện một lát, cho đến lúc sắp vào triều mới dừng lại. Thừa Văn sửa lại chuẩn bị ngồi lên ghế liền đến điện Thừa Càn thì ta chợt nhớ ra một việc, vội vàng gọi Thừa Văn lại.

“À, lần trước là Ôn Diễm xem gì cho đệ?”

Thừa Văn dừng lại, đệ ấy chậm rãi xoay người nhìn ta, hạ giọng nói: “A tỷ, thiên cơ bất khả tiết lộ.”

Da mặt ta giật giật mấy cái.

Lúc ra khỏi cung, ta cứ liên tục nghiêng răng nghiêng lợi.

Cái kẻ Ôn Diễm này, thật sự là...

Hồng thủy!

Hồng thủy!

Đại hồng thủy!

A đệ ta từ sau khi tiếp xúc với Ôn Diển thì cứ làm ra vẻ thần toán tử. Cái gì mà thiên cơ bất khả lộ chứ, ta thấy chính là đoạn tụ bất khả tiết lộ thì có!

7. Chương 7

Ta định bụng xuất cung, nhưng vừa nghĩ đến Liễu Dự còn ở bên ngoài, ta lập tức rẽ ngoặt đi vào sâu trong cung. Ta không ưa Liễu Dự lắm, không nói việc hấn xuất hiện chẳng ra làm sao, dường như hấn còn có liên quan gì đó với Ôn Diển, cũng không biết mục đích cuối cùng của bọn họ là gì.

Sở dĩ ta đồng ý để Liễu Dự ở lại phủ công chúa, thứ nhất là vì để xem Liễu Dự có thể làm được chuyện gì, thứ hai là để xem cái kẻ Ôn Diển này muốn rắp tâm làm gì. Thừa Văn bị hấn mê hoặc không quan trọng, vẫn còn có a tỷ ta đây giữ vững trận địa. Nếu Ôn Diển mưu toan non sông này thì ta chắc chắn không tha cho hấn!

Cũng không biết có phải do bị ảnh hưởng của Thẩm Kinh Ngôn hay không, ta luôn luôn cho rằng ngoài mặt tao nhã nho nhã bao nhiêu thì bên trong lại là lòng muông dạ thú bấy nhiêu. Thẩm Kinh Ngôn vốn là tướng quốc Đại Vinh, có một chức vị cao, trong tay lại cầm trọng quyền, lại tuấn nhã vô song, mấy năm trước vẫn là ý trung nhân của đông đảo khuê các nữ tử trong kinh thành. Chỉ tiếc dã tâm của hấn quá lớn, năm trước đem binh ép vua thoái vị, cuối cùng vẫn chẳng địch lại Thừa Văn.

Ta dừng bước bên Hàm Quang hồ, Vân Vũ đỡ ta bước xuống ngự liễn, ta nhìn hồ quang sơn sắc này, ánh mặt trời rực rỡ, chiếu lên trên mặt hồ thật là đẹp. Ta vui vẻ thưởng cảnh hồ, đột nhiên Vân Vũ nói: “Hôm nay đầu bếp nấu vài món ăn mới, công chúa có muốn về nếm thử không?”

Ta uể oải đáp: “Vẫn còn sớm.”

Vân Vũ liền nói: “Không sớm không sớm nữa.”

Ta quay đầu nhìn nàng, chậm rãi nói: “Có muộn cũng chẳng sao, dù sao sớm hay muộn cũng về, đồ ăn vẫn ở trong phủ công chúa, sẽ không chạy đi đâu.”

Vân Vũ dậm chân một cái, “Ày da, công chúa, là em nói thật, phò mã gia còn đang ở bên ngoài chờ người mà. Người xem đi, mặt trời đã to như vậy rồi, phò mã gia lại từ lòng đất đi ra, sẽ đứng đấy phơi nắng mất!”

Không may, Vân Vũ vừa dứt lời, lập tức mây đen kéo đến che. Chỉ trong nháy mắt mưa liền trút xuống. May mà cung điện trước kia của ta cách Hàm Quang hồ không xa, ta vội vàng bước lên xe kéo, chỉ chưa đến một nén nhang, đám cung nhân đã đưa ta đến trước điện.

Ta sai người ngâm trà Bích Loa Xuân, khoan thai nâng chén trà lên, nhẹ nhàng thổi vài ngụm. Ta nhìn cơn mưa bất thành linh bên ngoài cửa sổ, tâm tình trong nháy mắt lại vui lên. Mưa lớn như thế, ta lại để Liễu Dự chờ thêm một hai canh giờ rồi, có lẽ hấn đã ảo não quay về rồi.

Vân Vũ thay quần áo ướt xong, nhìn thấy bên ngoài mưa như trút nước, khuôn mặt còn nhăn hơn trái khổ qua.

Ta nhẹ nhàng ném Bích Loa Xuân, không khỏi nhú mày. Trà này so với Bích Loa Xuân lần trước Ôn Diển đưa ta, còn kém chút đỉnh. Tuy ta không hiểu rõ thưởng trà cho lắm, nhưng chút mùi vị này vẫn rất rõ ràng.

Ta gọi người pha trà đến, “Như Ca mỹ nhân, trà này là người pha?”

Nàng nói: “Bẩm công chúa, đúng thế ạ.”

Ta lại hỏi: “Trước kia cũng là người pha trà thế này cho Quán Quán?”

Nàng tiếp: “Bẩm công chúa, đúng thế ạ, trước kia đều là Như Thi pha trà cho thái hậu nương nương.”

Ồ, thì ra ta lại làm người. Nhưng mà chẳng sao, dù sao tên cũng không khác nhau lắm, kêu đại cũng được. Ta lại cúi đầu nhắp một hớp Bích Loa Xuân, hương vị so ra còn kém với Ôn Diễm. Trước kia ta không thích uống trà lắm, nhưng do ảnh hưởng của Quán Quán nên ta dần dần trở nên thích uống trà. Trước kia Quán Quán thích nhất là Bích Loa Xuân, ngày nào mà không uống chắc chắn ăn ngủ sẽ khó chịu. Xem ra hôm khác nhất định ta phải đưa Ôn Diễm đến Giang Nam, để hấn pha Bích Loa Xuân cho Quán Quán.

Bên ngoài trời mưa càng lúc càng nặng hạt, xem chừng có vẻ không chịu ngưng. Ta sai cung nhân đem mã điều đến chuẩn bị chơi. Vì tâm tình của ta rất tốt, nên lúc chơi mã điều cũng thuận buồm xuôi gió. Chơi mấy ván liền ta đều thắng, ngược lại Vân Vũ không yên lòng nên toàn thua, ngay cả Như Ca Như Họa Như Thi hay Như Vũ chẳng biết cổ tình hay không mà cũng không chịu nổi ván bài.

Mưa trút xuống đã lâu, cho đến khi ta dùng bữa tối với Thừa Văn xong thì mới chịu thôi. Sắc mặt Vân Vũ lúc ấy như là ngàn cây vạn cây hoa lê rộ nở*, vui sướng vô cùng, “Công chúa, hết mưa rồi.”

(* nguyên văn là “thiên thụ vạn thụ lê hoa khai” được trích trong bài “Bạch tuyết ca tống Vũ Phán quan quy kinh” của Sầm Than)

Ta thuận theo ý của Vân Vũ, cười híp mắt nói: “Được rồi, hết mưa rồi.”

Vân Vũ tràn đầy chờ mong hỏi: “Thế... Công chúa có muốn hồi phủ?”

Ta miễn cưỡng ngáp một cái, “Cũng tốt, ta mệt rồi, chuẩn bị ngựa liền đi.”

Vân Vũ cao hứng cực kỳ, chạy nhanh ra ngoài mà cứ như là đi đầu thai không bằng, sai người bên ngoài chuẩn bị ngựa liền cho ta, ta thầm nghĩ nha đầu kia đối với Liễu Dự thật sự là không tầm thường, đợi thêm một hai năm nữa, đem nàng cho Liễu Dự, nhìn qua vẫn có thể xem là chuyện tốt.

Xe ngựa của phủ công chúa còn đợi ở bên ngoài cửa cung, tính ra thì ta đã vào cung có bảy canh giờ, lúc này ta vô cùng chắc chắn Liễu Dự sẽ không chờ ta. Không ngờ ta tính sai rồi, ta khoan khoái giậm chân bước đi ra khỏi cửa cung, vừa mới định thần lại thì hình ảnh đầu tiên đập vào mắt ta là Liễu Dự.

Lúc này đèn đã sáng, hai ngọn đèn bên ngoài cửa cung chói lọi làm ta thấy rõ Liễu Dự cả người ướt sũng, sắc mặt hấn tái nhợt, tóc dính chặt vào da đầu, thậm chí ta còn nhìn thấy mắt giọt nước đang nhỏ xuống nơi đuôi tóc hấn.

Ta ngăn cả người.

Vân Vũ cả kinh kêu lên: “Phò mã gia, sao người không vào xe ngựa tránh mưa.”

Hấn sợ hãi nhìn ta, nhẹ giọng nói: “Ta sợ nường tử lúc ra sẽ không thấy ta, ta đã đồng ý với nường tử đứng đây đợi nàng ấy.” Dừng một lúc, hấn im lặng nhìn ta, lại là cái nhìn chăm chăm như lúc sáng, khóe môi hấn giắt đầy ý cười, “May mà nường tử nàng không ra, mưa lớn như thế, nếu khiến nường tử lâm bệnh, vậy cũng không tốt.”

Trong lúc nhất thời ta không biết nên nói cái gì.

Liễu Dự như vậy dường như thật sự đem ta trở thành bảo bối của hấn, nếu người ta thích là Liễu Dự, lúc này đích thị ta như rơi vào hũ mật. Nhưng mà... ta không thích Liễu Dự, hấn đối tốt với ta, trong lòng ta sẽ không thoải mái.

Huống hồ bây giờ thân phận Liễu Dự còn không rõ, ta càng không thể nào thích hấn được.

Liễu Dự vẫn nhìn ta như cũ, ở đuôi tóc hấn vẫn còn mấy giọt nước nhỏ xuống. Ta nghĩ Liễu Dự lúc này hấn là đang đợi ta trả lời, nhưng ta thật sự không biết nói gì với hấn.

Huống gì, người muốn đi theo là hấn, người đứng ở đây chờ ta cũng là hấn, dầm mưa cũng là hấn, tất cả chuyện này đều chẳng liên quan gì đến ta. Nghĩ như vậy, ta yên tâm thu lại ánh mắt.

Ta đang chuẩn bị vòng qua Liễu Dự lên xe ngựa thì phía sau truyền đến giọng nói.

“Vi thần bái kiến công chúa.”

Ta xoay người lại nhìn, có năm người, trong đó có hai người mặt lạ hoắc, trong ba người còn lại có hai đại thần từng tiến cử phò mã với ta, còn người cuối cùng chính là kẻ từng quen thuộc với ta nhất, đến mức dù ta có nhắm mắt cũng hình dung ra được dáng người của hắn, đó chính là tiền phò mã của ta, Yến Thanh.

Ta chỉ ngó người trong chốc lát, rồi sau đó mỉm cười bảo bọn họ đứng lên.

Hai người mặt lạ kia cứ nhìn ta tò mò, nhưng lại không dám can rờ quá mức, ánh mắt chỉ vội vàng xẹt qua ta rồi sau đó rũ xuống. Không lâu sau khi rũ xuống lại giương mắt xem xét ta.

Ta nói: “Hai vị khanh gia này trông lạ quá.”

Một cựu thần đáp: “Bẩm công chúa, hai vị này là Trạng nguyên và Thám hoa của khoa cử năm nay.”

Sau khi nghe xong, ta không khỏi đánh giá bọn họ vài phần. Không vì cái gì khác, chỉ là cảm khái ột thời gian đã qua. Khoa thi của Đại Vinh tổ chức hai năm một lần, lúc Yến Thanh đỗ Trạng nguyên đã là chuyện của lần trước, bây giờ ta với Yến Thanh hòa ly, một Trạng nguyên mới lại đến.

Ta hỏi: “Vị nào là Trạng nguyên?”

Một nam tử bước lên, cúi đầu với ta: “Bẩm công chúa, là vi thần.”

Ta cười nói: “Trạng nguyên tướng mạo đường đường, quả nhiên bất phàm.”

Trạng nguyên nói: “Cám ơn công chúa tán thưởng.”

Chẳng biết từ lúc nào Liễu Dự đã xuất hiện ở sau người ta, hắn nhỏ giọng nói: “Nương tử, nàng muốn nhận kẻ Trạng nguyên này làm diện thủ?”

Ta ngẩn ra, sắc mặt của vị Trạng nguyên kia lập tức biến đổi, Vân Vũ nói: “Ấy, phò mã gia, người đang nói lung tung gì thế?”

Vân Vũ vừa dứt lời, sắc mặt của năm vị đại thần trước mặt ta lập tức biến đổi, vẻ mặt Yến Thanh còn cổ quái hơn nữa. Ta trách Vân Vũ một câu, “Nói bậy gì thế!” rồi lại mắng Liễu Dự một tiếng. “Không được gọi lung tung.”

Cái gã Liễu Dự này cũng thật là kỳ quái, rõ ràng bị ta mắng mà lại có vẻ vui mừng, “Nương tử đồng ý nói chuyện với ta rồi.”

Ta rất là bất đắc dĩ, lại nhìn mấy vị đại thần trước mặt, bỏ qua sắc mặt của Yến Thanh có chút quái lạ, còn lại đều là vẻ mặt trong lòng biết rõ. Ta nghĩ thầm thanh danh của ta lại bị phá hủy lần nữa rồi.

Đã như thế, ta cũng lười giải thích.

“Trời đã tối rồi, bổn cung không nói chuyện với các người nữa. Vân Vũ, hồi phủ thôi.”

Vân Vũ đáp “Vâng, thưa công chúa.” Dưới mấy tiếng cung tiễn của các đại thần, Vân Vũ đỡ ta giẫm lên thêm đá, ta định ngồi vào xe ngựa thì nghe thấy Yến Thanh nói.

“Công chúa.”

Cơ thể ta dừng lại trong giây lát, rồi sau đó chậm rãi nghiêng đầu, nhìn hắn từ trên cao.

Ánh mắt của Yến Thanh cực kỳ phức tạp, hai mắt nhìn ta chăm chú, dường như có chuyện nói không hết. Nhưng hắn lại không chịu mở miệng, trước kia ta có rất nhiều kiên nhẫn để chờ hắn, nhưng mà bây giờ đã không còn thế.

Trên mặt của ta là thần sắc không kiên nhẫn.

Về mặt của Yến Thanh dần dần ảm đạm, hắn nói: “Vi thần cung tiễn công chúa.”

Người này quả thật là chẳng hiểu ra sao cả, ta giơ tay bước vào trong xe ngựa. Trên đường quay về phủ công chúa, ta nghĩ đến vẻ mặt vừa rồi của Yến Thanh, trong đầu chợt cảm thấy không thoải mái.

Liễu Dự dè dặt nói: “Nương tử, Trạng nguyên vừa này không dễ nhìn bằng ta.”

Vân Vũ phụ họa: “Tiền phò mã gia cũng không dễ nhìn như phò mã gia bây giờ.”

Liễu Dự lại nói: “Cái người Yến gì đó, không phải người tốt.”

Vân Vũ nói tiếp: “Đúng thế, tiền phò mã không phải là người tốt.”

Ta nhìn hai người bọn họ hát đôi, da mặt run lên, cười như không cười nói: “Các ngươi nói thêm câu nữa, tối nay ta sẽ để hai người các ngươi lập tức động phòng.”

Hai người biến sắc, Vân Vũ lập tức im lặng.

Ngược lại Liễu Dự vội vàng nói: “Nương tử, ta không thích Vân Vũ, ta chỉ thích nàng.”

Ta liếc mắt nhìn hắn, hắn mới chịu im lặng.

Ta vén rèm lên nhìn bầu trời đầy sao, trong đầu thật là phiền muộn.

Ta với Yến Thanh hòa ly đã hơn một tháng, tuy ta không thích hắn nữa, nhưng dường như mỗi lần nhìn hắn, tâm tình ta lại không thể bình lặng được.

8. Chương 8

Cơ thể Liễu Dự thật là yếu, ngày kế sau khi hồi phủ liền ngã bệnh. Vân Vũ rầy rà khiến cả phủ công chúa đều biết Liễu Dự vì ta mà đổ bệnh. Tuy những lời này nói không sai, nhưng ta càng có khuynh hướng nghĩ rằng Liễu Dự vì ngổ ngàng mà sinh bệnh.

Mưa lớn như thế, hắn lại không đi trú mưa mà cứ ngang ngạnh đứng đó dầm mưa, đây không phải ngổ ngàng thì là cái gì?

Sau lại Vân Vũ mời một đại phu quen biết đến, ta biết Liễu Dự vẫn còn đang hôn mê liền đến thăm. Đại phu bắt mạch, cứ liên tục lắc đầu, lại nghe thấy Vân Vũ nói Liễu Dự dầm mưa suốt mấy canh giờ liền thì vô cùng phẫn nộ nói: “Vị công tử này vốn bị thương nặng, cơ thể sợ lạnh, còn dầm mưa mấy canh giờ, mạng này không muốn nữa sao?”

Vân Vũ vội la lên: “Xin Chu đại phu bày châm cứu giúp.”

Ta thật sự không ngờ chỉ đứng dưới mưa mà lại biến thành tình cảnh như thế, ta đưa mắt nhìn Liễu Dự nằm ở trên giường, bờ môi hắn nứt nẻ, hai má ửng hồng. Ta nghĩ thăm Liễu Dự này chắc không biết quý trọng bản thân mình, biết rõ cơ thể còn yếu lại còn làm chuyện ngu ngốc. Rốt cuộc Ôn Diễm đã cho hắn thứ gì mà ngay cả mạng sống hắn cũng không muốn.

Người mà ngay đến tính mạng của bản thân mà không chịu quý trọng, từ trước đến nay ta đều không có cảm tình tốt.

Ta trực tiếp đứng dậy rời khỏi tiểu viện của Liễu Dự.

Ta thông thả đi dạo xung quanh phủ, phủ đệ của ta quá nhiều, sân viện cũng nhiều, đình nghỉ mát hòn non bộ ao sen cũng xây không ít, rắc rối phức tạp, năm đầu tiên ta đến đây thường không biết đâu là đâu, một chút cũng không lần mò ra. Chẳng qua bây giờ đã ở nhiều năm, dù có nhắm mắt lại ta cũng có thể đi đến nơi mình muốn một cách chính xác.

Ta dùng bữa trưa trong đình nghỉ mát cạnh ao sen, sau đó gọi một thị nữ chuyên pha trà, để nàng pha một ấm Bích Loa Xuân. Từ lúc uống một chén Bích Loa Xuân của Ôn Diễm, ta luôn nhớ mãi không quên. Ta ném thử một ngum, trong lòng có chút thất vọng. Bất kể là Như Thi ở trong cung hay là thị nữ ở trước mắt, tài pha trà Bích Loa Xuân đều kém xa Ôn Diễm.

Ta lấy làm buồn rầu.

Ta nhìn nụ hoa sen ở trong hồ, đột nhiên nhớ đến bức họa của Ôn Diễm mà lúc trước ta mong muốn, chỉ sau vài ngày hắn đã đưa đến cho ta. Ta đặt chén trà tử sa xuống, sai người gọi Ngô Tung lại đây.

Lúc Ngô Tung đến, cũng là lúc Vân Vũ tới.

Ta biết nàng muốn nói với ta chuyện của Liễu Dự, thế là liền đánh phủ đầu, nói với nàng: “Nếu là chuyện có quan hệ với Liễu Dự, em không cần phải nói. Ta không muốn nghe.”

Vân Vũ phần nộ bỏ đi.

Ngô Tung nói với ta: “Công chúa, lão nô có câu này không biết nên nói hay không.”

Ta miễn cưỡng ngáp một cái, “Có chuyện gì thì cứ nói thẳng.”

Ngô Tung nói: “Vân Vũ có vẻ như ỷ vào sự nuông chiều của công chúa mà kiêu căng.”

“Không sao, ta có chừng mực.” Tuy nói Vân Vũ thường ngày có chút điên điên, nhưng ở thời khắc quan trọng vẫn rất quy củ rất biết bốn phận. So với những thị nữ có nề nếp hay luôn sợ hãi ở trong phủ mà nói, Vân Vũ còn tốt hơn nhiều. Huống chi, từ sau khi Quán Quán gả cho Ninh Hằng, người có thể nói chuyện với ta lại ít đi, thế mới bảo chuyện ta thu nạp Vân Vũ cũng là chuyện dễ hiểu.

Ta lại nói: “Ngô Tung, dán thông báo ở ngoài phủ công chúa, ai có thể pha Bích Loa Xuân mà khiến ta hài lòng, nhất định sẽ lấy ngàn lượng bạc trắng trả công.”

Ngô Tung đáp một tiếng.

Sau đó, ta ở trong phủ chờ Ôn Diễm hoặc là người của Ôn Diễm đến xé thông báo. Nhưng ta chờ đã mấy ngày, Ôn Diễm trước sau vẫn không đến, ngược lại tìm đến lại rất nhiều kẻ chẳng biết trời cao đất dày. May mà ta còn sắp xếp quy định, nếu không pha trà bằng thị nữ Bích Hoàn ở trong phủ thì không cần xé thông báo.

Kỳ thật tài pha trà của Bích Hoàn rất tốt, nhưng không bằng Ôn Diễm. Từ sau khi ta nếm qua vị trà tuyệt mỹ của Ôn Diễm, những chén trà của người khác pha đều không thỏa mãn được miệng ta.

Ta tiếp tục kiên nhẫn đợi, đợi thứ có giá trị.

Huống hồ Liễu Dự đã đổ bệnh nhiều ngày, thiếu đi ánh mắt cứ dán chặt vào ta từng giây từng phút, trong lòng ta vui vẻ biết bao. Ngược lại Vân Vũ lại là người vất vả. Bởi vì ta chẳng nói gì, người trong phủ cũng không biết nên xưng hô thế nào với Liễu Dự, Ngô Tung biết tâm ý của ta, cũng không phái thị nữ sai vặt nào đến hầu hạ Liễu Dự, chỉ chịu trách nhiệm đưa đồ ăn hàng ngày. Vân Vũ ban ngày hầu hạ ta, đến đêm lại chăm sóc Liễu Dự, mấy ngày liền như thế, nàng gầy đi trông thấy.

Ta thỉnh thoảng cảm thấy bản thân có hơi hà khắc, nhưng đối với người lai lịch còn chưa rõ, ta rất khó thả lỏng sự đề phòng trong người để đi đối tốt với hân.

Qua ngày thứ tư, Liễu Dự cũng khỏi bệnh, lúc ta ở trong sân luyện kiếm, mới bắt đầu vung kiếm lên, xoay người múa kiếm thì trông thấy Liễu Dự. Hân lại bắt đầu nhìn ta chăm chú.

Ta chẳng thêm để ý đến hân, tiếp tục luyện kiếm thức cho xong.

Ta là người từ nhỏ đã thích múa đao vung kiếm, ngược lại hứng thú với cầm kỳ thi họa rất ít, nhưng thân là công chúa của một nước, những thứ đó tất nhiên phải cần biết. Ta chẳng có tí thiên phú nào trong việc cầm kỳ thi họa, trước đây học rất là vất vả, thái phó dạy ta thường bị ta chọc tức đến nổi râu đều dựng đứng cả lên. Câu cửa miệng của phụ hoàng là, nếu ta thân là nam nhi, nhất định có thể quan bá tử tướng quân.

Nhưng bản thân ta cũng khá kỳ quái, nguyên nhân khiến ta không tinh thông được mấy thứ văn nhĩ đó là, từ nhỏ ta rất thích quan văn, thường nhân dịp lúc hạ triều núp ở trong đình lên nhìn bộ dạng tuần tú của vị quan văn nào đó, gặp kiểu người hoàn mỹ, hai mắt lại càng phát sáng. Sau này gặp Yến Thanh, khi đó hân vẫn chỉ là anh học trò, nhưng có tài đánh đàn rất hay. Ta động lòng với Yến Thanh, ngoại trừ hân không biết ta là công chúa ra thì luôn chăm sóc ta theo ý, một khúc “Phượng cầu hoàng” đã hoàn toàn làm lung lay trái tim ta.

Sau khi ta luyện kiếm xong, mồ hôi chảy ròng ròng từ trên trán, thị nữ bước đến dâng khăn lên, một thị nữ khác bắt đầu phe phẩy quạt tròn, đỡ ta ngồi xuống ghế dựa, tự rót một chén nước nóng ỉnh, rồi mắt đối mắt với Liễu Dự.

Trong mắt của hắn hiện lên một tia vui mừng, hắn vội vàng đi tới, nhưng đi được nửa bước lại dừng lại, ánh mắt đang nhìn ta bỗng sụp xuống, rồi sau đó tiếp tục đi đến, cách ta một thước thì dừng hẳn.

Hắn nói: “Nương tử, ta hết bệnh rồi.”

Ánh mắt của ta dừng lại trên bồn hoa cách đó không xa, không đáp lại Liễu Dự.

Hắn lại nói: “Nương tử, sau này ta sẽ cố gắng không để mình sinh bệnh, ta sẽ chăm sóc nàng thật tốt.”

Ta cũng không đếm xỉa gì đến hắn.

Một lát sau, hắn lại nói: “Nương tử, ta sẽ pha trà cho nàng, nhất là Bích Loa Xuân, ta ra bên ngoài xé thông báo có được không?”

Ta nhíu mày, ánh mắt chuyển sang nhìn hắn. Hắn vịn phần chờ mong nhìn ta, dường như đang đợi ta gật đầu.

Ta hỏi: “Người pha trà tốt hơn Bích Hoàn sao?”

Liễu Dự nói: “Vừa nãy ta pha Bích Loa Xuân cho Bích Hoàn cô nương thử, Bích Hoàn cô nương nói ta pha trà còn ngon hơn nàng.”

Ta chớp mắt, trầm ngâm trong chốc lát rồi nói với hắn: “Người cứ pha cho ta một ấm trà trước đi đã.”

Liễu Dự vui vẻ, nụ cười rạng rỡ trên mặt, “Ta nhất định sẽ pha một ấm trà Bích Loa Xuân khiến nương tử thỏa mãn.”

Lúc Liễu Dự đi pha Bích Loa Xuân, ta gọi Bích Hoàn đến, hỏi những lời Liễu Dự nói có phải thật hay không, Bích Hoàn nói Liễu Dự công tử rất tinh thông trà nghệ, sau khi Bích Hoàn lui ra không lâu, Liễu Dự liền đem trà đã pha đến cho ta.

Dưới ánh mắt chờ mong của Liễu Dự, ta nhấp một hớp.

Quả nhiên so với Bích Hoàn đúng là ngon hơn, nhưng mà vẫn không bằng Ôn Diễm.

Liễu Dự sốt ruột hỏi: “Nương tử, uống có ngon không? Có hài lòng không? Ta có thể ra ngoài xé thông báo rồi chứ?”

Ta nói với hắn: “Ngon thì đúng là ngon, nhưng vẫn còn kém chút, không phải là Bích Loa Xuân mà ta muốn. Thông báo bên ngoài, người không thể xé.”

Sau đó, dường như Liễu Dự đem chuyện thông báo đó làm một trong những chuyện quan trọng, ngày nào cũng pha Bích Loa Xuân cho ta, uống đến mức ta gần biến thành Bích Loa Xuân luôn rồi. Cuối cùng đến lúc ta không nhịn được nữa, ta mở miệng tính làm hòa với hắn: “Liễu Dự...”

“Nương tử, gọi là Cẩm Minh.”

Da mặt ta run rẩy mấy cái, “Liễu Dự.”

Hắn phần nộ gục đầu xuống, sau đó lại ngẩng đầu lên nói: “Nương tử, gọi là A Dự cũng được.”

Khóe miệng ta run rẩy, “Liễu Dự.”

Hắn chớp mắt mấy cái, “Dự lang.”

Ta hít sâu một hơi, “Liễu Dự, người đừng có được voi đòi tiên.”

Liễu Dự thất vọng nói: “Chỉ cần là nương tử gọi thì ta đều thích.”

Ta đè nén ý muốn muốn đá hắn ra ngoài, “Thông báo bên ngoài người không thể xé, cho dù người có pha trà vừa lòng ta, cũng không thể xé!”

Liễu Dự khó hiểu nói: “Vì sao?”

Ta lẳng lặng nhìn hắn, rồi đột nhiên nở nụ cười, “Ta đang đợi một người.”

“Ai?”

Ta cười híp mắt nói: “Người đoán xem?”

Liễu Dự suy nghĩ rồi nói: “Ta có quen?”

Ta gật đầu.

“Nam?”

Ta tiếp tục gật đầu.

Liễu Dự sung sướng nói: “Là người nương tử quen, mà ta cũng quen, lại là nam. Người phù hợp với những điều kiện trên, nương tử đang nói ta sao?”

Ta suýt nữa thổ huyết! Ta không tin Liễu Dự không biết Ôn Diễm! Ta tình nguyện tin giờ phút này Yến Thanh hồi tâm chuyển ý, cũng không tin Liễu Dự với Ôn Diễm không có chút quan hệ nào.

Ta lạnh lùng nói: “Liễu Dự, đừng có giả vờ với ta.”

Về mặt ngữ vực của Liễu Dự trông rất thực, “Nương tử đang nói gì?”

Ta híp mắt, bản thân ta muốn xem Liễu Dự sẽ giả ngốc đến khi nào!

Lúc này, chợt có người vội vàng xông vào, sắc mặt của tiểu tư kia thoát nhìn vô cùng bối rối, hần nói: “Công... công chúa, có... có người xé thông báo...”

Ta vui vẻ nói, còn chưa kịp hỏi người đó là ai, thì hần ta lại nói tiếp: “Người xé là... là... tiền phò mã.”

9. Chương 9

Cơ thể Liễu Dự thật là yếu, ngày kế sau khi hồi phủ liền ngã bệnh. Vân Vũ rầy rà khiến cả phủ công chúa đều biết Liễu Dự vì ta mà đổ bệnh. Tuy những lời này nói không sai, nhưng ta càng có khuynh hướng nghĩ rằng Liễu Dự vì ngờ ngẩn mà sinh bệnh.

Mưa lớn như thế, hần lại không đi trú mưa mà cứ ngang ngạnh đứng đó dầm mưa, đây không phải ngớ ngẩn thì là cái gì?

Sau lại Vân Vũ mời một đại phu quen biết đến, ta biết Liễu Dự vẫn còn đang hôn mê liền đến thăm. Đại phu bắt mạch, cứ liên tục lắc đầu, lại nghe thấy Vân Vũ nói Liễu Dự dầm mưa suốt mấy canh giờ liền thì vô cùng phẫn nộ nói: “Vị công tử này vốn bị thương nặng, cơ thể sợ lạnh, còn dầm mưa mấy canh giờ, mạng này không muốn nữa sao?”

Vân Vũ vội la lên: “Xin Chu đại phu bày châm cứu giúp.”

Ta thật sự không ngờ chỉ đứng dưới mưa mà lại biến thành tình cảnh như thế, ta đưa mắt nhìn Liễu Dự nằm ở trên giường, bờ môi hần nứt nẻ, hai má ửng hồng. Ta nghĩ thầm Liễu Dự này chắc không biết quý trọng bản thân mình, biết rõ cơ thể còn yếu lại còn làm chuyện ngu ngốc. Rốt cuộc Ôn Diễm đã cho hần thứ gì mà ngay cả mạng sống hần cũng không muốn.

Người mà ngay đến tính mạng của bản thân mà không chịu quý trọng, từ trước đến nay ta đều không có cảm tình tốt.

Ta trực tiếp đứng dậy rời khỏi tiểu viện của Liễu Dự.

Ta thông thả đi dạo xung quanh phủ, phủ đệ của ta quá nhiều, sân viện cũng nhiều, đình nghỉ mát hòn non bộ ao sen cũng xây không ít, rắc rối phức tạp, năm đầu tiên ta đến đây thường không biết đâu là đâu, một chút cũng không lần mò ra. Chẳng qua bây giờ đã ở nhiều năm, dù có nhắm mắt lại ta cũng có thể đi đến nơi mình muốn một cách chính xác.

Ta dùng bữa trưa trong đình nghỉ mát cạnh ao sen, sau đó gọi một thị nữ chuyên pha trà, để nàng pha một ấm Bích Loa Xuân. Từ lúc uống một chén Bích Loa Xuân của Ôn Diễm, ta luôn nhớ mãi không quên. Ta

ném thử một ngum, trong lòng có chút thất vọng. Bất kể là Như Thi ở trong cung hay là thị nữ ở trước mắt, tài pha trà Bích Loa Xuân đều kém xa Ôn Diễm.

Ta lấy làm buồn rầu.

Ta nhìn nụ hoa sen ở trong hồ, đột nhiên nhớ đến bức họa của Ôn Diễm mà lúc trước ta mong muốn, chỉ sau vài ngày hắn đã đưa đến cho ta. Ta đặt chén trà tử sa xuống, sai người gọi Ngô Tung lại đây.

Lúc Ngô Tung đến, cũng là lúc Vân Vũ tới.

Ta biết nàng muốn nói với ta chuyện của Liễu Dự, thế là liền đánh phủ đầu, nói với nàng: “Nếu là chuyện có quan hệ với Liễu Dự, em không cần phải nói. Ta không muốn nghe.”

Vân Vũ phần nộ bỏ đi.

Ngô Tung nói với ta: “Công chúa, lão nô có câu này không biết nên nói hay không.”

Ta miễn cưỡng ngáp một cái, “Có chuyện gì thì cứ nói thẳng.”

Ngô Tung nói: “Vân Vũ có vẻ như ỷ vào sự nuông chiều của công chúa mà kiêu căng.”

“Không sao, ta có chừng mực.” Tuy nói Vân Vũ thường ngày có chút điên điên, nhưng ở thời khắc quan trọng vẫn rất quy củ rất biết bốn phận. So với những thị nữ có nề nếp hay luôn sợ hãi ở trong phủ mà nói, Vân Vũ còn tốt hơn nhiều. Huống chi, từ sau khi Quán Quán gả cho Ninh Hằng, người có thể nói chuyện với ta lại ít đi, thế mới bảo chuyện ta thu nạp Vân Vũ cũng là chuyện dễ hiểu.

Ta lại nói: “Ngô Tung, dán thông báo ở ngoài phủ công chúa, ai có thể pha Bích Loa Xuân mà khiến ta hài lòng, nhất định sẽ lấy ngàn lượng bạc trắng trả công.”

Ngô Tung đáp một tiếng.

Sau đó, ta ở trong phủ chờ Ôn Diễm hoặc là người của Ôn Diễm đến xem thông báo. Nhưng ta chờ đã mấy ngày, Ôn Diễm trước sau vẫn không đến, ngược lại tìm đến lại rất nhiều kẻ chẳng biết trời cao đất dày. May mà ta còn sắp xếp quy định, nếu không pha trà bằng thị nữ Bích Hoàn ở trong phủ thì không cần xem thông báo.

Kỳ thật tài pha trà của Bích Hoàn rất tốt, nhưng không bằng Ôn Diễm. Từ sau khi ta nếm qua vị trà tuyệt mỹ của Ôn Diễm, những chén trà của người khác pha đều không thỏa mãn được miệng ta.

Ta tiếp tục kiên nhẫn đợi, đợi thứ có giá trị.

Huống hồ Liễu Dự đã đổ bệnh nhiều ngày, thiếu đi ánh mắt cứ dán chặt vào ta từng giây từng phút, trong lòng ta vui vẻ biết bao. Ngược lại Vân Vũ lại là người vất vả. Bởi vì ta chẳng nói gì, người trong phủ cũng không biết nên xưng hô thế nào với Liễu Dự, Ngô Tung biết tâm ý của ta, cũng không phái thị nữ sai vặt nào đến hầu hạ Liễu Dự, chỉ chịu trách nhiệm đưa đồ ăn hàng ngày. Vân Vũ ban ngày hầu hạ ta, đến đêm lại chăm sóc Liễu Dự, mấy ngày liền như thế, nàng gầy đi trông thấy.

Ta thỉnh thoảng cảm thấy bản thân có hơi hà khắc, nhưng đối với người lai lịch còn chưa rõ, ta rất khó thả lỏng sự đề phòng trong người để đi đối tốt với hắn.

Qua ngày thứ tư, Liễu Dự cũng khỏi bệnh, lúc ta ở trong sân luyện kiếm, mới bắt đầu vung kiếm lên, xoay người múa kiếm thì trông thấy Liễu Dự. Hắn lại bắt đầu nhìn ta chăm chú.

Ta chẳng thèm để ý đến hắn, tiếp tục luyện kiếm thức cho xong.

Ta là người từ nhỏ đã thích múa đao vung kiếm, ngược lại hứng thú với cầm kỳ thi họa rất ít, nhưng thân là công chúa của một nước, những thứ đó tất nhiên phải cần biết. Ta chẳng có tí thiên phú nào trong việc cầm kỳ thi họa, trước đây học rất là vất vả, thái phó dạy ta thường bị ta chọc tức đến nổi râu đều dựng đứng cả lên. Câu cửa miệng của phụ hoàng là, nếu ta thân là nam nhi, nhất định có thể quan bái tướng quân.

Nhưng bản thân ta cũng khá kỳ quái, nguyên nhân khiến ta không tinh thông được mấy thứ văn nhã đó là, từ nhỏ ta rất thích quan văn, thường nhân dịp lúc hạ triều núp ở trong đình lén nhìn bộ dạng tuần tú của vị quan văn nào đó, gặp kiểu người hoàn mỹ, hai mắt lại càng phát sáng. Sau này gặp Yến Thanh, khi

đó hẳn vẫn chỉ là anh học trò, nhưng có tài đánh đàn rất hay. Ta động lòng với Yến Thanh, ngoại trừ hẳn không biết ta là công chúa ra thì luôn chăm sóc ta theo ý, một khúc “Phượng cầu hoàng” đã hoàn toàn làm lung lay trái tim ta.

Sau khi ta luyện kiếm xong, mồ hôi chảy ròng ròng từ trên trán, thị nữ bước đến dâng khăn lên, một thị nữ khác bắt đầu phe phẩy quạt tròn, đỡ ta ngồi xuống ghế dựa, tự rót một chén nước nóng ừng ực, rồi mắt đối mắt với Liễu Dự.

Trong mắt của hẳn hiện lên một tia vui mừng, hẳn vội vàng đi tới, nhưng đi được nửa bước lại dừng lại, ánh mắt đang nhìn ta bỗng sụp xuống, rồi sau đó tiếp tục đi đến, cách ta một thước thì dừng hẳn.

Hắn nói: “Nương tử, ta hết bệnh rồi.”

Ánh mắt của ta dừng lại trên bồn hoa cách đó không xa, không đáp lại Liễu Dự.

Hắn lại nói: “Nương tử, sau này ta sẽ cố gắng không để mình sinh bệnh, ta sẽ chăm sóc nàng thật tốt.”

Ta cũng không đếm xỉa gì đến hẳn.

Một lát sau, hẳn lại nói: “Nương tử, ta sẽ pha trà cho nàng, nhất là Bích Loa Xuân, ta ra bên ngoài xé thông báo có được không?”

Ta nhú mày, ánh mắt chuyển sang nhìn hẳn. Hẳn vịn phần chờ mong nhìn ta, dường như đang đợi ta gật đầu.

Ta hỏi: “Người pha trà tốt hơn Bích Hoàn sao?”

Liễu Dự nói: “Vừa nãy ta pha Bích Loa Xuân cho Bích Hoàn cô nường thử, Bích Hoàn cô nường nói ta pha trà còn ngon hơn nàng.”

Ta chớp mắt, trầm ngâm trong chốc lát rồi nói với hẳn: “Người cứ pha cho ta một ấm trà trước đi đã.”

Liễu Dự vui vẻ, nụ cười rạng rỡ trên mặt, “Ta nhất định sẽ pha một ấm trà Bích Loa Xuân khiến nương tử thỏa mãn.”

Lúc Liễu Dự đi pha Bích Loa Xuân, ta gọi Bích Hoàn đến, hỏi những lời Liễu Dự nói có phải thật hay không, Bích Hoàn nói Liễu Dự công tử rất tinh thông trà nghệ, sau khi Bích Hoàn lui ra không lâu, Liễu Dự liền đem trà đã pha đến cho ta.

Dưới ánh mắt chờ mong của Liễu Dự, ta nhấp một hớp.

Quả nhiên so với Bích Hoàn đúng là ngon hơn, nhưng mà vẫn không bằng Ôn Diễm.

Liễu Dự sốt ruột hỏi: “Nương tử, uống có ngon không? Có hài lòng không? Ta có thể ra ngoài xé thông báo rồi chứ?”

Ta nói với hẳn: “Ngon thì đúng là ngon, nhưng vẫn còn kém chút, không phải là Bích Loa Xuân mà ta muốn. Thông báo bên ngoài, người không thể xé.”

Sau đó, dường như Liễu Dự đem chuyện thông báo đó làm một trong những chuyện quan trọng, ngày nào cũng pha Bích Loa Xuân cho ta, uống đến mức ta gần biến thành Bích Loa Xuân luôn rồi. Cuối cùng đến lúc ta không nhịn được nữa, ta mở miệng tính làm hòa với hẳn: “Liễu Dự...”

“Nương tử, gọi là Cẩm Minh.”

Da mặt ta run rẩy mấy cái, “Liễu Dự.”

Hắn phần nộ gục đầu xuống, sau đó lại ngẩng đầu lên nói: “Nương tử, gọi là A Dự cũng được.”

Khóe miệng ta run rẩy, “Liễu Dự.”

Hắn chớp mắt mấy cái, “Dự lang.”

Ta hít sâu một hơi, “Liễu Dự, người đừng có được voi đòi tiên.”

Liễu Dự thất vọng nói: “Chỉ cần là nương tử gọi thì ta đều thích.”

Ta đè nén ý muốn muốn đá hấn ra ngoài, “Thông báo bên ngoài người không thể xé, cho dù người có pha trà vừa lòng ta, cũng không thể xé!”

Liễu Dự khó hiểu nói: “Vì sao?”

Ta lẳng lặng nhìn hấn, rồi đột nhiên nở nụ cười, “Ta đang đợi một người.”

“Ai?”

Ta cười híp mắt nói: “Người đoán xem?”

Liễu Dự suy nghĩ rồi nói: “Ta có quen?”

Ta gật đầu.

“Nam?”

Ta tiếp tục gật đầu.

Liễu Dự sung sướng nói: “Là người nương tử quen, mà ta cũng quen, lại là nam. Người phù hợp với những điều kiện trên, nương tử đang nói ta sao?”

Ta suýt nữa thổ huyết! Ta không tin Liễu Dự không biết Ôn Diễm! Ta tình nguyện tin giờ phút này Yến Thanh hồi tâm chuyển ý, cũng không tin Liễu Dự với Ôn Diễm không có chút quan hệ nào.

Ta lạnh lùng nói: “Liễu Dự, đừng có giả vờ với ta.”

Về mặt ngữ vực của Liễu Dự trông rất thực, “Nương tử đang nói gì?”

Ta híp mắt, bản thân ta muốn xem Liễu Dự sẽ giả ngốc đến khi nào!

Lúc này, chợt có người vội vàng xông vào, sắc mặt của tiểu tư kia thoát nhìn vô cùng bối rối, hấn nói: “Công... công chúa, có... có người xé thông báo...”

Ta vui vẻ nói, còn chưa kịp hỏi người đó là ai, thì hấn ta lại nói tiếp: “Người xé là... là... tiền phò mã.”

10. Chương 10

Editor: Qín Zồ

Liễu Dự là tú tài năm Hữu Bình đầu tiên, lúc trước Mạnh thái phó cũng có nói nếu Liễu Dự đi thi thì chắc chắn sẽ có công danh. Nhưng một năm kia vì sao Liễu Dự lại không đi học?

Ta nghĩ hoài không ra, lập tức phái người tiếp tục điều tra. Lúc này điều tra kết quả đến rất nhanh, kì thi tuyển năm Hữu Bình đầu tiên, Liễu Dự không hề tham gia. Còn vì sao lại không tham gia, thì không cách nào biết được.

Ta suy đi nghĩ lại, vẫn không nghĩ ra nguyên nhân, ta bắt lấy Liễu Dự để hỏi, thế nhưng hấn lại còn tỏ vẻ nghi hoặc còn hơn cả ta. Ta sai người đưa xấp đề thi khoa cử năm nay cho Liễu Dự làm, rồi lại để Lễ bộ phê duyệt chấm điểm, Lễ bộ Thị lang khen ngợi không thôi, tài năng của người này không thua kém Trạng nguyên lang.

Ta lại phái người đi tìm không ít đặc sản Thanh Tây đem về, trộn lẫn đầy đủ các loại vào trong mỹ thực, rồi để Liễu Dự nếm thử. Cuối cùng, ta làm như vô ý lấy đặc sản Thanh Tây ra hỏi: “Liễu Dự, người có biết những mỹ thực này được chế biến ở đâu không?”

Liễu Dự lại nếm thử qua rồi chậm rãi nói: “Món điểm tâm này vô cùng ngọt, đoán là được làm từ vùng Hoa Tây, hình như chỉ có người Hoa Tây mới thích những món điểm tâm ngọt đến thế này.”

Thanh Tây chính xác thuộc vùng Hoa Tây, Liễu Dự này thật là thông minh.

Ta lại hỏi: “Cụ thể là ở chỗ nào?”

Liễu Dự lắc đầu nói: “Cụ thể ở đâu thì ta không đoán ra, vùng Hoa Tây thích đồ ăn ngọt cũng là do ta đọc sách mà biết, trong phần quy định không nói rõ là ở chỗ nào của Hoa Tây.”

Xem ra ngay cả quê quán của bản thân mình Liễu Dự cũng đã quên, lúc trước Chu đại phu có nói Liễu Dự đã trải qua tổn thương nghiêm trọng, chẳng lẽ vì Liễu Dự bị trọng thương nên đã quên những chuyện trước kia? Nhưng nếu thật sự là thế, vậy thì ta và Liễu Dự trước đó chưa từng chạm mặt nhau, làm sao hẳn lại có thể đối với ta thắm thiết như thế?

Cái nghi vấn này cứ vòng tới vòng lui, cuối cùng vẫn vòng trở lại điểm này.

Ban đêm đi ngủ ta nhìn bức họa của Ôn Diễm trên vách đá, chợt nhớ tới toàn bộ nghi vấn hiện nay dường như là đều chỉ phát sinh sau khi Ôn Diễm cho ta hạt giống phò mã kia. Xét cho cùng, vấn đề không phải xuất hiện ở trên người Liễu Dự, mà là Ôn Diễm.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, ta quyết định phải động thủ ngay với Ôn Diễm. Nhưng ra tay với Ôn Diễm thì có chút khó khăn, đầu tiên chính là ta không tìm thấy hắn, tiếp nữa là sợ Ôn Diễm và Liễu Dự khác nhau, ta có thể tính kế với Liễu Dự, nhưng cái người Ôn Diễm này, chỉ sợ ta còn chưa kịp tính kế hắn thì đã trúng phải kế của hắn rồi.

Ta đang lo không biết phải đến gần Ôn Diễm thế nào, không ngờ lúc ta dùng cơm trưa thì Ôn Diễm lại chủ động đến cửa.

Lúc ấy, ta đang ở trong sảnh không yên lòng dùng bữa, mấy món ăn cứ nhạt như nước ốc, cũng không biết là mình ăn phải cái gì mà trong mắt đầu đầu cũng toàn bóng hình Ôn Diễm. Lúc ta suýt nữa bị mắc xương cá thì chợt có đĩa đầy tớ vội vàng tiến vào bắm báp, “Công chúa, có người xé thông báo.”

Bởi vì đã có kinh nghiệm lần trước, ta cũng không lấy làm vui mừng lắm, chỉ nhỏ khúch xương cá ra, miễn cưỡng hỏi: “Yến Thanh lại tới sao?”

Tên đầy tớ nói: “Bắm công chúa, không phải là Yến Thượng thư. Tiểu nhân cũng không biết người đó là ai, người đó chỉ nói hắn là A Man...”

Ta vừa nghe, nghĩ thầm A Man không phải là tùy tùng bên người Ôn Diễm sao? Sắc mặt ta lập tức vui vẻ, tinh thần tỉnh táo, ngắt lời của đứa đầy tớ, vội vàng nói: “Còn không mau mau mời hắn vào.”

Liễu Dự tò mò hỏi: “Nương tử, cái người A Man kia chính là người mà nàng muốn đợi?”

Trong lòng ta vô cùng phấn chấn nên liền gật đầu ngay tắp lự.

Liễu Dự lại hỏi: “Là nam hay nữ?”

Ta nói: “Nam.”

Liễu Dự biến sắc, hắn nói: “Nương tử nàng thích hắn sao?”

Ta liếc mắt nhìn hắn, “Không phải.”

Thần sắc Liễu Dự dịu lại, hắn cười cười nói: “Ta biết nương tử sẽ không thích người như vậy.”

Ta nghe thấy thế thì vô cùng hứng thú, hỏi: “Ồ, vậy người cảm thấy ta thích người như thế nào?”

Liễu Dự không chút do dự nói: “Là người giống như ta.”

Da mặt ta giật giật mấy cái, không đáp lại Liễu Dự. Lúc này gã đầy tớ cũng đã quay lại, nhưng phía sau lại không thấy bóng người của A Man, ta lấy làm kinh ngạc hỏi: “A Man đâu?”

Hắn ta chán nản nói: “Bắm công chúa, sau khi tiểu nhân rời khỏi đây, A Man công tử cũng chẳng thấy đâu, chỉ để lại tấm thiệp này.”

Ta nhận lấy tấm thiệp, vừa nhìn mà không khỏi mừng rỡ.

Ôn Diễm mời ta đến Thúy Minh sơn trang thưởng trà.

Thúy Minh sơn trang nằm ở ngoại ô kinh thành, trang chủ Minh Hàn lúc còn trẻ chính là một hiệp sĩ giang hồ oai phong, sau khi lấy vợ liền quy ẩn giang hồ, mua đất mua vườn ở vùng ngoại ô kinh thành, dựng lên Thúy Minh sơn trang ngày hôm nay.

Nghe nói tính nết của vị trang chủ này rất kỳ quái, bởi vậy rất ít có người lui tới với hắn. Nghe nói trong Thúy Minh sơn trang có một rừng hoa đào, mỗi một mùa xuân đến, cánh hoa đào nhẹ nhàng tung bay khắp mười dặm, y hệt tiên cảnh chốn trần gian. Chẳng qua từ xưa đến nay, triều đình và giang hồ ít khi lui tới, triều đình mặc kệ chuyện giang hồ, giang hồ cũng mặc kệ chuyện triều đình. Mà ta vốn là người hoàng gia, Minh Hàn trang chủ lại là kẻ giang hồ, cho dù Thúy Minh sơn trang có đẹp đến mấy, ta cũng không đi.

Kỳ thật trước đây ta cũng không hiểu vì sao triều đình với giang hồ lại có tuyến phân cắt rõ ràng như thế, nhưng sau này khi trưởng thành, xem qua các thư quyển trong Tàng thư các, mới biết được nguyên nhân hậu quả.

Năm đó thiên hạ chia làm hai, cao tổ hoàng đế cùng Minh Tú Vương tranh giành thiên hạ, Minh Tú Vương vốn xuất thân là giang hồ, trong giang hồ hết sức có tiếng tăm, nhưng hai người giằng co qua lại cũng chẳng được gì, về sau Minh Tú Vương không muốn tranh giành nữa, thế là cùng cao tổ hoàng đế lập ra ước định. Từ nay về sau Minh Tú Vương quy ẩn giang hồ, cao tổ hoàng đế với đời sau của người không được quấy nhiễu giang hồ, giang hồ cũng chắc chắn sẽ không can thiệp chuyện triều chính. Cao tổ hoàng đế lập tức đáp ứng, vì thế mới có cái quy định bất thành văn ngày hôm nay.

Còn bây giờ, Ôn Diễm mời ta đi thưởng trà, ta đã lấy làm kinh ngạc. Lại còn mời ta đến Thúy Minh sơn trang, ta lại còn kinh ngạc hơn.

Lúc ấy ta đã để Ngô Tung đi thăm dò Liễu Dự, tốt xấu cũng có chút manh mối. Nhưng khi ta để Ngô Tung đi điều tra Ôn Diễm thì lại chẳng tìm được manh mối nào. Ta chỉ cảm thấy trong lòng có sự cảnh giác mơ hồ, thế là để người trong phủ ngầm đi điều tra.

Nhưng kết quả cũng giống như Ngô Tung dò la.

Cái người Ôn Diễm này, thần bí đến kỳ cục.

Lúc ấy Liễu Dự bước đến, dường như muốn xem thiệp mời trong tay ta. Ta nhìn hắn, nghĩ thầm ta đã không tra ra quan hệ giữa Ôn Diễm và Liễu Dự, thôi thì cứ dứt khoát để hai người bọn họ chạm mặt, lúc ấy có thể từ vẻ mặt của Liễu Dự mà phát giác ra dấu vết gì đó.

Nghĩ như thế, ta lại cố tình nghiêng người, để cho Liễu Dự thấy rõ hơn.

Chờ đến khi Liễu Dự thu hồi ánh mắt thì ta nhướn mày nhìn hắn, chỉ thấy hắn nhướn mày lại, dường như suy nghĩ gì đó, qua một lúc lâu mới do dự hỏi ta: “Cái người trong bức họa mà nương tử dán trên vách trong phòng tên là... Ôn Diễm?”

“Ồ? Người có quen sao?”

Liễu Dự cười khở một tiếng, nói: “Mỗi lần nương tử nhắc đến ai đó thì ánh mắt đều có sự khác nhau. Vừa rồi nương tử nàng nhìn thấy thiệp mời này thì ánh mắt cực kỳ giống với cái đêm nàng ở trong phòng nhìn người trong bức họa.”

Liễu Dự nghiêm túc nhìn ta, “Nương tử, người này ngàn ngàn vạn vạn lần không thể thích được.”

Ta cau mày nói: “Con mắt nào của ngươi thấy ta thích hắn?”

Liễu Dự im lặng không lên tiếng.

Ta bỗng dưng thấy Liễu Dự chẳng ra làm sao cả, cứ chút chút là lại gán ghép lung tung. Ta bây giờ chẳng thiết nhắc đến chuyện tình cảm yêu đương gì cả, thân phận của Ôn Diễm so với Liễu Dự càng không rõ, so ra ta với Vân Vũ ở chung nhau còn có khả năng hơn.

Vân Vũ mới rồi còn lo lắng trở thành đối tượng ‘lau gương’ (1) bỗng nhiên mở miệng nói: “Công chúa, Minh Hàn trang chủ của Thúy Minh sơn trang không phải người trên giang hồ sao? Nếu công chúa muốn đi, chỉ sợ lại có nhiều lời ong tiếng ve về công chúa.”

(1 Thời Trung Quốc cổ đại, đồng tính nữ đc gọi là lau gương , hiểu vậy đc rồi, còn cụ thể thì search baidu ha :>)

Ta gấp thiệp lại, chậm rãi nói: “Lời ông tiếng ve cũng chỉ là phù vân mà thôi. Bổng công chúa bị người ta phàn nàn nhiều năm như thế cũng thành quen rồi. Lại nói, Minh Hàn trang chủ đã sớm rút khỏi giang hồ, làm sao còn được gọi là người giang hồ? Hơn nữa lần này ta đến Thúy Minh sơn trang cũng không dính líu gì đến chuyện trong giang hồ, không phiền đến giang hồ, ta chỉ cùng với quốc sư đi thưởng trà thưởng cảnh mà thôi. Vân Vũ, em lo lắng quá rồi đấy.”

Vân Vũ nói: “Chẳng lẽ quốc sư là người trong giang hồ? Bằng không làm sao lại mời công chúa đến Thúy Minh sơn trang?”

Ta lắc đầu, “Cũng không phải, Ôn Diễm không phải là người trong giang hồ. Hắn đã là quốc sư, khẳng định không có khả năng là người trong giang hồ. Nếu đúng là vậy, bệ hạ cũng sẽ không để hắn vào triều làm quan đâu.” Sau cùng, ta gấp một cái, nói: “Định là ngày kia, Vân Vũ em mau chuẩn bị thu xếp đi. Sắp đến hè rồi, mùa xuân năm nay ta cũng chưa ra ngoài đạp thanh, thật là lãng phí một cảnh xuân như thế này. Đợi ta với Ôn Diễm thưởng trà xong, chúng ta đi đâu đó đạp thanh.”

Vân Vũ nghe thấy thế thì rất là cao hứng: “Công chúa, chúng ta ở lại bên ngoài mấy ngày?”

Ta “Ừm” một tiếng, “Ước chừng khoảng hai ba ngày thôi, nhưng mà cũng để xem tình hình đã, dù sao gần đây cũng không có chuyện để làm, ở lại bên ngoài lâu tí cũng không phải chuyện không thể.”

Vân Vũ nháy mắt mấy cái, “Công chúa, không phải ở ngoại ô có một khu ốc xá sao? Không phải trong ốc xá có suối nước nóng sao? Mấy ngày nay công chúa đã lao tâm tổn lực rồi, đi ngâm mình trong suối nước nóng, có thể giảm bớt mệt mỏi đấy ạ.”

Ta trầm nghĩ, có lẽ ý của Vân Vũ là ám chỉ Tiểu Sư Tử ta nuôi trong ốc xá. Tiểu Sư Tử không phải là sư tử, nó chỉ là một con mèo nhỏ, năm ngoái từng có một thời gian ta ở lại ốc xá này, có một chú mèo chạy vào đây trốn, ta cực kỳ yêu thích động vật lông xù, lúc ấy thích quá nên liền đem chú mèo đó hóa trang thành con sư tử. Mà mèo con đó cũng thật là biết điều, kêu meo meo không ngừng, chọc mọi người cười liên tục. Nhất là Vân Vũ, lại càng yêu mến không nỡ buông tay.

Ta cười nói: “Cũng tốt, sau khi đạp thanh sẽ đến tiểu xá Tùng Đào ở mấy ngày.”

Vân Vũ cực kỳ kích động nói: “Phò mã gia cũng có thể đi sao?”

Liễu Dự cũng mở miệng nói: “Nương tử, ta có thể đi cùng nàng sao?”

Ta chính là đang chờ Liễu Dự nói lời này, ta cười híp mắt nói: “Có thể”

11. Chương 11

Hôm đến Thúy Minh sơn trang, thời tiết không được đẹp cho lắm, mưa nhỏ rơi tí tách. Thúy Minh sơn trang tại vị giữa lưng núi, bởi vì do trời mưa, đường núi có chút lầy lội, xe ngựa đi rất chậm.

Nha đầu Vân Vũ kia vì để cho ta với Liễu Dự ngồi chung với nhau nên cứ đòi ra ngồi với phu xe.

Trong tiểu xá Tùng Đào có biết bao nhiêu là thị nữ với thị vệ, thế nên lúc này xuất môn ta chỉ dẫn theo một phu xe thân thủ không tệ cùng với Vân Vũ, và cả Liễu Dự.

Liễu Dự rất ân cần lột vỏ nho cho ta, từng quả nho óng ánh nằm yên trong khay bạc trên án kỷ, còn ở bên kia thì vỏ nho chất thành một ngọn núi nhỏ.

Ta trầm nghĩ, nếu hắn đã ăn uống chùa trong phủ công chúa ta, thì hầu hạ ta cũng là việc nên làm. Thế là lúc này ta thân nhiên hưởng thụ sự hầu hạ của Liễu Dự. Ăn nhiều nho quá nên ta hơi ngấy, liền mệt mỏi khoát tay áo, nói: “Đừng bóc nữa, ta không muốn ăn.”

Liễu Dự dừng bóc vỏ nho lại, hỏi: “Nương tử muốn ăn thứ gì?”

Ta vén rèm nhìn cảnh núi bên ngoài, do mưa đang rơi nên nhìn có vẻ mờ lung mờ ảo, nhưng lại có chút nghệ thuật. Chẳng qua mỗi lần ta gặp trời mưa lúc đang ở trên núi, tâm tình ta đều có chút nhạy cảm.

Năm đó ta gặp Yến Thanh, cũng là bởi vì đường núi ướt nhẹp, ta không cẩn thận mà ngã té, không may sao bị lăn xuống núi. Như thế ta mới có thể gặp được Yến Thanh, thế mới có bốn năm yêu hận tình thù giữa chúng ta.

Ta thường xuyên nghĩ, nếu hôm đó ta không lên núi du ngoạn, không ngã xuống núi, không gặp Yến Thanh... Chỉ tiếc bất kể ta có nghĩ thế nào thì cũng không có khả năng quay về quá khứ.

Ta xoay đầu lại, nhón một quả nho cho vào miệng, nhẹ nhàng cắn một cái, trong lúc lơ đãng thấy Liễu Dự cũng nhìn ra bên ngoài với vẻ sững sờ.

Ta nhìn hắn, hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, không hề phát hiện ra ta đang nhìn hắn. Cho đến khi ta nuốt quả nho vào bụng, hắn mới lấy lại tâm trí, “Nương tử còn muốn ăn nho sao?”

“Không.” Ta híp mắt lại nhìn hắn, “Người đang nghĩ gì thế?”

Liễu Dự thành thật trả lời: “Ta có cảm giác mình đã đến nơi này rồi.”

Ta lấy làm hứng thú, “Nói nghe xem nào?”

Liễu Dự nói: “Rõ ràng đây là lần đầu ta tới ngọn núi này, nhưng vừa nãy ta nhìn cảnh sắc bên ngoài, cảm giác có chút quen thuộc. Nhưng cũng không nhớ ra rốt cuộc là ta đã đến đây lúc nào.”

Ta lơ đãng nói: “Mấy ngọn núi ở ngoại ô kinh thành nhìn qua cũng không có gì khác nhau là mấy.”

Liễu Dự cười cười, “Nương tử nói rất đúng, có lẽ là ta đã gặp trong mơ.”

Ước chừng qua mấy khắc, Vân Vũ thò đầu vào, dùng đôi mắt hạnh nhìn Liễu Dự, rồi lại nhìn sang ta, thấy hai người bọn ta không có tiến triển gì thì nàng hơi thất vọng, nàng ừ ừ nói: “Công chúa, đã đến Thúy Minh sơn trang rồi ạ.”

Vừa hay lúc này mưa bên ngoài đã ngừng rơi, Vân Vũ đỡ ta đi xuống bậc, hai chân ta vừa đứng vững trên mặt đất thì đã thấy A Man vội vàng đi đến.

A Man hướng ta hành lễ, ta cũng không để ý lắm, hắn nói: “Công chúa điện hạ, mời.”

Sau khi ta bước vào Thúy Minh sơn trang, không khỏi cảm khái một tiếng, Minh Hàn trang chủ quả thật biết hưởng thụ, cảnh đẹp liên miên, làm cho người ta không kịp nhìn. Nhưng ta lại không có tâm tư ngắm cảnh, ngược lại lấy làm nghi ngờ, rõ ràng có nhiều nơi đáng để thưởng trà, nhưng vì sao Ôn Diễm lại muốn mời ta đến Thúy Minh sơn trang đây?

Ta hỏi A Man: “Công tử nhà người với Minh Hàn có quen nhau sao?”

A Man lấy làm tự hào nói: “Công tử nhà ta là khách quý của Minh Hàn trang chủ.”

Ta nghiền ngẫm hai chữ ‘khách quý’ ấy, uy danh của Minh Hàn ở trong giang hồ ta đã biết, nhưng Ôn Diễm lại có thể làm khách quý của Minh Hàn thì rốt cuộc có thân phận như thế nào?

Đi được một lúc lâu, A Man liền dừng lại.

“Công chúa điện hạ, đã đến rồi.”

Một lần nữa ta gặp lại Ôn Diễm, hắn vẫn là bộ dạng kinh vi thiên nhân kia, trên khuôn mặt vẫn là nụ cười dịu dàng tựa ngọc như cũ. Vì ta ngày ngày đêm đêm lúc nào cũng đối diện với bức họa của Ôn Diễm, nên lần này gặp Ôn Diễm, đã không còn tình trạng ánh mắt không thể rời khỏi hắn như trước nữa.

Hôm nay Ôn Diễm chỉ mặc một bộ trường bào xanh nhạt, trên tóc búi một chiếc trâm mộc, trên đùi đắp một chiếc chân mông, cầm trong tay một cuốn sách, ánh mắt lướt đến ta thì hơi dừng lại, hắn nói: “Xin thứ cho vi thần chân mang tật, không thể hành lễ với công chúa.”

Ta nói: “Không sao, quốc sư không cần đa lễ.”

“Mời công chúa ngồi.” Đợi sau khi ta ngồi xuống, Ôn Diễm dịu dàng nói: “Mấy ngày trước đó không ở kinh thành, hôm kia vừa về thì chợt nghe công chúa muốn thưởng thức Bích Loa Xuân. Vừa khéo ta từ Giang Nam mang về không ít Bích Loa Xuân thượng hạng, thế nên mới mời công chúa đến Thúy Minh sơn trang thưởng thức xem sao.”

“Ồ? Quốc sư ở Thúy Minh sơn trang?”

Ôn Diễm nói: “Lúc vừa quay về kinh thì gặp được Minh Hàn trang chủ, vì thần cùng với Minh Hàn trang chủ có chút giao tình nên Minh Hàn liền mời vi thần đến Thúy Minh sơn trang ở vài ngày. Vả lại Thúy Minh sơn trang này có một Nhã, cực kỳ thích hợp để nấu rượu thưởng trà.”

Ta thuận nước đẩy thuyền hỏi hần, “Không biết quốc sư ở chỗ nào?”

Dường như Ôn Diễm không ngờ ta sẽ hỏi như thế, nhưng vẫn trả lời với giọng nồng ấm: “Hiện giờ vi thần ngụ ở vùng ngoại ô kinh thành.”

Ta kiên trì nỗ lực, “Chỗ nào ở ngoại ô kinh thành?” Ngoại ô kinh thành rộng lớn như thế, cũng có không ít người sống, nếu muốn tìm từng bước thì cũng phí rất nhiều thời gian.

A Man bỗng nhiên mở miệng nói: “Sao công chúa điện hạ lại một mực truy vấn công tử nhà ta?”

Ta cười khan một tiếng, mặt có chút nóng lên. Trong lúc nhất thời ta không hề chú ý đến việc truy vấn như thế thật không hợp với cấp bậc lễ nghĩa, nếu thay đổi cảnh tượng, thì có vài phần giống với một hoa hoa công tử đang truy vấn quý tính của một cô nương xinh đẹp nào đó.

Ôn Diễm thấp giọng khẽ mắng A Man, rồi nhẹ cười với ta: “Chỗ của vi thần có chút hẻo lánh, cho dù nói cũng khó mà tìm được. Nếu công chúa muốn đến, vi thần sẽ lập tức dẫn công chúa đến đó.”

Ôn Diễm thẳng thắn như vậy thật ngoài dự liệu của ta, nhưng hần đã nói như vậy, ta cũng không khách khí nữa, cũng cười nói: “Được thôi. Quốc sư cũng không cần trái một câu vi thần phải một câu vi thần thế đâu, bây giờ không phải trong cung cũng không phải lâm triều, quốc sư có thể xưng tùy ý.”

Ôn Diễm hỏi: “Không biết công chúa khi nào thì muốn đi?”

Ta cân nhắc rồi đáp: “Sau khi thưởng Bích Loa Xuân xong, được chứ?”

Ôn Diễm nói một câu “Được”.

Lúc A Man phụ Ôn Diễm dẫn ta đến Nhã thì trong lòng ta thật sự tò mò. Rốt cuộc Ôn Diễm là khách quý kiểu nào mà có thể đi lại trong Thúy Minh sơn trang mà không bị chặn đường.

Ta đang tò mò thì Ôn Diễm đã mở miệng: “Công chúa, đã đến rồi.”

Ta nhìn ra xung quang, là một cánh rừng trúc, gió nhẹ khẽ đưa, lá trúc khẽ lay động, có thể nói là thanh u tao nhã, chẳng thể trách Ôn Diễm gọi nơi này là Nhã. Ta cười nói: “Không thể tưởng được ở Thúy Minh sơn trang ngoài rừng hoa đào nổi tiếng gần xa thì lại còn có một rừng trúc thanh u như thế này.”

Ôn Diễm cũng cười nói: “Rừng trúc này là mấy năm trước Minh Hàn trang chủ tự mình trồng, ta vốn cứ nghĩ là sẽ không tài nào sống được, nhưng chẳng ngờ trải qua mấy năm lại sinh sôi tốt như thế này.”

Trong rừng trúc chuẩn bị một bộ bàn ghế làm từ trúc, trên bàn là một bộ ấm trà sứ thanh hoa. Sau khi ta ngồi xuống ghế, Ôn Diễm bắt đầu pha trà. Ta thấy thế liền nhân tiện nói: “Liễu Dự, người pha Bích Loa Xuân còn kém hơn quốc sư, mau tới đây học hỏi.”

Từ sau khi Liễu Dự theo ta đi vào Thúy Minh sơn trang thì luôn theo sát sau người ta. Ta nhiều lần quan sát vẻ mặt của hần và Ôn Diễm, muốn tìm chút dấu vết gì đó, đáng tiếc giữa bọn họ cứ như người xa lạ vậy.

Liễu Dự đáp một tiếng “được”.

Ôn Diễm cũng không bunn xỉn gì, vừa pha trà vừa bắt đầu giảng cho Liễu Dự, “Có lẽ người cũng biết pha trà, người có biết trà ngon vốn cần ba điều gì không?”

Liễu Dự đáp: “Nước tốt, lá trà tốt, bộ trà tốt.”

Ôn Diển hài lòng xoa cằm, “Đúng thế. Sở dĩ công chúa cho rằng ta pha Bích Loa Xuân hơn người, người cũng không việc gì phải buồn, ta chỉ là đã dùng thứ nước tốt hiếm thấy trên thế gian này mà thôi.”

Dứt lời, Ôn Diển để A Man lấy ra một bầu hồ lô, hẩn chậm rãi đem nước trong hồ lô rót vào trong ấm trà, “Ta đã thử qua nhiều loại nước để pha trà, cuối cùng chỉ thấy nước trên cú tuyết cao dùng để pha Bích Loa Xuân là hợp nhất.”

Ta tiếp tục tỉnh bơ quan sát Liễu Dự và Ôn Diển, hai người bọn họ nhìn rất hài hòa.

Đột nhiên A Man nói: “Công chúa diện hạ, vì sao lần nào người cũng đều nhìn công tử nhà ta chăm chú như thế?”

Kỳ thật ta cũng không hiểu được, vì sao tùy tùng của Ôn Diển luôn bối mớ điểm này của ta. Vì đã có kinh nghiệm của mấy lần trước, ta đã biết Ôn Diển cũng chẳng để ý đến việc ta quan sát hẩn, thế nên ta rất quang minh chính đại nói: “Công tử nhà người dung mạo khác người, ta nhìn nhiều lần thì có sao nào?”

Mặt A Man đỏ lên, “Người...”

Vân Vũ bật cười.

Ôn Diển thấp giọng mắng A Man một tiếng như lúc nãy, rồi lại cười dịu dàng với ta: “Có thể được công chúa xem trọng, ta lấy làm may mắn.”

Nụ cười này, thật là khiến tâm can như nhảy ra ngoài. Ta thầm nghĩ sau khi hồi phủ phải nhìn bức họa của Ôn Diển nhiều hơn mới được.

Lúc này Liễu Dự giương mắt nhìn Ôn Diển, rồi lại nhìn sang ta, mở miệng như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại khép miệng.

Ta chú ý đến sự khác thường của Liễu Dự, cười híp mắt hỏi han: “Liễu Dự, người muốn nói cái gì?”

Liễu Dự nhìn ta một cái, rồi lại cúi đầu, “Không có gì.”

Ta cười tươi rói, “Có chuyện gì thì nói mau.”

Liễu Dự không nói gì.

Ta nhìn Liễu Dự, nghĩ thầm lúc này không thể cạy được thứ gì từ miệng hẩn ra, thế nên liền nói với Ôn Diển: “Hơn một tháng trước, quốc sư từng đưa cho ta một hạt giống. Không biết quốc sư có còn nhớ rõ?”

Ôn Diển xoa cằm.

Ta lại nói: “Quốc sư có nhớ rõ lúc đó đã nói gì với ta không?”

Ôn Diển nói: “Ba tháng sau, công chúa sẽ nhận được một phò mã mới.”

Ta lại cười híp mắt chỉ vào Liễu Dự nói: “Thế quốc sư có thể xem xét giúp ta, liệu hẩn có phải là người trong hạt giống kia của quốc sư hay không?”

Thần sắc Liễu Dự liền biến đổi, hai mắt sáng ngời nhìn Ôn Diển.

Ôn Diển vẫn một dáng vẻ tao nhã như cũ, hẩn chậm rãi đưa mắt nhìn Liễu Dự, rồi lại chậm rãi nói với ta: “Thiên cơ bất khả tiết lộ.”

Ta hận nhất chính là sáu chữ này, Ôn Diển vừa nói ra, ta lập tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Cho dù ta lấy cái danh công chúa ra dọa hẩn, cũng chỉ sợ hẩn lại làm ra vẻ thiên cơ bất khả tiết lộ! Cuối cùng ta nhin không được, mang Thừa Văn ra đồn hẩn.

Ôn Diển lại từ từ nói: “Bệ hạ cũng đã từng nói, thiên cơ bất khả tiết lộ.”

Ta suýt nữa hộc máu ra!

Ta thầm nghĩ: Ôn Diển, người ngàn vạn lần đừng có để ta nắm lấy được nhược điểm gì, bằng không ta sẽ khiến người cả đời đều là thiên cơ bất khả tiết lộ.

12. Chương 12

Bản thân ta đang giận Ôn Diễm, nhưng con người Ôn Diễm này cũng quả thật có bản lĩnh, khi hắn đưa ta chén trà Bích Loa Xuân ngon lành thì cơn giận của ta liền tiêu tan ba phần. Sau khi uống xong chén Bích Loa Xuân đó, ngọn lửa giận lại tiêu mất ba phần nữa.

Lúc này Ôn Diễm có vẻ rất hăng hái, sai A Man đem ngũ huyền cầm của hắn đến, hắn đặt ngũ huyền cầm lên trên đùi, đầu ngón tay khê gẩy, tiếng đàn liền vang lên. Nụ cười của hắn hàm chứa sự dịu dàng, nói với ta: “Công chúa muốn nghe khúc gì?”

Ta tùy theo Ôn Diễm, Ôn Diễm trầm ngâm suy nghĩ một lúc, sau đó mười ngón tay bắt đầu múa trên dây đàn, tiếng đàn như nước chảy dưới tay hắn dần dần tuôn ra.

Bốn phần tức giận trong ta dưới khúc nhạc nước chảy mây trôi kia đã biến mất không thấy tăm hơi.

Ta rất ngưỡng mộ những nam tử tinh thông cầm kỳ thi họa, Ôn Diễm vừa có tay phà trà ngon, lại vừa còn có tay gảy đàn hay đến nỗi trên trời dưới đất đều thần phục, bất kể thế nào ta cũng không thể giận hắn được.

Ôn Diễm đàn xong một khúc, ta không khỏi tán thưởng: “Một khúc này của quốc sư, quả nhiên có thể so với tiếng trời.”

Ôn Diễm cười, “Công chúa khen quá rồi.”

Ta bỗng nhiên cảm thấy trúc xanh này, trời xanh này, mây trắng này, đều không sánh nổi với nụ cười của Ôn Diễm. Lúc này ta đã hiểu vì sao trong lịch sử lại có chuyện quân vương nguyện ý xưng phong xâm chiếm các nước chư hầu để giành lấy nụ cười mỹ nhân.

Ta giật mình ngẩng đầu nhìn Ôn Diễm, trong chớp lát đúng là khó có thể định thần từ nụ cười của hắn.

Cho đến khi xung quanh đều im lặng, tất cả mọi người đang nhìn ta thì ta mới lấy lại tinh thần, ta vô cùng ngưỡng mộ, bỗng nhiên thấy gã Ôn Diễm này quả thật là kẻ gây họa.

Khi rời khỏi Thúy Minh sơn trang, ta gặp được Minh Hàn trang chủ. Minh Hàn tới là để đưa tiễn Ôn Diễm.

Ta nghe nói Minh Hàn tuổi đã hơn năm mươi, nhưng hôm nay nhìn thì tương đối trẻ, giống như mới ngoài ba mươi vậy. Nhưng để cho ta kinh ngạc nhất chính là thái độ của Minh Hàn đối với Ôn Diễm. Tuy là trước đó A Man đã nói Ôn Diễm là khách quý của Minh Hàn, nhưng bất kể thế nào thì ta có cảm giác là Minh Hàn đối với Ôn Diễm dường như có chút gì đó kính sợ.

Thậm chí khi Minh Hàn nhìn thấy công chúa giá thật hàng thật ta đây, hắn cũng chỉ gật đầu làm lễ mà thôi, trong mắt còn có cái ngạo khí của người giang hồ. Bởi vì do Minh Tú Vương, người hoàng gia chúng ta xưa

nay đối với người trong giang hồ đều rất là khách khí, cho nên sự vô lễ của Minh Hàn ta cũng không tính toán. Bây giờ ta chỉ muốn biết được thân phận của Ôn Diễm.

Ta nhìn Ôn Diễm đang ngồi trên xe lăn, ta nói với hắn: “Quốc sư lên xe ngựa của ta đi, ta có vài lời muốn nói với quốc sư.”

Ôn Diễm không từ chối.

Ta lại nhìn chân Ôn Diễm, đang định hỏi hắn sẽ lên xe ngựa như thế nào thì A Man đã ôm lấy Ôn Diễm, chỉ trong chớp mắt, Ôn Diễm đã ngồi vào trong xe ngựa.

Ta giẫm lên thêm đá bước lên xe ngựa, Liễu Dự cùng Vân Vũ cũng đi lên theo.

A Man còn đem một chiếc xe lăn khác đến đặt lên xe ngựa, chỉ nghe Ôn Diễm nói: “Công chúa, đi theo A Man có thể đến tiểu xá của thần.” Sau khi nghe xong, ta cũng bảo thế với phu xe.

Ta đợi ở Thúy Minh sơn trang ước chừng khoảng hai canh giờ, mặt trời đã lên cao, hong khô đường núi lầy lội, thế nên xe ngựa đi cũng đỡ hơn nhiều. Bốn người ngồi trong xe ngựa, may mà xe ngựa của ta khá là rộng, mặc dù ngồi hai người cũng không có cảm giác chật chội.

Thần sắc Ôn Diễm vẫn như cũ, còn Liễu Dự thì chẳng biết ra sao, mắt nhìn Ôn Diễm chằm chằm không chớp.

Ta mở miệng hỏi: “Liễu Dự, sao ngươi cứ nhìn quốc sư thế.”

Liễu Dự nghiêm túc trả lời ta: “Nương tử cứ nhìn quốc sư chằm chú, ta cũng muốn nhìn quốc sư xem trên người có điểm nào hấp dẫn nương tử.”

Ta nhanh chóng đưa mắt nhìn Ôn Diễm, rồi sau đó cười khan vài tiếng.

Ta khê ho, mở miệng nói: “Xem ra quốc sư với Minh Hàn trang chủ rất là thân thuộc, hay quốc sư đã từng là người trong giang hồ?”

Ôn Diễm nói: “Cũng không được tính như thế, chẳng qua là thần hiểu biết đôi chút về Kinh Dịch thuật, mấy năm trước tình cờ gặp được Minh Hàn trang chủ, đúng lúc giúp ông ấy giải quyết mấy chuyện phức tạp.”

Ta vừa định hỏi là chuyện phức tạp gì thì nhớ lại câu “thiên cơ bất khả lộ” của Ôn Diễm. Ta lập tức đem những lời định nói ra nuốt xuống bụng. Nhưng ta chỉ nhìn được một lát, sau đó lại hỏi: “Quốc sư là người nơi nào?”

Ôn Diễm nói: “Người Vũ Lăng.”

Người Vũ Lăng... dường như ở Vũ Lăng chưa thấy xuất hiện một nhân vật đột phá nào họ Ôn cả.

Ta lại hỏi: “Sao quốc sư lại đến kinh thành?”

Ôn Diễm cười nói: “Sớm nghe nói kinh thành phồn hoa, liền muốn đến xem thế nào thôi.”

Lúc này đây ta thấy Ôn Diễm phối hợp như thế thì trong lòng lấy làm vui vẻ, lại hỏi tiếp: “Quốc sư năm nay bao nhiêu niên kỷ rồi?”

(1 bao nhiêu niên kỷ: lời nói tôn kính dùng để hỏi tuổi người khác)

Không ngờ rằng Ôn Diễm lại sững sốt, một lúc sau hắn mới trả lời ta: “Hai mươi có bảy.” [là 27 tuổi đó]

Ta thầm nghĩ Ôn Diễm này thật kỳ quái, không ngờ tuổi tác đã cao thế rồi, ta lại hỏi: “Còn vợ?” Vấn đề này là ta hỏi thay Thừa Văn, nếu Thừa Văn thật không quan tâm đến thế tục muốn ở với Ôn Diễm, thế thì thế thiếp của Ôn Diễm phải xử lý gọn gàng một phen. Có điều nhìn tuổi Ôn Diễm, tướng mạo này, có lẽ thế thiếp trong nhà đủ một đại đội.

Không ngờ Ôn Diễm đáp: “Ta chưa lấy vợ.”

“Thế còn thị thiếp?”

Ôn Diễm quang minh chính đại nói: “Ta không gần nữ sắc.”

Lời này vừa nói ra, Liễu Dự lập tức mở to hai mắt. Vân Vũ vì đã theo ta từ lâu, sắc mặt vẫn như cũ không thay đổi. Lúc này ta vô cùng bình tĩnh. Kỳ thật không gần nữ sắc coi như là bệnh khó nói ra, Ôn Diễm lại quang minh chính đại cho ta hay, chẳng lẽ là muốn chứng minh hắn đối với đệ đệ ta là thành tâm?

Lúc này trong xe ngựa im lặng hẳn, ta cười khan một tiếng, để Vân Vũ lấy đồ lót dạ ra, đặt xuống án kỷ trong xe ngựa, ta cười nói với Ôn Diễm: “Quốc sư, mấy đồ lót dạ này đều là do đầu bếp trong phủ ta làm, mùi vị rất không tệ. Ngươi nếm thử đi.”

Ôn Diễm thuận theo ý ta ăn một miếng bánh điểm tâm.

Ta nói với Ôn Diễm: “Mùi vị thế nào?”

Ôn Diễm gật đầu, “Không tệ, chẳng qua mùi vị hình như có gì đó là lạ.”

Ta cười nói: “Đầu bếp trong phủ ta rất thích làm ra một vài món điểm tâm kỳ quái, món điểm tâm vừa rồi quốc sư ăn tên là Khai Hoa, chính là bã đường với thịt thái trộn thành.”

Ta vừa dứt lời, sắc mặt Ôn Diễm lập tức biến đổi.

Ta đang vô cùng kinh ngạc thì Ôn Diễm vội vàng cầm mấy chén trà trên án kỷ lên, đổ hết vào miệng. Ta hỏi: “Quốc sư, món điểm tâm này có vấn đề gì sao?”

Sắc mặt Ôn Diễm hơi tái đi, nhưng hần vẫn mềm mỏng trả lời ta như trước: “Có thể là do ăn không quen.”

Sau đó Ôn Diễm một mực giữ im lặng, ta nghĩ do Ôn Diễm say xe nên cũng không mở miệng làm phiền hần. Sau khi xe ngựa dừng lại, Vân Vũ đỡ ta giẫm lên thêm đá bước xuống xe.

A Man lên xe ngựa ôm Ôn Diễm xuống.

Ta đang định tán dương một chút về phong cảnh nơi đây thì Ôn Diễm lại đưa lưng về phía ta bắt đầu nôn mửa. Ta chưa bao giờ thấy có người nào say xe ngựa lại say đến mức này, lập tức cũng không biết nên làm gì.

Chờ cho sau khi Ôn Diễm nôn xong, hần nghiêng đầu sang chỗ khác nhẹ nhàng nói với ta: “Đã để công chúa chê cười rồi.”

Lời còn chưa dứt, A Man tức giận nhìn ta một cách độc địa, “Công chúa điện hạ, công tử nhà ta không ăn đồ mặn, ăn một chút thì sẽ nôn ra ngay.”

Hai chữ “đừng ngại” vừa đến cổ họng thì bị bóp nát.

Vân Vũ bắt bẻ: “Công chúa nhà ta là có ý tốt, trước đó cũng không biết công tử nhà ngươi không ăn đồ mặn!”

Do vừa mới nôn xong nên sắc mặt Ôn Diễm có vài phần tái nhợt, hần thấp giọng mắng A Man một tiếng, ta thấy vậy thì cũng biết Ôn Diễm chẳng để ý đến việc ta đã để cho hần ăn những thứ không nên ăn, thế nên cũng ra vẻ khề máng Vân Vũ một câu.

Ôn Diễm lại ngồi lên xe lăn, hần nghiêm mặt nói: “Trong rừng cây có cơ quan, xin công chúa hãy đi theo sát.”

Trong rừng cây còn có cơ quan? Ta sững sốt, Ôn Diễm giải thích: “Trước kia tự dừng rảnh rồi nổi hứng liền bài trí mấy cơ quan, một vì do thích thú, hai là đề phòng trộm cướp.”

Ta nghe xong không khỏi nhìn Ôn Diễm mấy lần. Ta vốn tưởng rằng bản lĩnh lớn nhất của Ôn Diễm chỉ là khuôn mặt kia, nhưng nhìn chuyện hôm nay, nói hần học rộng tài cao cũng không đủ.

Lúc này, A Man đẩy Ôn Diễm đi vào trong rừng cây.

Ta hơi suy nghĩ một chút rồi cũng bước theo. Rừng cây không lớn, nhưng đi lại có chút khó khăn. Cũng chẳng biết A Man đi vòng vèo mấy đã vòng nữa, ta đi đến nổi choáng váng, Liễu Dự thì luôn đi sát phía sau ta.

Hần nhỏ giọng nói với ta: “Nương tử cứ yên tâm, cho dù nàng bất cẩn đạp phải cơ quan nào thì ta cũng sẽ che chở cho nàng.”

Ta nhìn hần một cái, thầm nghĩ với cái thân hình gầy yếu đó, ai che chở ai còn chẳng biết. Vân Vũ cũng nhỏ giọng nói: “Công chúa yên tâm, em cũng sẽ bảo vệ tốt cho người với phò mã gia.”

So với dáng vẻ lo lắng của bọn họ, ngược lại ta có phần ung dung tự tại hơn. Tuy nói trong rừng có cơ quan, nhưng có Ôn Diễm ở đây, ta không sợ. Chắc Ôn Diễm cũng sẽ không để công chúa ta đây gặp nguy hiểm đâu.

Lúc này Ôn Diễm nghiêng đầu nhìn ta với Liễu Dự, không biết có phải ảo giác hay không, rõ ràng ta thấy trong mắt hần có một tia vui mừng. Ta đang nghi ngờ ánh mắt của mình thì đột nhiên trước mắt rộng rãi hẳn.

Một suối nước chảy róc rách, một căn nhà gỗ đơn giản, bên hàng rào tre mọc mấy đóa cúc dại, hàn hoa dưới tường mọc từng bụi, mặc dù không tú mỹ thanh lệ như Thúy Minh sơn trang, cũng không rậm rộ phô trương như hoàng cung, nhưng lại có một sự nhã trí thanh tao khác thường.

Không thể không nói, Ôn Diễm quả thật là một người rất biết thưởng thức.

Ta bước vào căn nhà gỗ của Ôn Diễm, trong căn nhà bài biện cực kỳ đơn giản, nhưng cũng có được sự tinh xảo hiếm có, ta chỉ mới vừa đặt chân vào trong đã bị bức tranh treo trên tường hấp dẫn.

Trong bức tranh chính là cảnh núi Vu Ngọc ở phía tây biên giới Đại Vinh, chỉ với mấy nét sổ bút đơn giản, đã đem toàn bộ cảnh núi Vu Ngọc bày ra, bức tranh vẽ trông rất giống, khiến ta trong nháy mắt có cảm giác ở trước mắt chính là tòa Vu Ngọc đồ sộ khí thế đó.

Ta khen thật lòng: “Cảnh trong bức tranh này thật là đẹp.”

A Man nói: “Tranh của công tử nhà ta trên thế gian này không có người so sánh được đâu!”

Ta hơi sững sờ, hỏi: “Là quốc sư vẽ sao?”

A Man ưỡn ngực nói: “Bức tranh trước đây đưa cho công chúa điện hạ cũng chính là do công tử nhà ta vẽ.”

Quả thật là học rộng tài cao!

Ôn Diễm có vẻ ngoài như thế, tài năng như thế, tính tình như thế... Nếu là kẻ địch, hẳn cũng không phải là một việc tốt. Ta suy đi nghĩ lại, trong lòng lết lút tính toán.

Ta tỉnh bơ đưa mắt nhìn Ôn Diễm, rồi lại nhìn Liễu Dự.

Cuối cùng ta híp mắt cười nói với Ôn Diễm: “Khả năng vẽ tranh của quốc sư thật lợi hại, ta chính là bội phục nhất những người giống như quốc sư đây. Mấy năm trước ta học vẽ tranh thì thường không được như ý mình, bây giờ khó đi đâu tìm được người lợi hại như quốc sư đây, không bằng quốc sư chiều theo ý ta, nhận làm tiên sinh của ta đi.”

Màu mắt Ôn Diễm vẫn như trước, vẫn dịu dàng ôn hòa, hắn nói: “Được.”

Hắn nói như thế thật khiến ta sững sờ. Nhưng ta rất nhanh thích ứng được, ta lại cười vói Ôn Diễm một cái.

“Ôn tiên sinh, đệ tử có lễ.”

13. Chương 13

Ta nhận Ôn Diễm làm tiên sinh không phải là hứng thú nhất thời, từ sớm ta đã muốn tiếp cận Ôn Diễm để đào ra lai lịch của hắn, bây giờ cơ hội hiếm có lại xuất hiện ngay trước mắt, ta cần phải nắm bắt mới được. Ôn Diễm trở thành tiên sinh của ta, ít nhất mỗi ngày ta cũng có thể ở chung với Ôn Diễm là một canh giờ, ta không tin là không đào bới ra được thứ gì từ hắn.

Lúc rời khỏi tiểu xá của Ôn Diễm thì sắc trời đã tối. May mà tiểu xá Tùng Đào của ta cách nơi này không xa lắm, xe ngựa đi trên đường núi chỉ khoảng một khắc là đã tới. Ta vừa xuống xe ngựa thì Tiểu Sư Tử kêu meo meo chạy đến, dúi dúi vào ta lấy lòng.

Ta vuốt ve lớp lông xù của nó, trêu đùa với bộ móng yếu ớt của nó, ngay lúc này tâm tình của ta khá tốt.

Ta ôm Tiểu Sư Tử đi vào tiểu xá, ngồi trên nhuyễn y tiếp tục chơi đùa với Tiểu Sư Tử. Tiểu Sư Tử kêu trông rất là vui, khiến thị nữ xung quanh đều mỉm cười, Vân Vũ lại càng thiết tha ngắm nhìn Tiểu Sư Tử.

Nhưng so với bầu không khí lúc này, Liễu Dự lại có vẻ trầm mặc hơn.

Ta vuốt ve bộ lông mềm mại của Tiểu Sư Tử, nhìn Liễu Dự mấy lần.

Nếu là trước đây, chắc chắn Liễu Dự phải giống chú mèo trong lòng ta này, luôn nhìn ta không rời, nhưng hôm nay lại có chút quái lạ. Ta thoáng suy nghĩ, Liễu Dự có vẻ khác thường hình như là sau khi gặp Ôn Diễm.

Nhưng hôm nay nhìn Liễu Dự với Ôn Diễm, bọn hán không có chút nào gọi là có quen biết trước cả.

Ta đưa Tiểu Sư Tử cho Vân Vũ, Tiểu Sư Tử kêu meo meo hai tiếng, Vân Vũ hân hoan, nhanh chóng ôm chặt lấy chú mèo nhỏ. Ta để Vân Vũ cùng với các thị nữ khác lui ra ngoài, trong phòng lúc này chỉ còn lại ta và Liễu Dự.

Một tay chống cằm, ta lười biếng nhìn Liễu Dự.

Sau một lúc lâu Liễu Dự mới phản ứng lại, “Sao nương tử nhìn ta như thế?”

Ta hỏi: “Người đang nghĩ gì?”

Liễu Dự đáp: “Ta đang nghĩ những lời hôm nay nương tử nói.”

“Ồ?”

Liễu Dự nghiêm túc nói: “Trước đây nương tử từng nhắc đến hạt giống nào đó, mới đầu ta còn tưởng là nương tử nói đùa thôi, hôm nay nghe những lời của nương tử với Ôn Diễm, ta mới biết thì ra mình sinh ra từ hạt giống. Chẳng qua ta chưa từng nghe nói đến có hạt giống nào sinh ra người cả, cho nên ta nghĩ rất cuộc bản thân mình có phải là người hay không.”

Hắn nhìn ta, nói tiếp: “Nhưng ta có máu có thịt, những gì con người có ta cũng có, ta quyết không thể nào không phải người được. Nếu ta là người, vậy thì nhất định không cần phải sinh ra từ hạt giống.”

Liễu Dự bỗng đến gần ta, hắn hỏi: “Nương tử, hạt giống đó là quốc sư đưa cho nàng?”

Ta gật đầu.

“Nhưng có ai tận mắt nhìn thấy ta sinh ra từ đất không?”

Ta suy nghĩ, hình như cũng chỉ có một mình Vân Vũ, thế là trả lời đúng sự thật.

Liễu Dự nhú mày suy nghĩ, sau một lúc hắn hạ giọng nói: “Nương tử có từng nghĩ qua là Vân Vũ lừa nàng không?”

Sắc mặt ta lập tức đông cứng lại.

Ta nói: “Vân Vũ không có lý do gì để gạt ta.”

Liễu Dự nói: “Nương tử, nàng có tin rằng một hạt giống có thể sinh ra người không?”

Ta lắc đầu.

Thật sự ta không tin có hạt giống nào có thể trồng ra người cả, nha đầu Vân Vũ kia điên điên khùng khùng, thích nhất là xem mấy thứ thoại bản tiểu thuyết thượng vàng hạ cám trong hiệu sách, nên có thể đã vô tình đem hư ảo cùng với sự thật nhập làm một. Lúc trước ta chỉ cho là nàng lại xem mấy thứ hỗn tạp kia nên cũng không để ý. Khi ấy ta cho rằng Liễu Dự là người của Ôn Diễm, hạt giống này chỉ là sương khói, thế nên mới hăng hái muốn ‘chơi đùa’ với Ôn Diễm.

Nhưng giờ nhìn lại, Liễu Dự không có vẻ gì là liên quan đến Ôn Diễm.

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, Liễu Dự nhìn ta, không nói. Ta nói: “Người có nhớ người xuất hiện thế nào trong phủ ta không?”

“Không nhớ rõ lắm.” Liễu Dự nói: “Ta vừa mở mắt ra đã nhớ mỗi mình nương tử, cùng với ý nghĩ mau chóng tìm được nương tử.”

Ta nhú mày, “Trước kia ta không biết người.”

Liễu Dự nói: “Nương tử, có phải nàng đã quên gì đó về ta không?”

Khóe miệng ta run rẩy.

Tuy thường ngày ta thường hay quên những việc cần làm, nhưng một người sống sờ sờ ra đó như Liễu Dự, dù có chặt đầu ta cũng không thể quên. Lại nói Liễu Dự là người Thanh Tây, ta cũng chưa từng đến Thanh

Tây bao giờ. Vả lại Liễu Dự chưa từng xuất hiện ở trong phủ ta thì hắn cùng lắm cũng chỉ là một gã tú tài, ta không thể nào quen biết Liễu Dự được.

Liễu Dự đột nhiên nói: “Bây giờ có ba điểm nghi vấn, một là vì sao ta lại xuất hiện trong phủ nương tử; hai là vì sao Ôn tiên sinh lại phải đưa cho nàng hạt giống có thể sinh ra người; ba là vì sao ngoại trừ nương tử ra thì những chuyện trước kia ta hoàn toàn không nhớ rõ.”

Những lời này quả thật không sai, những nghi vấn trước mắt ta chính là mấy điểm này.

“Ôn tiên sinh quả thật khiến người ta phải kinh ngạc, hắn ta có quá nhiều thứ này nọ. Vả lại chỉ nhìn tướng mạo một cách đơn thuần, Ôn tiên sinh đã không giống người thường, hắn đưa nương tử viên hạt giống kia, cũng không biết là muốn đánh trúng tâm tư nào.” Liễu Dự nhìn ta, “Xem ra từ hôm nay, nếu nương tử muốn biết gì đó từ trên người Ôn tiên sinh, phỏng chừng rất khó, có lẽ nên bắt đầu từ tùy tùng của Ôn Diễm trước thì hay hơn.”

Liễu Dự vẫn làm bộ dáng nghiêm túc như cũ, “Lúc trước nàng nói ta là người của Ôn tiên sinh, nhưng ta căn bản chẳng biết gì về Ôn Diễm. Nương tử, nàng phải tin ta, ta tuyệt đối không hai lòng với nàng.”

Mạnh thái phó nói không sai, Liễu Dự là một người có tài, ông có đôi mắt có thể nhìn rõ người ta. Nếu Liễu Dự tham gia kì thi năm Hữu Bình đầu tiên, có lẽ Yến Thanh sẽ không phải là trạng nguyên.

Ta mỉm cười, “Ta biết.”

Ban đêm đi ngủ, ta ngẫm nghĩ lại những lời Liễu Dự nói. Từ những lời của hắn, ta tin hắn không phải là người của Ôn Diễm. Vốn ta cảm thấy Ôn Diễm với Liễu Dự là người cùng hội cùng bè, nhưng bây giờ ngược lại lại thành ra ta với Liễu Dự ngồi chung một thuyền.

Hiện giờ dường như toàn bộ những điểm đáng ngờ đều hướng về tiên sinh tân nhiệm của ta – Ôn Diễm.

Chỉ tiếc là bất luận ta nghĩ thế nào, cũng không nghĩ ra được nguyên cớ vì sao. Xem ra chỉ có thể làm theo lời Liễu Dự, cứ bắt đầu từ A Man trước.

Ôn Diễm nhận lời mỗi ngày dạy ta một canh giờ, địa điểm chính là tiểu xá Ôn Diễm ở. Sáng sớm ngày hôm sau ta đã tỉnh giấc, sau khi rửa mặt chải đầu xong liền gọi Vân Vũ lập tức chuẩn bị xe.

Trước khi đi, Vân Vũ nhìn Tiểu Sư Tử tha thiết không thôi. Ta thăm nghĩ tiểu xá của Ôn Diễm không lớn, có thêm Vân Vũ đi sẽ khó khăn hơn, chi bằng cứ không đi. Thế là ta bèn nói: “Vân Vũ, người không cần đi với ta, ở lại tiểu xá Tùng Đào này là được rồi.”

Vân Vũ vui vẻ đáp một tiếng.

Lúc ta lên xe ngựa, Liễu Dự cũng lên theo.

Hắn giương mắt nhìn ta, “Nương tử, ta cũng phải đi.”

Ta đang do dự thì hắn nghiêm túc nói: “Nương tử học vẽ cùng Ôn tiên sinh thì nhất định A Man sẽ không ở bên quấy rầy. Đến lúc đó, nói không chừng ta có thể moi ra được một vài thứ hữu ích.”

Ta suy nghĩ cặn kẽ, cảm thấy lời Liễu Dự nói cũng có ý, thế là đồng ý với hắn.

Lúc ta xuống xe ngựa thì bắt gặp A Man. Bởi vì hôm qua ta hại công tử nhà hắn mặt cắt không còn chút máu mà sắc mặt của hắn đã đen hơn cả trời đêm, nhưng hôm nay nhìn lại thì đã hiền hơn rất nhiều, thấy ta còn trưng ra một nụ cười rất tươi, “Công chúa điện hạ, xin mời đi bên này.”

Ta đi theo A Man vào sau rừng cây nhỏ, liếc mắt với Liễu Dự.

Ta híp mắt hỏi han, “A Man, hôm nay Ôn tiên sinh đã khá hơn chút nào chưa?”

A Man dừng bước, hắn nói: “Đa tạ công chúa quan tâm, công tử nhà ta đã khỏe hơn rồi.”

Lời đáp này không có gì là không ổn, chỉ là ta có thể nhìn ra ý bảo vệ trong đó. Số lần ta gặp A Man không ít, tính tình của hắn thế nào thì đại khái ta cũng hiểu được. Khôn khéo như thế này, biết cấp bậc lễ nghĩa như thế này, đây không phải là A Man bên người Ôn Diễm. Xem ra đêm qua đích thị Ôn Diễm đã dạy bảo A Man một phen nên sáng nay hắn mới giả vờ hiền lành với ta.

Ta lại nói: “A Man, người nói ta xem, thường ngày Ôn tiên sinh có kiêng kị gì không?”

A Man im lặng không nói.

Ta nói: “Đây không phải là chuyện lớn gì, nhưng nếu người nói khác cho ta, nhờ ta không cần thận phạm vào kiêng kị của Ôn tiên sinh, đến lúc đó có lẽ sẽ khiến y không thoải mái.”

Liều Dự cũng nói: “Chẳng lẽ Ôn tiên sinh có bí mật nào khó nói?”

A Man quay đầu lại, “Không có! Các người không được nói vậy! Công tử nhà ta chẳng có bí mật khó nói nào cả.”

Ta cười nói: “Thế vì sao người không chịu nói cho ta biết thường ngày Ôn tiên sinh kiêng kị cái gì?”

A Man cắn môi, nói: “Công tử nhà ta ngoại trừ việc kiêng ăn đồ mặn thì chẳng kiêng kị gì nữa cả.”

Lời này vừa nghe cũng biết là đang gạt ta, rõ ràng Ôn Diễm còn không gần nữ sắc nữa.

Trong đầu ta buông tiếng thở dài, A Man này cũng chẳng dễ dàng mở miệng, xem ra cách chân tướng sự việc còn rất xa, xa đến mức không chạm thấu. Sau đó, trên đường đi ta vừa đám vừa xoa, chỉ tiếc A Man miệng vẫn kín như bình.

Sau khi ra khỏi cánh rừng, A Man không hề dẫn ta đi nữa, trực tiếp chỉ vào căn nhà gỗ nói: “Công chúa điện hạ, công tử nhà ta ở trong phòng chờ người.” Dứt lời, hần vội vàng rời khỏi tầm mắt ta, bộ dạng như sợ ta ăn thịt hần vậy.

Liều Dự nói với ta: “Nương tử, A Man giao cho ta, nài cứ yên tâm học vẽ đi.”

Ta đáp “được”.

Sau khi ta vào nhà gỗ, việc đầu tiên làm là đưa mắt nhìn Ôn Diễm. Hần như từ sớm đã biết ta đến đây, ánh mắt vẫn luôn hàm chứa ý cười, hần chỉ vào chiếc bàn nói, “Ta đã pha Bích Loa Xuân rồi, công chúa đường xa đến đây có lẽ cũng khát rồi.”

Ta đối với chén trà Bích Loa Xuân của Ôn Diễm chính là yêu đến độ không thể yêu được nữa, vừa nghe hần nói như thế, ta tất nhiên không chút khách khí, ngồi xuống ghé bưng Bích Loa Xuân lên, từ từ hớp mấy ngụm.

Trong phút chốc ta cảm thấy tinh thần sảng khoái, ta cười nói: “Bích Loa Xuân của tiên sinh thật không ai bằng. Tiên sinh cũng không cần phải câu nệ giáo điều, ta đã nhận người làm tiên sinh của ta, ta sẽ là đệ tử của người, tiên sinh cứ gọi tên ta đi.”

Ôn Diễm cười nhẹ: “Cấp bậc lễ nghĩa cũng phải nên có, công chúa mặc dù là đệ tử của ta, nhưng trước sau vẫn là công chúa của thiên hạ này. Công chúa gọi ta một tiếng tiên sinh đã là vinh hạnh đặc biệt cho ta rồi.”

Ta thấy thế cũng biết Ôn Diễm không muốn thay đổi xưng hô, mà cũng chẳng sao, dù sao ta cũng chỉ là thuận miệng nói ra thôi.

“Tiên sinh, bao giờ thì bắt đầu dạy ta vẽ tranh đây?”

Ôn Diễm nói: “Tùy công chúa.”

Ta đảo mắt, “Ừm, một khắc sau bắt đầu, ổn không?”

Ôn Diễm gật đầu.

Ta lại ném Bích Loa Xuân, ánh mắt quét một vòng trong căn nhà gỗ này. Hôm qua không có thời gian để xem xét tỉ mỉ, hôm nay nhìn lại, quả thật Ôn Diễm rất biết thưởng thức. Bên ngoài nhìn vào chẳng qua chỉ là một căn nhà gỗ đơn giản, nhưng bố trí bên trong vô cùng tinh xảo. Ta nhìn vài lần, chợt phát hiện ra Ôn Diễm là một người cẩn thận, giống như lúc này dưới móng ta là một chiếc nệm êm, hôm qua lúc đến đây không có.

Ta nhìn đi nhìn lại, cuối cùng ánh mắt quay về trên người Ôn Diễm, dường như Ôn Diễm một mực nhìn ta, ánh mắt không hề thay đổi.

Ta chợt thấy không tự nhiên lắm, bèn cười khan một tiếng, nói: “Bài trí trong phòng tiên sinh rất tao nhã.”

Ôn Diễn cười nói: “Nếu công chúa thích, thì đợi sau khi ta rời đi sẽ giao lại cho công chúa.”

Ta sững sốt, “Rời đi?”

Ôn Diễn nói: “Ta đến kinh thành cũng chỉ là hứng thú nhất thời, được bề hạ quan tâm lại càng ngoài dự đoán. Kinh thành phồn hoa ta đã được chứng kiến, qua mấy tháng nữa ta sẽ rời đi. Mặc dù kinh thành rất tốt, nhưng dù sao ở đây cũng không phải là quê hương của ta.”

Ta thật sự chưa bao giờ nghĩ đến là Ôn Diễn sẽ rời khỏi kinh thành. Ta cho rằng một kẻ có thể dễ dàng đi lên vị trí quốc sư, tiếp đó sẽ nên đi làm mấy chuyện to lớn gì đó, ít nhất cũng phải đợi hai mươi ba mươi năm, nhưng mấy tháng sau Ôn Diễn đã muốn rời đi.

Giây phút này tâm tình ta không được tốt lắm.

Rõ ràng là lúc nghe thấy Ôn Diễn rời đi ta nên vui mừng mới đúng, nhưng hấn lại có thể nói một cách nhẹ nhàng như thế, làm cho ta mơ hồ cảm thấy có chút mất mát. Giống như hai quân đang đối chiến, quân ta chí khí tràn đầy, muốn tiêu diệt tướng quân địch thất bại thảm hại, kết quả là quân địch nói rằng, cuộc chiến này, từ đầu đến giờ bọn ta chưa từng muốn đánh với các người.

14. Chương 14

Miệng Ôn Diễn liên tục đóng mở, nhưng đến một câu ta cũng không nghe lọt.

Ta cũng không biết tại sao, từ sau khi Ôn Diễn nói hấn phải rời khỏi đây, ta bắt đầu cảm thấy không thoải mái. Nhưng chính ta cũng không hiểu là cảm giác này từ đâu mà đến.

Bỗng dưng, Ôn Diễn đặt bút vẽ xuống, không nói một lời nào nhìn ta.

Cuối cùng ta cũng lấy lại tinh thần, kéo ra một nụ cười, “Tiên sinh, sao không nói tiếp?”

Tròng mắt Ôn Diễn lóe lên tia khác thường, trên mặt Ôn Diễn không còn vẻ dịu dàng nữa, nhớ lại vừa nãy ta mất hồn lâu như thế, trong lòng không khỏi cảm thấy căng thẳng.

Ta ho nhẹ một tiếng, chủ động nhận lỗi: “Tiên sinh, vừa rồi ta không cẩn thận mà thất thần.”

Ôn Diễn mở miệng nói: “Hôm nay nhìn công chúa có vẻ không tập trung cho lắm, vẽ tranh là phải coi trọng chữ tâm, nếu lúc này công chúa không để ý, cho dù ta có nói nhiều hơn nữa thì cũng uống công mà thôi.”

Nói xong, tay Ôn Diễn đặt lên bánh xe, hấn quay xe lăn, đi vòng qua người ta.

Ta nghĩ là Ôn Diễn đang giận ta, trong lòng không khỏi nôn nóng, nhanh chóng nắm lấy tay Ôn Diễn, “Tiên sinh, từ giờ trở đi ta sẽ học chăm chỉ.”

Ôn Diễn chậm rãi đưa mắt, đầu tiên ánh mắt hấn dừng trên cánh tay ta, rồi sau đó chậm rãi di chuyển lên trên. Thấy trong ánh mắt của hấn có vẻ khác thường, ta mới phát hiện ra là lúc này ta đang nắm chặt tay Ôn Diễn.

Ôn Diễn nói: “Xin công chúa đợi một lát, ta đi lấy vài thứ.”

Ta ngượng ngùng buông tay ra.

Căn nhà gỗ của Ôn Diễn, một mình ta ngồi trên nhuỷn y, hai má nóng bừng lên. Ta nghĩ hôm nay quả nhiên không thích hợp, ngày thường ta không thích đụng chạm với nam tử, một khi đã đụng thì trong lòng chắc chắn không thoải mái, mà vừa nãy trong lúc vô ý ta lại nắm lấy tay Ôn Diễn, thậm chí còn cảm thấy tay hấn như được hơi ấm ở lồng ngực ấp ủ.

Khi Ôn Diễn quay lại, trong lòng hấn là một quả trứng gà.

Ta hơi kinh ngạc, Ôn Diễm nói: “Nếu công chúa không tĩnh tâm được, thì trước hết ta cũng chỉ có thể để công chúa tĩnh tâm đã.” Hắn đem trứng gà trong lòng đặt lên bên, rồi cười nói: “Hôm nay ta giao cho công chúa phải vẽ năm trăm quả trứng gà.”

Ta lập tức hoa mắt.

Ôn Diễm nói tiếp: “Vạn vật thế gian này đều giống hệt nhau, nếu công chúa nhắm hai mắt mà có thể vẽ trứng gà giống như thật, thì tương lai không lâu sau công chúa nhất định có thể trở nên hơn thầy.”

Ta lặp lại, “Năm trăm quả?”

Ôn Diễm nghiêm túc nói: “Đúng thế, hơn nữa phải là năm trăm quả trứng giống nhau, không được có sai khác nhỏ nào.”

Ta đã nhận Ôn Diễm là tiên sinh, như vậy thì yêu cầu của tiên sinh ta phải tuân theo. Đành vậy thôi, ta cắn chặt răng, nói “được”. Bởi vì trước đây ta cũng từng học vẽ, tuy không quá am hiểu, nhưng cũng có nền tảng. Chỉ là năm trăm quả trứng gà thôi mà, sẽ không làm khó được ta đâu.

Ta hít sâu một hơi, chỉnh lại tư thế ngồi, nhắc bút lên bắt đầu vẽ trứng.

Không thể không nói, Ôn Diễm để ta vẽ trứng gà quả thật khiến ta phải tĩnh tâm nhiều. Ta đây chỉ mới vẽ bức thứ nhất mà đã bắt đầu hết sức chăm chú, miễn tâm miễn nhãn vẽ một quả trứng gà màu vàng tròn vo vo khoảng ba thước.

Trứng gà trứng gà trứng gà...

Ta cũng không biết ta đã vẽ được bao lâu rồi, ta chỉ biết là khi ta vẽ tranh thì trông mắt mình cũng sắp biến thành trứng gà đến độ ta không chịu nổi nữa rồi. Cổ có chút đau nhức, cổ tay cũng run run, thắt lưng đau ê ẩm tê dại.

Ta lén lút giương mắt lên nhìn Ôn Diễm.

Hắn ngồi trước thư án cách ta khoảng một thước, đầu hơi cúi, trâm gỗ chỉ cài có một nửa, vài lọn tóc rũ xuống trên bả vai, bộ dáng rất tuấn lãng. Ta thầm nghĩ, một người mặt mày như ngọc thể này thì nên đội mũ ngọc mới phải.

Lúc này Ôn Diễm cũng đưa mắt lên, đón nhận ánh mắt ta, trong lòng ta chợt giật mình.

Hắn nhẹ nhàng nói: “Công chúa vẽ tranh xong rồi?”

Ta cúi đầu nói: “Mới xong một nửa.”

Hắn tiếp: “Dục tốc tắc bất đạt¹, công chúa cứ thông thả.”

(1 Dục tốc tắc bất đạt : nóng vội thì không thành công)

Ta đáp một tiếng rồi gác bút xuống, đi đến bên cạnh Ôn Diễm, tò mò nói: “Tiên sinh đang vẽ gì vậy?” Vừa rồi trông thấy Ôn Diễm chăm chú vẽ tranh, cũng không biết hắn đang vẽ gì. Ta đối với bức họa của Ôn Diễm rất là hứng thú, bức chân dung trước kia của hắn đã khiến ta cảm nhận sâu sắc về sự cao siêu, bức tranh núi Vu Ngọc hôm qua lại càng làm cho ta rung động mãnh liệt.

“Vẽ mây.”

Ta háng hái tràn trề đưa đầu sang nhìn, vốn tưởng rằng sẽ thấy lại một tác phẩm kinh hoàng đời người, không ngờ chỉ là một bức tranh bình thường.

ta thất vọng.

“Trời xanh quang đãng, sao tiên sinh lại vẽ một đám mây đen lớn như vậy?”

Lúc này Ôn Diễm vung bút lên, chỉ với mấy nét sổ ít ỏi, mưa to như trút nước đã nhảy lên trên giấy. Ta nói: “Chẳng lẽ tâm tình tiên sinh không tốt?”

Ôn Diễm hạ bút xuống, từ từ nói: “Thiên cơ bất khả tiết lộ.”

Da mặt của ta bắt đầu co giật.

Ôn Diển cười cười, “Công chúa, để ta nhìn bức họa của người.”

Ta nghe thế, trong lòng khó tránh khỏi chút không yên. Kỳ thật trứng gà mới nhìn thì vẽ rất dễ, nhưng muốn vẽ năm trăm bức giống nhau như đúc thì thật là khó khăn. Ta cân nhắc một phen, nói: “Tiên sinh, không bằng cứ chờ ta vẽ xong năm trăm bức rồi đưa cho người xem hết cũng được.”

Ôn Diển nói: “Cho ta xem.”

Ta thở dài, đáp một tiếng rồi đưa tranh vẽ qua. Lúc này, trong đầu ta đã định là sẽ bị Ôn Diển giảng lý lẽ đạo lý, đã chuẩn bị tâm lý bức tranh của mình nhất định là không lọt nổi vào mắt Ôn Diển.

Nhưng ta cũng không ngờ đến là sẽ không lọt vào nổi mắt Ôn Diển như thế, Ôn Diển chỉ nhìn thoáng qua, rồi lập tức đem hai trăm năm mươi quả trứng của ta xé hết.

Hắn nói: “Vẽ lại.”

“Người...”

Ôn Diển ngược mặt lên nói: “Công chúa đã nhận ta làm tiên sinh, chẳng lẽ không nên nghe theo lời ta?”

Trong lòng ta không mấy vui vẻ, phản bác nói: “Đệ tử quả thật nên nghe theo lời tiên sinh, nhưng tiên sinh cũng chưa từng nói cho ta biết, rốt cuộc là ta vẽ không tốt ở chỗ nào?” Ta nhặt lên một ít mảnh giấy vụn, chỉ vào trứng gà trên bàn, cả giận nói: “Rõ ràng vẽ rất giống.”

“Lúc trước ta nói là phải năm trăm bức giống nhau như một.”

Ôn Diển nhặt hai mảnh giấy lên, “Công chúa cho rằng hai bức tranh này giống nhau?”

Ta đưa mắt, cãi bướng: “Không khác nhau lắm.”

Ôn Diển sầm mặt: “Nếu công chúa đã muốn học vẽ, thì phải thật sự nghiêm túc. Tốt xấu của việc vẽ tranh, chính là từ những lỗi nhỏ đó, nếu công chúa không nghĩ thông suốt, cho dù học vài chục năm nữa cũng chỉ là hiểu sơ sơ, chỉ vẽ được những bức họa hạng ba. Hơn nữa thái độ này của công chúa, cho dù là hạng ba cũng chưa chắc có thể xưng.”

Nói nặng lời như thế, ta nghe mà bóc khói. Mặt ta lập tức đen lại, “Ôn Diển!”

Hắn lạnh nhạt nói: “Nếu công chúa điện hạ chịu không nổi, xin hãy tìm inh khác.”

Ta chau mày, trong đầu chỉ cảm thấy tức giận đang lan tràn. Trong cơn tức giận, ta đập mạnh tay xuống bàn, quay người rời đi. Ra khỏi căn nhà gỗ, ta thấy Liễu Dự dựa vào cây nói cười với A Man.

Ta bước đến, mặt không chút thay đổi nói: “Chúng ta về.”

Liễu Dự ngoan ngoãn đáp “được”, điều này làm cho tức giận trong lòng ta giảm xuống. A Man nhìn ta một cái, không nói gì, xoay người dẫn ta ra khỏi rừng cây.

Đi được một quãng đường ngắn, Liễu Dự nhỏ giọng hỏi ta: “Nương tử, nàng vừa cãi nhau với Ôn tiên sinh sao?”

Ta trầm mặc không nói lời nào.

A Man từ nãy giờ im lặng không nói gì đột nhiên lên tiếng: “Cho đến bây giờ công tử nhà ta chưa bao giờ cãi nhau với người khác.”

Ta hừ một tiếng.

Sau khi A Man tiễn chúng ta ra khỏi cánh rừng, hắn bỗng dừng nói với ta: “Công chúa điện hạ quả nhiên có bản lĩnh, có thể khiến công tử nhà ta nổi giận, công chúa điện hạ chính là người đầu tiên.”

Dứt lời, A Man không quay đầu lại đi thẳng vào rừng cây.

Ta nghĩ thầm, có thể khiến ta tức giận đến thế, Ôn Diển cũng là người thứ nhất, bản lĩnh của hắn thật không nhỏ.

Ta lên xe ngựa, Liễu Dự im lặng ngồi đối diện với ta, ánh mắt hần vẫn cứ như cũ len lén nhìn ta. Chẳng qua bây giờ ta không có tâm tư để suy tính với Liễu Dự, ta quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, trong đầu trống rỗng chẳng có gì.

Liễu Dự nói: “Đường như đây là lần đầu tiên ta thấy nương tử tức giận đến vậy.”

Ta quay đầu lại, miễn cưỡng nói: “Người cũng chỉ mới biết ta có nửa tháng.”

“Nương tử cũng biết Ôn tiên sinh chưa lâu.”

Ta híp mắt, “Người muốn nói cái gì.”

Nét đau khổ hiện lên trên mặt Liễu Dự, hần nói: “Ta cũng muốn nương tử nổi giận với ta. Ta biết nương tử là kiểu người gì, bình thường nương tử nhìn hiền lành tùy tiện, trên thực tế là bởi vì không quan tâm đến chúng. Nương tử tức giận với Ôn tiên sinh, chính xác là vì Ôn tiên sinh ở trong lòng nương tử.”

Ta nói: “Đừng nói bậy.”

Bỗng nhiên, ở chân trời nổi lên tiếng sấm, trong lòng ta thất kinh, vén rèm nhìn ra bên ngoài. Mới vừa rồi vẫn là trời xanh mây trắng, nhưng chỉ trong chớp mắt đã biến thành mây đen cuồn cuộn. *Qin: /khiếp/ /đứng hình/ bạn Ôn là người phương nào :-ss*

Chỉ nghe bên ngoài roi vút chan chát, xe ngựa chạy với tốc độ nhanh hơn. May mà cho đến lúc ta trở lại Tùng Đào tiểu xá thì mưa mới bắt đầu rơi, ta đứng dưới mái hiên nhìn lên bức rèm mưa, bức họa hôm nay của Ôn Diễm bỗng nhảy ra trước mắt ta.

Ta nhất thời sửng sốt.

Chẳng lẽ Ôn Diễm quả nhiên là thần toán tử? Hay chỉ là lần này gặp may? Ta thầm nghĩ, vẫn cứ là về sau có lý hơn. Bây giờ chính là mùa mưa, trời mưa cũng là chuyện thường.

Ước chừng qua khoảng một canh giờ, tức giận trong ta lúc này cũng sắp tiêu tan hết.

Ta tỉnh táo nghĩ ngợi, cảm thấy ta không cần phải nổi giận với Ôn Diễm. Hần dám nói nặng lời với ta đã hiếm thấy rồi, thế gian này cũng chẳng mấy người dám làm thế với ta, ta nên khen ngợi hần mới phải. Huống hồ, Ôn Diễm đã là tiên sinh của ta, hần làm tròn phận sự của mình như vậy ta cũng nên vui mừng. Trước kia thái phó tiên sinh dạy ta, ngoại trừ thái phó ra, mọi người ai cũng đều sợ ta, thế nên kỹ năng vẽ tranh của ta mới có thể mười năm như một ngày. Lại nói, ta nhận Ôn Diễm làm thầy ngoài việc học vẽ ra còn có mục đích khác.

Nghĩ như thế, khuôn mặt xám xịt của ta lập tức giãn ra, vui tươi hơn hờ chơi đùa với Tiểu Sư Tử một hồi, sau đó sai hạ nhân chuẩn bị trứng gà luộc cho bữa tối. Bởi vì cái gọi là tính toán trước mới thành kỳ sự, trứng chim cũng cùng một đạo lý, để ta ăn nhiều lần, nhìn nhiều lần, nhớ nhiều lần, vẽ nhiều lần, ta cũng có thể có ‘lòng’ trứng chim. Ôn Diễm muốn làm nghiêm sư, ta cũng có thể làm cao đồ, nghĩ đến lúc ta vẽ năm trăm quả trứng chim giống hệt nhau, Ôn Diễm chắc chắn sẽ kinh ngạc ra mặt, trong lòng ta đầy ấp chờ mong.

(Nói qua đoạn trên, như phía trên bạn Ôn chân què muốn chị Ninh vẽ trứng để tĩnh tâm, thế nên lòng trứng chim của chị ý chính là sự tĩnh tâm tập trung cao độ đó; nghiêm sư là thầy giáo nghiêm khắc, cao đồ là học sinh giỏi)

Sau khi dùng bữa tối, ta phủ phục trước bàn án, tĩnh tâm vẽ trứng.

Cho đến tận đêm khuya, khi cả người đau nhức thì ta mới ngừng lại. Ta đứng lên, chuẩn bị thả lỏng gân cốt. Không ngờ vừa ngẩng đầu đã thấy Liễu Dự im lặng ngồi trên ghế đầu bên kia.

Ta kinh ngạc nói: “Người đến đây lúc nào?”

Liễu Dự nói một cách thê lương: “Lúc nương tử bắt đầu vẽ ta đã có mặt ở đây rồi.”

Chính ta cũng chẳng để ý đến điều này, lúc ấy trong mắt ta chỉ toàn là trứng gà, làm sao để tâm đến Liễu Dự nổi. Ta hỏi: “Sao người chưa đi ngủ?”

“Nương tử chưa ngủ, ta cũng không muốn ngủ.” Dừng lại, hần nói tiếp:

“Ta còn có vài lời muốn nói với nương tử.”

Ta đưa mắt liếc hắt hắt một cái, “Có chuyện gì thì cứ nói thẳng.”

Liễu Dự mím môi nói: “Hôm nay ta đã moi ra từ miệng A Man một chút chuyện.”

Nhất thời tinh thần ta lập tức tỉnh táo hẳn, “Hả? Chuyện gì?”

“A Man nói mấy năm trước từng ở trên núi này trông thấy ta.”

“Mấy năm trước? Là năm nào?”

Liễu Dự nói: “Năm Hữu Bình đầu tiên.”

15. Chương 15

Ta giật mình, tại sao lại là năm Hữu Bình đầu tiên? A Man đã gặp qua Liễu Dự ở trên ngọn núi này.... Nếu A Man ở đây, nói như vậy thì Ôn Diễm cũng ở đây. Chẳng lẽ năm Hữu Bình đầu tiên Liễu Dự không đi thi khoa cử là bởi vì Ôn Diễm?

Ta trầm ngâm một lát rồi nói: “A Man còn nói gì không?”

Liễu Dự thở dài: “Dường như A Man biết cũng không nhiều lắm, hôm nay hắt hắt ta chỉ nói những lời này.”

Sau đó ta để Liễu Dự quay về phòng ngủ, ta đứng bên cửa sổ nhìn lên mặt trăng tròn như quả trứng gà, trong đầu đầy phiền muộn. Nhưng phiền muộn cái gì, ta cũng không hiểu được.

Sau khi chìm vào giấc ngủ, ta nằm mơ. Trong giấc mơ có vô vàn quả trứng gà xếp chồng chất thành một ngọn núi nhỏ, ta đang kiễng chân nhìn phong cảnh trên đỉnh núi trứng gà thì bỗng nhiên mặt đất rung chuyển, từng quả từng quả trứng vỡ nát, biến thành một con sông trứng gà, Ôn Diễm ngồi trên xe lăn từ từ từ giữa dòng sông bay lên, sầm mặt nói với ta: “Về lại.”

Ta lập tức tỉnh lại từ trong giấc mơ, mồ hôi lạnh trên lưng chảy ròng ròng. Ta dụi mắt nhìn ra bên ngoài, trời còn chưa sáng. Ta nhắm mắt chuẩn bị ngủ lần nữa nhưng rốt cuộc không ngủ được.

Ta đứng lên, không gọi thị nữ, tự mình rửa mặt chải đầu. Sau khi đi ra, ta ngạc nhiên khi gặp phải Liễu Dự.

Lúc này nơi chân trời đã hiện lên sắc xanh, vàng trắng hình lưỡi liềm vẫn còn treo trên ngọn cành cây, không biết Liễu Dự cả đêm không ngủ hay là dậy sớm như ta đây. Liễu Dự nhìn thấy ta thì sắc mặt có chút kinh ngạc. Hắt đặt cuốn sách trong tay xuống, vội vàng bước đến.

Ta hỏi: “Giờ nào rồi?”

“Vừa xong giờ Dần.”

Đúng là còn sớm, ta nói: “Sao mới giờ này mà ngươi còn ở đây?”

Liễu Dự cười nói: “Ta ngủ không được nên dậy đọc sách. Nương tử ăn mặc như thế này, định đi ra ngoài sao?” Dừng lại, hắt nói tiếp: “Hãy còn khuya, nương tử muốn đi đâu?”

“Phủ công chúa.”

Giấc mơ vừa rồi khiến ta chẳng không ít mồ hôi lạnh, nghĩ đến hôm qua cãi nhau với Ôn Diễm, cũng là ngày đầu tiên Ôn Diễm làm tiên sinh của ta, ta lại đối xử như vậy với hắt, thật là không đúng. Muốn nhận lỗi, tất nhiên không thể thiếu lễ vật. Mà Thường Ninh ta đây muốn dâng lễ, lễ đương nhiên phải là tốt nhất. Mấy năm trước ta từng được tặng một khối bạch ngọc cao khoảng nửa người, bề mặt nhẵn mịn trong suốt, ta để cho thợ thủ công tốt nhất kinh thành đem khối bạch ngọc này mài ra không ít đồ bằng ngọc, như một cây cải trắng bằng ngọc của Quán Quán, ngọc bội của Yến Thanh, cùng với vô số trang sức bằng ngọc khác, sau cùng vẫn còn dư rất nhiều, ta liền để thợ thủ công làm thành một chiếc bạch ngọc quan. Vốn định đưa

cho Yến Thanh, nhưng lúc đó chuyện của hắn với Đỗ Tịch Tịch bị ta phá hư, thế là bạch ngọc quan liền bị gác sang một bên.

Bây giờ nhớ lại, nếu như bạch ngọc quan kia có thể buộc ở trên mái tóc đen của Ôn Diễm, thêm gương mặt như quan ngọc kia, hắn là rất đáng giá.

“Nương tử, ta đi với nàng.”

Ta không từ chối, lập tức sai người đi chuẩn bị xe ngựa. Ta chỉ dẫn theo Liễu Dự cùng với một phu xe chạy vào trong kinh thành. Liễu Dự ngồi trong xe có vẻ hơi im lặng, ta cũng không để tâm đến. Xe ngựa tới trước cửa thành thì dừng lại một lúc, ta xuất lệnh bài mà Thừa Văn cho ta ra, vậy là dễ dàng mở cửa thành.

Lúc này trời vẫn chưa sáng, trên đường thi thoảng bắt gặp Ngự Lâm quân đi tuần tra hay người gõ mõ, còn lại phần lớn dân chúng vẫn đang ngủ, ta không muốn quấy rầy giấc ngủ của người khác nên bảo phu xe đi chậm lại.

Trong mắt Liễu Dự bỗng nhiên nổi lên ý cười, hắn nói: “Tuy nghe trên phố đồn rằng nương tử hồng hách lộng hành, nhưng không phải, nương tử bây giờ vô cùng lương thiện, có thể nghĩ cho dân, quả thật là phúc của Đại Vinh.”

Ta ngich ngợm chiếc vòng trên tay, nói: “Chẳng qua là người chưa thấy ta hồng hách lộng hành thôi.”

Liễu Dự cúi đầu, vừa cười vừa nói: “Mặc dù nương tử hồng hách lộng hành, thì cũng là hồng hách lộng hành một cách lương thiện.”

Nghe hắn nói thế, đột nhiên ta có chút dở khóc dở cười, giương mắt nhìn hắn, chỉ thấy hắn nghiêm túc nhìn ta, “Nương tử là một công chúa lương thiện.”

Ta chỉ cười không nói, sống với Liễu Dự cũng đã nhiều ngày, ta cũng rút ra được những lời hắn nói, phàm hắn nói gì ta không thể tiếp lời được, thế nên cũng không để ý đến.

Ta quay đầu nhìn ánh trăng bên ngoài, không ngờ ta muốn ngắm trăng, lại gặp phải Đỗ Tịch Tịch.

Thật ra, số lần ta gặp Đỗ Tịch Tịch không nhiều, tính ra cũng không vượt quá năm ngón tay. Có nhiều lúc ta nghi ngờ mùi vị của Yến Thanh, luận bề ngoài luận địa vị luận thân phận, Đỗ Tịch Tịch không thể nào so được với ta, nhưng ta lại không hiểu được vì sao hết lần này đến lần khác Yến Thanh muốn tình hữu độc chung với ả ta? Sau khi ta rời xa Yến Thanh, cuối cùng cũng rõ được điều này.

Bất kể nam nhân nào cũng đều yêu mến nữ tử yếu đuối, tuy Đỗ Tịch Tịch không bị được với ta, nhưng ả ta yếu đuối, ánh mắt rưng rưng ôm đàn tỳ bà hát một khúc ca với ngữ điệu ai oán, liền khiến trái tim Yến Thanh run rẩy. Một khi rung động, thì sẽ không rời bỏ ả ta. Còn ta không thích tỳ bà không thích ca hát cũng không thích rơi lệ, thêm vẻ ngoài hời hợt, Yến Thanh nhìn vào càng cảm thấy chán ghét.

Ta miễn cưỡng chống má, nhìn Đỗ Tịch Tịch ngồi xổm bên ngoài.

Gió đêm thổi qua, cơ thể ả ta run lên, búi tóc lay động trong gió, giống như nếu gió thổi thêm nhiều lần nữa thì ả ta sắp ngã ra vậy. Chỉ tiếc, Yến Thanh không biết đang ở đâu, một mình ả ta ngã ở đây, đoán rằng sẽ chẳng có ai chịu đỡ nàng ta dậy cả.

Lần trước Đỗ Tịch Tịch ở trên đài khiêu khích với ta, sau đó, ta nhờ mọn sai người ta đi phá sân khấu của Đỗ Tịch Tịch, nàng ta hát khúc nào, ta liền phá đến đó. Kỳ thật ta cũng không hiểu được, nếu như Yến Thanh đã cưng chiều Đỗ Tịch Tịch như thế, tại sao sau khi hòa ly với ta lại không rước ả ta về?

Ta nghĩ mãi không ra, mà cũng không định đi tìm hiểu. Bây giờ Yến Thanh không còn liên quan đến ta nữa.

Chẳng biết từ lúc nào Liễu Dự đã bước lên, “Nương tử, đó không phải là Yến Thanh sao?”

Ta nhú mày, nhìn theo hướng Liễu Dự chỉ, quả thật là Yến Thanh. Mặc dù hắn đứng cách ta khá xa, nhưng ta vẫn có thể nhìn thấy dáng vẻ một nhóc của hắn. Bỗng dưng ta sững sốt, trên người hắn chính là bộ quan phục của Thị Lang.

Ta nghĩ, có lẽ Thừa Văn đã giáng chức quan của hần, nguyên nhân là gì thì ta không rõ, có lẽ là Thừa Văn muốn bệnh vực ta. Giờ phút này thấy hần, ta đoán có lẽ hần bận rộn cả ngày, đến tận nửa đêm mới có thể hồi phủ nghỉ ngơi một lúc.

Sau khi hòa ly với ta, Yến Thanh sống không tốt, ta lấy làm vui vẻ.

Nghĩ đến Yến Thanh cùng với Đỗ Tịch Tịch sắp chạm mặt, trong lòng ta có chút cảm xúc không rõ, ta bảo phu xe dừng xe ngựa lại ở một nơi bí mật gần đó, Liễu Dự sững sờ nói: “Nương tử, nàng còn thích Yến Thanh?”

“Không thích.” Ta liếc nhìn hần một cái, “Chớ âm ỉ, có kịch hay để xem rồi.”

Cuối cùng Liễu Dự cũng im lặng.

Trước kia ta chưa bao giờ trông thấy cảnh Yến Thanh ở chung với Đỗ Tịch Tịch, không biết có nhu tình như nước như trong tưởng tượng của ta hay không? Giống như lúc ta gặp Yến Thanh dưới chân núi vậy, chỉ cần nhìn một cái, tình ý đã quanh quẩn trong lòng.

Ta đưa mắt nhìn hai kẻ đó.

Chỉ thấy Đỗ Tịch Tịch như có giác quan thứ sáu, trong bước chân không một tiếng động của Yến Thanh, ả ta ngẩng đầu thật mạnh, giờ ta mới biết nước mắt là sinh ra như thế nào, ta bất giác nuốt nước bọt, Đỗ Tịch Tịch khóc như hoa lê trong mưa, thê thảm hết lên một tiếng – Yến lang.

Ta lập tức run lên.

Yến Thanh đứng trước người Đỗ Tịch Tịch, ta cố gắng nhìn xung quanh, chỉ tiếc Yến Thanh đứng quay lưng về phía ta, cho dù nhân cầu ta sắp rơi ra ngoài ta vẫn không thể nhìn thấy được biểu cảm của Yến Thanh.

Ta có chút thất vọng.

Yến Thanh vươn tay kéo Đỗ Tịch Tịch vào, không ngoài sở liệu của ta, Đỗ Tịch Tịch yếu đuối nhào vào lòng Yến Thanh. Nếu là trước kia, chắc chắn ta sẽ đau lòng đến ngạt thở. Nhưng bây giờ ta chỉ cảm thấy thú vị, chỉ cảm thấy cuộc đời con người ta như một vở kịch.

Ta nghĩ, quả thật ta đã hoàn toàn từ bỏ Yến Thanh rồi.

Đỗ Tịch Tịch khóc rất thảm thương, nương theo những đợt gió đêm, giống như ai đang hát khúc nhạc ai oán.

Yến Thanh không biết nói gì, ta không nghe rõ, nhưng ta đoán là mấy lời an ủi. Nhớ năm đó mấy lời âu yếm của Yến Thanh đã khiến ta ngay cả bản thân tên họ là gì cũng quên mất, bây giờ Đỗ Tịch Tịch tất nhiên là dễ như trở vắn tay.

Nhưng sự việc tiếp theo lại ngoài dự kiến của ta, Đỗ Tịch Tịch đẩy Yến Thanh ra, bàn tay nhỏ bé vung khấn lên, vừa khóc vừa chạy.

Còn Yến Thanh không hề đuổi theo.

Ta sững sờ sững sờ, lấy làm khó hiểu: “Diễn xuất có hơi quá thì phải.” Chẳng lẽ mấy lời âu yếm của Yến Thanh không đủ được Đỗ Tịch Tịch sao? Hay là năm đó ta dễ dãi quá mức, Yến Thanh chỉ nói mấy câu đã khiến cho ta yêu không ngừng được?

Bỗng dưng Liễu Dự nói: “Nương tử, nếu Yến Thanh muốn thành thân với nàng, nàng có đồng ý không?”

Ta không hề suy nghĩ mà nói luôn: “Hần không muốn đâu.”

Liễu Dự lại nói: “Làm sao nương tử biết Yến Thanh không muốn?”

Ta cười nói: “Khó mà được ta đồng ý buông tay, bây giờ hần trời cao biển rộng, làm sao có thể đồng ý chứ?”

Liễu Dự chớp mắt, ta lại nói: “Không nói đến việc hần có đồng ý hay không, bây giờ ta không muốn.”

“Đúng thế, bây giờ nương tử chỉ là nương tử của ta, cho dù Yến Thanh muốn, cũng phải xem ta có đồng ý hay không.” Liễu Dự cup mắt, “Huống hồ...”

Âm thanh của Liễu Dự càng lúc càng nhỏ, ta không nghe rõ câu sau hắn nói gì, bèn hỏi: “Huống hồ cái gì?”
Hắn cười cười, “Không có gì.”
Ta cũng không để ý đến hắn, bảo phu xe tiếp tục đánh xe đến phủ công chúa.

16. Chương 16

Trong phủ ta có một Tàng Bảo các, bên trong có vô số vật báu. Ta nhớ lơ mờ thì cái năm mà sau khi ta biết được chuyện của Yến Thanh và Đỗ Tịch Tịch, ta tâm tàn ý lạnh, lập tức sai người đem Bạch Ngọc quan cất vào trong Tàng Bảo các.

Vừa xuống xe ngựa, ta lập tức đi thẳng đến Tàng Bảo các. Ta tìm đông tìm tây mà vẫn không thấy bóng dáng của Bạch Ngọc quan đâu, sau lại sai người đem sách sổ quản lý trên bảo ra xem, đúng là phát hiện bên trên không thấy có Bạch Ngọc quan.

Đã qua mấy năm, ta cũng chẳng muốn đi truy cứu xem là kẻ nào không làm tròn bổn phận. Ta lại nhìn lướt qua tập sổ trên tay, chuẩn bị tìm một lễ vật khác thay cho Bạch Ngọc quan. Nhưng nhìn tới nhìn lui vẫn thấy chỉ có Bạch Ngọc quan mới hợp với Ôn Diễm nhất.

Ta cảm thấy buồn bã.

Liễu Dự vẫn luôn hầu ở bên ngoài Tàng Bảo các, thấy ta đi ra liền hỏi: “Sao nương tử lại buồn thế kia?”

Ta nói: “Ta muốn tìm một món đồ, chỉ tiếc là đã lục tung toàn bộ cũng không thấy đâu.”

Liễu Dự hỏi: “Đó là vật gì?”

Ta không giấu diếm Liễu Dự, nói thẳng: “Bạch Ngọc quan.”

Liễu Dự trầm ngâm một lát rồi nói: “Cửa hàng trong kinh thành có rất nhiều, muốn tìm một Bạch Ngọc quan cũng không phải khó.”

Ta cũng từng nghĩ qua cách này, nhưng mà trên bảo trong cửa hàng đều chẳng thể nào lọt nổi vào mắt ta, huống hồ ta lại cảm thấy chỉ có bạch ngọc quan tốt nhất mới có thể xứng với Ôn Diễm. Bỗng dưng, trong đầu ta chợt lóe lên.

Bạch Ngọc quan tốt nhất, thế gian này đồ tốt nhất không phải đều ở trong cung hay sao? Thừa Văn thích ngọc, lại là nam tử, chắc chắn có không ít ngọc quan. Ta vội vàng sai bảo: “Người đâu, chuẩn bị xe vào cung.”

Sau khi ta vào cung, chân trước mời vừa bước vào tấm cung của Thừa Văn thì Thừa Văn đã tỉnh lại. Đệ ấy giựt vào giường ngáp một cái, “Có chuyện gì xảy ra thế? Đường như lâu rồi đệ không thấy a tỷ vội vã như thế này.”

Ta nói: “Không phải chuyện lớn gì, chỉ là muốn xin một thứ từ đệ.”

Thừa Văn cười nói: “A tỷ đã nhìn trúng tuần lang quân nhà ai sao?”

“Không phải vậy.” Ta nói: “Thừa Văn, đệ có nhớ mấy năm trước ta có một khối bạch ngọc cao cỡ nửa người không, ta còn đánh ra một thanh ngọc như ý cho đệ.” Thấy Thừa Văn không có vẻ gì là nhớ ra, ta nói tiếp: “Tỷ còn đánh một cây ngọc cải trắng cho Quán Quán, lúc ấy đệ còn nói...”

Trong lòng ta cả kinh, vội vàng dừng lại. Ta nhất thời nóng vội đã quên mất Quán Quán là khối u trong lòng Thừa Văn.

Nhưng dường như Thừa Văn cũng không để tâm đến mấy câu lơ lửng của ta, hắn nhú mày nói: “Ta nhớ rồi, chuỗi ngọc như ý này bây giờ còn đặt trong ngự thư phòng.”

Ta nhẹ thở ra, hỏi: “Đệ còn có món đồ bằng ngọc nào tốt như bạch ngọc quan kia không?”

Thừa Văn trầm ngâm một lúc rồi đáp: “Có.”

Lập tức ta vui vẻ lên, Thừa Văn sai nội thị đi lấy bạch ngọc quan. Ta cười nói: “Ta biết Thừa Văn đệ thích ngọc như vậy, chắc chắn cất không ít bạch ngọc quan.”

Thừa Văn híp mắt, “Gần đây a tỷ nhìn trúng lang quân nhà ai thế? Không biết là hạng tài hoa nào mà khiến a tỷ trời còn chưa sáng đã vào cung đòi bạch ngọc quan của đệ?”

Ta biết thừa Thừa Văn đang giễu cợt ta, liền mở to hai mắt trợn hấn, “Thừa Văn chớ có nói bậy, ta chỉ là...” Ta đem những chuyện trong mấy ngày nay ra kể với Thừa Văn.

Đợi ta nói xong thì nội thị cũng bước vào trình lên hộp gỗ đàn hương tinh xảo, ta mở ra, bạch ngọc quan lóng lánh trong suốt nằm bên trong, phối thêm vài găm màu xanh, nhìn giống như vầng trăng tròn giữa hồ nước.

Trong lòng ta lấy làm vui mừng, mới ngẩng đầu lên đã thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Thừa Văn.

Ta sững sờ.

Thừa Văn nói chậm rãi: “A tỷ, trong thiên hạ này tỷ muốn lấy ai làm phò mã cũng được, riêng Ôn Diển thì không.”

Ta ngây người ra, một lúc sau mới dở khóc dở cười nói: “Thừa Văn, ta chỉ nói với đệ là ta nhận Ôn Diển làm tiên sinh, chứ không phải là ta nhận Ôn Diển làm phò mã.” Ta thật không hiểu được vì sao Liễu Dự nói Ôn Diển không hợp với ta, Thừa Văn cũng nói là Ôn Diển không có khả năng làm phò mã của ta, rốt cuộc là bọn họ thấy ta có ý với cái kẻ cả ngày đều thiên cơ bất khả tiết lộ đấy ở chỗ nào?

Thừa Văn nhìn ta, “Vậy là tốt rồi.”

Ta có thể nghe ra trong lời Thừa Văn như là đang thở phào, này khiến ta không khỏi kinh ngạc. Thừa Văn nghiêm túc nói những lời này với ta, chẳng lẽ quả nhiên đệ ấy thích Ôn Diển, thích đến nỗi ngay cả a tỷ ta cũng không muốn nhường?

Sau khi ra khỏi hoàng cung, trong lòng ta rối tung rối mù, câu cuối cùng Thừa Văn nói với ta là: “A tỷ, Cảnh Nhuận học rộng tài cao, tỷ ở bên y nhiều vào, dù sao cũng có ích.” Nếu Thừa Văn thật sự sợ ta thích Ôn Diển, thì vì sao lại bảo ta ở chung với Ôn Diển?

Ta nghĩ mãi không ra, còn Thừa Văn cứ ở cạnh Ôn Diển lâu như thế, cũng trở thành kiểu thiên cơ bất khả tiết lộ rồi, tuyệt không chịu nó cho a tỷ hấn biết nguyên nhân vì sao.

Ta nghĩ đến độ đau cả đầu thì đành phải dừng lại.

Lúc này sắc trời đã sáng hơn, ta lo sẽ không đến kịp tiểu xá của Ôn Diển liền bảo phu xe đi nhanh hơn. Ta sờ chiếc hộp gỗ đàn hương chứa bạch ngọc quan, trong lòng lấy làm thỏa mãn.

Liễu Dự không biết từ đâu lấy ra một lồng bánh bao hấp, “Vừa rồi lúc nương tử tiến cung thì ta ở bên ngoài mua nó, đã mấy canh giờ rồi nương tử chưa ăn gì, chắc cũng đói bụng rồi.”

Liễu Dự vừa nói thế, ta liền cảm thấy đói bụng thật. Liễu Dự tìm một đôi đũa gỗ trong xe ngựa đưa cho ta, ta cũng không khách khí, nhận lấy rồi kẹp một chiếc bánh bao hấp, cắn một miếng, hơi nóng lập tức tỏa ra, ta hút hết chỗ nước canh trong đó, không lâu sau chiếc bánh đã xẹp đi, ta đưa thẳng nó vào trong miệng, nhai năm sáu lần rồi nuốt xuống.

Vừa ngẩng đầu thì bắt gặp Liễu Dự với vẻ mặt hài lòng đang nhìn ta, nhất thời ta cảm thấy bánh bao trong bụng đang quay cuồng.

Liễu Dự nói: “Nương tử tìm được bạch ngọc quan rồi?”

Ta gật đầu.

Liễu Dự hỏi: “Sao nửa đêm đột nhiên nương tử muốn tìm bạch ngọc quan?”

Ta cười cười, nói rõ với Liễu Dự. Nghe xong, Liễu Dự cúi đầu trầm mặc không nói. Ta chẳng quan tâm lắm về cái người không được vui cứ nhìn ta chăm chú, ta nhàn nhã ăn hết sạch toàn bộ bánh bao.

Cho đến khi gần đến tiểu xá của Ôn Diễm thì Liễu Dự đột nhiên hỏi ta: “Nếu ta cãi nhau với nương tử, nương tử cũng tặng ta Bạch Ngọc quan chứ?”

Ta tỉnh ngộ, thì ra trên đường đi Liễu Dự cứ khó chịu là vì vấn đề này. Nhưng cái chuyện này Liễu Dự hỏi thật không đúng, đầu tiên ta chắc chắn sẽ không cãi nhau với Liễu Dự, ta và Liễu Dự cãi nhau không nổi, hơn nữa một khi ta đã tặng quà thì sẽ không tặng trùng quà, ta đã tặng Ôn Diễm Bạch Ngọc quan, nhất định sẽ không lại đi tặng Bạch Ngọc quan cho Liễu Dự nữa.

Thế là ta liền nói: “Ta sẽ tặng người vật khác.”

Liễu Dự thoát nhìn hơi mất mát. Nhưng mà ta cũng không rảnh đi quản tâm tình của hắn, ta đang suy nghĩ phải biểu đạt khéo léo thế nào với Ôn Diễm ngày về việc ngày hôm qua là ta không đúng.

Xe ngựa rất nhanh đã dừng lại, ta không bước xuống thêm đá mà tự mình nhảy xuống, vô cùng gọn gàng. Ta nghĩ Ôn Diễm đang giận ta, hôm nay có lẽ sẽ không để A Man dẫn ta vào. Nhưng Ôn Diễm so với trong tưởng tượng của ta thì khí phách hơn nhiều, A Man vẫn đứng ở trước rừng cây như cũ đợi ta.

A Man dẫn ta và Liễu Dự đi vào, lúc sắp đến, A Man nói với ta: “Công chúa điện hạ, hôm nay người không nên cãi nhau với công tử nhà ta nữa.”

Ta gượng cười một tiếng, “Không đâu.”

Khi ta đứng trước cửa phòng Ôn Diễm thì trong lòng cảm thấy không yên. Nhưng ta vẫn nhắc chân bước vào. Cứ ngỡ sẽ bắt gặp vẻ mặt nghiêm túc của Ôn Diễm, nhưng khi ta bước vào thì Ôn Diễm đang ngồi trước bàn án vẽ tranh, thần sắc dịu dàng như ban đầu.

Ta khẽ bước, lén lút đi đến, vừa mới thò đầu ra nhìn ta không khỏi kinh hãi, trên giấy vẽ là chi chít những quả trứng gà giống nhau như đúc, đến một chút sai khác cũng không tìm ra.

Ta hít một hơi thật sâu.

Lúc này Ôn Diễm đặt bút xuống, cười nói với ta: “Công chúa lại đây.”

Ta khê ho, chuẩn bị đem những lời đã chuẩn bị nói ra thì Ôn Diễm đã giành trước, “Hôm qua là ta nghiêm khắc quá mức, mong công chúa độ lượng.”

Ta vội đáp: “Ôn tiên sinh nói sai rồi. Chính vì cái gọi là nghiêm sư xuất cao đồ, tiên sinh lại sẵn lòng nghiêm khắc với ta, ta vui còn không kịp ấy chứ, làm sao dám trách cứ tiên sinh? Hơn nữa hôm qua ta hành sự cũng quá lỗ mãng rồi.” Ta lấy hộp gỗ đàn hương cất trong ngực đưa lên trước mặt Ôn Diễm, ta khê ho, “Ta thật tâm muốn tiên sinh dạy vẽ, lễ vật này là đáp lễ cho sự lỗ mãng ngày hôm qua.”

Ôn Diễm sững sốt, ta sợ Ôn Diễm không chịu nhận nên lại nói: “Nếu tiên sinh không nhận, chính là không chịu tha cho đệ tử.”

Lúc này thần sắc Ôn Diễm có chút phức tạp, nhưng cuối cùng vẫn nhận lấy. Trong lòng ta vui vẻ, “Tiên sinh không mở ra xem cái gì sao?”

Hắn đưa mắt nhìn ta rồi duỗi ngón tay mở hộp gỗ ra.

Ta cười híp mắt hỏi: “Tiên sinh thích không?”

Ôn Diễm chậm rãi nói: “... Thích.”

Nghe được lời này, trong nháy mắt ta rất mừng, ta hớn hở ngồi xuống bên cạnh bàn, “Tiên sinh, hôm nay ta tiếp tục vẽ trứng gà, ta chắc chắn sẽ vẽ ra năm quả trứng giống nhau như đúc.”

Dứt lời, ta liền nhắc bút, bắt đầu vẽ trứng gà.

Ôn Diễm ở bên cạnh ta nói: “Không vội. Công chúa có biết ta có thể vẽ ra nhiều quả trứng giống nhau như vậy mất bao lâu không?”

Ta buông bút, nghi ngờ hỏi: “Một tháng?”

Ôn Diễm lắc đầu.

Ta lại đoán: “Mười ngày?”

Ôn Diễn cười nói: “Mười năm.”

Ta kinh hãi, Ôn Diễn từ tốn nói: “Mới đầu học vẽ ta vẽ trứng gà còn thua xa mấy bức hôm qua công chúa vẽ. Thế gian này không có kỳ tài, ta cũng không phải kiểu người thông minh như công chúa nghĩ, chỉ là thời gian ta học so với người khác lâu hơn thôi.”

Chẳng biết tại sao, ta cảm thấy khi nói đến phần sau, dường như Ôn Diễn rất cảm khái.

Ôn Diễn học lâu như thế thật khiến ta kinh ngạc, nhưng hẳn có thể kiên trì lâu như vậy càng làm cho ta bội phục hơn, ta thầm nghĩ, Thừa Văn để ý đến Ôn Diễn, xem ra cũng không phải không có lý do.

17. Chương 17

Ôn Diễn đích thật là một tiên sinh tốt, khi hắn dạy ta vô cùng kiên nhẫn, ta học rất thoải mái. Ôn Diễn luôn khen ta có thiên phú, để vẽ năm trăm quả trứng gà giống nhau như một ta mất mười ngày, đương nhiên không thể bì với Ôn Diễn được, hắn chỉ trong nửa canh giờ ngắn ngủn đã vẽ xong, còn ta thì lại mất đến mười ngày.

Ta học vẽ cùng Ôn Diễn đã mười một ngày rồi, ta ở chung với hắn cũng vô cùng hòa hợp, nhưng mà manh mối thì không hề tiến triển chút nào. Đồng thời ta cũng cảm thấy có gì đó mất mát, bởi vì Ôn Diễn chưa từng dùng Bạch Ngọc quan ta tặng.

Cũng không biết có phải vì ban ngày suy nghĩ nhiều quá hay không mà đêm lại nằm mơ, mấy ngày nay đêm nào ta cũng mơ thấy Ôn Diễn, hắn đội Bạch Ngọc quan ta tặng, ngồi trên xe lăn mỉm cười với ta, ta nhìn hắn không chớp mắt, đêm nào cũng như vậy.

Đêm thứ mười hai, ta lại tiếp tục nằm mơ, hôm sau tỉnh lại ta mở to mắt run rẩy nhìn đôi phượng vờn nhau trên màn trướng trong giường, tận một lúc lâu sau ta vẫn không thể phục hồi tinh thần.

Cho đến khi Vân Vũ bên ngoài hô to lên “Công chúa”, ta mới ngồi dậy trên giường.

Ta để Vân Vũ tiến vào, hỏi nàng có chuyện gì.

Hai mắt Vân Vũ sưng lên đáp: “Công chúa, không thấy Tiểu Sư Tử đâu nữa.”

Ta nghe thế không khỏi cảm thấy lo lắng, liền lập tức sai bảo: “Không tìm thấy thì nói với ta làm gì, còn không mau phái người đi tìm. Sau này gặp những việc tương tự, cũng không cần bẩm báo với ta, mau đi tìm đã.”

Vân Vũ gạt đầu rồi vội vội vàng vàng chạy ra ngoài.

Ta day day ấn đường, nhớ đến giấc mộng lúc nãy, đầu bỗng nhiên thấy đau. Lúc ăn sáng, dường như đầu ta còn đau hơn, ta không chịu được nữa đặt thìa xuống, hai tay đè lên huyệt thái dương.

Liễu Dự lập tức hỏi: “Nương tử không thoải mái sao?”

Ta nói: “Chỉ là đau đầu chút thôi, không có gì đáng ngại.”

Liễu Dự lo lắng, “Nương tử, để ta giúp nàng xoa bóp.”

Ta từ chối, “Không cần, bảo người đi chuẩn bị xe ngựa cho ta là được.” Sáng nay dậy trễ một canh giờ, không biết bây giờ có đến tiểu xá của Ôn Diễn kịp hay không.

Liễu Dự lo lắng nói: “Nương tử đã không thoải mái thì hôm nay đừng đến chỗ Ôn tiên sinh nữa. Không bằng để ta đi nói một tiếng với Ôn tiên sinh...”

Ta nhú mày, “Không có gì đáng ngại.”

Thần sắc Liễu Dự ảm đạm hẳn, ta biết ngữ khí vừa rồi có nặng nề, ta định mở miệng nói mấy lời dễ nghe nhưng cuối cùng vẫn không thốt nên lời. Mấy ngày ta, Liễu Dự đối đã với ta thế nào, ta đều nhìn ra. Nhưng bất luận hẳn có đối tốt với ta nhiều đi chăng nữa ta vẫn không hề có cảm giác nào. Nếu không thích hẳn, ta đây cũng sẽ không cho hẳn một hi vọng nào.

Nếu ta gặp Liễu Dự trước khi biết Yến Thanh, có lẽ ta sẽ thích người như hẳn. Chỉ tiếc ta lại gặp Yến Thanh trước, lại nói bây giờ tuy Liễu Dự luôn nghe lời ta, nhưng ai có thể đoán trước sau này hẳn có trở nên giống Yến Thanh không?

Ta lạnh nhạt nói: “Nếu người không muốn đến chỗ Ôn Diển thì cứ ở lại tiểu xá Tùng Đào đi.”

Liễu Dự nói: “Ta đi! Nương tử, ta đi, đừng để ta lại một mình.”

Lúc này đầu ta càng đau hơn.

Trong xe ngựa, Liễu Dự luôn lo lắng nhìn ta, ta khẽ chạm phải ánh mắt hẳn, trong người cảm thấy có lỗi. Lúc đến tiểu xá của Ôn Diển thì Liễu Dự đi theo ta vào trong phòng, hẳn nói với Ôn Diển: “Ôn tiên sinh, nương tử ta hôm nay hơi đau đầu, nếu có xuất hiện tình huống gì thì xin Ôn tiên sinh kêu ta một tiếng.”

Ôn Diển khẽ cười nói: “Nếu Liễu công tử đã lo lắng như thế thì cứ ở lại trong phòng bồi công chúa.”

Hai mắt Liễu Dự sáng lên, ta không chờ hẳn mở miệng đã chặn lời: “Không được.” Ta nhấn mạnh: “Nhiều người quá ta không thể tập trung được.” Sự kiên trì của ta khiến Liễu Dự phải lui ra, chờ sau khi Liễu Dự rời khỏi phòng ta mới đưa mắt về trên người Ôn Diển.

Hôm nay Ôn Diển vẫn cài trâm gỗ như cũ, ánh mắt của ta ngưng đọng, trong lòng thấy mát mát đến cực điểm. Nhưng ta không biểu hiện ra ngoài, chỉ mỉm cười nói: “Hôm nay tiên sinh tính dạy ta gì đây?”

“Công chúa ham học như vậy thật khiến ta vui mừng. Nhưng công chúa không cần vội, để ta đi nấu ấm trà rồi bắt đầu cũng không muộn.” Ôn Diển cười cười, “Công chúa cứ ngồi ở đây nghỉ ngơi đã.”

Ta đáp “được”, sau đó Ôn Diển tao nhã chọn lá trà, nấu nước, pha trà, ta nhìn hẳn không chớp mắt. Cũng không biết trải qua bao lâu, Ôn Diển bưng một ly trà đưa cho ta.

“Hơi nóng đấy, công chúa uống chậm chút.”

Ta “ừm” một tiếng, cúi đầu thổi rồi hớp một chút, trà vừa vào miệng thì lập tức ngũ quan trên mặt ta chen nhau dồn về một chỗ, “Đắng quá.”

Trong mắt Ôn Diển mang theo ý cười, “Đây là Khổ Đinh trà, có thể giải khát, sáng mắt, chữa đau đầu, sạch phổi, thanh giọng. Khổ qua mặc dù đắng, nhưng chịu một chút thì đầu sẽ không đau nữa.”

Ta lại uống một ngụm, đúng là đắng tận đáy lòng. Nhưng khi nhìn lên bắt gặp ý cười trong mắt Ôn Diển, đột nhiên ta cảm giác thật ra Khổ Đinh trà cũng không đắng như vậy, thậm chí còn có chút ngọt.

Dưới cái nhìn chăm chú của Ôn Diển, ta liền uống hết ly trà Khổ Đinh.

Ôn Diển hỏi: “Có thấy tốt hơn không?”

Ta gật đầu.

Ôn Diển cười, di chuyển xe lăn về trước bàn án, hẳn không nhanh không chậm nói: “Thiên phú của công chúa rất tốt, trước kia cũng có cơ sở, sở dĩ vẽ tranh không tốt là do công chúa không chuyên tâm. Hôm nay công chúa hãy vẽ bức tranh mà mình muốn vẽ, sau đó ta sẽ đưa ra một bức tranh của mình cho công chúa, nếu không bằng thì sẽ chỉ đạo thêm.”

“Bức tranh mà ta muốn vẽ?”

“Được rồi, công chúa có gì muốn vẽ không?”

Tròng mắt ta dạo quanh phòng Ôn Diển một vòng, cuối cùng dừng lại trên người Ôn Diển, “Có.”

Ôn Diển nhìn ta, “Là gì?”

Ta cười híp mắt nói: “Phải có người mẫu.”

Ôn Diễn cười nói: “Được, để ta gọi Liễu công tử vào.”

Ta sững sốt, “Không phải, ta không muốn vẽ Liễu Dự, ta... ta muốn vẽ tiên sinh.” Cuối cùng, sợ Ôn Diễn hiểu lầm, ta vội nói: “Không phải lúc trước tiên sinh tặng một bức tự họa cho ta sao? Nếu ta vẽ tiên sinh, vậy thì có thể lấy bức tranh của tiên sinh ra để so sánh rồi.”

Lúc này Ôn Diễn không nói gì, nhìn ta rồi đồng ý.

Sau đó ta để Ôn Diễn ngồi trước thư án vẽ tranh, ta ở đầu kia thư án đề bút vẽ hấn. Ta chuyên chú nhìn Ôn Diễn, chuẩn bị đưa hấn vào tâm trí rồi vẽ ra giấy thì cảm thấy cây trầm gỗ trên tóc hấn thật không vừa mắt chút nào.

Ta xoắn xuýt một hồi, nhịn không được mở miệng nói: “Tiên sinh.”

Ôn Diễn đưa mắt, “Ừm?”

Ta nói: “Vài ngày trước không phải ta đã tặng tiên sinh một Bạch Ngọc quan sao? Không biết tiên sinh có thể đội Bạch Ngọc quan để ta vẽ được không? Ta... ta nhìn trầm gỗ dễ thất thần...”

Ôn Diễn dễ dàng phối hợp, một lúc sau Ôn Diễn đã thay Bạch Ngọc quan ta tặng hấn.

Lúc này ta như mở cờ trong bụng.

Ôn Diễn tiếp tục mãi miết vẽ, ta nhìn chăm chăm vào Bạch Ngọc quan trên đầu hấn, trong lòng vô cùng hớn hở, chỉ cảm thấy lúc trước ta tốn sức tiến cung tìm Thừa Văn đòi Bạch Ngọc quan này không hề lãng phí chút nào, Bạch Ngọc qua xứng với Ôn Diễn, thật sự là cực kỳ xứng.

Ôn Diễn bây giờ, vô cùng giống với Ôn Diễn trong mơ của ta.

Ta đang hồi tưởng lại giấc mơ đêm đó, ở trong “mơ” đến quên cả giờ giấc, cho đến khi Ôn Diễn mở miệng gọi ta, ta mới hồi phục thần trí. Ôn Diễn nói: “Công chúa vẽ xong rồi sao?”

Ta cúi đầu nhìn trang giấy trống không, trong lòng cảm thấy trống rỗng. Ta chậm rãi hạ bút, “... Chưa.” Sau đó ta lại chậm rãi đưa tay đè chặt trán, mặt không đổi sắc nói: “Đầu lại bắt đầu đau rồi.”

Ta xoa nhẹ huyết thái dương, cúi đầu buông tiếng thở dài.

Ôn Diễn nói: “Ta từng tập qua phương pháp bấm huyết, công chúa bấm như vậy không có hiệu quả đâu.”

Ta mở mắt nhìn, “Vậy thì tiên sinh thay ta bấm nhé?”

Ôn Diễn sững sốt, rồi sau đó cười nhẹ thành tiếng, “Được.”

Ta nói: “Để tử cảm tạ tiên sinh trước.” Dứt lời, ta theo án thư đứng dậy, ngồi xuống ghế đầu bên cạnh Ôn Diễn, “Tiên sinh, mời.”

Quả nhiên Ôn Diễn vươn tay ra, hai tay đặt trên huyết đạo của ta bấm một cách chậm rãi mà có lực, ngón tay của hấn cực kỳ ấm áp. Ta thầm nghĩ thì ra bàn tay có thể vẽ ra tác phẩm tuyệt vời kinh ngạc kia lại ấm áp như thế, ấm đến nỗi khiến lòng ta cũng ấm lên theo.

Lúc Ôn Diễn thay ta bấm, lúc mới bắt đầu có chút ngượng ngập, nhưng vàng về sau càng tự nhiên hơn. Ta nhớ lại mấy lời trước đây Ôn Diễn nói không gần nữ sắc, liền mở miệng nói: “Lúc trước tiên sinh nói không gần nữ sắc là thật ư?”

“Thật.”

Ta hơi tò mò hỏi: “Nam nhân đều có nhu cầu, tiên sinh có nói mình đã hai mươi có bảy, vậy thì nhu cầu trong hai mươi bảy năm này tiên sinh giải quyết như thế nào?”

Ngón tay Ôn Diễn chợt cứng đờ, ta quay đầu nhìn, không ngờ lại nhìn thấy bên tai Ôn Diễn bắt đầu nhuộm đỏ. Nhưng rất nhanh, hấn lại dịu dàng nói: “... Tiên cơ bất khả tiết lộ.”

Khóe miệng ta lập tức run run mấy cái.

18. Chương 18

Do đã ở chung với Ôn Diễm đã lâu, hẳn nói thiên cơ bất khả tiết lộ thì ta cũng tương đối bình tĩnh, cũng không giống như lúc trước xúc động muốn đánh cho hắn một trận. Ta cười khan một tiếng không nhắc lại.

Nhất thời trong phòng hết sức yên tĩnh.

Ôn Diễm bấm cho ta rất thoải mái, toàn thân trên dưới chậm rãi dần ra, ánh mắt của ta bắt đầu có chút phiêu phiêu, nhìn lên bức vẽ trên tường, nhìn sang chén sứ trên bàn, nhìn nghiêng mực cách đó không xa, cuối cùng dừng lại ở bức họa trước mắt.

Lần này Ôn Diễm vẽ một gian nhà nhỏ, cửa nhà mở rộng ra, một bà lão trùm khăn trên đầu ngồi trên ghế đầu, vẽ mặt bình thần nhìn mấy con gà vịt rượt đuổi nhau, mà cách đó không xa trong bụi cỏ dường như có vật gì đó đang nằm, chẳng qua Ôn Diễm chưa vẽ xong nên ta cũng không biết rốt cuộc là vật gì.

Lúc này ta không khỏi có chút giật mình.

Căn nhà trong bức tranh đối ta mà nói, có thể nói là quen thuộc đến nỗi không thể quen thuộc hơn được nữa, lúc trước chính chỗ này ta gặp Yến Thanh. Nhắc tới cũng khéo, hôm đó trời mưa to, Yến Thanh vào kinh đi thi vừa lúc đi qua gian phòng nhỏ liền vào tránh mưa, mà ta cũng từ trên núi ngã xuống đó. Sau này Yến Thanh nói cho ta biết, hôm đó cả người ta toàn thân dính đầy máu, suýt nữa dọa chết hẳn.

Chủ nhân của căn nhà này chính là bà lão trong tranh, vị bà lão này họ Chu, là một người hiền lành, bà cho Yến Thanh tránh mưa, cũng chứa chấp ta người đầy là máu, cũng chính bởi vì Chu bà bà giúp đỡ, mới có chuyện ta và Yến Thanh lâu ngày sinh tình.

Ta sững sờ nhìn bức tranh trước mắt, trăm tư khó giải, đang muốn hỏi vì sao Ôn Diễm lại vẽ bức tranh này thì Ôn Diễm đã rút tay về, cảm xúc ấm áp cũng biến mất, trong lòng ta nhất thời trống rỗng.

Ta vịn vào án thư đứng lên, khó hiểu nói: “Đây không phải là căn nhà ở chân núi sao?”

Ôn Diễm lại cười nói: “Đúng thế, vài ngày trước đây tình cờ đi ngang qua, bà lão trong tranh tay cầm quạt hương bồ, ngồi trên ghế đầu đưa tự nhiên, thế là nổi hứng muốn vẽ ra.”

Thì ra là thế...

Ta lại xem xét bức tranh trên bàn, nghi hoặc nói: “Thế ở kia là vật gì?”

Ôn Diễm nói: “Chính là một con mèo.”

Ta cười: “Ta cứ nghĩ tiên sinh định vẽ một con rắn đang đói, đối diện với đoàn gà vịt đó như hổ rình mồi.”

Ôn Diễm cũng cười nói: “Đó là một con mèo, một con mèo từ trên núi trượt xuống.”

Trong lòng ta chấn động, đang nhớ lại Tiểu Sư Tử, đang nhớ lại bức tranh mây đen mưa to của Ôn Diễm lúc trước. Ta cup mắt suy nghĩ, rồi lại giương mắt nhìn Ôn Diễm, ánh mắt hắn vẫn ôn hòa thanh nhuận, giống như tuyết thủy trên núi cao.

Sau lại ta nói hai ba câu với Ôn Diễm rồi đứng dậy cáo từ. Ta chuẩn bị bước ra khỏi nhà gỗ thì Liễu Dự đi vào, hắn vừa bước tới vừa cao hứng nói: “Nương tử, ta đã tìm được một ít thảo dược có thể trị đau đầu.”

Ta nhìn đồng thảo dược trong tay hắn nói: “Vừa rồi tiên sinh đã tay ta bấm huyệt rồi, bây giờ không còn đau nữa.”

Liễu Dự có chút mất mát, “À, ra vậy, thế để ta đưa về, đến lần sau nương tử đau đầu thì lại dùng.”

Bỗng dưng, ánh mắt Liễu Dự rơi trên người Ôn Diễm, ta rõ ràng nhìn thấy trong nháy mắt mắt hắn trắng bệch, trong mắt có vẻ phức tạp vạn phần, dường như có hàng vạn hàng nghìn mây đen đang quay cuồng.

Liễu Dự bĩu môi rồi xoay người chạy ra ngoài.

Ta có chút giật mình, Ôn Diễm mở miệng nói: “Công chúa, có vẻ như Liễu công tử tức giận rồi, người mau đuổi theo đi.”

Ta vừa nghe, trong lòng có chút mơ hồ, “Mong tiên sinh chỉ giáo?”

Ôn Diễm nói: “Liễu công tử là một người không tệ, nếu công chúa có thể cùng Liễu công tử kết thành lương duyên, cuộc đời này nhất định không uổng phí.”

Ta lạnh lùng nói: “Tiên sinh không phải ta, làm sao biết ta có thể không uổng?” Ta thấy Ôn Diễm mở miệng chuẩn bị nói thì cướp lời trước, “Đừng có nói với ta là thiên cơ bất khả tiết lộ, người thay bệ hạ tính một mệnh, bệ hạ tin người là bản lĩnh của người, nhưng ta không hề tin. Trước người nói cái gì mà lương duyên trời cho, một đôi tự nhiên, ta toàn bộ đều không tin, không phải ta nghĩ, không phải ta muốn, thứ mà trời cao đưa cho ta, chính là nghiệt duyên!”

Ngữ khí của ta có nặng nề, nhưng Ôn Diễm không tức giận, vẫn tao nhã như cũ, lúc này hắn chỉ nói bốn chữ, “Mệnh do trời định.”

Ta gần từng tiếng, “Con người có thể thắng ý trời.”

Ôn Diễm nở nụ cười bất đắc dĩ.

Ta không quen vẻ mặt này của hắn, chuẩn bị châm chọc mấy câu thì đột nhiên âm thanh của Liễu Dự vang lên sau lưng ta, “Nương tử.”

Ta sững sờ quay đầu nhìn, lúc này Liễu Dự đã khôi phục bộ dáng bình thường, nhãn cầu trong sáng như trước, nhưng lại có sợi tơ lo lắng, hắn nhẹ giọng nói: “Nương tử, vừa rồi là ta không tốt, ta không nên nổi giận, nàng đừng giận ta, sau này ta sẽ không vậy nữa.”

Vừa nhìn Liễu Dự, lập tức nhớ đến cái lương duyên Ôn Diễm nói.

Giờ phút này trong lòng ta vô cùng phiền, cũng bất chấp tâm tư của Liễu Dự, vung ống tay áo lên, hùng hổ rời khỏi tiểu xá của Ôn Diễm. Liễu Dự theo ta đi khỏi, hắn không nhắc lại chuyện ban nãy. Cho đến lúc lên xe ngựa, hắn mới dè dặt mở miệng: “Nương tử giận ta sao?”

Ta nhìn thẳng vào hắn.

“Liễu Dự, người thích ta điều gì?”

Liễu Dự không chút suy nghĩ nói ngay: “Ta thích toàn bộ của nương tử, toàn bộ của nương tử cái gì ta cũng thích.”

Những lời này, Yến Thanh cũng từng nói với ta. Nhưng đến cuối cùng, ta có được gì không? Ta lạnh nhạt nói: “Liễu Dự, sau này người chớ có gọi ta là nương tử của ta nữa.” Dừng lại, ta nói tiếp: “Người bây giờ không nhớ rõ điều gì, chỉ nhớ mỗi việc yêu thích ta. Ta không ngại nói với người, trước đây vài ngày ta đã sai người đi điều tra người, quê quán của người ở Thanh Tây, từng là tú tài năm Hữu Bình thứ nhất, giữa chúng ta căn bản không có khả năng gặp mặt, càng đừng nói đến hai chữ yêu thích. Ta từng nghe nói ở Nam Cương có một loại vụ cổ thuật, có thể điều khiển trí nhớ người trúng độc. Liễu Dự, người có từng nghĩ đến, người muốn ta thích người, nhưng nếu có một ngày người nhớ lại chuyện cũ, phát hiện ra kì thật người không hề thích ta. Đến lúc đó ta nên làm thế nào?”

Thần sắc Liễu Dự ngơ ngác, ta thấy hắn không có lời nào để nói, nghĩ thầm những lời này của ta đã có hiệu quả, thế là âm thầm thở phào. Ta vén màn lên, phân phó phu xe xuống núi.

Bức tranh mây đen mưa to trước kia ta cho là trùng hợp, như vậy thì bức tranh của Ôn Diễm hôm nay, bản thân ta muốn xem có phải trùng hợp hay không.

Liễu Dự đột nhiên nói: “Nương tử hồi phủ sao?”

Ta đưa mắt nhìn hắn, hắn hơi nhếch môi, không cam lòng nói: “Công chúa muốn hồi phủ sao?”

“Không phải, ta muốn đi đến một nơi.”

Khi nói chuyện, xe ngựa dừng lại, phu xe nói cho ta hay, phía trước xe ngựa đi không được. Ta im lặng một lát rồi dặn phu xe đợi ở chỗ này. Ta xuống xe với Liễu Dự, chuẩn bị đi đến.

May mà nơi này cách gian nhà nhỏ dưới chân núi không xa, đi cũng không mất nhiều thời gian lắm.

Liễu Dự đi trước mặt ta, đi được một lúc, hần bỗng nhiên quay đầu lại, vươn tay ra nói với ta: “Nương tử... Công chúa, nơi này hơi trơn, để ta đỡ nàng.”

Ta nghĩ thâm kỳ thật Liễu Dự đối xử với ta rất tốt, chỉ tiếc...

Ta lắc đầu, “Trước kia ta thường lên núi du ngoạn, ta không hề mảnh mai như người nghĩ đâu.” Theo ta đoán, nói không chừng Liễu Dự còn yếu hơn cả ta.

Thần sắc Liễu Dự ảm đạm đi, “Công chúa nguyện ý để Ôn tiên sinh thay nàng bấm huyệt, cũng không muốn để ta đỡ người.”

Ta không khỏi run rẩy, “Người nói bậy gì đó, hai chuyện này căn bản không giống nhau.” Ta đi vòng qua Liễu Dự, nói thẳng, “Mau đi đi.”

Rốt cuộc Liễu Dự vẫn theo ta đi, ta cũng nhẹ nhàng thở ra.

Lúc tới chân núi thì căn nhà nhỏ đã từng khiến ta và Yến Thanh lâu ngày sinh tình cũng hiện ra trước mắt, cước bộ hơi dừng lại, trong đầu ta có một cảm giác không hiểu ra sao.

Ước chừng đi được năm sáu bước, ta đến gần gian nhà này.

Giống như trong bức tranh của Ôn Diễm, trước hàng rào có mấy con gà con vịt rượt đuổi nhau, nhưng không thấy bóng dáng của bà lão đâu. Trái tim đang treo của ta nhất thời buông lỏng xuống.

Ta vừa thở ra một hơi thì nghe thấy két một tiếng, cửa nhà mở ra, Chu bà bà đem theo ghế đẩu ra đặt trước cửa, bà ngồi ở trên ghế, tay trái cầm một chiếc quạt hương bồ, vừa quạt vừa nhìn lũ gà vịt chơi đùa.

Ta cả kinh, theo bản năng quay đầu nhìn về phía bụi cỏ, một làn gió thổi qua, những ngọn cỏ xanh mướt đong đưa thân mình.

Lúc này, Chu bà bà bỗng kêu lên, “Cô nương? Mộc cô nương?”

Đã cách bốn năm, ta không nghĩ là Chu bà bà còn nhớ rõ ta, lúc ấy ta không nói ra tên thật của mình, chỉ đem họ của mình bỏ đi một nửa, thành chữ “Mộc”.

Ta đi đến, tươi cười nói: “Thì ra Chu bà bà còn nhớ rõ ta.”

Chu bà bà phe phẩy quạt hương bồ, cười ha ha nói: “Đã nhiều năm như vậy rồi ta chưa thấy cô nương nào đẹp hơn người, tự nhiên nhớ rõ thôi. Nào, lại đây, để Chu bà bà nhìn xem, có phải so với trước kia càng đẹp hơn không?”

Ta đỏ khốc đỏ cười bước vài bước đến gần Chu bà bà.

Chu bà bà nheo mắt nhìn ta hồi lâu rồi hớn hờ nói: “Quả nhiên càng ngày càng đẹp ra, cả thiên hạ này mỗi người dễ nhìn nhất.” Lúc này ánh mắt Chu bà bà dừng lại trên người Liễu Dự, Chu bà bà lại hí hóp mắt, “Tiểu Yến Tử, cũng tới đây để Chu bà bà nhìn một cái nào.”

Ta có chút xấu hổ nhìn Liễu Dự, gượng cười nói: “Chu bà bà, hần không phải là Tiểu Yến Tử.”

Liễu Dự đi đến, Chu bà bà nheo mắt thành một đường chỉ, một lúc sau Chu bà bà mới cười nói: “Bà bà đã già rồi, mắt không còn tốt nữa, quả thật không phải là Tiểu Yến Tử.”

Ta mỉm cười nói: “Chu bà bà, hần tên là Liễu Dự.”

Ánh mắt Chu bà bà vẫn dừng lại trên người Liễu Dự, đột nhiên bà nói: “Tiểu Liễu Tử, ta đã nhìn thấy người.”

19. Chương 19

Chu bà bà vừa nói ra lời này, ta không khỏi ngẩn người. Nhớ tới lúc trước Liễu Dự từng nói với ta A Man cũng tại ngọn núi này gặp qua hần, ta mở miệng dò hỏi: “Chu bà bà, bà gặp hần khi nào?”

“Chính là trong cái ngày người ngã xuống núi đó.” Chu bà bà hồi tưởng lại: “Lúc ấy sau khi mưa tạnh, ta ra ngoài tìm đại phu cho người, chính là Mã đại phu ở đối diện đỉnh núi bên kia. Lúc ta đi đến thì...” Chu bà bà đưa mắt nhìn Liễu Dự, biểu cảm có vẻ xúc động, “Thì trông thấy Tiểu Liễu Tử. Cả đời này của ta chưa bao giờ nhìn thấy người nào thương thể nghiêm trọng như vậy, lúc đó người ấy hã, cả người đầy máu, giống như là mới chui ra khỏi dòng sông Máu vậy. Mã đại phu khi đó còn nói người nhất định không sống nổi.”

Trước đây Vân Vũ mời đại phu về dường như cũng có nói Liễu Dự đã từng chịu tổn thương quá nghiêm trọng, như thế mà nói, Liễu Dự bị mất trí nhớ, rất có thể cũng là bởi vì trọng thương.

Chu bà bà lại nói: “Không ngờ là Tiểu Liễu Tử người còn sống, mệnh do trời định, lời này quả nhiên không sai.”

Lại nghe bốn chữ mệnh do trời định, trong đầu ta cảm thấy vi diệu, ta hỏi: “Là Mã đại phu cứu Liễu Dự sao?”

Chu bà bà nói: “Cái này ta cũng không biết, lúc đó Mã đại phu có đồng ý với ta sẽ đến đây chậm một chút, ta lập tức rời khỏi chỗ của Mã đại phu. Sau đó thì không gặp lại Tiểu Liễu Tử nữa.”

Liễu Dự này giờ luôn im lặng bỗng nhiên nói: “Chu bà bà, vị Mã đại phu kia hiện còn ở đỉnh núi đối diện không?” Thanh âm của hần có chút khàn khàn, ta nhìn thấy hần nắm chặt hai tay.

Chu bà bà suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Cũng đã lâu rồi bà bà không gặp Mã đại phu, có lẽ hần vẫn còn ở bên đó.”

Lúc này Liễu Dự đưa mắt nhìn ta, ta hiểu ý của hần, liền gật đầu. Đang định cáo từ Chu bà bà thì chợt có tiếng mèo kêu truyền đến, ta nương theo âm thanh đó mà đi, thấy cách đó không xa trong bụi cỏ có một chú mèo.

Liễu Dự “a” một tiếng, “Không phải là Tiểu Sư Tử sao?”

Ta lập tức nghĩ đến bức tranh kia chưa vẽ xong kia của Ôn Diễm, hứn nói trong bụi cỏ không phải là một con rắn mà là một chú mèo từ trên núi lăn xuống.

Tiểu Sư Tử kêu meo meo vài tiếng, trông thấy ta nó lại kêu lên vui mừng, Liễu Dự đi về phía trước, Tiểu Sư Tử lập tức nhảy vào lòng Liễu Dự.

Sau khi chứng thực lại những suy đoán lúc trước của ta, lúc này trong đầu ta ngoài chấn động thì vẫn là chấn động.

Trước đó ta chỉ nghĩ là Ôn Diễm đoán đúng dịp trời sẽ mưa, nhưng hôm nay lại không thể nào trùng hợp như thế được. Ôn Diễm sao biết được thiên mệnh, có một kiểu giống dị năng thế này, chẳng trách Thừa Văn nguyện ý trong vòng một ngày ngắn ngủn tin tưởng hần.

Thì ra trước kia hết thấy đều là ta nghĩ lung tung. Kỳ thật ngẫm lại cũng phải, nếu đổi lại là ta, gặp một người tài ba như thế, ta cũng sẽ dùng hết thủ đoạn giữ lại bên mình.

Chẳng qua là Ôn Diễm đưa ta hạt giống là có ý gì? Liễu Dự bị trọng thương mất trí nhớ lại lại đến trong phủ đệ ta là do ai an bài?

Trong đầu ta có chút phiền muộn.

Đã qua nhiều ngày như vậy rồi mà những điểm đáng ngờ đó vẫn cứ đáng ngờ. Nhưng cũng may vừa rồi Chu bà bà đã nói ra một manh mối nhỏ, Liễu Dự đã bị trọng thương, như vậy là ai khiến hần trọng thương? Là ai đưa hần đến chỗ Mã đại phu?

Cố gắng tìm cho ra người này là ai, thì nghi vấn thứ hai cũng có thể giải đáp.

Sau khi cáo từ Chu bà bà, ta cùng Liễu Dự lên xe ngựa thẳng tiến đến đỉnh núi phía đối diện. Giày vò nhiều canh giờ, ta cũng có chút đói bụng, liền lấy điểm tâm trong xe ngựa ra dùng, Tiểu Sư Tử nhìn thấy có thức ăn liền meo meo nhảy đến, ta để một ít bánh điểm tâm đã chia nhỏ ra trên khay bạc, Tiểu Sư Tử cúi đầu ăn ngon lành.

Bộ dạng nhu thuận khả ái như thế của Tiểu Sư Tử khiến phiền muộn trong ta vơi đi một ít. Ta ngẩng đầu nhìn Liễu Dự, từ sau khi nghe những lời Chu bà bà nói thì bắt đầu giữ im lặng.

Ta thu hồi ánh mắt, tiếp tục chơi với Tiểu Sư Tử.

Ước chừng sau nửa canh giờ, ta với Liễu Dự đã tìm được ngọn núi đối diện mà Chu bà bà nói. Nơi này có năm sáu hộ gia đình, Liễu Dự tiến đến gõ cửa từng nhà hỏi, nhưng đều là thất vọng trở về.

Xem ra Mã đại phu đã rời khỏi núi rồi, ta cũng rất thất vọng. Nhưng có một tia hi vọng, chính là lúc ta và Liễu Dự chuẩn bị rời đi thì gặp một lão nhân tuổi trên năm mươi, sau khi biết được bọn ta đi tìm Mã đại phu thì ông kinh ngạc rồi: “Mấy năm trước hắn đã rời khỏi nơi này rồi.”

Ta hỏi: “Mấy năm trước?”

Lão nhân vuốt chòm râu trắng bệch, “Lão cũng không nhớ rõ, là cái năm mà mới đổi lại niên hiệu ấy.”

Mới đổi lại niên hiệu? Chẳng phải là nói năm Thừa Văn đăng cơ sao?

Lại là năm Hữu Bình đầu tiên?

Như thế nào mà toàn bộ sự việc lại đều xảy ra trong năm Hữu Bình đầu tiên?

Ta thật là trăm mối tơ vò.

Sau khi trở lại Tiểu Xá từng đào, Vân Vũ trông thấy Tiểu Sư Tử, cao hứng đến nỗi nước mắt lưng tròng, hỏi ta đã tìm thấy Tiểu Sư Tử ở đâu. Ta nói là ở căn nhà nhỏ dưới chân núi, Vân Vũ nghe xong, giật mình ngậy ra một lúc.

Ta không để ý, khoát tay bảo nàng đi tắm rửa cho Tiểu Sư Tử.

Lát sau ta gọi người truyền bữa tối. Liễu Dự phá lệ không dính lấy ta nữa, ta nghĩ thầm có lẽ là mấy lời của Chu bà bà đã khiến hắn chịu đủ kích.

Nhưng ta thật không ngờ là cú đả kích này lại nghiêm trọng với Liễu Dự đến vậy. Hôm sau khi tỉnh lại, Vân Vũ mới nói cho ta biết đêm qua Liễu Dự phát sốt, trán bỏng đến nỗi có thể luộc được trứng, Vân Vũ sai người xuống núi mời đại phu, bây giờ Liễu Dự đã uống thuốc, vẫn còn đang mê ngủ.

Ta đến phòng của Liễu Dự thăm hắn, có vẻ như hắn vẫn chưa hạ sốt, hai má ửng đỏ lên, miệng không biết đang lẩm bẩm gì. Ta bước đến muốn nghe rõ hơn, không ngờ Liễu Dự lại bắt lấy tay ta, mạnh đến kinh người.

“Nương tử...”

Cuối cùng ta cũng nghe rõ Liễu Dự nói gì, ta đưa mắt nhìn hắn, khẽ dùng sức rút tay về. Liễu Dự lại kêu một tiếng “nương tử”.

Giờ phút này đột nhiên ta hơi mềm lòng.

Trước đó ta đã xác nhận được Liễu Dự không phải người của Ôn Diễm, sau trải qua chuyện hôm nay, ta càng có thể khẳng định Liễu Dự không biết Ôn Diễm. Nhưng bây giờ khiến ta nghi hoặc chính là ý đồ của Liễu Dự.

Không có ai thích một người khác mà không có lý do, Liễu Dự đối với ta sâu đậm như vậy, cũng không hiểu có phải là nhận lầm người hay không. Mấy ngày nay, bất cứ nơi đâu, ta chỉ cần chạm phải ánh mắt của Liễu Dự cũng đều có thể trông thấy mảnh tình thâm nơi đáy mắt hắn.

Mới đầu ta không được tự nhiên, sau lại ta coi như không nhìn thấy, bây giờ lại chứng thật dị năng của Ôn Diễm, trong lòng ta khó tránh khỏi xúc động.

Bỗng dưng Vân Vũ ở bên ngoài gọi to “công chúa”, ta để nàng đi vào. Vân Vũ nhìn Liễu Dự trên giường, rồi nhìn ta đứng bên giường, vẻ mặt trông rất là hài lòng.

Nàng nói với ta: “Công chúa, vừa rồi A Man có đến, nói Ôn tiên sinh có khách ghé chơi, công chúa ngày khác lại đến học vẽ.” Dừng lại, Vân Vũ nhẹ cười bảo, “Công chúa, như vậy là người có thể ở cùng với phò mã gia.”

Ta xoắn xuýt: “Chớ nói lung tung.”

Lại do ánh mắt ta quá nghiêm túc, Vân Vũ biết ta là đang nói thật, nàng không cam lòng “vâng” một tiếng.

Sau khi Vân Vũ rời đi, ta lại nhìn Liễu Dự, dường như hẩn ngủ không được yên. Ta lại nhớ đến câu nói kia của Ôn Diễm: “nếu công chúa có thể cùng Liễu công tử kết thành lương duyên, cuộc đời này nhất định không uổng phí.”

Ta thật không hiểu, vì sao Ôn Diễm lại muốn làm mối cho ta với Liễu Dự?

Nghĩ đến hôm nay Ôn Diễm nói có khách tới chơi chẳng qua chỉ là mượn danh nghĩa, đích thị hẩn biết Liễu Dự sinh bệnh, nên hẩn muốn ta ở lại Tùng Đào tiểu xá để nuôi dưỡng cảm tình với Liễu Dự.

Suy đi nghĩ lại, ta mơ hồ có chút khó chịu.

Lúc này Liễu Dự lại la lên “nương tử”, ta cho là hẩn lại đang hôn mê nên không phản ứng. Một lúc sau, hẩn kêu liên tiếp hai tiếng nương tử, ta mới ý thức được là hẩn đã tỉnh lại.

Ta định thần nhìn hẩn, hẩn nhướn mày cười nói: “Nương tử ở trong mộng của ta sao?”

Ta nhìn hẩn không nói gì.

Hẩn hài lòng nói: “Tốt quá.” Dứt lời, hẩn nhắm nghiền hai mắt lại, trên má vẫn đỏ bừng như cũ.

Đột nhiên ta không biết phải làm sao.

Ta rời khỏi phòng Liễu Dự, ngược nhìn dãy núi xa xa, ánh mắt rơi vào hư không, giờ phút này ta rất buồn bực, buồn bực đến độ muốn đem tất cả những thứ không vừa mắt ném xuống.

Ta nghĩ, thời kì quý thủy¹ cũng sắp đến rồi.

20. Chương 20

Từ sau khi ta sinh khó, cơ thể này đã lâu vẫn chưa đến kỳ, ta thật sự lo lắng, sau lại truyền thái y xem bệnh, thái y nói chỉ cần uống thuốc đúng giờ, không quá hai tháng chắc chắn sẽ đến.

Ta là người yêu quý bản thân mình nhất, khi đó hòa ly với Yến Thanh, ta cũng nghỉ ngơi dưỡng thân cho tốt rồi mới lại tiến cung nói ra với Thừa Văn. Chuyện quý thủy này, có thể lớn mà có thể nhỏ, ta tất nhiên sẽ phải cẩn thận che giấu.

Ngày ngày ta đều uống thuốc đúng giờ, bây giờ tính ra cũng sắp đến hai tháng. Trước kia mỗi lần đến kỳ thì tâm tình luôn buồn bực, bụng cũng rất đau. Hôm nay hai việc này đều có đủ, ta bấm đốt tính toán, tối nay có lẽ sẽ đến kỳ.

Lúc này, ta sớm đã buộc đai nguyệt sự¹ ở bên hông. Quả nhiên, nửa đêm trong mộng đẹp, ta bỗng cảm thấy nơi nào đó như Hoàng Hà vỡ đê, trong chốc lát tỉnh giấc từ trong mộng.

(1 (Sanitary pad) hay còn đc biết đến như là BVS ngày xưa =)))))))

Ta cứng đờ cả người, đến đi chuyển cũng không dám, chỉ cảm thấy quý thủy lần này tới thật là hung mãnh.

Quý thủy cứ ra trong đại nguyệt sự tròn một đêm, ta không được ngủ yên giấc tạo nào, mơ rất nhiều giấc mơ màu máu. Hôm sau tỉnh lại, hai mắt hốc hác, sắc mặt trắng bệch. Mỗi bước đi đều cảm thấy cả người không được thoải mái.

Cuối cùng là bất đắc dĩ, ta ngồi trên nhuyễn y gọi người truyền đồ ăn sáng.

Vân Vũ đáng thương nói với ta: “Công chúa, phu... phu... Liễu công tử đã sốt cả một đêm, nếu không hạ nhiệt có lẽ Liễu công tử sẽ bị sốt đến ngốc nghếch mất.”

Ta nói: “Ta không phải là đại phu, em có nói với ta cũng vô dụng.”

Vân Vũ nước mắt lưng tròng nói: “Công chúa, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Ta nói: “Đi tìm đại phu.”

“Hôm qua đã đi tìm rồi, nhưng dường như vẫn không khá hơn.”

Ta thầm nghĩ Liễu Dự bị sốt nhiều ít cũng liên quan đến ta, ta không thể thấy chết mà không cứu được, bèn nói: “Mời Triệu thái y ở phủ công chúa lên núi.”

Sau khi ta dùng qua bữa sáng, vốn định chống đỡ đến tiểu xá của Ôn Diển, nhưng nhớ lại hôm qua Ôn Diển phái A Man tới đây báo lại, ta lại nặng nề ngồi trở lại nhuyễn y.

Kì thật ta cũng không hiểu bản thân đang tức giận điều gì, nhưng là ta giận Ôn Diển. Nếu hắc bảo ta không nên đi, ta sẽ nghỉ liền hai ba ngày theo ý hắc. Dù sao bây giờ quý thủy cũng quá nhiều, ta đi lại khó tránh bất tiện. Nếu trong phòng Ôn Diển ở trên ghế đột nhiên xuất hiện một vết máu thì thật sự là mắc cỡ đến chết thôi.

Chủ ý đã quyết, ta lập tức sai thị nữ đi chuyển lời. Nhưng phải một lúc sau ta mới ra chỉ thị: “Ừm, người nói, bốn công chúa có khách quý tới chơi, hôm khác sẽ lại đến nhà tiên sinh học vẽ.”

Ôn Diển không phải biết được thiên mệnh sao? Bản thân ta muốn xem hắc lúc này có thể vẽ ra khách quý của ta không.

Thị nữ nghe xong, vẻ mặt dường như kinh ngạc, trên mặt hiện rõ bốn chữ – khách quý ở đâu?

Khách quý của bốn công chúa hiện giờ đang nhảy nhót tung bừng trong đại nguyệt sự. *phụt nước =)))))*

Nhưng điều này ta sẽ không nói với nàng ta.

Sau khi thị nữ rời đi, ta lại gọi một thị vệ vào, để hắc đưa mật thư giao cho Ngô Tung. Ta cảm thấy chuyện của Liễu Dự không ổn, Mã đại phu là một nhân vật mấu chốt, ta phải tìm ra hắc.

Sau lại ta ngồi chơi một hồi, nhưng chỉ cảm thấy tê nhạt, thế là sai người lấy dụng cụ vẽ tranh ra bắt đầu vẽ. Hôm kia ta nói muốn vẽ Ôn Diển, kết quả mãi ngắm mỹ sắc mà vẽ chưa xong, hôm nay nhất định ta phải vẽ được Ôn Diển.

Thật sự là Ôn Diển rất khó vẽ, cho dù bây giờ ta đã ghi nhớ thật kỹ tướng mạo của Ôn Diển nhưng bất kể thế nào ta cũng không thể vẽ ra phong vận của hắc. Ta xé hết trang giấy này sang trang giấy khác, cuối cùng chán nản hạ bút xuống.

Lúc này bên ngoài vang lên tiếng bước chân vội vàng, hai tai ta dựng thẳng lên nghe ngóng, âm thanh của Vân Vũ truyền đến. Xem ra Vân Vũ đã đưa Triệu thái y đến rồi, y thuật của Triệu thái y rất tốt, cơn sốt của Liễu Dự nhất định sẽ không làm khó được hắc.

Ta ngáp một cái, chuẩn bị đi vào nhà tiêu đối đại nguyệt sự để nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Không ngờ từ trong nhà tiêu đi ta thì chứng kiến một nam tử đeo mặt nạ đi vào bếp, ta lấy lại bình tĩnh, chỉ cảm thấy bóng lưng người này cực kỳ giống Ôn Diển. Ta hơi sững sốt, lập tức hét lên: “Đứng lại.”

Gã nam tử đeo mặt nạ kia dường như không nghe thấy, tiếp tục đi vào phòng bếp. Một tiểu tư lẹ mắt liền vội vàng kéo hắc lại, chỉ thấy hắc ta khoả tay múa chân một lúc, nam tử đeo mặt nạ kia bỗng đứng lại, chậm rãi xoay người, ánh mắt rơi trên người ta, không biết vì sao, ta cảm thấy ánh mắt của hắc ta có chút lạnh lùng, hắc cúi đầu với ta, “Thảo dân Phạm Văn bái kiến công chúa điện hạ.”

Lúc này Vân Vũ chạy đến nói với ta: “Công chúa, Phạm đại phu là người em mời đến. Tại y bị mất cảm giác nên không nghe được công chúa nói gì. Nhưng y lại biết khẩu ngữ.”

Ta sững sốt, cau mày nói, “Triệu thái y đâu.”

Vân Vũ nói: “Trong nhà Triệu thái y có việc khẩn, đã cáo giả hồi hương. Em vốn muốn vào cung thỉnh thái y khác nhưng công chúa lại chưa đưa cho em lệnh bài tiến cung. Lúc trở về thì vừa hay gặp được Phạm đại phu. Phạm đại phu rất lợi hại, tận mắt em chứng kiến y cứu sống một phụ nhân sắp chết, mọi người xung quanh ai ai cũng khen y thuật của Phạm đại phu, cũng gọi y là Phạm thần y. Do cấp bách quá nên em liều đại đưa Phạm đại phu về đây. Hơn nữa vời rồi Phạm đại phu chỉ mới nhìn Liễu công tử một cái mà đã lập tức nói ra Liễu công tử bị bệnh gì, bây giờ đang muốn xem xét thuốc hôm qua Chu đại phu cho Liễu công tử uống.”

Ta mở miệng hỏi: “Vì sao không để lộ mặt?”

Phạm Văn nhìn chăm chú vào miệng ta rồi nói: “Diện mạo thảo dân rất xấu, e là dọa công chúa mất.”

Ta lạnh nhạt nói: “Bổn công chúa không sợ, tháo mặt nạ xuống.”

Hắn đưa mắt nhìn ta rồi giơ tay chậm rãi kéo mặt nạ xuống. Lờn hắn nói quả thật không sai, đích thật là xấu đến giật mình, vết sẹo trải rộng trên mặt, hơn nữa nửa bên mặt trái giống như là bị cháy sém, nhất thời ta có chút buồn nôn.

Ta nói: “Mang lại đi.”

Phạm Văn hỏi: “Thảo dân có thể đi được chưa?”

Ta khoát tay, “Đi đi.”

Sau khi ta trở lại phòng liền nằm trên giường nghỉ ngơi. Có thể do đã lâu kinh nguyệt không đến, cho nên lần này hưng mãnh đến khiến ta ăn không tiêu. Ta nằm trên giường cũng không dám lộn xộn, cuối cùng không biết mình ngủ thiếp đi như thế nào.

Ta bị một tiếng kêu sợ hãi đánh thức.

Ta nhú chặt mày đi ra ngoài, nhìn thấy mấy thị nữ mặt trắng bệch, ánh mắt đồng loạt nhìn xuống đất. Ta cũng đưa mắt nhìn theo, vừa nhìn một cái đã sợ đến mức kinh nguyệt lại ra nhiều hơn.

Trên mặt đất có đầy mảnh vỡ bát sứ và bãi thuốc tràn ra, cùng với một chậu hoa cúc tím héo tàn.

Ta sai người đem một chén thuốc khác lên, rồi để thị nữ rưới vào một chậu hoa cúc tím, quả nhiên, chậu hoa cúc tím kia nhanh chóng héo tàn, hơn nữa còn biến thành màu đen. Trong lòng ta run lên, nếu bát thuốc này cho Liễu Dự uống hết, Liễu Dự không chết cũng phải chết.

Ta biến sắc, lập tức hỏi, “Thuốc là ai sắc?”

Thị nữ nhanh chóng trả lời: “Bẩm công chúa, là... là... Phạm đại phu.”

Ta nhú mày: “Hiện tại người đâu?”

Thị nữ đáp: “Bẩm công chúa, hai canh giờ trước Phạm đại phu đã rời đi rồi.”

Ta nói: “Nhanh điều người trong phủ công chúa đến, bảo bọn họ lập tức tra rõ việc này. Dám gây chuyện với người của ta, đúng là chán sống.”

Ngô Tung hành sự rất nhanh lẹ, không quá nửa canh giờ đã bắt Phạm Văn đến trước mặt ta. Ta sai người kéo mặt nạ hắn ra, vừa nhìn không khỏi nhú mày, “Không đúng, hắn không phải là Phạm Văn.”

Nam tử quỳ trên đất vội kêu lên: “Ta chính là Phạm Văn, ta...” Hắn dừng lại rồi sợ hãi đưa mắt nhìn ta, “Thảo dân họ Phạm tên Văn, ở tại ngô Tây Liễu, chính là đại phu. Nếu công chúa không tin, chi bằng cứ đến hỏi người trong ngô Tây Liễu.”

Ta thấy sự sợ hãi trong mắt hắn, lại hỏi: “Từ giờ dần đến giờ mao hôm nay ngươi ở đâu?”

Phạm Văn không nghĩ ngợi mà đáp luôn: “Hôm nay thảo dân một mực ở trong y quán, mọi người trong y quán đều có thể làm chứng.”

Ngô Tung thấp giọng nói bên ta: “Công chúa, những lời người này nói không sai.”

Ta thầm nghĩ, xem ra gã Phạm Văn giả kia là hướng đến Liễu Dự. Nhưng rốt cuộc Liễu Dự đã đắc tội với ai mà phải đến giết hấn bằng thuốc độc? Hơn nữa làm thế nào mà hấn ta biết Liễu Dự có bệnh?

Phạm Văn khiếp vía thốt lên: “Công chúa điện hạ, thảo... thảo dân có thể đeo mặt nạ lại được không?”

Đúng là trên má trái của Phạm Văn có một vết sẹo to tướng, kỳ thật cũng không khó nhìn. Ta nhìn hấn rồi nói: “Đeo lên đi.” Dừng lại rồi nói tiếp: “Nghe nói y thuật của ngươi không tệ.”

Phạm Văn cúi đầu nói: “Chỉ... chỉ là đồn đãi... trên phố phường...”

Ta xoa cằm, “Ở đây có một người bệnh, đã sốt hơn một ngày đêm vẫn chưa hạ, ngươi đi xem đi.”

Phạm Văn run rẩy vâng dạ, sau đó theo thị nữ đi ra ngoài. Ta nói với Ngô Tung: “Tiếp tục điều tra, nhất định phải bắt được người nọ!” Ngô Tung lĩnh mệnh đi xuống.

Lúc này ta đưa mắt nhìn Vân Vũ, hai mắt của nàng khóc đến nỗi giống quả hạch đào. Rất rõ ràng, đối với chuyện của Phạm Văn, Vân Vũ thấy áy náy bất an. Kỳ thật cũng không thể trách nàng, nha đầu Vân Vũ kia cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng.

May mà thị nữ kia không cẩn thận đã làm đổ chén thuốc, bằng không giờ phút này nhất định Liễu Dự đã đi châu Diêm Vương rồi.

Qua một nén nhang, Phạm Văn tiến vào bẩm báo bệnh tình của Liễu Dự với ta, nói Liễu Dự chính là tâm bệnh, bởi vì tâm bệnh mà dẫn tới bệnh cũ, nhưng không sao cả, nghỉ ngơi mấy ngày là có thể bình phục.

Tâm bệnh?

Ta nhíu mày, Liễu Dự có tâm bệnh gì đây?

Phạm Văn quả là một đại phu giỏi, Liễu Dự sau khi uống thuốc, chỉ trong vòng mấy khắc, hấn đã tỉnh lại. Vân Vũ lại hai mắt lưng tròng nói với ta: “Công chúa, người đi xem Liễu công tử đi.”

Ta đến phòng của Liễu Dự, do bệnh nặng một hồi, sắc mặt của hấn còn trắng hơn ta, lúc nhìn thấy ta thì hai mắt hấn sáng rực lên, chỉ nghe thấy hấn nói khàn khàn: “Nương tử, dường như ta nhớ ra một chuyện”

21. Chương 21

Editor: Qín Zồ

Lúc này ta không định nhắc nhở Liễu Dự gì nữa, toàn bộ chú ý của ta đều đặt vào nửa câu sau của hấn, ta hỏi: “Ngươi nhớ ra gì rồi?”

“Ta...” Liễu Dự bỗng ho lên, ho đến chảy cả nước mắt, vừa hay trên bàn có một chén nước ấm, ta liền đưa cho Liễu Dự, “Ngươi uống nước trước đi đã rồi từ từ nói.”

Hai tay Liễu Dự nắm chặt chén sứ, hấn ngơ ngẩn hỏi ta: “Nương tử... nương tử đang quan tâm ta sao?”

Ta nghĩ thầm không thể tính toán với người bệnh, bèn nói: “Ngươi uống nước trước đi đã.”

Liễu Dự nghe lời uống nước, nhưng ánh mắt không hề rời khỏi ta, ta chợt thấy càng lúc Liễu Dự càng giống Tiểu Sư Tử, đặc biệt là đôi mắt nâu kia.

Ta khẽ ho một tiếng, “Ngươi nhớ ra gì rồi?”

Liều Dự suy nghĩ rồi nhú mày lại: “Ta nhớ ta đã từng tới ngọn núi này, khi đấy trời mưa rất to, sơn đạo cũng rất trơn, ta đang muốn tìm một chỗ nào đó để tránh mưa thì bỗng gặp được một nam tử quái dị, gã đeo mặt nạ quý, không biết là đang cãi nhau kịch liệt với ai...”

“Sau đó thì sao?”

Liều Dự nhú mày, giống như đang vắt hết óc nhớ lại, một lúc sau hần chán nản nói: “Ta không nhớ ra.”

Nam tử đeo mặt nạ quý, gã Phạm Văn hôm nay cũng đeo mặt nạ, liệu hai người này có phải là một không? Sở dĩ Liều Dự bị thương nặng, có phải là do đã nhìn thấy điều không nên nhìn, nên bị người ta hành hung diệt khẩu?

Ta đang suy đoán thì bỗng nhiên Liều Dự cảm khái nói: “Nếu hôm đó ta không bị thương, đến nhà của Chu bà bà tránh mưa thì có lẽ người nương tử gặp được không phải là Yến Thanh mà là ta.”

Nghe Liều Dự nói thế, ta cũng cảm khái theo. Luận tướng mạo luận tài hoa, Yến Thanh có vẻ ngang ngửa ald, năm đó nếu Liều Dự gặp ta trước, có lẽ phò mã của ta đã là Liều Dự, nhưng thời gian lại không có chữ nếu.

Ta nhớ lại lúc này đại phu nói Liều Dự có tâm bệnh, rồi lại nhớ đến sự bù ngùi của Liều Dự, trong lòng không khỏi suy nghĩ: một nam tử hán yên lành, cả ngày không biết đã suy nghĩ những gì.

Ta nói với Liều Dự: “Đại phu nói là ngươi vì tâm bệnh mà gợn ra bệnh cũ.”

Liều Dự cảm chén trà im lặng, qua một lúc sau, hần cúi đầu nói: “Nương tử, sau này ta sẽ cố không để bị bệnh nữa, ta sẽ không đem lại phiền toái thêm cho nương tử đâu.”

Bộ dạng này bây giờ của Liều Dự, nhìn thế nào cũng giống như là ta ăn hiếp hần, ta buông tiếng thở dài, “Ngươi có tâm bệnh gì?”

Hần ngẩng đầu nhìn ta một cái rồi lại cúi đầu, nói: “Lúc trước nương tử hỏi ta, nếu khiến nàng thích ta, nhưng có ngày ta nhớ lại mọi chuyện thì sẽ phát hiện ra kỳ thật mình không thích nương tử đến vậy, đến lúc đó nàng nên làm thế nào. Ta đã suy nghĩ, nương tử nàng nói đúng, ta là một kẻ đến cả trí nhớ cũng không có gì, dựa vào cái gì mà yêu cầu nương tử nàng phải thích ta.” Liều Dự dừng lại rồi ngẩng đầu lên nhìn ta, “Vậy nếu đến một ngày ta khôi phục trí nhớ, nương tử sẽ thích ta chứ?”

Ta không đáp lại.

Liều Dự lại nói: “Nương tử, ta không phải là Yến Thanh.”

Trong lòng ta run lên, cuối cùng lạnh nhạt nói: “Ngươi cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Liều Dự vội la lên: “Nương tử, nàng hãy khoan đi đã, ta... ta...” Ta xoay người lại nhìn hần, “Ngươi còn muốn nói gì?”

Liều Dự ấp úng hồi lâu, bỗng dưng hần giống như nghĩ đến thứ gì đó, hai mắt sáng lên, gạt đầu cái rụp, “Có, ta còn có chuyện muốn nói.”

Lúc này quý thủy ở bên dưới tuôn ra không ít, ta lập tức cứng đờ.

Liều Dự hỏi: “Ngày hôm đó tại sao nương tử lại đột nhiên muốn xuống núi?”

Ta trầm ngâm chốc lát, trong lòng bách chuyển thiên hồi, cuối cùng vẫn là đem chuyện Ôn Diễm biết thiên mệnh ra nói với Liều Dự, nhưng không nói ra cái lương duyên giữa ta và Liều Dự.

Thần sắc Liều Dự ngưng trọng lại, hần nói: “Ta nghe nói có một cuốn sách tên là “Lan Liên Kinh”, trong sách đề cập đến rất nhiều người tài ba dị sĩ. Nếu lúc này chúng ta có thể tìm được cuốn sách này, có lẽ có thể biết được Ôn tiên sinh là người phương nào.”

Ta nói: “Tàng Thư các trong cung sách nhiều vô số, có lẽ sẽ có “Lan Liên Kinh” mà ngươi nói.”

“Chẳng qua Tàng Thư các trong cung, thường nhân há có thể ra vào?”

Ta đưa mắt nhìn hần rồi bảo: “Không phải là ngươi sau một ngày một đêm sốt cao đã quên mất ta là ai sao?” Nơi quan trọng nào ở trong cung ta cũng có thể nhẹ nhàng ra vào như thường, huống gì chỉ là một

Tàng Thư các nhỏ nhoi. Ta “ùm” một tiếng rồi nói: “Như vậy đi, chờ người khỏi bệnh xong, ta sẽ giao người hai lệnh bài, một lệnh bài tiến cung, một lệnh bài vào Tàng Thư các.”

Liễu Dự sững sốt, tiếp đó phô ra dáng vẻ không thể tin được, “Ta... ta có thể đi vào Tàng Thư các?”

Ta thăm nghĩ Liễu Dự quả đúng là một sách, “Đúng thế.”

Liễu Dự vui sướng nói: “Nương tử, nàng thật tốt.”

Ta nặng nề ho một tiếng, Liễu Dự biến sắc, cẩn thận đưa mắt nhìn ta rồi không tự nguyện nói: “Công chúa.”

Ta hài lòng bảo: “Trước tiên người cứ dưỡng bệnh cho tốt đi đã.”

Khách quý của ta ngày thứ tư cũng đã rời đi, Liễu Dự dưỡng thân cũng tốt hơn. Đã nhiều ngày, ta ở với Liễu Dự có chút hòa hợp, Liễu Dự không hề gọi nương tử, tảng đá trong lòng ta cũng rơi xuống đất.

Có đôi lúc ta nhìn Liễu Dự, cảm thấy hắn như Tiểu Sư Tử vậy, luôn tha thiết nhìn ta đắm đuối, ta nhìn hắn, thì hắn sẽ vui mừng cả nửa ngày. Rồi có khi ta lại cảm thấy Liễu Dự mới giống Thừa Văn, trước khi Quán Quán chưa tiến cung, người mà Thừa Văn quán lấy nhiều nhất chính là a tỷ ta đây, sau này lên làm hoàng đế, nhất cử nhất động đều thể hiện được phong thái của một thiên tử, thậm chí ta còn sinh ra ảo giác là Thừa Văn mới chính là huynh trưởng.

Kỳ thật nếu Liễu Dự đồng ý, ta nhận hắn làm nghĩa đệ, cũng không hắn là không thể.

Lúc ta rời khỏi Tùng Đào tiểu xá, chuẩn bị đến chỗ Ôn Diễn thì thần sắc Liễu Dự có chút phức tạp, ta biết hắn đang nghĩ cái gì. Liễu Dự không phải là người có thể giấu được tâm tư, hắn thẳng thắn quá mức, luôn đem những lời trong lòng ra nói rõ ràng, cũng như nhiều ngày nay hắn cứ một mực lải nhải: Ôn Diễn không phải là người tốt gì, công chúa không nên thích hắn, ngàn ngàn vạn vạn lần không nên thích hắn.

Lúc ta lên xe ngựa, Liễu Dự đứng bên cửa sổ mở miệng nói: “Ôn tiên sinh không gần nữ sắc, hơn nữa lại có dị năng, là một nhân vật giống thần tiên, mặc dù công chúa là nữ tử tôn quý nhất trên đời này, nhưng...”

Ta liếc mắt nhìn hắn, Liễu Dự thức thời ngậm miệng lại.

Ta khê ho một tiếng, mở miệng bảo: “Lần này người đến Tàng Thư các, nhất định phải nhớ kỹ trong cung có rất nhiều nơi không thể đi vào bậy bạ, bằng không đến lúc đó chưa chắc ta có thể cứu được người.”

Liễu Dự gật đầu, “Ta biết rồi.”

Ta lại dẫn dò: “Nhất định không được đến Phúc cung.”

Phúc cung chính là cung điện của Quán Quán, sau khi Quán Quán dùng mỗi lửa đem đốt cung điện đi, Thừa Văn vẫn cố chấp cho người xây dựng lại, bây giờ tuy người không còn, nhưng ta biết Thừa Văn vẫn thường xuyên đến Phúc cung vừa xây để qua đêm, hơn nữa cũng không cho phép cung nhân tiến vào.

Hai mắt Liễu Dự lấp lánh lên, hắn nói: “Công chúa ngày càng quan tâm ta hơn.”

Miệng ta khê giật mấy cái, cười khan vài tiếng. Thật ra ta chỉ là nghĩ con người Liễu Dự giống như làm từ nước vậy, động một chút là lại nóng lên, một khi đã lên cơn sốt thì cũng là hai ba ngày, nếu bị nhốt vào đại lao, không biết có thể chịu được qua một đêm hay không. Đến lúc đó Liễu Dự không còn, rất nhiều manh mối cũng bị chặt đứt.

Ta buông màn xuống, bảo mã phu đánh xe đi, nhưng mới đi được một đoạn đường ngắn, ta đã nghe thấy âm thanh của Liễu Dự vang dội ở đỉnh núi —— “Không được thích Ôn tiên sinh... Ôn tiên sinh... tiên sinh... sinh, ta sẽ sớm trở về thôi... trở về thôi... thôi...”

Ta dở khóc dở cười.

Nhưng khi yên tĩnh lại thì ta lại có chút lo âu. Từ sau khi Ôn Diễn trở thành tiên sinh của ta, ta đối với hắn dường như có cảm giác không nói rõ, cho đến cái ngày hắn pha Khổ Đình trà cho ta thì ta mới biết là ta có thiện cảm với Ôn Diễn người này.

Ta cũng không bài xích hắn, ở chung với hắn cũng vui vẻ, trong mắt hắn luôn hàm chứa ý cười dịu dàng, khiến ta có thể quên đi những chuyện khó có thể quên.

Có đôi khi ta cũng khó mà tin được rằng chỉ trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, tại sao mình lại có thể nhanh như vậy đã đem tất cả những vết thương lòng mà Yến Thanh gây ra xóa đi hết? Thật ra thì không phải, từ năm thứ hai chuyện của Yến Thanh đi tìm Đỗ Tịch Tịch đã khiến ta bắt đầu sa sút tinh thần, trong bốn năm tình cảm của ta với Yến Thanh, có ba năm là sống trong tuyệt vọng, khi đứa con ta chết đi cũng là lúc ta hoàn toàn đặt dấu chấm hết cho hi vọng này.

Ở trong tiểu xá Ôn Diễm học vẽ tranh thì ta rất dễ tĩnh hạ tâm lại, chỉ cần vẽ lung tung những vật những việc ra, đã dần dần quên đi tổn thương mà ta và Yến Thanh không ngừng gây ra cho nhau.

Ôn Diễm quả thật là một người không tệ.

Mặc dù trước đây là muốn đề phòng hấn, cảm giác như Ôn Diễm dựa vào sắc đẹp để đi lên ngôi vị quốc sư này. Nhưng ở chung lâu với hấn, ta mới phát hiện ra Ôn Diễm không phải là người màng danh lợi, nói thì có vẻ hơi quá, nhưng dù là đem ngôi vua ra để trước mặt hấn, ta tin hấn cũng sẽ không thêm ngó đến.

Thừa Văn nói ngoại trừ Ôn Diễm, trong thiên hạ này ta muốn ai làm phò mã cũng được. Ta nghĩ bây giờ ta có thể hiểu được đại khái ý này, trước đây là ta đã hiểu lầm Tv với Ôn Diễm. Thừa Văn hiểu ta như vậy, đích thị là biết nếu ta ở chung lâu ngày với Ôn Diễm, sẽ sinh ra những tình cảm không nên có. Mà bộ dáng Ôn Diễm lại không giống người phàm¹ như vậy, có lẽ so với Yến Thanh thì ở cùng một chỗ còn gian khổ hơn.

(1 nguyên văn là ‘bất thực nhân gian yên hỏa’ – : nghĩa là ko phải khói bếp nhân gian, ko phải bình thường)

Mà a đệ tốt của ta lại không muốn chứng kiến ta đau khổ, nên mới nói ra câu kia.

Nhưng ta nghĩ Thừa Văn lo lắng quá rồi, tuy ta có thiện cảm với Ôn Diễm, nhưng “một lần bị rấn cấn ba năm sợ giây thừng”, bị Yến Thanh làm khổ, Liễu Dự cũng thế mà Ôn Diễm cũng vậy, ta thật sự không muốn nói chuyện tình cảm với họ.

Sợ dây tình cảm với Ôn Diễm kia, cứ nằm ở trong lòng là được rồi.

Chỉ là, thiên nhân giống như Ôn tiên sinh, cũng thật là thú vị.

22. Chương 22

Editor: Qín Zồ

Ta trở lại chỗ của Ôn Diễm mà không sai người thông báo gì, nhưng khi xuống xe đã bất ngờ trông thấy A Man. Ôn Diễm đã biết thiên mệnh, như vậy hôm nay ta muốn tới học vẽ, hấn nhất định cũng đoán ra được.

A Man cung kính gọi ta một tiếng “công chúa điện hạ”, ta híp mắt cười khoát tay hỏi: “Khách quý của tiên sinh đã đi chưa?”

Không ngờ hai bên tai A Man bỗng đỏ lên, hấn nhỏ giọng nói: “Công chúa điện hạ, công tử nhà ta đang chờ người.” Lời còn chưa dứt, hấn đã vội vàng xoay người vào rừng cây.

Ta không hiểu tại sao A Man lại đỏ mặt, chỉ cảm thấy chẳng ra sao cả, tuy vậy cũng không để trong lòng, nhún vai rồi đuổi theo cước bộ của A Man.

Sau khi ta vào nhà gỗ, đã thấy Ôn Diễm đang pha trà, có lẽ nghe thấy tiếng bước chân của ta, hấn gương mặt cười ôn hòa với ta, “Công chúa đến đây.”

Ta vốn nghĩ hấn sẽ quay về với cây trầm gỗ của mình, không ngờ rằng hấn lại đội Bạch Ngọc quan ta tặng hấn, ta lập tức cười rạng rỡ, chuyện không vui của ta với Ôn Diễm hôm đó đã biến mất không còn bóng dáng, “Ừ, ta đến đây.”

Ôn Diễm đưa ta một ly trà, “Nhiều ngày nay công chúa có luyện tập thêm chứ?”

Ta nuốt xuống một miếng trà, hương trà lan tỏa trong miệng, tâm tình ta lúc này tương đối vui mừng, “Tiên sinh chỉ dạy, đệ tử chưa từng quên.” Ta lấy họa quyển ra, mấy ngày nay ở Tùng Đào tiểu xá ta không có được chút rảnh rỗi, vẽ Ôn Diển vô số lần, cuối cùng cũng vẽ ra một bức khiến ta hơi thỏa mãn.

Nhưng khi ta chuẩn bị đem họa quyển đặt lên thư án thì bỗng đưa mắt nhìn Ôn Diển một cái, so sánh với Ôn Diển dưới ngòi bút của ta, ta không khỏi cảm thấy chán nản vô cùng.

Bức vẽ này của ta tuy cũng có hình có dáng, nhưng cái thần thì không giống được. Ta sợ Ôn Diển sẽ giống như lần trước không chút khách khí xé đi, thế là lập tức lấy lại họa quyển, dấu ở phía sau, “Tiên sinh, ta...”

Ôn Diển nhìn ta, “Sao thế?”

Ta mím chặt môi rồi bảo: “Người không được xé tranh của ta.”

Ôn Diển sững sốt, sau đó lập tức mỉm cười, “Lần trước là ta đã nghiêm khắc quá mức, sau này ta sẽ không xé tranh của người nữa, đưa ta xem mấy ngày nay người tiến bộ được bao nhiêu rồi.”

Tròng mắt ta chuyển mấy hồi, lại nói: “Người không được cười ta.”

Thần sắc Ôn Diển cực kỳ dịu dàng, “Ta không cười đâu.”

Nghe hắn nói vậy, ta mới an tâm đưa họa quyển dấu sau lưng đặt vào tay Ôn Diển. Ta thấp thỏm nhìn Ôn Diển mở họa quyển của ta ra, sau đó, ánh mắt hắn dừng lại ở trên bức họa.

Thật lâu sau Ôn Diển vẫn không nói gì, điều này khiến ta càng thấp thỏm hơn.

Ta mở miệng nói: “Tiên sinh, ta vẽ như thế nào?”

Lúc này Ôn Diển như hoàn hồn lại, liền nói với ta: “Vẽ không tệ, công chúa là một người có thiên phú.” Đột nhiên hắn nhẹ nhàng nói, “Bức tranh này, ta rất thích.”

Ta không nghĩ là Ôn Diển sẽ nói như vậy, trong lòng vô cùng vui mừng, bèn đáp: “Nếu tiên sinh ưa thích như thế, thì bức họa này giao cho tiên sinh vậy. Có thể được tiên sinh yêu thích, ta rất vui mừng.”

Lời ta nói dường như khiến Ôn Diển giật mình ngẩn ra, hắn dùng ánh mắt vừa rồi nhìn bức tranh để nhìn ta, qua một lúc lâu sau hắn mới mở miệng nói: “Công chúa tặng ta tranh, ta cũng phải đáp lễ.”

Ôn Diển lấy ra một cái lọ tinh xảo từ bên người, “Trong này có không ít đan dược bổ thân, công chúa có thể vì Liễu công tử mà bồi bổ.”

Vừa nghe thế, trong lòng ta khó chịu.

Ta là người đôi lúc rất thẳng tính, liền sầm mặt lại, “Ta không cần.” Ta cắn môi nói tiếp: “Mặc kệ tiên sinh biết trong tương lai ta và LD sẽ thế nào, nhưng ta tin rằng thế gian này không có số mệnh được an bài tốt, cho dù là có, thì con người ta cũng có thể thay đổi được. Sau này tiên sinh chớ nhắc đến chuyện ta và LD, ta không muốn mình lại nổi nóng với tiên sinh.”

Thần sắc Ôn Diển không thay đổi, vẫn dịu dàng như cũ, hắn thu hồi cái lọ rồi nói “được”.

Lúc sau ta đã lại khôi phục vẻ mặt tươi cười, tiếp tục cúi đầu ngồi ở bên kia thư án vẽ tranh. Ôn Diển để mặc ta vẽ gì tùy ý, chờ sau khi ta vẽ xong, hắn lại đến chỉ ra những điểm thiếu sót của ta.

Lần này ta vẽ một chậu mẫu đơn, những thanh sĩ cao nhã đều yêu cúc yêu trúc yêu liên, còn công chúa thích những vật lông lánh ánh kim ta đây lại chỉ thích mỗi mẫu đơn giữa trăm ngàn loài hoa, ta cực kỳ thích vẽ đẹp khoan thai hoa lệ của nó.

Lúc này, ta vẽ tranh một mạch không gặp vấn đề gì, đến lúc sắp xong thì bên ngoài chợt có tiếng sấm vang lên, ta đưa mắt nhìn, vừa rồi vẫn là trời quang mây tạnh mà chỉ trong nháy mắt mây đen đã dày đặc, tiếng sấm ừng ực nổi lên rồi mưa to như trút nước.

Ta đột nhiên hỏi: “Tiên sinh, mưa này bao giờ sẽ tạnh?”

Ôn Diển sững sốt.

Ta chớp chớp mắt: “Không phải tiên sinh biết được thiên mệnh sao? Đã biết kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, như vậy hẳn cũng nên biết cơn mưa này sẽ rơi bao lâu chứ?”

Ôn Diển dở khóc dở cười, ngoài mặt tỏ vẻ bất đắc dĩ. Hắn nhắc bút lên, bắt đầu vẽ tranh trên giấy. Trong lòng ta cũng thật tò mò, liền đặt bút trong tay xuống, đi đến bên Ôn Diển muốn xem hắn đang vẽ gì.

Chỉ thấy Ôn Diển vung bút lên, lưu loát vẽ một bức tranh trắng treo ngọn liễu.

Ôn Diển cười nói: “Nhìn có vẻ như đến canh ba mới ngừng.”

Trong lòng ta vô cùng tò mò, hỏi tiếp: “Ngày mai trời sẽ nắng chứ?”

Ôn Diển lại nhắc bút lên, vung mấy nét trên giấy, trong tích tắc, một bức nắng rọi trên cao đã xuất hiện. Ôn Diển nhìn ta, lần này hẳn không nói ta cũng hiểu được ý của hắn trong bức tranh này.

Đôi mắt ta mở tròn xoe, chỉ cảm thấy thế gian quả nhiên có đủ chuyện lạ, Ôn Diển cũng quả là thần kỳ.

Ta vô cùng thích thú, “A đệ ta đời này có lấy vợ không?”

Về mặt Ôn Diển có phần do dự, ta nghĩ người tài ba dị sĩ phần lớn sẽ kiêng kị những chuyện đó, bèn nói: “Tiên sinh xin cứ yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không để lộ nửa phần với bệ hạ, tiên sinh lên nói cho ta biết là được rồi.”

Ôn Diển đưa mắt nhìn ta, bất đắc dĩ lại nhắc bút lên.

Lúc này Ôn Diển vẽ một bức tranh quái lạ, trong khuê các của một nữ tử, Thừa Văm một thân mũ phượng khăn quàng vai, ngồi thẳng ở mép giường. Ta suýt nữa muốn rút trông mắt ra, ta lại gần nhìn kỹ, Thừa Văm không giống như bị ép buộc, trong thần sắc dường như còn hàm chứa ý cười dịu dàng.

Trong nháy mắt ta ngẩn cả người, quay đầu nhìn Ôn Diển, “Đây là ý gì?”

Ôn Diển từ tốn nói: “Thiên cơ bất khả tiết lộ.”

Ta chán nản, “Tiên sinh, người đến vẽ tranh cũng vẽ ra rồi, lại còn không chịu giải thích cho ta biết.”

Ôn Diển mỉm cười nhìn ta không nói gì.

Tâm tư ta lại xoay chuyển, liền nói: “Hoàng hậu của a đệ ta trông như thế nào?”

“Thiên cơ bất khả tiết lộ.”

Sau đó bất kể ta có hỏi gì, Ôn Diển cũng đều nói “thiên cơ bất khả tiết lộ”. Cuối cùng ta hỏi đến mệt mới chịu dừng. Lúc này Ôn Diển đưa ta một chén trà thơm, “Công chúa nói nhiều như vậy, cũng đã khát rồi.”

Miệng ta run rẩy mấy cái, nghĩ thầm Ôn Diển quả thật sự là chọc người ta chết mà không cần đền mạng.

Ta thực không khách khí nhận lấy, giữa cổ uống hết chén trà như uống rượu, mới đặt chén trà xuống thì A Man vào, hắn “a” một tiếng rồi nói với vẻ mặt đau khổ: “Công chúa điện hạ, chén trà này ngàn vàng khó có được, làm sao người lại uống như uống nước lã vậy chứ.”

Ta nhú mày, “Cái gì ngàn vàng khó có được?”

Ôn Diển khẽ mỉm A Man một tiếng rồi nói với ta: “Chỉ là trà thơm thôi, công chúa không cần phải để ý.”

Ta nghe thế cũng không để trong lòng, chỉ là A Man có vẻ ngạc nhiên. Ta nhìn A Man một cái, thấy bên tai hắn có chút đỏ hồng, chỉ nghe hắn nói với Ôn Diển: “Công tử, đã sớm đến giờ thìn rồi, Như Ý cô nương nằng... nằng...”

Ôn Diển nói: “Nếu người lo lắng thế thì cứ ra ngoài đi tìm nàng đi.”

Hai tai A Man đỏ bừng lên, “Ta... ta không có lo lắng cho nàng ta.”

Ôn Diển cười cười.

A Man cầm lấy chiếc ô trúc, đỏ mặt chạy nhanh ra ngoài.

Ta nhú mày, “Như Ý cô nương là...”

Ôn Diễn nói: “Là đồ nhi của ta, mấy hôm trước nàng đến thăm ta.”

Thì ra quả nhiên A Man có khách, mà vị khách này chính là đồ nhi của hắn, ta hỏi: “A Man thích nàng ta?”

Ôn Diễn gật đầu.

Chẳng trách vừa nãy A Man nhắc đến vị Như Ý cô nương này, mặt đã đỏ lên như ớt khi. Bỗng nhiên bên ngoài vang lên tiếng sấm chớp thật lớn, trời càng lúc càng mưa to, ta bước đến cửa sổ nhìn, cả bầu trời như giăng một màn mưa.

“Công chúa đóng cửa sổ lại đi, mưa lớn dễ cảm lạnh.”

Sau khi ta đóng cửa sổ lại, đột nhiên ý thức được bây giờ ta với Ôn Diễn có thể được gọi là cô nam quả nữ sống chung một phòng. Ngay tức khắc trong lòng ta cảm thấy hồi hộp, tay chân cũng không biết nên làm gì.

Không biết tại sao, rõ ràng trường hợp này ta nên bình tĩnh mới phải, chỉ là khi gặp Ôn Diễn, hết lần này đến lần khác ta lại không biết nên làm thế nào cho phải, cảm giác như một ánh mắt của Ôn Diễn cũng có thể nhìn thấu ta.

“Công chúa.”

Ta đưa mắt, “Ừm?”

Ôn Diễn nói: “Tối nay ở lại đây đi.”

Cả người ta run lên, hắn lại nói: “Mưa phải đến canh ba mới hết, nếu lúc này công chúa quay về, chắc chắn sẽ ướt cả người. Đêm nay đồ nhi của ta cũng chưa về, công chúa cứ ở trong phòng nàng tá túc một đêm.”

Ta suy nghĩ, cảm thấy ở lại chỗ Ôn Diễn một đêm là cách tốt nhất, thế là bèn đồng ý.

23. Chương 23

Editor: Qin Zô

Đã sắp đến giờ cơm tối mà A Man vẫn chưa về.

Ta đang lo không biết bữa tối nên lo liệu thế nào thì Ôn Diễn đã di chuyển xe lăn đi đến bên lò bếp, hắn nói: “Tối nay A Man không về được, công chúa chờ một lát, ta đi nấu chút thức ăn.”

Ôn Diễn quả là người tài ba, ta vốn tưởng hắn cũng giống ta mười đầu ngón tay không nhúng nước, không ngờ hắn đúng là biết nấu ăn. Lúc ta còn đang ghen hờn nhìn trần trối thì Ôn Diễn đã dọn xong một bàn thức ăn chay.

Hắn cười ôn hòa với ta: “Xin công chúa thứ lỗi, ta không ăn đồ mặn.”

Ta vội xua tay nói: “Ta cũng ăn được món chay mà.” Rồi nhìn ba đĩa thức ăn chay trên bàn, ta cười nói: “Tiên sinh quả thật lợi hại, ngay cả món ăn ta thích cũng có thể biết.”

Ta gấp một vài sợi măng đưa vào miệng, hương vị không tệ chút nào.

Ta lại nói: “Ta không ngờ rằng tiên sinh lại có thể nấu ngon như thế này.”

Ôn Diễn nói nhạt: “Chỉ cần nguyện ý học, thì không có gì là không thể.”

Ta tò mò hỏi: “Tiên sinh còn biết những gì nữa?” Ôn Diễn vừa định mở miệng, ta lại cười híp mắt nói: “Tiên sinh không được nói thiên cơ bất khả tiết lộ nữa.”

Ôn Diễn khẽ cười một tiếng, “Công chúa cảm thấy ta còn biết những gì?”

Ta chống cằm nhìn Ôn Diễm, trong mắt trỗi lên ý cười, “Tiên sinh có thể thổi tiêu?”

Ôn Diễm nói: “Hơi hơi.”

Ôn Diễm là một người khiêm tốn, miệng hắn nói hơi hơi thì chính là tinh thông, ta nói: “Trong phủ ta có một cây ngọc tiêu thượng hạng, nếu tiên sinh đồng ý, ngày khác đến trong phủ ta thổi một khúc có được không?”

Ôn Diễm gật đầu.

Trong lòng ta vô cùng vui sướng, “Quyết như vậy đi, tiên sinh nợ đệ tử một khúc.”

Ôn Diễm nói: “Ừ, ta nhớ rồi.”

Bên ngoài trời vẫn mưa rào rào, ta ở trong căn nhà gỗ mặt mày hơn hở, một bàn thức ăn chay hơn phân nửa đã tiến vào bụng ta. Dùng bữa với Ôn Diễm vô cùng vui vẻ, hắn kể rất nhiều chuyện thú vị, ta nghe cũng thấy thích, khiến ta phải cảm thán kiến thức uyên bác của Ôn Diễm.

Tiếp đó nói đến thích thú, ta cũng hăng hái nói rất nhiều chuyện với Ôn Diễm.

“Tiên sinh người tới kinh thành nếu chưa từng ghé đến thuyết thư lâu, có thể nói người đã đi một chuyến uống công rồi. Trong thuyết thư lâu thật sự là nhân tài xuất hiện lớp lớp. Chuyện lớn nhỏ gì cũng có thể kể được một cách xuất thần nhập hóa. Ừm, ta ấy à, chính là người mà được bọn hắn kể nhiều nhất. Thật ra bọn hắn cũng nên cảm ơn Thừa Văn, Thừa Văn là một hoàng đế dễ tính, nếu đổi thành phụ hoàng ta, người trong thuyết thư lâu đã sớm...” Ta làm một động tác cắt cổ, rồi nuốt vào một miếng đậu hũ.

Trong mắt Ôn Diễm hàm chứa ý cười dịu dàng, ánh mắt chuyên chú lắng nghe, ta thấy trong người ngứa ngáy, lại mở miệng nói: “Nhưng mà thuyết thư lâu cũng là một nơi tốt, ta ở trong đó mở mang không ít kiểu người muôn hình muôn vẻ. À, đúng rồi, Vân Vũ chính là ta tìm thấy trong thuyết thư lâu. Ừm, người có biết Vân Vũ là ai không? Chính là nha đầu thường xuyên đi bên cạnh ta đó. Lúc ấy mọi người trong thuyết thư lâu nói xấu ta, nàng liền đứng lên vì ta mà ra mặt. Lúc ấy nàng nói đến nổi mưa xuân tứ phía, thú vị cực kỳ.”

Ôn Diễm lại cười nói: “Ta biết.”

Ta chớp mắt mấy cái, “Đương nhiên tiên sinh biết, tiên sinh không gì không biết, chút chuyện nhỏ nhoi tiên sinh cũng biết.”

Ôn Diễm lại cười mà không nói gì. Ta giật mình ngẩn ra, cảm giác nụ cười lúc này của Ôn Diễm có chút mờ ảo. Thấy ta không nói gì, Ôn Diễm liền mở miệng: “Công chúa là một người có phúc.”

Ta đặt đĩa xuống, buông tiếng thở dài: “Lời này của tiên sinh sai rồi, nếu quả thật có phúc, ta với Yến Thanh sẽ không đến nước này... Còn cả...” Nhớ tới đứa con vừa mới ra đời đã chết, ta chợt thấy trong lòng như bị người ta nhéo, khó chịu cực kỳ.

Ta vội vàng cúi đầu, thầm mắng mình vô dụng. Lúc trước Yến Thanh đối xử tệ với ta ta cũng chưa từng khóc, vậy mà chỉ vì một câu nói vu vơ của Ôn Diễm mà mắt ngân ngấn nước.

Ta chớp mắt mấy cái, đem ý nghĩ suốt mướt đó bỏ đi, vừa ngẩng đầu lên đã trông thấy Ôn Diễm nhìn ta với vẻ phúc tạp.

Ta chưa bao giờ trông thấy Ôn Diễm dùng vẻ mặt như vậy để nhìn ta, trong lúc nhất thời không khỏi giật mình.

“Làm... làm sao thế?”

Thần sắc Ôn Diễm dịu dàng, hắn nhẹ nhàng sờ đầu ta, “Ông trời thiếu của người, rồi cũng sẽ trả cho người. Sau này công chúa nhất định sẽ hạnh phúc.”

Ta nhìn hắn, “Ta muốn cái gì cũng có được sao?”

Ôn Diễm chậm rãi gật đầu.

“Con cái?”

“Sẽ có.”

“Phu quân thương ta chiều chuộng ta?”

“Sẽ có.”

“Là người ta thích?”

“Cũng sẽ có.”

Mấy lời này của Ôn Diễm đã khiến thương cảm trong tim lúc này dần dần biến mất, khi ta nằm trên giường của đồ nhi Ôn Diễm thì vô cùng an tâm, cho dù bên ngoài sấm sét vang dội, tâm tình ta cũng yên lặng cực kỳ.

Nửa đêm chợt nghe tiếng sấm rền vang, ta cả kinh bật dậy trên giường.

Tuy nói ta không sợ sét đánh, nhưng bây giờ xung quanh tối đen, cũng không phải là nơi ta quen thuộc, trong lòng khó tránh có chút không đâu vào đâu. Ta mặc giày, lần tìm trong bóng tối chuẩn bị thắp đèn, không ngờ mới đi được vài bước không hiểu đã giẫm lên thứ gì, cả người nhất thời mất thăng bằng, ngã sõng soài trên mặt đất.

Ta chỉ thấy thái dương tê rần, còn chưa kịp đứng dậy đã nghe thấy bên ngoài một tiếng ầm vang lên, ngay sau đó cửa bị đẩy ra, ta thấy vẻ mặt lo lắng của Ôn Diễm xuất hiện ở trước cửa.

Trong tay hắn cầm ngọn đèn, dưới ánh sáng màu cam, mặt Ôn Diễm như toát lên vẻ ấm áp.

Bộ dáng chật vật của mình bị Ôn Diễm nhìn thấy, ta nhất thời cảm thấy xấu hổ cực kỳ.

“Công chúa có thể đứng lên được không?”

Ta “ừm” một tiếng rồi bò dậy từ trên mặt đất, ta phúi phúi tay áo, không tự nhiên nói: “Chỉ là không cần thận vấp ngã thôi, không cần lo lắng, tiên sinh cứ quay về nghỉ ngơi đi.”

Ánh mắt Ôn Diễm dừng lại trên mặt ta, hắn buông tiếng thở dài, “Đợi một chút.” Hắn di chuyển xe lăn, bóng dáng ấy chợt biến mất, không lâu sau hắn lại xuất hiện trước mặt ta, trong tay có thêm một bình sứ nhỏ.

Hắn vẫy tay với ta, chỉ vào ghế đầu ở bên cạnh hắn. Ta không hiểu Ôn Diễm tính làm gì, nhưng vẫn nghe lời bước đến, ngồi xuống ghế đầu, “Ngẩng đầu lên.”

Ta ngẩng đầu lên, còn đang nghi ngờ thì ngón tay mang theo ấm áp của Ôn Diễm đã dán lên trán ta, ta ngửi thấy một thứ mùi gắt mũi, không khỏi co rúm lại, lúc này mới phát hiện vừa nãy ta đụng phải bức hoành.

Ôn Diễm không nói lời nào giúp ta xoa thái dương, động tác nhẹ nhàng.

Ta hỏi: “Người bơi thứ gì vậy?”

“Là một loại thuốc trị thương, do đồ nhi ta điều chế, đến mai sẽ không sao nữa.” Dừng lại, ngữ khí của hắn trở nên nhẹ hơn, “Đừng lo lắng, sẽ không để lại sẹo đâu.”

Ta thấy động tác của Ôn Diễm rất thuần thực, bèn hỏi: “Người thường hay thoa thuốc giúp người ta?”

Tay Ôn Diễm dừng lại, “Trước kia có giúp Như Ý thoa thuốc mấy lần, nhưng nàng cứ luôn chê ta làm mạnh quá, hiện giờ cũng không đồng ý để ta thoa thuốc nữa.”

Động tác mạnh ư? Bản thân ta lại cảm thấy động tác của Ôn Diễm nhẹ đến độ không thể nhẹ hơn được nữa, thậm chí còn cho ta cảm giác như hắn đang hết sức che chở ta. Tay Ôn Diễm dừng lại ở trên trán ta một lúc lâu, ta không hiểu là do đầu ngón tay hắn nóng, hay là thuốc trị thương nóng, mà cảm giác như mình cũng bắt đầu nóng lên.

Hắn chuyển chú giúp ta thoa thuốc, ánh mắt cực kỳ dịu dàng.

Trong lòng ta đập dữ dội, chỉ là vừa nghĩ đến hắn không gần nữa sắc, lập tức như có chậu nước lạnh giội tắt khí nóng trong người. Ta cụp mắt xuống, không nhìn Ôn Diễm nữa.

Qua một lát sau, cuối cùng Ôn Diễm cũng thu tay về.

Ta hỏi: “Ta đừng phải bức hoành, trước đó người có thể biết không?”

Ôn Diễn nhìn ta, “Không thể.”

Ta sững sờ, hần lại nói: “Công chúa đi nghỉ sớm đi, có thể ngày mai sẽ có chút bận rộn.”

“Bạn? Bạn cái gì cơ?”

Ôn Diễn cười nói: “Nếu mọi chuyện đều có thể biết trước, con người sinh ra làm gì có niềm vui?” Hần đi chuyển xe lăn đi ra ngoài, lúc thay ta đóng cửa lại thì hần lại nói: “Công chúa yên tâm ngủ đi.”

Sau khi Ôn Diễn đóng cửa lại, trong phòng ta còn lưu lại ngọn đèn vừa rồi hần thấp sáng, ta nghĩ đến những lời Ôn Diễn vừa nói, hần nói nếu mọi chuyện đều có thể đoán trước, người ta sinh ra lấy gì làm niềm vui?

Ôn Diễn đích thật là biết được thiên mệnh, thậm chí có thể biết chính xác ngay sau đó sẽ xảy ra chuyện gì. Cuộc sống như thế theo Ôn Diễn mà nói, thì thật là không thú vị biết bao.

Ta thổi ngọn đèn, một lần nữa nằm ở trên giường, thuốc nơi thái dương sau khi tỏa nhiệt hết cũng bắt đầu trở nên mát lạnh, khiến ta cảm thấy hết sức thoải mái. Sấm rền vang bên ngoài vẫn không ngừng, ta trở người nằm nghiêng, ánh mắt nhìn khe hở ở cánh cửa truyền đến ánh sáng, nhìn thật lâu không chớp mắt.

Ta biết Ôn Diễn ở bên ngoài, bởi vì ta nghe thấy âm thanh pha trà của Ôn Diễn, tiếng nước rót vào cốc trà, tại trong đêm đen xuyên thẳng vào tai ta.

Ta chậm rãi nhắm hai mắt lại, nghĩ thầm dưới sấm sét vang dội thế này, lại có người đốt đèn ở bên ngoài im lặng bởi ta, để cho ta yên tâm, bất kể có phải thiên mệnh hay không, ít nhất giờ phút này ta cũng cảm động.

24. Chương 24

Editor: Qin Zô

Có lẽ vì có Ôn Diễn làm bạn, ta ở trên chiếc giường xa lạ này ngủ rất yên, làm một giấc đến tận lúc bình minh. Hôm sau tỉnh lại, vừa mở mắt đã thấy một gương mặt xa lạ.

Ta sững sờ, nhưng rồi lập tức kịp phản ứng.

“... Như Ý?”

Cô nương trước mắt chớp chớp nhìn ta, khuôn mặt dần ra, “Đúng rồi, ta chính là Như Ý. Tỷ thật thông minh, chẳng trách sư phụ lại nhận tỷ làm đồ đệ.” Như Ý lại chớp mắt, “Công chúa khi lớn lên đều dễ nhìn như tỷ vậy sao? Ài, đây là lần đầu ta thấy một đại mỹ nhân đẹp như vậy, so với Tịch Thi cô nương trông thôn chúng ta còn dễ nhìn hơn nhiều.”

“Tịch... Thi?”

Như Ý gật đầu liên tục, “Nói riêng cho tỷ biết nhé, Tịch Thi cô nương trong thôn chúng ta rất thích sư phụ đấy, trước kia ấy à, ngày ngày đều quần lấy sư phụ, chỉ thiếu nước cả người dính chặt vào thôi.”

Trong lòng ta khẽ động, “Sau đó thì sao?”

Như Ý che miệng cười nói: “Không có sau đó, sư phụ không gần nữ sắc mọi người đều biết, Tịch Thi cô nương đợi sư phụ hai năm rồi lập gia đình.”

Ta ngồi dậy, ánh mắt Như Ý nhìn chăm chú vào ta, có lẽ là ảo giác, dường như ta thấy được trong mắt Như Ý lóe lên tia sáng nóng lòng muốn thử. Như Ý đi lên vài bước, “Công chúa mỹ nhân, Như Ý có thể sờ mặt tỷ được không? Nghe nói chạm vào mặt công chúa có thể sống thọ thêm nhiều năm.”

Ta dở khóc dở cười, “Ai nói uội thế?”

“Mộc bà bà trong thôn nói cho ta biết. Công chúa mỹ nhân công chúa mỹ nhân, tỷ cho ta sờ một chút thôi. Ta sờ nhẹ lắm, tuyệt không đau đâu.”

Ta thấy cô nương trước mắt vô cùng đáng yêu, thuộc kiểu người mới nhìn không thể nào ghét được, huống hồ còn là đồ nhi của Ôn Diễm. Ta mỉm cười, nói được.

Như Ý kinh hỉ mở to hai mắt, “Thật sao?”

Ta cười nói: “Thật.”

“Công chúa mỹ nhân, tỷ là người tốt, ta thích tỷ.” Nói xong, Như Ý liền xòe năm ngón tay ra, còn chưa kịp chạm vào mặt ta thì âm thanh của Ôn Diễm đã truyền đến, “Như Ý, bỏ tay xuống.”

Tia sáng trong mắt Như Ý lập tức biến mất, nàng chán nản rút tay về nói: “Sư phụ thôi! Sớm biết thế ta nhanh tay hơn tí nữa.”

Ta đưa mắt nhìn Ôn Diễm, hôm nay hắn vẫn đội Bạch Ngọc quan ta tặng hắn, ngồi trên xe lăn nhẹ nhàng mỉm cười. Nhớ đến hành động hôm qua của Ôn Diễm, trong lòng ta cảm thấy ấm áp, liền mỉm cười đáp lại hắn.

Ôn Diễm nói: “Xem ra đã đỡ hơn rồi.”

Ta sờ lên thái dương, trơn nhẵn như lúc ban đầu, không hề có chút đau đớn. Loại thuốc kia thật sự là hiệu quả. Lúc này Như Ý vô cùng thích thú: “Công chúa mỹ nhân dùng Ngọc Lộ cao ta điều chế sao?”

Đêm qua Ôn Diễm có nói loại thuốc kia là do đồ nhi hắn điều chế, thế là ta bèn gặt đầu.

Như Ý cười híp mắt nói: “Sư phụ, công lao này coi là của con! Là con lập công, sư phụ cũng nên khen thưởng cho con chứ.” Nàng đảo mắt, rồi bỗng nhanh như cắt giơ hai tay lên sờ soạng mặt ta, sau đó lại chạy vụt ra bên ngoài như chú chuột nhỏ, để lại tràng cười khanh khách, “Sờ được rồi sờ được rồi, vui quá đi vui quá đi!”

Ta không để tâm đến chuyện này, chỉ cười nói với Ôn Diễm: “Tiên sinh, đồ nhi người thật thú vị.”

Ôn Diễm bất đắc dĩ, “Như Ý có sở thích kỳ cục, cứ lần nào gặp cô nương nào dễ nhìn một chút là lại muốn sờ soạng.” Rồi hắn cười với ta, nói tiếp: “Ta đã bảo A Man đi chuẩn bị nước rửa mặt, sau khi rửa mặt xong thì đi dùng bữa sáng đi.”

Rửa mặt xong xuôi, nhìn cũng biết hiện giờ là giờ thìn, bên ngoài trời xanh mây trắng, ánh nắng ấm áp, quả thật giống như bức tranh nắng rơi trên à Ôn Diễm vẽ. Lúc ta dùng bữa, Như Ý đối với ta cực kỳ ân cần, luôn mồm kêu công chúa mỹ nhân, ngọt đến độ không thể ngọt hơn được nữa.

Sáng nay A Man làm rất nhiều đồ ăn, hình thức vô cùng phong phú, do lo lắng đến nguyên nhân là ta, trên bàn còn có mấy món mặn nữa. Như Ý như chú chim sẻ lú lú nói không ngừng, A Man thì cứ đỏ mặt, Ôn Diễm với ta chỉ mỉm cười nghe Như Ý nói chuyện.

Như Ý nói xong, lại bắt đầu không ngừng gấp điểm tâm cho ta.

“Công chúa mỹ nhân, tỷ nếm thử món điểm tâm này đi, là ta mang từ trong thôn đến đấy, là do Mộc bà bà tự mình làm, ngon vô cùng luôn. Ồi, công chúa mỹ nhân, tỷ nếm tiếp món này đi, cũng ngon lắm đó. A, còn cả đây nữa, tên món này chính là tên ta đó, gọi là bánh điểm tâm Như Ý.”

Như Ý đang kẹp một miếng bánh màu vàng pha chút đỏ, đột nhiên Ôn Diễm nói: “Như Ý, con ăn phần của mình đi, buổi sáng công chúa không thể ăn nhiều đồ ngọt, nếu không sẽ không thoải mái.”

Ta giật mình ngẩn ra, rồi lập tức hiểu rõ. Ôn Diễm không gì không biết, đây là thói quen từ nhỏ của ta, tất nhiên hắn biết được. Có điều không gì không biết tức là không gì không biết cả, lúc này trong đầu ta vô cùng vui vẻ.

Ta đảo mắt một vòng, liếc nhìn Ôn Diễm một cái, thấy hắn đang chậm rãi ăn cháo hoa, ta nhanh chóng thu hồi ánh mắt.

A Man mở miệng nói: “Công chúa điện hạ, sao người cứ nhìn chăm chăm công tử nhà ta thế?”

Ta cười hỏi ngược lại: “Thế làm sao người cứ nhìn chăm chăm Như Ý vậy?”

Mặt A Man càng đỏ hơn, hắn cúi đầu không nói gì nữa. Ý cười trong mắt ta càng sâu hơn, lúc này Như Ý đành đặc nói: “A Man, huynh đừng dẫn tí đi. Dù sao phu quân của công chúa mỹ nhân cũng là phò mã, còn sư phụ không gần nữ sắc, cho dù công chúa cứ nhìn sư phụ từ đầu đến chân thì sư phụ vẫn là sư phụ, công chúa vẫn là công chúa kia mà. Huynh tính toán như vậy làm gì.”

“Như ý cô nương nói rất đúng.”

“Đúng vậy, ha ha.”

Nhất thời ta không muốn ăn nữa, hơn nữa vẻ lạnh nhạt trên mặt càng lạnh hơn. Dùng bữa sáng xong thì Như Ý nói: “Công chúa mỹ nhân, ta biết gần đây có một trấn nhỏ, hôm nay có phiên chợ, chúng ta cùng đi xem đi, được không?” Dứt lời, Như Ý lại cười híp mắt với Ôn Diễm nói: “Sư phụ sư phụ, người cũng đi cùng đi.”

Ta nhớ lại đêm qua Ôn Diễm nói hôm nay sẽ có việc bận, chẳng lẽ hắn sớm đã dự liệu được hôm nay Như Ý muốn đi chợ? Ta nhìn Ôn Diễm, hắn cũng mỉm cười nhìn ta, “Công chúa muốn đi sao?”

Ta nghĩ, có thể đi chợ cùng với Ôn Diễm là một chuyện không tệ, bèn gật đầu.

Ở vùng ngoại ô kinh thành có nhiều thị trấn nhỏ, đều lấy theo hoa mà đặt tên, nhưng cũng chỉ toàn là Cúc trấn. Ta đi qua mấy cái Cúc trấn, đích thật có náo nhiệt, trong đó vật đẹp giá rẻ gì cũng có, những cô nương tuổi như Như Ý, thường nhìn thấy đến hoa cả mắt, lưu luyến quên đường về.

Vừa đến Cúc trấn, Như ý lập tức xuống xe ngựa, trong chợ bán vang lên những tiếng rao bán chông chéo nhau, hàng hóa rực rỡ muôn màu.

Ta vốn tưởng Như ý sẽ thích những đồ vật của thiếu nữ, không ngờ nàng chẳng thèm liếc nhìn chúng một cái, cứ như vậy mà đắm đầu vào các sạp bán những vật có hình thù kỳ quái. Hỏi thăm một hồi mới biết đây là thảo dược đào được từ trong núi, Ôn Diễm nói với ta: “Như Ý có biết sơ qua về y thuật, rất thích các loại thảo dược.”

A Man ở một bên nói: “Như Ý cô nương rất lợi hại, cho dù là người trong tay Diêm La Vương cũng có thể cướp trở về.”

Ta cảm thấy kinh ngạc, không ngờ Như Ý mới trẻ như vậy mà đã có năng lực như thế, chẳng trách Ôn Diễm nhận nàng làm đồ đệ. Ta nhớ lại mấy lời Như Ý nói, liền hỏi: “Như Ý cũng là người Vũ Lăng?”

Ôn Diễm giống như không nghĩ là ta sẽ hỏi như vậy, sau khi sững sốt mới đáp lời ta: “Đúng thế.”

Ta lại hỏi: “Lúc này Như Ý cứ luôn nói với ta về người trong thôn, chẳng lẽ tiên sinh với Như Ý đều là người của thôn nào đó ở Vũ Lăng?”

Ôn Diễm gật đầu, ta đang định hỏi là thôn gì thì Ôn Diễm đã chuyển đề tài, hắn cười nói với ta: “Xem ra Như Ý còn muốn xem lâu nữa, nếu công chúa thấy mệt, chúng ta đến quán trà phía trước ngồi một chút, đợi đến Như Ý xem xong rồi sẽ đến đây tìm.”

Ta nói “cũng tốt”, rồi A Man giúp Ôn Diễm đẩy xe đi về quán trà, ta đi bên cạnh Ôn Diễm, hình như đây là lần thứ nhất ta cùng đi ra ngoài với Ôn Diễm, trong lòng khó tránh chút hân hoan.

Tới quán trà, Ôn Diễm gọi một ấm trà cùng với một chút thức nhắm. Thường ngày ta không đụng đến trà trong quán, nhưng thấy Ôn Diễm uống rất thoải mái, ta không chịu nổi cũng làm một ngụm, quả nhiên... khó uống giống như ta nghĩ.

Qua một lúc sau, Ôn Diễm bỗng đặt chén trà xuống nói với ta: “Ta chợt nhớ có chuyện phải làm, công chúa tạm thời đợi một mình ở đây có được không?”

Ta tất nhiên chỉ có thể nói được. Sau khi A Man đưa Ôn Diễm rời đi, rất nhanh Như Ý đã tìm đến đây, nàng ôm một bọc đồ to, tuy có vài dây bọc lại nhưng vẫn có thể ngửi được mùi vị dày đặc của thảo dược.

Như Ý chớp mắt mấy cái, ngồi xuống đối diện với ta, “Công chúa mỹ nhân, sao chỉ có mình tỷ ngồi đây? Sư phụ đâu?”

“Nói là có chuyện phải làm nên về trước rồi.” Dừng lại, ta nói với Như Ý: “Nghe A Man nói muội ngay cả người trong tay Diêm Vương cũng có thể cướp lại được?”

Như Ý chống cằm, dẫu môi nói: “Không có khoa trương như vậy đâu, chỉ là mạng chưa đến đường chết mà thôi. Ta nào dám cướp người của Diêm vương? Hơn nữa người trong thôn cũng rất khỏe, ta nghĩ chẳng có cách nào khiến họ phải đi khám bệnh được cả.” Như Ý đảo con người, rồi bỗng nhiên cười khanh khách: “Nhưng mà mấy năm trước ta thật sự đã cứu một người nha, người đó bị thương rất nặng, nhưng ở trong tay Như Ý ta vẫn được cứu sống trở về, lúc ấy sư phụ cứ khen ta mãi.”

Ta cười cười, “Như Ý thật lợi hại. À, muội mới nói người trong thôn thân thể rất khỏe, xem ra thôn của bọn muội đích thị là chốn sơn minh thủy tú mới có thể nuôi người ta tốt thể được.”

Như ý cười rạng rỡ, “Đương nhiên rồi, thôn của chúng ta không biết có bao nhiêu cái hay đâu, đông ẩm hè mát, bốn mùa như xuân, ai ai cũng nhiệt tình hiếu khách, rất là hiền hậu.”

“Nghe muội nói, cứ như là chốn đào nguyên trong sách ấy nhỉ.”

Như Ý mở to hai mắt, “A, thật đúng là khéo quá, thôn chúng ta gọi là Đào Hoa Nguyên¹ đó.”

(1 Đào Hoa Nguyên chính là chốn đào nguyên đó các bạn, t để Hán Việt nghe cho có tí văn vẻ)

Ta cười càng lớn hơn, “Quả nhiên là quá khéo.”

“Đúng thế, quả là khéo. Đây là lần đầu tiên Như Ý rời khỏi thôn đó, ngoài này náo nhiệt vô cùng luôn, so với dịp Tết trong thôn còn náo nhiệt hơn. Nếu không phải sư phụ dùng bồ câu đưa tin để cho ta đi, nói không chừng cả đời này ta đều chỉ ở trong Đào Hoa Nguyên mất.”

Ta nhú mày, “Như thế thì người trong thôn không thể rời khỏi đó sao?”

Như Ý chống cằm, gật đầu lia lịa như gà mổ thóc.

Ta nghi ngờ hỏi: “Thế thì sao tiên sinh lại ra đây?”

“Như Ý rất thông minh nhé, tuy sư phụ chưa từng nói với ta, nhưng ta

biết sư phụ ra đây làm gì rồi.” Như Ý chớp chớp mắt, nhìn ta cười không ngừng, ta biết tâm tư bé nhỏ của nàng nên cũng thuận theo ý nàng, ra vẻ tò mò, “Như Ý quả nhiên là thông minh, vì sao tiên sinh lại ra đây?”

Như Ý cười híp mắt nói: “Công chúa mỹ nhân cho Như Ý sờ tí đi đã.”

Ta tiến đến gần, để Như Ý sờ soạng má trái mình, nàng thỏa mãn nói: “Lần đầu tiên sư phụ rời khỏi Đào Hoa Nguyên là bốn năm về trước, lúc quay lại sư phụ liền trở nên không thích nói chuyện, sau lại có một ngày bỗng dưng sư phụ nói với ta, người là một chuyện sai lầm. Cho nên, Như ý đoán lúc này sư phụ đi ra đây nhất định là để bù lại sai lầm năm đó.”

“Làm chuyện sai gì cơ?”

“Cái này... Như Ý cũng không biết.”

Ta nhớ lại, bốn năm trước cũng chính là năm Hữu Bình đầu tiên, một năm đó đã xảy ra rất nhiều chuyện, như là ta gặp Yến Thanh, Liễu Dự bị trọng thương rồi biến mất không tham gia khoa cử, Ôn Diễm cũng vào năm đó làm một việc sai lầm, hẳn muốn bù đắp lại tội lỗi năm đó của mình...

Bù đắp?

Đầu óc ta bỗng nhiên rõ lên, Ôn Diễm cho ta một hạt giống, tất nhiên không phải là nhất thời hứng khởi. Nhưng nếu nói Ôn Diễm đưa ta hạt giống đó là vì muốn bù lại lỗi của mình năm đó, như vậy thì rốt cuộc năm đó Ôn Diễm đã làm chuyện sai gì? Là đối với ta? Hay là đối với...Liễu Dự? Chẳng lẽ là Yến Thanh?

25. Chương 25

Editor: Qin Zồ

Ta đang muốn hỏi nữa thì lúc này A Man đã cùng Ôn Diễm quay trở lại. Như Ý vô cùng cao hứng đem tất cả thảo dược mà nàng mua được bày ra trước mắt Ôn Diễm, Ôn Diễm khẽ cười nói: “Không ngờ ở trong chợ cũng có thể tìm được những loại thảo dược này.”

Như Ý vô cùng cao hứng, chỉ thiếu nước hoa chân múa tay vui sướng, nàng nhận lại thảo dược, A Man ân cần nhận lấy. Nàng nói với Ôn Diễm: “Sư phụ người đi đâu vậy? Vừa rồi con còn nói rất nhiều chuyện ở Đào Hoa Nguyên với công chúa đấy.”

“Đi mua chút đồ.” Ôn Diễm vẫn là bộ dạng tao nhã nhô nhô như cũ, nhìn qua dường như không để ý lắm đến việc ta hỏi thăm chuyện của hắn, ngược lại A Man nhìn ta với vẻ mặt cảnh giác.

Ta cười tỉnh bơ, “Thì ra nơi tiên sinh ở lại tuyệt vời như vậy, thật là muốn đến xem một lần.”

Ôn Diễm không vòng vo nói: “Nếu công chúa rảnh rồi, ngày khác mời công chúa đến chơi.”

“Công chúa mỹ nhân nhất định phải đến nhà ta nha, Mộc bà bà biết làm nhiều món ngon lắm đó.” Như Ý chớp mắt mấy cái, đột nhiên ánh mắt vòng đến trong lòng Ôn Diễm, ta nhìn theo ánh mắt nàng, nhìn thấy một chiếc hộp đàn hương tinh xảo.

Như Ý kinh ngạc nói: “Sư phụ sư phụ, đây là cái gì?”

Ôn Diễm nói với ta: “Công chúa tặng ta Bạch Ngọc quan, ta cũng nên tặng quà đáp lễ công chúa. Lần trước là ta nhận của công chúa qua quýt, lần này là để nhận lỗi cùng đáp lễ.”

Ta đưa mắt quan sát chiếc hộp gỗ đàn hương, kinh hỉ nói: “Tặng cho ta?”

Ôn Diễm mỉm cười gật đầu.

Như Ý liền nói: “Công chúa mỹ nhân mau mau mở ra xem đi.” Nói xong lại vội vã nhỏ âm thanh lại, “Sư phụ đúng là bất công, cũng chưa từng tặng lễ vật gì cho Như Ý cả. Nhưng mà cũng không sao, dù sao những thứ sư phụ mua thì Như Ý đều không thích.”

Ta nhẹ nhàng mở chiếc hộp ra, ánh mắt không khỏi ngưng đọng. Nằm trong hộp là một miếng ngọc trắng hình đĩa trề, chất ngọc thuộc loại tốt, vẻ mặt được khắc cực kỳ sinh động, mắt to đen lúng liếng, miệng cười toe toét sáng lạn, ta vừa nhìn đã thấy vui mừng tận đáy lòng.

Ta ngẩng đầu lên nhìn Ôn Diễm.

Trong mắt Ôn Diễm hàm chứa ý cười dịu dàng, “Công chúa có thích không?”

Ta nhẹ nhàng gật đầu, “Ừm.”

Lúc này, ta nghe được ngữ khí nặng nề của Như Ý, “Ôi, sư phụ người đừng có tặng Như Ý mấy thứ này, Như Ý không thích trẻ em.”

Ta dở khóc dở cười, một oa oa tinh xảo như thế này thì phàm là cô nương nào ai cũng sẽ yêu thích không nở buông, còn Như Ý quả đúng là nha đầu kỳ quái, nhưng cũng kỳ quái đến đáng yêu. Trong lòng ta vô cùng vui sướng, bèn nói: “Trong phủ ta có một đóa linh chi trăm năm, nếu muội thích, ta sẽ sai người lấy ra tặng muội.”

Như Ý hoan hô một tiếng, “Công chúa mỹ nhân thật là hiểu ta.”

Ta cười tíu tít, chỉ cảm thấy bầu không khí lúc này tốt vô cùng. Nhưng bầu không khí tốt rất nhanh đã bị phá vỡ, ta không hiểu là nó phát sinh từ đâu, chỉ trong chớp mắt xung quanh xuất hiện vô số phi trùng, trong quán trà nhất thời loạn lên.

Bỗng dưng Ôn Diễm quát một tiếng, “Công chúa, ngồi xuống mau!”

Ta theo bản năng y theo, vừa ngồi xuống đã nghĩ thấy một thứ mùi gắt mũi, ào một cái trên gạch lát rơi xuống rất nhiều xác phi trùng, ta nhìn không được hết xi một cái. Ngay tiếp đó ta còn chưa kịp phản ứng rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì thì lại nghe thấy Ôn Diễm vội la lên: “Công chúa, mau đi theo ta.”

Ta chưa bao giờ thấy qua thần sắc ngưng trọng này của Ôn Diễm, theo bản năng đứng lên chạy theo Ôn Diễm. Mặc dù Ôn Diễm ngồi trên xe lăn nhưng cũng chạy cực kỳ nhanh, ta phải dùng toàn sức mới bám theo sát hần.

Lúc này ta nghe ở phía sau vang lên âm thanh của phi trùng, vù vù vù khiến cho người ta cảm thấy cả người như vướng mắc, bỗng Ôn Diễm nói: “Đừng nhìn về phía sau”. Bởi vì đám phi trùng đột nhiên xuất hiện, khiến chợ cũng loạn hết cả lên, mọi người đều trốn đông tránh tây, tiếng thét pha lẫn tiếng khóc la hét vang lên không ngừng, tạo thành một khung cảnh không thể giải thích.

Ta cũng không biết đã chạy được bao lâu, cuối cùng chúng ta chạy ra khỏi cái rân nhỏ này, trước mắt đột nhiên rộng rãi, trời xanh núi xa rừng xanh, chỉ tiếc lúc này ta không rảnh rỗi để thưởng thức, chỉ cảm thấy trong lỗ tai cứ bùng bùng lên, trong lòng ngực lại càng thở không ra hơi.

Ta bắt đầu chạy không nổi.

Có vẻ như Ôn Diễm cũng đã phát hiện ra, hần đi chậm lại, “Kiên trì chút nữa là sẽ ổn.”

Ta thở hồng hộc hỏi: “Rốt cuộc... đã... xảy ra chuyện gì?”

Ôn Diễm không trả lời ta, bỗng dừng phía sau lại truyền đến tiếng vù vù đó, trong lòng ta cả kinh, Ôn Diễm cũng biến sắc, đột nhiên hần chụp lấy tay ta, chỉ cảm thấy trước mắt vụt qua một cái, nhìn lại lần nữa thì ta đã rơi vào trong lòng Ôn Diễm.

“Công chúa, đã đắc tội nhiều rồi.”

Lời hần còn chưa dứt, ta cảm thấy cả người giống như là muốn bay lên, tay không khỏi nắm lấy vạt áo trước của Ôn Diễm, ta chưa bao giờ thấy có người nào ngồi xe lăn lại còn có thể chạy trốn nhanh như vậy, đáy lòng không khỏi có chút kinh ngạc nhưng ngượng ngùng vẫn chiếm đa số.

Tiếng trùng kêu đã cách ta khá xa, bên tai ta lúc này chỉ còn lại tiếng gió vù vù cùng với tiếng tim đập.

Không biết qua bao lâu sau, Ôn Diễm đã đặt ta xuống.

Ta đứng nhìn xung quanh, là một sơn động tối đen, ta chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của Ôn Diễm. Không biết Ôn Diễm kiếm đâu ra một cây đốt lửa, đốt lửa sáng lên.

Thần sắc của hần vẫn đông cứng như trước.

Hần nói: “Công chúa, xin hãy giúp ta làm một việc.”

Ta tất nhiên không từ chối, hần lấy một nhánh cây làm bút vẽ vẽ lên trên mặt đất, hình dạng hơi kỳ lạ, hần chỉ vào mấy chỗ nói với ta: “Xin công chúa hãy tìm ở xung quanh đây mấy viên đá to chừng nắm tay.”

May mà mấy viên đá đó cũng không khó tìm, chỉ một lát sau ta đã trông thấy nó, liền đặt từng viên từng viên vào đúng vị trí Ôn Diễm chỉ định. Ta vừa mới buông viên đá cuối cùng xuống thì âm thanh phi trùng kêu chán ghét kia lại vang lên, Ôn Diễm mở miệng nói: “Công chúa hãy đứng sau người ta, đừng mở mắt.”

Ta không chút chần chừ liền yên tâm đứng sau Ôn Diễm nhắm mắt lại.

Sau đó ta chỉ nghe thấy tiếng phi trùng vang lên rất rất gần mình, ta tưởng tượng ra một đoàn chi chít phi trùng, trong lòng không khỏi rung mình một cái. Đúng vào lúc này, ta lại nghe âm một tiếng, tiếng rít của phi trùng đột nhiên dừng lại.

Ta kinh ngạc mở mắt ra, chỉ thấy trong ánh lửa khắp bầu trời, từng con phi trùng rơi xuống, chết một cách dữ dội.

Lúc này Ôn Diễm chậm rãi mở miệng: “Chờ cho lửa cháy xong thì chúng ta hẵng đi. Hôm nay mục tiêu của đám phi trùng này chính là ngươi, để tránh liên lụy đến người vô tội nên mới để công chúa chạy trốn với ta. Chuyện còn lại công chúa không cần lo, A Man với Như Ý sẽ làm yên lòng dân chúng đang kinh hãi ở Cúc trấn.”

Ta cau mày nói: “Ta? Tại sao lại là ta?”

Ôn Diễn xoay người lại, hần nhìn ta nói: “Lần này khiến công chúa kinh sợ là sơ suất của ta. Đợi sau khi ta điều tra rõ ràng, nhất định sẽ nói rõ cho công chúa.”

Ta ngơ ngẩn nói: “Những chuyện hôm nay xảy ra đều nằm trong dự liệu của tiên sinh?”

Ôn Diễn hỏi lại ta: “Công chúa sợ sao?”

Tuy nói vừa rồi đích thật có chút kinh hãi, nhưng Ôn Diễn một mực che chở ta, ta không hề có cảm giác sợ hãi. Thế là bèn nói: “Không sợ.”

Hần lại nói: “Bây giờ công chúa có tin là thiên mệnh không?”

Ta trầm ngâm suy nghĩ rồi nói: “Ta tin tiên sinh có năng lực biết thiên mệnh, cũng tin thật sự có thiên mệnh, nhưng ta cũng tin thiên mệnh có thể bị người ta thay đổi, cũng như thế sự không bao giờ có chuyện tuyệt đối. Cho dù tiên sinh biết một khắc sau ta làm những gì, nhưng ta cũng có thể thay đổi ý nghĩ trong đầu, làm những chuyện mà tiên sinh không lường trước được.”

Ôn Diễn im lặng, qua một hồi lâu hần mới hỏi: “Chuyện xảy ra hôm nay không hề nằm trong dự đoán của ta, thế gian này cũng có chuyện ta không thể đoán trước được. Nhưng công chúa yên tâm, những chuyện kiểu như thế này sẽ không xảy ra lần nữa đâu.”

Những lời này của Ôn Diễn thật là vượt ra khỏi dự đoán của ta, ta vốn tưởng hôm nay Ôn Diễn là thuận theo thiên mệnh, không ngờ hần lại không hề hay biết gì. Lúc này Ôn Diễn lại nói: “Ta cũng không có lợi hại như công chúa nghĩ, nếu công chúa nhìn rõ ta, nhất định sẽ thất vọng.”

Lời này lại càng vượt ra khỏi dự đoán của ta, trong lúc nhất thời ta không biết phải nói gì.

Lửa vẫn còn bốc cháy, nhìn qua thì có lẽ phải một lúc lâu nữa mới có thể cháy hết. Ta trầm nghĩ cứ tiếp tục im lặng như thế này cũng không phải là cách hay, nghĩ tới nghĩ lui liền đem những vấn đề muốn biết ra hỏi.

“Chân tật của tiên sinh... là có từ khi nào?”

Ôn Diễn sững sốt, nhưng rồi lại thoải mái đáp trả ta, “Sinh ra đã có.”

Trong lòng ta khê giạt mình, lại hỏi: “Chữ không khỏi sao? Như Ý có điều trị qua cho người không?”

Ôn Diễn nói nhạt: “Chẳng qua chỉ là số trời, chữa hay không chữa cũng như nhau mà thôi.”

Ta nhú mày, “Tiên sinh không thử làm sao biết chữa không hết? Thiên mệnh quy thiên mệnh, chẳng lẽ cả đời này tiên sinh đều phải thuận theo số trời? Vì sao không thử chống lại một lần? Có lẽ thành tâm còn có thể cảm động thấu trời, trả lại tiên sinh đôi chân hoàn hảo không khuyết tật.”

Thần sắc Ôn Diễn trở nên có chút phức tạp, ý cười vẫn luôn tồn tại trong mắt đã sẫm đi vài phần, một lát sau, hần lại cười với ta, quay người nhìn vào ánh lửa đầy trời, không hề nói gì.

Lúc này ta nhớ đến mấy lời Như Ý nói với ta, Như Ý bảo vào năm Hữu Bình đầu tiên đã làm một chuyện sai, bây giờ vào kinh chỉ là vì muốn bù lại lỗi sai đấy. Ta đưa mắt nhìn bóng lưng Ôn Diễn, mấy định muốn mở miệng ra hỏi nhưng không tài nào hỏi được.

Ta trầm nghĩ chiếu theo lệ cũ ngày thường, Ôn Diễn sẽ lại nói một câu thiên cơ bất khả tiết lộ với ta, nếu đã như thế, ta cần gì phải tự làm mất mặt mình chứ. Còn không bằng tự bản thân đi điều tra rõ ràng, đến lúc đó có đủ lý do chứng cứ, Ôn Diễn chỉ có thể mà gật đầu thừa nhận thân phận mà thôi.

Suy nghĩ đến đó, ta cũng khép miệng lại.

Ngọn lửa này cháy rất lâu, cho đến khi hoàng hôn buông xuống mới chịu dừng lại. Đợi chờ trong một trận lửa lớn như thế, cả ta và Ôn Diễn đều đỏ bừng mặt, khi Như Ý và A Man tới, ánh mắt của hai người họ đều rơi trên mặt chúng ta, A Man cực kỳ kinh hoảng hỏi: “Công chúa điện hạ, người với công tử nhà ta đã làm gì rồi?”

Ta không trả lời A Man, chỉ vì ta nhìn thấy ánh mắt của Như Ý, tuy chỉ là trong giây lát, nhưng ta vẫn thấy rất rõ vẻ mặt không tốt. Vẻ mặt này ta đã từng thấy, Đỗ Tịch Tịch cũng từng nhìn ta như vậy. Chẳng qua vẻ mặt này của Như Ý không rõ ràng bằng Đỗ Tịch Tịch mà thôi.

Trong lòng ta rối rắm vô cùng, nhưng trên mặt vẫn là một ý cười, ta nói với A Man: “Người nghĩ ta với công tử nhà người đã làm gì?”

A Man lại vô cùng sợ hãi, “Người...”

Ôn Diễm lạnh nhạt nói: “A Man, không được vô lễ với công chúa. Chỉ là ta cùng với công chúa ở trong sơn động này chờ mấy canh giờ mà thôi, còn có thể làm gì chứ. Thời gian không còn sớm, công chúa nên sớm quay về đi.”

Ta làm ra vẻ dịu dàng, khẽ cười đáp một tiếng. Trong thấy sắc mặt trắng bệch đến nỗi không thể trắng được nữa của A Man, ta biết hắn đã hiểu nhầm. Nhưng sự hiểu nhầm này đã vượt qua dự tính của ta.

Lúc ta triệu xe ngựa đến thì Như Ý bỗng nhiên cười ngọt ngào với ta: “Công chúa mỹ nhân, tỷ đã nói sẽ cho Như Ý cỗ linh chi trăm năm, không được quên đâu đấy.”

Ta xoa đầu nàng, khẽ cười nói: “Ta nhớ kỹ rồi, nhất định sẽ không quên.”

Sau khi trở lại tiểu xá Tùng Đào, ta còn chưa kịp nghỉ ngơi thì đã trông thấy Liễu Dự. Hai ngày không gặp, thần sắc của Liễu Dự có vẻ khá hơn nhiều, hắn ôm Tiểu Sư Tử gọi ta một tiếng “Công chúa.”

Ta nhìn Tiểu Sư Tử, rồi lại nhìn Liễu Dự, hỏi: “Ừm? Đã tìm được “Lan Liên Kinh” rồi sao?”

Liễu Dự vừa vuốt ve Tiểu Sư Tử vừa nói: “Tìm được rồi.”

“Ồ? Thế bên trong có ghi chép gì không?”

Tay Liễu Dự dừng lại, vẻ mặt hắn ngưng trọng lại, khẽ gật đầu một cái. Chỉ nghe hắn gằn từng tiếng nói: “Công chúa, Ôn tiên sinh không phải người.”

26. Chương 26

Editor: Qín Zồ

Cái... cái gì?

Trong nháy mắt nghe những lời Liễu Dự nói ta vô cùng căng thẳng. Ôn Diễm có da có thịt, hơi thở cũng ấm áp, làm sao lại không phải người? Ta khấp hờ đôi mắt, bình tĩnh nói: “Nói ta nghe xem nào?”

“Công chúa chớ hiểu lầm ý của ta, Ôn tiên sinh đích thị không thể xưng là người.” Liễu Dự nói: “Theo như trong “Lan Liên Kinh” ghi chép lại, có thể biết được thiên mệnh chính là thiên nhân. Thiên nhân có dáng vẻ khác thường, sinh ra có chân tật, không thể ăn đồ mặn, sở trường vẽ vời, có thể dùng việc vẽ tranh để nói ra thiên mệnh. Mà thế gian này chỉ mới có một người.”

Dừng lại một chút, Liễu Dự nhìn ta, nói từng câu từng chữ: “Sở dĩ gọi là thiên nhân, chính là bởi vì thiên nhân sống thọ cùng trời.”

Sống thọ... cùng trời...

Trong lòng ta khẽ run lên, chỉ cảm thấy cả cơ thể dần lạnh toát. Liễu Dự buông tiếng thở dài: “Công chúa nên sớm đi nghỉ đã.” Dứt lời, hắn ôm Tiểu Sư Tử rời đi.

Ta một mình ngồi trên giường, trong đầu đều là bốn chữ sống thọ cùng trời. Đột nhiên ta nhớ đến lúc ta hỏi tuổi Ôn Diễm thì hắn do dự một lát mới cho ta hay. Nơi đáy lòng ta có tiếng nói, Ôn Diễm người này nhất định không đơn giản. Nhưng ta chưa bao giờ nghĩ rằng, Ôn Diễm lại là sống thọ cùng trời.

Ta lấy miếng ngọc oa oa Ôn Diễm tặng ta trong vạt áo ra, tuy hôm nay liên tục lâm vào nguy hiểm, nhưng ta chưa bao giờ có ý định bỏ nó đi, luôn luôn giữ chặt trong ngực. Ngón tay ta lần sờ lên gương mặt của đứa bé, một cảm giác lạnh lẽo truyền đến nơi đầu ngón tay.

Ta rung mình một cái, chợt cảm thấy Ôn Diễm cách ta quá xa.

Đến nửa đêm, rõ ràng ta nên say sưa trong giấc mộng, nhưng trái lại ta không ngủ được, trong đầu toàn là tin động trời của Liễu Dự tối nay. Ta ở trên giường lăn qua lộn lại, miếng ngọc oa oa bên gối vẫn nở nụ cười thờ ơ như trước, ta đưa tay sờ mặt nó, hơi lạnh ở đầu ngón tay khiến ta không kim được mà run rẩy.

Cuối cùng ta không biết mình đã ngủ thiếp như thế nào, chỉ biết suốt đêm ta toàn gặp ác mộng.

Hôm sau tỉnh lại, ta sai người đi báo với Ôn Diễm hôm nay ta không khỏe, nên không thể đến học vẽ. Sau khi dùng xong bữa sáng, ta để Vân Vũ chuẩn bị xe ngựa, ta muốn tiến cung một chuyến.

Lúc trước Thừa Văn nói chắc như đinh đóng cột rằng thế gian này ta muốn ai làm phò mã cũng được, ngoại trừ Ôn Diễm. Nhất định Thừa Văn sẽ không vô duyên vô cớ nói như vậy, có lẽ đệ ấy đã sớm biết Ôn Diễm là thiên nhân.

Bởi vì Ôn Diễm xem một quẻ mệnh cho Thừa Văn mà đệ ấy bỏ nhiệm hấn làm quốc sư, lúc đó ta chỉ thấy là Ôn Diễm mê hoặc Thừa Văn, nhưng hôm nay nhìn như thế nào cũng thấy chức vị quốc sư này là oan ức cho Ôn Diễm rồi. Ôn Diễm gặp Thừa Văn, rồi lại làm quốc sư, chuyện này nhất định không phải ngẫu nhiên. Giữa Thừa Văn với Ôn Diễm còn có bí mật nào đó, ta muốn hỏi cho ra lẽ.

Lúc ta tiến cung vừa đúng lúc hạ triều, một đám triều thần nối đuôi nhau đi ra từ trong điện Thừa Càn. Mấy ngày nay ta đều ở trong Tùng Đào tiểu xá, nên hơi bị núi rừng ám ảnh. Mỗi ngày ngoại trừ Ôn Diễm thì vẫn là Ôn Diễm, đối với những chuyện những người trong kinh thành đều có chút mơ hồ, bây giờ nhìn thấy những gương mặt quen thuộc trước mắt, trong lòng phảng phất cảm giác như đã cách mấy đời.

Đám triều thần thấy ta, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, bọn họ ồn ào hành lễ với ta, ta mỉm cười bảo bọn họ miễn lễ. Rồi chuyện tiếp theo thật khiến ta ngạc nhiên, vốn đại thần trong triều đều e ngại ta đến cùng cực, thấy ta bây giờ chưa có phò mã thì ai ai cũng chuồn rất nhanh, sợ một khi ta đã mở miệng vàng, thì sẽ trở thành miếng thịt béo bở trên thớt mặc cho ta hành hạ.

Nhưng có lẽ vì nguyên nhân đã lâu không gặp, không ít đại thần đều đến hàn huyên với ta, trên mặt những vị đại thần trước kia tiến cử phò mã với ta đều lộ rõ ý cười gió xuân, đến nói với ta cảnh sắc trong núi mỹ diệu đến tuyệt vời.

Ta nghe liền hiểu ý bọn hấn, thấy mặt mỗi người họ ai cũng hàm chứa ý xuân, có lẽ biết ta gần đây thường lui tới với Ôn Diễm, kết quả cho rằng ta với Ôn Diễm đã thành chuyện tốt, mà công tử nhà bọn họ cuối cùng cũng thoát khỏi miệng cọp.

Ta cười híp mắt nói: “Đúng thế, cảnh sắc trên núi rất đẹp, đẹp đến mức làm bốn công chúa lưu luyến.”

Chúng đại thần nhất nhất phụ họa, các từ ngữ ngợi ca cứ quanh quẩn bên tai, ta nhìn dáng vẻ của bọn họ, trong lòng chỉ cảm thấy buồn cười, cũng không thêm tính toán với bọn họ, chuẩn bị vân đạm phong khinh rồi đi.

Nhưng mà, ta vừa liếc mắt đã nhìn thấy Yến Thanh, tướng mạo Yến Thanh tuấn lãng, đặt trong đám quần thần thì chẳng khác gì hạc giữa bầy gà, ta rất dễ dàng nhìn thấy hấn, huống gì lúc ta với đám triều thần nói chuyện thì ánh mắt của hấn luôn hữu ý hay vô ý quét về phía ta, nhưng rồi lại nhanh chóng cúi đầu xuống, không giống như cái nhìn chòng chọc muốn giết người trước kia.

Nhưng mà hấn thế nào thì sao chứ, bây giờ đã không còn liên hệ với ta.

Dưới tiếng cung tiến của đám triều thần, ta bước từng bước đi về phía ngự thư phòng, dựa theo thói quen của Thừa Văn, sau khi hạ triều hấn sẽ đến ngự thư phòng phê duyệt tấu chương. Ta mới đi có mấy bước, phía sau đã truyền đến âm thanh quen thuộc.

“Xin công chúa dừng bước.”

Ta hơi sững sờ, xoay người nhìn lại, là Yến Thanh. Hắn vẫn mặc triều phục thị lang, khuôn mặt vẫn như cũ, nhưng so với trước kia thì gầy hơn không ít.

Hắn bước lên vài bước, cúi thấp đầu nói: “Vi thần có mấy lời muốn nói cùng công chúa.”

Nếu là trước kia ta nhất định sẽ không chừa mặt mũi cho Yến Thanh, nhưng qua lại với Ôn Diễm đã lâu, lúc này ta nhìn Yến Thanh, trong lòng tương đối bình tĩnh, ta lạnh giọng nói: “Yến Thanh, cho tới bây giờ giữa chúng ta chẳng còn gì để nói.”

Vân Vũ ở sau người ta nhỏ giọng nói một câu: “Đúng thế!”

Ta liếc nàng một cái, để Vân Vũ cùng đám cung nữ lui ra. Sau khi Yến Thanh hòa ly với ta, mấy hành động quái dị của hắn thật khiến ta nghĩ hoài mà không ra, mặc kệ hắn xuất phát từ mục đích gì, ta nghĩ ta cũng nên ôn hòa nho nhã nói chuyện với hắn, không thể giống như lần trước tức giận mà động thủ.

“Nói đi, có lời gì thì nói nhanh đi.”

Yến Thanh nhìn ta với ánh mắt phức tạp, hồi lâu sau, hắn mới mở miệng, thốt ra ba chữ: “Rất xin lỗi.”

Ta sững sờ, ngàn vạn lần cũng không ngờ Yến Thanh sẽ nói ba chữ này với ta.

Hắn cúi đầu nói: “Mấy năm qua, nàng đối xử với ta rất tốt, nhưng cuối cùng cũng là ta khiến nàng đau lòng, lại còn làm tổn thương đến con của chúng ta, là ta không tốt, ta nợ nàng một lời xin lỗi.”

Ta vốn tưởng mình còn thật sự có thể ôn hòa nhã nhặn, nhưng khi Yến Thanh nhắc đến đứa bé, trong đầu ta lập tức hiện lên gương mặt xanh tím không cảm xúc của đứa bé, trong lòng mơ hồ nhói đau. Ta nghĩ mình không nên nói gì nữa với Yến Thanh, bằng không ta sợ mình sẽ nổi giận mà trút lên đầu hắn.

Ta sầm mặt nói, “Lời người nói, ta nghe xong rồi, người đi đi, sau này ít xuất hiện trước mặt ta thôi, ta không muốn nhìn thấy người.”

Yến Thanh biến sắc, đột nhiên hắn nói: “Công chúa thật sự muốn chọn Ôn quốc sư làm phò mã? Ôn Diễm làm thế nào mà có được chức vị quốc sư, mọi người đều biết. Công chúa chớ để sắc đẹp che mắt.”

Ta giận dữ, lạnh lùng nói: “Ôn Diễm như thế nào không tới phiên người mở miệng. Bây giờ người chỉ là một thị lang, cấp bậc của quốc sư cao hơn người mấy phần, người nên tự biết rõ. Không phân biệt được đúng sai như thế, xem ra bộ hạ nên sớm hạ chức quan của người.” Cuối cùng ta nói: “Niệm tình người mới vi phạm lần đầu, lúc này ta bỏ qua cho người, nếu còn có lần sau, ta chắc chắn sẽ bắt bả với bộ hạ.”

Nói xong, ta hất tay bỏ đi.

Lúc này trong người ta không tốt tí nào, vừa rồi đúng là ta tức Yến Thanh nói này nợ Ôn Diễm, nhưng càng nhiều hơn là tức chính mình. Lúc trước ta cũng như Yến Thanh nghĩ Ôn Diễm như thế, cho đến khi qua lại với Ôn Diễm, mới biết rõ Ôn Diễm thế nào, mới biết trước đó mình đã thái quá nhường nào.

Vân Vũ lo lắng đưa mắt nhìn ta, “Công chúa, người có thể không quên trước kia tiền phò mã đối xử thế nào với người chứ? Đừng vì mấy lời ngon ngọt mà thay đổi thái độ, phụ... khụ, Liễu công tử còn đang ở ngoài cung đợi người.”

Ta đưa mắt nhìn Vân Vũ, thản nhiên nói: “Tự ta có chừng mực.”

Vân Vũ lại nói: “Ôi, công chúa, mới vừa nãy Như Vũ cô nương còn nói với em, tiền phò mã đã đem con hồ ly tinh Đỗ Tịch Tịch vào phủ rồi! Con hồ ly đó đã đắc ý mấy ngày nay, ngày nào cũng ở trong phủ tiền phò mã tác oai tác quái.”

Nghe chuyện đó, ta đến một cảm giác khổ sở cũng không có, ta cảm thấy Yến Thanh nên sớm thu nạp Đỗ Tịch Tịch, để tránh làm bẩn mắt ta. Bây giờ Yến Thanh làm như thế, ta thật sự vui mừng.

Trước khi vào ngự thư phòng, ta thu lại cảm xúc trên mặt, đổi thành gương mặt tươi cười. Lúc ta tiến vào thì quần nhiên Thừa Văn đang phê duyệt tấu chương, hắn ngồi ngay ngắn ở trên ghế, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Bỗng ta nhớ đến bức họa ngày trước của Ôn Diễn, a đệ hoàng đế đại vinh của ta mũ phượng khăn quàng vai, ánh mắt hàm chứa vẻ dịu dàng ngồi trên giường. Lúc ấy ta chỉ cảm thấy kinh ngạc, sau đó suy nghĩ lại, đại khái cũng hiểu ra chút.

Có lẽ Thừa Văn đã gặp được cô nương đệ ấy thích, khéo sao đệ tức1 của ta cũng dí dỏm hoạt bát, nên cùng Thừa Văn chơi trò phụ thê. Bất kể thế nào, nếu Thừa Văn có thể hoàn toàn buông Quán Quán, toàn tâm toàn ý yêu một cô nương, dù bọn họ có làm những gì, ta cũng thấy vui mừng.

(1 Đệ tức là vợ của em trai)

Thừa Văn đặt tấu chương xuống, ta bước lên mấy bước, hai mắt khẽ cười gọi một tiếng “A đệ”.

Ta rất ít khi gọi Thừa Văn là a đệ, luôn gọi thẳng tên. Chỉ có những lúc đòi hỏi ở hắn thì ta mới gọi như thế.

Nhưng rõ ràng là a đệ ta tương đối hiểu rõ a tỷ mình, hắn cũng khẽ cười nhìn ta, “A tỷ ở ngoại ô chơi lâu như thế, là đã nhìn trúng vị tuấn lang quân nào sao?”

Khóe miệng ta khẽ run, “Không có, thật sự không có.”

Thừa Văn lại cười, “Ngoại trừ Cảnh Nhuận, a tỷ thích ai thì ta cũng có thể làm tỷ hài lòng.”

Ta cắn môi, “Cũng bởi vì Ôn Diễn là thiên nhân?”

Thừa Văn nhìn ta, buông tiếng thở dài, “Ta biết mình không thể gạt được a tỷ. Cảnh Nhuận chính xác là thiên nhân, nếu a tỷ ở cùng với hắn thì sẽ rất khổ. Thiên nhân không giống với người thường, a tỷ cũng biết thiên nhân sống thọ cùng trời. Khoan nói đến việc Cảnh Nhuận có đồng ý sống chung với tỷ hay không, liệu a tỷ có đồng ý thấy cảnh tỷ tóc bạc trắng xóa tay không nhắc lên nổi còn Cảnh Nhuận vẫn là dáng vẻ hai mươi bảy tuổi? A tỷ có thể đồng ý su khi tỷ chết để lại một mình Cảnh Nhuận cùng với bia mộ của tỷ cho đến tận thiên hoang?”

Không thể không nói, quả nhiên Thừa Văn là người hiểu rõ ta nhất thế gian này, đệ ấy suy xét toàn bộ những bản khoản của ta.

Ta buông tiếng thở dài: “Không muốn.”

Dừng lại, ta nói tiếp: “Thừa Văn, đệ là a đệ của ta, ta sẵn lòng đem tâm sự của mình nói cho đệ hay. Những lời lần trước đệ nói, ta đều ghi rõ trong lòng, nhưng khi gặp Ôn Diễn, ta lại không kiềm chế nổi mà đi thích hắn. Nhưng đệ yên tâm, thích cũng chỉ là thích, ta sẽ không vô cớ muốn hắn làm phò mã đâu. Thừa Văn đệ cũng biết, rất nhiều đồ vật đều không phải có được trong tay mới gọi là thích, ta chỉ nhìn hắn thôi cũng cảm thấy hài lòng rồi.”

Thừa Văn nói: “A tỷ đã nghĩ thoáng thì thật là chuyện tốt.”

27. Chương 27

Editor: Qin Zồ

Ta rời khỏi chỗ của Thừa Văn thì cũng đã đến ban trưa, nỗ lực cả một buổi sáng, cuối cùng ta cũng moi ra được một câu từ miệng a đệ mình: A tỷ chó nghĩ ngợi nhiều, Cảnh Nhuận sẽ không hại tỷ đâu.

Ta qua lại với Ôn Diễn đã lâu như vậy, ta cũng biết hắn sẽ không hại ta. Nhưng những điều ta nghi ngờ vẫn còn rất nhiều, ta rất muốn biết đáp án ngay lập tức. Chỉ tiếc Ôn Diễn không nói cho ta, ta chỉ có thể điều tra với Liễu Dự.

Sau khi ra khỏi cửa cung, thứ ta nhìn thấy đầu tiên chính là Liễu Dự đứng ở bên xe ngựa chờ ta. Kỳ thật có đôi khi ta cảm thấy Liễu Dự đứng là một kẻ cố chấp, bất kể ta nói nhiều hay ít, hắn vẫn vẫn khẳng khẳng đứng bên xe ngựa, mặc cho dầm mưa dãi nắng.

Ta im lặng than thở trong lòng, chờ sau khi mọi chuyện đều lộ chân tướng, ta có thể tiến cử Liễu Dự với Thừa Văn, với tài năng cùng nhân đức của Liễu Dự, ta nghĩ nhất định hẳn có thể làm một vị quan tốt.

Liễu Dự cũng là người tốt, ta cảm thấy hẳn nên xứng với một gia thế trong sạch, xứng với một cô nương chưa có chồng cũng chưa từng sinh con và lại còn toàn tâm toàn ý thương yêu hẳn, một công chúa tùy hứng được nuông chiều như ta, ở cùng với Liễu Dự, cũng chỉ là một bước sai lầm.

Bây giờ đang đầu hạ, buổi trưa nắng gắt vô cùng, ta nhìn đôi môi đã trắng bệch của Liễu Dự, nghĩ thầm lần sau bất kể thế nào cũng không thể để Liễu Dự đến đây. Liễu Dự cười cười với ta, “Công chúa, nàng có hỏi được gì không?”

Ta lắc đầu.

Liễu Dự nói: “Công chúa không cần gấp, một ngày nào đó mọi chuyện sẽ phơi bày.”

Ta nhìn đôi môi càng lúc càng tái nhợt của hẳn, cảm thấy dường như ngay sau đó hẳn sẽ lập tức ngã xuống đất, vậy là bèn nói: “Lên xe rồi nói sau.”

Liễu Dự cong môi, đáp theo một tiếng “Được”.

Xe ngựa của phủ công chúa cực kỳ rộng lớn dễ chịu, ngồi ở trong không cảm thấy xóc nảy, nhưng nhìn dáng vẻ của Liễu Dự, ta cảm giác như đang ngồi trên chuyến xe tốc hành trên mặt đường gồ ghề vậy.

Vân Vũ lo lắng nói: “Liễu công tử, huynh không sao chứ? Nhìn huynh... sắc mặt rất kém.”

Liễu Dự nhẹ giọng nói: “Ta không sao.”

Ta nhìn Liễu Dự, nghĩ thầm vẫn là nên về phủ công chúa để thái y xem qua một lát, thuận tiện hỏi xem Ngô Tung đã điều tra đến đâu rồi. Nghĩ đến đó, ta liền sai phu xe quay về phủ công chúa.

Đến phủ công chúa, ta lập tức sai Vân Vũ đưa Liễu Dự đến chỗ Triệu thái y, Liễu Dự có vẻ không đồng ý, hẳn nói mình không bị sao cả. Ta cười tí mắt, “Người thật sự không đi?”

Liễu Dự ngơ ngẩn nhìn ta, thanh âm như bay bổng trên tầng mây nói với ta: “Công chúa... là đang lo lắng cho ta sao?”

Xem như ta sợ người rồi... Ta bất đắc dĩ nói: “Đúng thế!”

Lập tức trong mắt Liễu Dự tràn ngập vẻ mừng rỡ, bộ dáng tái nhợt kia trong nháy mắt liền biến mất. Vân Vũ cười hì hì nói: “Công chúa quả đúng là thuốc hay của Liễu công tử.”

Ta nói: “Đưa Liễu Dự đến chỗ Triệu thái y.”

Lúc này Liễu Dự cũng không còn phản đối, cười ngây ngốc đi theo sau Vân Vũ. Ta thở dài, rồi sai người gọi Ngô Tung đến đây. Ngô Tung vừa trông thấy ta đã lập tức quỳ phịch xuống đất nói: “Lão nô có thẹn với sự mong đợi của công chúa, chuyện của Phạm Văn vẫn chưa có tin tức gì.”

“Đứng lên đi, tiếp tục điều tra.”

Ta nhớ lại hôm qua gặp đám phi trùng kia, theo như ta đoán, một khi đụng phải đám phi trùng có cánh đó hẳn là nên chết, không thể nghi ngờ gì nữa. Đám hại ta giữa đám đông, thế gian này tìm không ra mấy người, mà có thể không chế phi trùng kia, có lẽ cũng không phải có một.

Nhưng mà... vì sao phải hại ta? Rốt cuộc là ta đã làm chuyện đắc tội với ai?

Ta tỉ mỉ nhớ kĩ lại, toàn bộ việc kì quái đều nảy sinh sau khi Ôn Diễn đưa ta viên hạt giống kia. Mà về mặt hôm qua của Ôn Diễn, ta tin Ôn Diễn cũng không biết chuyện đó, như vậy ngoài Ôn Diễn ra, trong vòng hai tháng trở lại đây, chuyện duy nhất ta làm có vẻ thái quá chính là đã thu nhận một Liễu Dự không nhớ rõ chuyện gì.

Lần trước tên Phạm Văn giả muốn đầu độc chết Liễu Dự, kết quả không thành.

Bỗng nhiên trong đầu ta lóe lên một tia sáng, chẳng lẽ chuyện ngày hôm qua là do Phạm Văn giả làm? Nếu như không có ta, Liễu Dự đã sớm chết trong tay tên Phạm Văn giả kia rồi, cho nên gã Phạm Văn giả mới quyết định loại bỏ ta trước.

Từ trước đến nay ta đều tin nhiệm năng lực làm việc của Ngô Tung, ngoại trừ chuyện Ôn Diễm là thiên nhân, thế gian này không có gì mà Ngô Tung không tra ra được, mà tên Phạm Văn giả kia, đã lâu như vậy rồi mà Ngô Tung vẫn không điều tra ra, chỉ có thể nói... hẳn cũng không phải là người, hoặc là một người khác thường.

Và còn có khi... có quan hệ với Ôn Diễm.

Lúc này mạch suy nghĩ của ta đều được thông thuận, chỉ cảm thấy xảy ra việc lạ này dường như cũng có thể liên hệ đến. Ta đang định nghĩ nữa thì Liễu Dự và Vân Vũ đã xuất hiện, làm rối loạn suy nghĩ của ta.

Vân Vũ như chú chim sẻ nói không ngừng bên ta, “Công chúa công chúa, Triệu thái y nói Liễu công tử chỉ là bị cảm nắng nhẹ, nghỉ ngơi điều dưỡng tốt là sẽ ổn.” Dừng lại, Vân Vũ chớp mắt mấy cái, rồi nói với Liễu Dự: “Hầy, Liễu công tử, ta nói nha, lần sau huynh đợi công chúa ở dưới bóng cây cũng được rồi, bên cạnh cửa cung không phải có mấy cây đại thụ sao? Huynh cứ chọn một cây lớn nhất, cứ như thế, huynh vừa có thể nhìn thấy công chúa mà cũng không bị cảm nắng nữa, vẹn toàn đôi bên, thật là tốt.”

Lúc này thần sắc Liễu Dự vẫn vui mừng, có thể nhìn ra hẳn vô cùng cao hứng, hẳn nói với ta: “Công chúa, lần sau ta sẽ không để nàng lo lắng cho ta nữa, ta sẽ ngoan ngoãn chờ nàng dưới tàng cây.”

Khóe miệng ta khẽ giật, nói: “Sai người chuẩn bị xe đến Tùng Đào tiểu xá đi.”

Vân Vũ đột nhiên hỏi: “Công chúa định ở Tùng Đào tiểu xá đến khi nào? Lúc trước công chúa chỉ nói ở mấy ngày, nhưng đến bây giờ đã hơn một tháng rồi.”

Ta sững sốt, nói thật ta chưa nghĩ đến vấn đề này, ta ở trong Tùng Đào tiểu xá thật sự rất thoải mái, ban ngày có thể đến chỗ Ôn Diễm học vẽ tranh, hẳn sẽ pha trà cho ta uống, sẽ nấu đồ ăn ta thích, còn có thể dụi dằm nói chuyện cùng ta, buổi tối lúc quay về Tùng Đào tiểu xá luôn chờ mong ngày hôm sau có thể gặp lại Ôn Diễm. Bất tri bất giác, mọi thứ đã trôi qua lâu vậy rồi.

Ta nhớ lại lúc trước Ôn Diễm có nói sẽ phải rời khỏi đó mấy tháng, trong lòng khó tránh khỏi chút thương cảm không muốn.

Ta nói: “Ồ đến khi nào ta không muốn ở nữa thì thôi.”

Lúc này Liễu Dự nhỏ giọng nói: “Chính là công chúa không bỏ được Ôn tiên sinh?”

Ta khẽ mím môi, không trả lời Liễu Dự.

Thần sắc Liễu Dự không hề ảm đạm, mà ngược lại hẳn cười đáng sáng lạn, “Công chúa, ta sẽ luôn ở bên nàng, công chúa đi đâu ta đi theo đó, đến chỗ Ôn tiên sinh thì ta cũng đi theo.”

Chuyển biến của Liễu Dự khiến ta có chút khó hiểu, nhưng rất nhanh ta liền biết nguyên nhân.

Hắn ngồi trong xe ngựa nhẹ nhàng nói với ta: “Ta biết bây giờ công chúa thích Ôn tiên sinh, nhưng mà không sao, ta biết công chúa với Ôn tiên sinh là chuyện không thể, tuy công chúa có thân phận tôn quý, nhưng trước sau vẫn là người phàm, Ôn tiên sinh lại không giống công chúa, cũng như gà xúng gà, vịt xúng vịt, ngưi xúng ngưi, chứ chưa bao giờ thấy gà xúng ngưi bao giờ. Ta sẽ luôn ở phía sau nàng chờ nàng, chờ đến lúc công chúa mệt mỏi, xoay đầu lại, người đầu tiên nhìn thấy là ta.”

Ta đành chịu thôi, Liễu Dự sao phải khổ vậy chứ.

Bây giờ ta đã không còn phản cảm với Liễu Dự như trước, chỉ cảm thấy tình cảm của ta với Liễu Dự cũng như nhau, hẳn thích ta, ta thích Ôn Diễm, ta với Ôn Diễm không có khả năng, thế thì ta và Liễu Dự cũng không thể.

Chúng ta đều thích một người không có khả năng.

Ta nhất thời có cảm giác cùng lưu lạc nơi chân trời.

Ta vỗ vai hắn nói: “Liễu Dự, người quay đầu lại nhìn đi.”

Liễu Dự quay đầu lại, đối diện chính là Vân Vũ đang ngủ gà ngủ gật, ta nói: “Ta thấy Vân Vũ cũng có vẻ thích người, người xem người vừa quay đầu lại có thể nhìn thấy Vân Vũ. Vân Vũ là một cô nương tốt, nàng...”

Liễu Dự lần đầu tiên cắt ngang lời ta, hần mím môi nói: “Coi như công chúa không thích ta, cũng đừng có làm tổn thương ta như thế. Công chúa chắc hẳn cũng biết cảm nhận của ta, lần trước Ôn tiên sinh đem nàng giao cho ta thì công chúa cảm thấy thế nào, công chúa nhất định còn nhớ rõ.”

Ta sửng sốt, từ khi nào Liễu Dự trở nên nhanh mồm nhanh miệng như vậy?

Hắn cụp mắt xuống, nói: “Chỉ cần công chúa đừng đem ta giao cho người khác, công chúa muốn ta làm gì cũng được, cho dù công chúa bảo ta đi tìm cái chết, ta cũng chết một cách cam tâm tình nguyện.”

Bỗng nhiên ta cảm thấy trên vai mình đè lên bao nhiêu gánh nặng, nặng đến nỗi khiến ta không thở được.

Ta nghĩ Liễu Dự thật sự là thích ta, nếu Ôn Diễm bảo ta đi chết, ta nhất định sẽ không làm được.

Ta không lên tiếng nhìn ra ngoài cửa sổ, không đáp lời Liễu Dự. Lúc này vẫn ở trong kinh thành, người người qua lại trên ngã tư, chung quanh đều rất quen thuộc với ta. Đương lúc ta nhìn một cách nhàm chán thì hốt nhiên kim tinh của ta đột nhiên phát hiện một thân ảnh quen thuộc.

Lần trước tên Phạm Văn giả đã lưu lại cho ta ấn tượng sâu nhất không phải là vết thương chồng chất trên mặt, cũng không phải thị giác đã mất của hắn, mà chính là bóng lưng cực kỳ giống Ôn Diễm kia. Ta lập tức hét lên, “Dừng xe.”

Ta vội vàng xuống xe, Liễu Dự theo sau ta hỏi với: “Công chúa muốn đi đâu?”

Ta chỉ lo chú ý đến Phạm Văn giả, nhất thời không rảnh mà đáp lời hắn, ta mím chặt môi đuổi theo, Liễu Dự cũng chạy bên người. Hai người chúng ta rất nhanh đã biến mất giữa biển người.

28. Chương 28

Editor: Qin Zò

Tên Phạm Văn giả đi cũng không nhanh lắm, ta với Liễu Dự rất dễ dàng bắt kịp cười bộ của hắn ta, im lặng không một tiếng động đi theo sau hắn. Liễu Dự nhỏ giọng nói: “Đó chính là người lần trước muốn đầu độc ta?”

Liễu Dự quả nhiên thông minh, chuyện lần trước của tên Phạm Văn giả ta không cần nhắc nhiều, cũng chưa nói gì, vậy mà hắn cũng đoán ra. Ta liền “ừm” một tiếng.

Đột nhiên, Phạm Văn giả rẽ vào một hẻm nhỏ, ta vừa định đi theo thì bỗng dừng mí mắt nháy liên hồi. Ta nghĩ với năng lực của Ngô Tung, tìm một người ở trong kinh thành không khó, nhưng đã lâu như thế mà tìm vẫn chẳng ra. Còn ta chỉ mới nhìn tùy ý vậy mà đã bắt gặp được người, cái này nhìn như trùng hợp, nhưng lại càng giống cạm bẫy hơn.

Ta nhanh chóng bình tĩnh lại.

Liễu Dự hỏi: “Công chúa sao thế?”

Ta trầm ngâm nói: “Hình như đây là trò lừa đảo.”

Ta còn chưa nói xong, chợt một âm thanh trong trẻo truyền đến: “Ồi chao ôi chao ôi chao, đây không phải là công chúa mỹ nhân sao?”

Ta nghe ra âm thanh của Như Ý, quay đầu lại nhìn, hai tay Như Ý đều cầm râu kẹo hồ lô, nhảy nhót đến trước mặt ta, “Công chúa mỹ nhân công chúa mỹ nhân, không phải tỷ không được khỏe sao? Sao lại xuất hiện ở đây?”

Theo bản năng ta đưa mắt nhìn ra sau Như Ý, Như Ý cười híp mắt nói: “Công chúa mỹ nhân không cần nhìn đâu, sự phụ ta chưa đến. Hôm nay ta tới tìm công chúa mỹ nhân. Hôm qua công chúa mỹ nhân đồng ý cho ta cây linh chi trăm năm, sáng nay Như Ý đuổi cổ chờ mà không chờ được công chúa, sự phụ nói công chúa mỹ nhân không được khỏe, cho nên Như Ý đến đây bắt mạch cho công chúa mỹ nhân.”

Cơ thể không khỏe chỉ là lấy cớ nói đại thôi, ta khê cười: “Sáng nay thái y đã khám bệnh cho ta rồi, không có gì đáng lo ngại. Cây linh chi trăm năm của Như Ý, đợi ta sai người đưa đến uội.”

Như Ý nháy mắt mấy cái, “Không cần phải phiền phức như vậy đâu. Ta đến phủ đệ của công chúa lấy là được rồi, hơn nữa Như Ý sớm nghe nói phủ đệ công chúa mỹ nhân cực kỳ xa hoa, nếu có thể đến nhìn một cái, cuộc đời này sống cũng đủ rồi.”

Tâm tư ta khê đổi, quát một tiếng: “Huyền Thanh, Huyền Tử, Huyền Hạt, Huyền Lam.”

Vừa dứt lời, bốn đạo thân ảnh từ tứ phía đồng thời xuất hiện.

Bốn người Huyền Thanh, Huyền Tử, Huyền Hạt, Huyền Lam đều là ám vệ bên người ta, thân thủ của bọn hần vô cùng tốt, chính là chọn lựa kỹ càng từ trong doanh ám vệ của hoàng gia, ta cũng khá là tin nhiệm bọn hần.

Ta nói: “Đi vào lục soát, bắt được người rồi giải đến phủ công chúa.”

Bốn người “vâng” một tiếng, rất nhanh đã biến mất khỏi tầm mắt ta. Lúc này chỉ nghe thấy Như Ý cười hi hi: “Phò mã, Như Ý mời huynh ăn kẹo hồ lô.”

Da mặt ta run lên, “Như Ý, ai nói uội biết hần là phò mã?”

Như Ý khê chớp mắt, “Không có ai cả, Như Ý tự đoán đó. Công chúa mỹ nhân tỷ xem xem, y phục mà huynh ấy mặc không giống với y phục mà mấy thị vệ vừa nãy mặc, bộ dạng dễ nhìn như thế, hơn nữa cả gương mặt huynh ấy đều viết rõ ta thích công chúa mỹ nhân. Cho nên Như Ý liền đoán huynh ấy là phò mã thôi.”

Da mặt ta run lên, ta nghiêm túc nói: “Không phải.”

“Hả? Đây vị ca ca không phải là phò mã, huynh tên gì thế?”

Liễu Dự nhẹ nhàng đáp: “Liễu Dự.”

“Ôi chào ôi chào ôi chào, công chúa mỹ nhân tỷ xem xem, tỷ vừa mới nói như thế, Liễu ca ca đau lòng biết bao.” Như Ý đem một xâu kẹo hồ lô nhét vào trong tay Liễu Dự, “Liễu ca ca đừng đau lòng nha, Như Ý mời huynh ăn kẹo hồ lô.”

Liễu Dự ngẩn ngơ nhìn Như Ý.

Lúc này ta mới phát hiện ra sắc mặt của Liễu Dự có hơi trắng, ta nhớ Triệu thái y có nói Liễu Dự bị cảm nắng nhẹ, mà vừa nãy hần lại cùng ta chạy dưới cái nắng lâu như vậy, trong lòng ta nhảy dựng lên.

May mà Vân Vũ chạy đến đây kịp, ta vội vàng để Vân Vũ đỡ Liễu Dự lên xe ngựa, chỉ sợ trong chớp mắt Liễu Dự sẽ té xỉu. Ở trong xe ngựa, hai người Vân Vũ với Như Ý cứ như hận đã gặp nhau quá muộn vậy, nói rất hăng say, ta chỉ thấy bên tai có hơn hai con chim sẻ, lú lú nói không ngừng.

Ta không để tâm đến hai tiểu cô nương các nàng nói những gì, ngược lại để ý đến từ sau khi Liễu Dự lên xe, ánh mắt luôn nhìn chăm chăm vào Như Ý. Ta nghĩ chẳng lẽ sau khi Liễu Dự gặp Như Ý đã nhất kiến chung tình, đem tình ý từ trên người ta chuyển sang Như Ý?

Trong lòng ta vui vẻ hẳn lên, Liễu Dự với Như Ý nhìn cũng có vẻ xứng đôi.

Sau khi tới phủ công chúa, ta để Như Ý bắt mạch cho Liễu Dự, những gì Như Ý nói cũng không khác Triệu thái y nói là mấy, nàng để Liễu Dự ăn một viên đan dược, sắc mặt Liễu Dự lập tức tốt lên nhiều.

Nhưng hai mắt hần vẫn cứ dính trên người Như Ý, tình cảnh này cứ duy trì cho đến khi Như Ý rời khỏi phủ đệ. Đúng lúc này, bốn người Huyền Thanh cũng quay về, bọn hần nói: “Hồi bẩm công chúa, trong ngõ không hề có người mà công chúa muốn tìm.”

Trong đầu ta có chút thất vọng, ta khoát tay, để bốn người họ lui xuống.

Ta đi lại trên hành lang suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng buông tiếng thở dài, vừa định xoay người thì nhìn thấy Liễu Dự vội vàng đi về phía ta, ta lấy lại bình tĩnh, chỉ nghe thấy hần mở miệng nói: “Công chúa, ta nhớ ra rồi, trước kia ta đã gặp qua Như Ý.”

Ta cũng sờ, “Là chuyện khi nào?”

Liều Dự sờ mũi rồi lắc đầu.

Ta cũng không cố ép Liều Dự, kì thật chỉ những lời này cũng đủ rồi. Như Ý nói đây là lần đầu tiên nàng rời khỏi Đào Hoa Nguyên, mà Liều Dự trước kia lại gặp qua Như Ý, vậy đích thị là ở trong Đào Hoa Nguyên, mà Liều Dự là người Thanh Tây, chẳng có liên quan gì đến Vũ Lăng, và lại Như Ý còn nói mấy năm trước nàng từng cứu một người trọng thương, lúc này lại là Ôn Diễm muốn Như Ý ra khỏi Đào Hoa Nguyên...

Việc này rất dễ có thể liên hệ với nhau.

Bởi vì năm đó Liều Dự bị trọng thương nên không tham gia khóa cử, chỉ sợ là lỗi lầm của Ôn Diễm, người Ôn Diễm muốn quay lại bồi thường không phải ta, cũng không phải Yến Thanh, mà là Liều Dự.

Nói như vậy, sở dĩ Liều Dự xuất hiện trong phủ công chúa của ta, đích thị là có liên quan đến Ôn Diễm.

Liều Dự nói tiếp: “Đợi một thời gian, ta nhất định có thể nhớ ra toàn bộ.” Dừng lại, hần cẩn thận nói: “Chờ cho đến lúc ta nhớ ra chuyện tình, công chúa có thể thử thích ta hay không?”

Vấn đề như vậy, ta thật sự không muốn trả lời.

Ta vừa mở miệng, Liều Dự liền vội nói: “Công chúa không cần trả lời, cứ coi như ta chưa nói gì.”

Ta thầm nghĩ cái trò yêu đương này quả nhiên khiến người ta rầu rĩ.

Ta vốn định đến hỏi Ôn Diễm cho rõ ràng lập tức, nhưng bây giờ sắc trời đã tối, vậy nên để hôm sau đi. Kỳ thật trong lòng ta đã biết rõ, trời tối chỉ là cái cớ, Ôn Diễm vốn đã cách xa ta như thế, nếu đem toàn bộ sương mù đêm thung, chỉ sợ Ôn Diễm sẽ càng cách ta xa hơn.

Thật ra ta cũng không hiểu rõ, đến tột cùng là ta thích Ôn Diễm như thế nào, mới đầu chỉ cảm thấy người này cực kỳ thần bí, đằng sau ý cười dịu dàng kia cất chứa một bí mật thu hút ta, nhưng trong quá trình ta đào bới bí mật đó thì bất tri bất giác đã bị con người hần thu hút mất.

Hần đưa ta một hạt giống, có lẽ là cho ta một phò mã, cuối cùng ta lại thích người không nên thích rồi.

Ta quay về giường đưa mắt nhìn bức họa Ôn Diễm, ngón tay nhẹ nhàng lần sờ trên gương mặt hần, nhớ đến hôm đó ta ngồi ở trong lòng ngực hần, với tư thế cực kỳ thân mật đến không ngờ, mặc dù bị đám phi trùng đuổi theo có chút khó khăn, nhưng ta cảm thấy trái tim mình chưa bao giờ ấm áp như lúc đó.

Ta nghĩ, một lần thân mật kia với Ôn Diễm, có lẽ cũng là lần cuối cùng...

Ngày hôm sau ta ngủ đến giữa trưa mới tỉnh lại, sau khi dùng bữa sáng, ta biết mình không thể trốn tránh, nên vạch trần những chuyện cần phải vạch trần. Ta để Vân Vũ ở lại trong phủ công chúa, chỉ dẫn theo Liều Dự ra ngoài.

Ngay từ lúc Ôn Diễm đưa ta hạt giống kia, người có liên quan đến quay đi quay lại cũng chỉ có ta và Liều Dự, ta nói với hần: “Hôm nay những nghi ngờ bấy lâu của chúng ta sẽ được phơi bày.”

Liều Dự khó hiểu.

Ta bình thản nói: “Ôn Diễm sẽ nói cho chúng ta biết.”

Liều Dự cụp mắt xuống, khẽ “ồ” một tiếng.

Xe ngựa đi rất mau, chỉ sau nửa canh giờ, ta với Liều Dự đã xuất hiện trước rừng cây nhỏ kia. Lúc này A Man không có ở đây, cơ mà chẳng sao cả, ta đã nhớ được đường đi.

Sau khi hòa ly với Yến Thanh, ta đã học được một chuyện, chính là bất kể làm gì, ta đều phải giữ miếng ình, bằng cái này ta chắc chắn có thể toàn thân trở ra.

Ta nói với Liều Dự: “Người đi theo ta.”

Hần không hề do dự nào đi theo sau ta.

Ta biết trong rừng cây này nơi nơi đều là cơ quan, cho nên phải đi rất cẩn thận, Liều Dự cũng không dám mở miệng phá đám ta, ta dựa vào trí nhớ thuận lợi vượt qua khu rừng nguy hiểm.

Ta bước vào trong căn nhà gỗ, bên trong trống rỗng, đến một bóng người cũng không có.

Ta khẽ giật mình, tìm xung quanh một vòng, không thấy Ôn Diễm, không thấy A Man, không thấy Như Ý. Ta không khỏi chau mày, lần này Liễu Dự nói: “Có thể là mấy người Ôn tiên sinh đi ra ngoài chăng?”

Điều này cũng đúng, theo như tính khí không ngồi yên được của Như Ý, có lẽ đã ra ngoài chơi rồi. Ta bèn nói: “Chúng ta chờ thôi.”

Thế là chờ mất hai canh giờ, cho đến khi bầu trời tối đen, mấy người Ôn Diễm vẫn chưa trở về. Đột nhiên ta có chút kinh hãi, chẳng lẽ Ôn Diễm biết ta đến đây, cho nên đã rời khỏi kinh thành rồi sao?

Ta hoảng hốt, lập tức đứng bật dậy.

Liễu Dự hỏi: “Công chúa làm sao thế? Trông mặt nàng có vẻ không tốt.”

Ta bình tĩnh lại, Ôn Diễm nhất định sẽ không bỏ đi, hẳn còn nợ ta một lí do, mặc dù là phải đi, ít nhất cũng sẽ đánh tiếng với Thừa Văn, tuyệt không có chuyện tùy tiện rời đi như thế.

Ta nói: “Không có gì, chúng ta quay về đi, sớm mai lại đến đây, có lẽ Ôn tiên sinh bị chậm trễ chuyện gì đó.”

Liễu Dự đáp: “Được.”

Nhưng ta không ngờ là, sau khi ra khỏi khu rừng nhỏ đó, ta lại trông thấy phu xe nằm trong vũng máu, tử trạng dữ dội thảm thiết, ta vừa nhìn, lập tức không nhận được mà nôn khan.

29. Chương 29

Editor: Qín Zồ

Sau một lúc lâu, ta nôn đến mức toàn thân vô lực, yếu ớt dựa vào một thân cây. Ta rút khăn tay ra lau miệng, ánh mắt lại lần nữa rơi trên người gã phu xe nằm trong vũng máu.

Thủ pháp giết người cực kỳ tàn nhẫn, cơ thể của phu xe bị cắt thành ba đoạn, máu đỏ chảy ra từ hai mắt, giống như đã nhìn thấy điều kinh khủng nào đó.

Ta định bước lên nhìn kĩ thì Liễu Dự đã chắn trước người ta.

“Công chúa, đối phương xem ra là nhắm về phía nàng. Chúng ta vẫn nên sớm rời khỏi đây thôi.”

Thủ pháp giết người như thế không thường gặp lắm, ta dám khẳng định là đang hướng về phía ta và Liễu Dự, hơn nữa lại quang minh chính đại sát hại người của ta, nhất định có liên quan đến gã Phạm Văn giả.

Nếu lần này ta bắt được Phạm Văn, ta nhất định sẽ ngũ mã phân thân hắn ta!

Nhưng đúng như Liễu Dự nói, cái chết của phu xe là điều không ngờ, bây giờ vẫn nên rời đi càng sớm càng tốt, có thể tưởng tượng ra, tên sát thủ này quyết giết bằng được bọn ta, có lẽ bây giờ còn mai phục ở đâu đó, nếu tùy tiện đi ra ngoài, nguy hiểm cũng không biết mấy phần.

Ta bỗng nhớ đến đám phi trùng lần trước, trong rừng tuy có trận pháp cơ quan, nhưng chưa chắc đã đỡ được mấy phần, nếu chỉ lưu lại tiểu xá của Ôn Diễm, thế thì đích thị ngay cả con đường sống duy nhất cũng bị chặt đứt.

Ta gạt đầu với Liễu Dự, bây giờ cũng bất chấp việc xe ngựa nằm trên vũng máu, cứ thế mà nhảy lên.

Liễu Dự nhặt chiếc roi từ vũng máu dưới đất lên, “cha” một tiếng, xe ngựa nhanh chóng chạy về phía chân núi.

Không biết qua bao lâu, bỗng nhiên xe ngựa lắc lư liên tục, chỉ nghe Liễu Dự “xuy” một tiếng, xe ngựa dừng lại, ta đưa đầu ra nhìn, đằng trước xe ngựa có mười tên hắc y nhân đằng đằng sát khí, ánh mắt của chúng lạnh băng, giống như có trận gió rét buốt thảng chập thổi qua vậy.

Nếu như tìm một câu thích hợp để diễn tả, ta thật sự muốn cảm thán một câu: trời muốn diệt ta.

Hôm nay vô cùng vô cùng không may, ta vốn tưởng đợi ở chỗ Ôn Diển một lát thì sẽ không nguy hiểm lắm, nên cũng không đưa ám vệ theo. Không ngờ mới buông lỏng một lát, sát thủ đã tìm đến cửa rồi.

Tuy nói lúc này chạy trốn không giống với tác phong của ta, nhưng bây giờ hai chọi một, chưa nói đến Liễu Dự còn đang bệnh, một mình ta tự bảo vệ còn chẳng xong. Thế là, ta nắm chắc thời cơ, hét to lên: Chạy!

Liễu Dự rất biết phối hợp với ta, lập tức quay đầu bỏ chạy, xe ngựa xiên qua xẹo về chạy lên núi, mười tên hắc y nhân theo sát phía sau, nếu không phải không hợp, ta thật sự muốn nhìn lui xem, rốt cuộc là có bao nhiêu cảnh tượng buồn cười.

Chỉ tiếc không như ta muốn, tốc độ của mười hắc y nhân rõ ràng còn nhanh hơn cả xe ngựa, chỉ là trong giây lát ta đột nhiên nghiêng người, cùng lúc nghe thấy Liễu Dự hét lớn “Nương tử cẩn thận”, ngay sau đó có một mũi tên sáng loáng xuyên qua cửa sổ cấm pháp vào. May mà ta nhanh chóng trốn đi, bằng không ngày này năm sau đã là ngày giỗ của Thường Ninh ta.

Ta buông tiếng thở dài, lấy từ trong thùng gỗ trên xe ngựa ra một thanh nhuyễn kiếm, vốn tưởng rằng cả đời này sẽ không dùng đến, không ngờ lúc này vẫn bị ta nắm trong tay. Nhuyễn kiếm này cực kỳ sắc, có thể nói là chém sắt như bùn, chính là của Yến Thanh mấy năm đầu tặng ta.

Vừa hay ta cũng có vài phần bản lĩnh, lấy một chọi ba tuyệt đối là chuyện không thành vấn đề. Xem ra bây giờ nếu ta không đem nửa cái mạng này ra thì khó mà thoát khỏi đây.

Tiếp đó ta lấy khí thế sét đánh không kịp che tại đấy Liễu Dự đang ngồi ở ngoài vào trong xe ngựa, nhân tiện một kiếm đâm xuyên qua yết hầu một gã hắc y nhân, mấy động tác như mây bay nước chảy được ta hoàn thành một cách nhanh chóng.

Ta dùng sức vùng lên, xe ngựa chạy trốn càng lúc càng nhanh hơn.

Khụ, nói thật, đây là lần đầu tiên ta đánh xe, khó tránh có chút không thuần thục, nhưng mà không có gì đáng lo, ở thời khắc nguy hiểm, tiềm năng của con người là vô hạn. Liễu Dự thò đầu ra ngoài, hắc còn chưa lên tiếng đã bị ta quát: “Trốn vào trong xe ngựa cho ta, không được phép đi ra!”

Liễu Dự vẫn rất thức thời, biết mình vướng tay vướng chân nên ngoan ngoãn vào trong xe ngựa.

Mất thấy mấy tên hắc y nhân vẫn đuổi theo, ta cắn chặt răng, dứt khoát rút cây trâm phượng trên búi tóc xuống đâm mạnh vào mông ngựa, hay con ngựa hoa tuyết hí vang một tiếng rồi lập tức chạy như điên, khoảng cách càng lúc càng xa đám hắc y nhân.

Nhưng dù ta giật dây cương thế nào đi nữa thì hay con ngựa hoa tuyết này đã không còn khống chế được, chúng chạy lên đỉnh núi, cứ hướng về vách núi ghồ ghề mà chạy điên cuồng.

Lòng bàn tay ta lập tức đổ mồ hôi lạnh.

Ta thầm nghĩ bất kể như thế nào, ta cũng phải sống sót quay về, ta còn muốn thấy a đệ nhà ta cưới vợ sinh con, ta còn muốn thấy đứa bé đáng yêu mà Quán Quán hạ sinh, ta còn muốn nói với Ôn Diển ta thích hắn!

Thường Ninh ta dù chết cũng không phải chết ở đây!

Không thể chết một cách mờ mờ như vậy được!

Ta dùng hết sức mình kéo chặt dây cương, năm ngón tay với trong lòng bàn tay đau đến nỗi không còn cảm giác, đột nhiên Liễu Dự từ trong xe chạy ra, cũng dùng hết sức ghì dây cương lại với ta.

Ta nhanh chóng đưa mắt nhìn hắn, hắn nói: “Nương tử, để ta giúp nàng.”

Ta phát hiện trên trán Liễu Dự nổi một khối u, sắc mặt tái nhợt vô cùng thê thảm, nhưng hắn vẫn cắn răng gắng gượng.

May mà trời không phụ lòng người, khi chiếc xe cách vách núi đúng một thước thì dừng lại, ta nhẹ nhàng thở ra, lúc này mới phát hiện hai tay mình loang lổ vết máu.

Nhưng ta không có thời gian để lo cho cái tay đau đớn ruột gan, ta vội vàng kéo Liễu Dự nhảy xuống xe ngựa.

Lúc này trăng đã treo trên cao, ta cùng Liễu Dự trốn vào trong cánh rừng đen mật. Chỉ cần có thể qua được đêm nay, ta với Liễu Dự sẽ an toàn, buổi tối Ôn Diễm sẽ quay về, hẳn nhìn thấy thi thể phu xe ngoài khu rừng chắc chắn sẽ biết đã có chuyện gì xảy ra, cũng nhất định đến tìm ta.

Đợi sau khi ta an toàn trở lại kinh thành, ta nhất định phải đem lũ hắc y nhân đẩy nghiền xương thành tro!

Trong khu rừng cực kỳ yên ắng, thì thoảng có tiếng côn trùng vang lên.

Trong lòng ta lúc này cảm thấy vô cùng may mắn, bởi vì ngọn núi này mấy năm trước có con hổ quấy nhiễu dân chúng, Thừa Văn liền hạ lệnh sai Ngự Lâm quân bao vây mấy ngày đêm, đuổi hết các loài mãnh thú đi, đến dân làng trên núi cũng không còn ai, lúc ấy đuổi đến hang hổ ác lang măng xà đợi quái, thật khiến người ta phải than thở.

Nếu không bây giờ ta hẳn là nên lo lắng vừa mới thoát hang sói lại tiến vào miệng hổ.

Đi được một lúc lâu, ta đoán đã đi vào sâu trong rừng, quay đầu nhìn Liễu Dự, nhìn hẳn như chỉ cần có cơn gió thổi qua thì cũng bay theo ấy. Ta tiếp tục nhìn lần nữa, phát hiện ra môi hẳn không có chút huyết sắc nào, hai má lại ửng hồng lên.

Trong lòng ta thất kinh, bất chấp tất cả, đưa tay lên lần sờ. Quả nhiên, Liễu Dự sốt rồi! Người hẳn nóng đến mức có thể nấu chín trứng chim rồi!

Lúc này trái không thái y phải không thị nữ, trước không biết gì sau có sát thủ, lúc này mà sốt thì thật là không ổn thật là không ổn!

Liễu Dự nhẹ nói: “Nương tử, không cần phải lo lắng cho ta, ta không sao, chúng ta đi tiếp đi.”

Tại lúc quan trọng này, ta cũng không muốn tính toán chuyện xưng hô với hẳn, chỉ bất đắc dĩ nói: “Không, chúng ta không đi nữa, dừng ở đây nghỉ ngơi thôi.” Thật ra cho dù Liễu Dự không sốt, ta cũng tính sẽ ở lại qua đêm trong cánh rừng này.

Chỉ có hai cách xuống khỏi ngọn núi này, một là đi dọc theo con đường đã đi lên đây, hai là xuyên qua khu rừng này. Những hắc y nhân kia bây giờ chắc chắn đang phòng thủ ở ngoài khu rừng, lúc này đi ra chính là tự tìm đường chết.

Hôm nay ta mặc bộ váy cao sát ngực màu xanh thêu hình hoa ngọc lan, ở ngoài còn mặc thêm áo nửa tay gấm xanh nhạt*, tất cả đều là loại vải mỏng, bây giờ gió thổi qua, khiến ta lạnh run người.

Với cơ thể bệnh tật của Liễu Dự, không cần hẳn mở miệng, ta cũng biết hẳn lạnh. Nghĩ đến hẳn còn đang lên cơn sốt, nếu chết trên đỉnh núi này, chắc chắn lương tâm ta sẽ bất an, vả lại người Ôn Diễm cần bồi thường là Liễu Dự, nếu Liễu Dự chết thật, đích thị đó không phải điều hẳn muốn.

Ta không muốn Ôn Diễm mất hứng, cũng không để cho bản thân bất an, trong lòng thầm than một tiếng, cởi áo ngoài ra phủ lên trên người Liễu Dự.

Hẳn không muốn, đẩy thẳng về lại chỗ ta.

Ta khép hờ mắt, nói: “Mặc vào.”

Hẳn cố chấp nói: “Không cần đâu, ta không lạnh. Ta phát sốt cũng thành quen rồi.”

Con người ta vẫn rất mạnh mẽ, ta lạnh nhạt nói: “Người đang bệnh không có tự cách nói chuyện! Bỏ công chúa ra lệnh cho người choàng áo vào! Người không choàng ta sẽ ném người xuống!”

Lúc này Liễu Dự mới thôi cự tuyệt.

Gió lạnh trên núi tiếp tục thổi, trong bóng đêm ta liên tục xoa xoa hai tay, nhưng cơn lạnh vẫn cứ lạnh như cũ, ta im lặng ghi nhớ sau khi trở về sẽ đem những kẻ mưu hại người của ta ngũ mã phân thân nghiền nát thành tro, dùng ý nghĩ này khích lệ chính mình.

Nhưng hết lần này tới lần khác ông trời chẳng chịu lòng người, bọn hắc y nhân cũng không phải kẻ ngốc như trong thoại bản, mà làm một đám hắc y nhân vô cùng thông minh.

Đương lúc ta vừa lạnh vừa đói bụng đến độ sắp ngất đi thì bọn hắc cầm trong tay trường kiếm chói lọi xuất hiện, hơn nữa còn rất đúng lúc, ta vừa mở mắt đã đón nhận lấy ánh mắt âm u tàn ác của bọn chúng.

Ta nghĩ thầm nếu lúc này có anh hùng xuất hiện thì thật là tốt biết bao...

Chỉ tiếc ở tình cảnh này, chỉ có thể để ta làm anh hùng.

Ta nhặt lấy nhụy kiếm ở trên mặt đất, đang định nói với Liễu Dự “người chạy đi”, nhưng lời còn chưa thốt ra hắc đã ngu ngốc vọt tới trước mặt ta, “Nương tử, nàng chạy mai đi, ta sẽ giữ bọn chúng!”

Kỳ thật dù nhiều hay ít ta vẫn có chút cảm động, chẳng qua ta có thể cảm thấy được Liễu Dự còn đang choáng váng, anh hùng gì mà không có khả năng đảm đương được chuyện chứ, nếu hắc có thể ngăn được chín gã hắc y nhân này, ta chắc chắn sẽ không để ý đến thể diện mà nhanh chân bỏ chạy, chỉ tiếc hắc chỉ là một tú tài thư sinh đang đổ bệnh. Tuy nói có tâm là một chuyện, nhưng cuối cùng cũng phải là tự mình ta kết thúc.

Ta không thương hoa tiếc ngọc đẩy Liễu Dự sang một bên, buông ra một câu tàn nhẫn, “Liễu Dự, người chạy đi cho ta, chạy được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, ta không muốn có một kẻ phiền toái làm vướng bận mình.”

Có lẽ Liễu Dự đã bị ta đả kích, im lặng lùi bước. Ta cầm kiếm nghênh đón, không biết cuối cùng hắc có chạy hay không, dù sao ta cũng đã hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Hươu đao múa kiếm với đám người kia một lúc lâu, ta lúc này ngoại trừ sáng khoái ra thì vẫn là sáng khoái... Nếu không phải là thân nữ nhi, ta cũng nguyện dâng thân vì nước, ở trên sa trường làm một nữ tướng quân.

Vung kiếm, xông thẳng, xoay người, né tránh... Ta đem võ nghệ học được trong mười mấy năm ra phát huy, chỉ là trong tình huống một chọi chín này mưu mẹo của ta so với khả năng tính toán của Ôn Diễm ta một mực mền mọ thì chẳng là gì.

Tay với đùi ta đã bị thương, ta bắt đầu cảm thấy uể oải.

Đúng lúc đó, Liễu Dự mà ta tưởng đã rời đi lại vọt lên, ta không hiểu hắc né được đao quang kiếm ảnh đó như thế nào, chỉ cảm thấy hắc ôm chặt lấy ta, thay ta chặn một đường trường kiếm sắp đâm vào lòng ta.

30. Chương 30

Editor: Qin Zò

Chỉ nghe tiếng kiếm vào kiếm ra, máu Liễu Dự đã văng lên mặt ta, máu chảy vào miệng, một mùi tanh tươi bốc lên. Ánh mắt đám hắc y nhân vẫn lạnh lẽo như cũ, trường kiếm lại lóe lên, ta dùng sức đẩy Liễu Dự ra.

Ngay lúc ta cứ tưởng trường kiếm sẽ đâm vào cơ thể mình thì chợt nghe vèo một tiếng, hắc y nhân trước mặt nhanh chóng ngã xuống đất, lại nghe vèo mấy tiếng nữa, năm sáu gã còn lại cũng liên tiếp ngã xuống.

Ta cả kinh, ngược mắt nhìn lên, là Ôn Diễm, Như Ý và cả A Man.

Cây đuốc trên tay A Man xua tan màn đêm trong rừng, ta nhìn thấy vết kích động trên mặt Ôn Diễm mà ta chưa bao giờ thấy. Nháy mắt trông thấy Ôn Diễm, bỗng nhiên ta cảm giác dây cung buộc chặt trong lòng được thả lỏng, ngay sau đó trước mắt tối sầm lại.

Sau khi ta tỉnh lại, vừa mở mắt ra đã nhìn thấy Ôn Diển, hần nhảm mắt, đầu hơi nghiêng, ánh nắng từ bên ngoài xuyên qua cửa sổ chiếu rọi lên mái tóc đen của hần, bạch ngọc quan lóe lên vẻ trong suốt óng ánh.

Ánh mắt ta dừng lại trên mặt Ôn Diển, sau đó nhìn quanh căn phòng, chiếc giường quen thuộc, cách bài trí quen thuộc, đây là phòng của Như Ý. Ta vừa định chống người ngồi dậy thì ở nơi cánh tay truyền đến cảm giác đau đớn, ta không khỏi cúi đầu rên rỉ.

Ta đưa mắt nhìn xuống, trên tay quấn vải màu trắng, mơ hồ có thể ngửi thấy mùi thảo dược.

“Công chúa không cần lo lắng, chỉ là chấn thương ngoài da, nghỉ ngơi điều dưỡng nửa tháng là khỏe rồi.” Ta giương mắt, Ôn Diển lại nhẹ nhàng nói: “Nhưng nửa tháng này công chúa cần chú ý, không được đụng đến miệng vết thương. Vết thương trên đùi, ta cũng để Như Ý bôi kim sang rồi.”

Ta hỏi: “Vết thương của... Liễu Dự thế nào rồi?”

Đêm qua Liễu Dự thay ta cầm một kiếm, với cơ thể của Liễu Dự, cũng không biết còn sống hay không. Nghĩ đến đây, ta khó tránh có chút lo lắng, hỏi gấp gáp: “Bây giờ hần đang ở đâu?”

Ôn Diển nói: “Như Ý còn đang trị thương cho Liễu Dự, tình hình thế nào chỉ có thể đợi Như Ý khám chữa bệnh xong mới biết được.”

Ta tránh vết thương trên tay, ngồi dậy từ trên giường, ta nhìn Ôn Diển nói: “Tiên sinh, Liễu Dự sẽ sống, đúng không?”

Ôn Diển buông tiếng thở dài: “Cái này chỉ có thể dựa vào vận may của Liễu công tử.”

Ta sững sờ nói: “Không phải tiên sinh biết thiên mệnh sao?”

“Công chúa còn nhớ ta từng nói qua một câu chứ, chính là mọi chuyện ở thế gian này không phải ta đều có thể đoán trước được, Liễu công tử chính là như vậy.”

Ta nghe Ôn Diển nói thế, trong lòng không khỏi run lên. Nếu Liễu Dự chết thật, cả đời này ta sẽ luôn cắn rứt lương tâm. Ta mở miệng nói: “Ta muốn đến thăm Liễu Dự.”

Dứt lời, ta vén chăn lên, chuẩn bị xuống giường, không ngờ chân mới đụng đến thì cả người mềm nhũn ra, bổ nhào xuống đất, ta rên lên một tiếng, lúc này một luồng ấm áp quấn lấy eo ta, chỉ thấy trước mắt nhoáng một cái, cả người ta đã ngồi lại trên giường.

Ôn Diển nói: “Đêm qua công chúa dùng sức quá độ, hơn nữa còn chưa ăn uống gì nên cả người không còn sức, đợi sau khi ăn cơm rồi hãy đi. Công chúa chờ một lát, ta đưa bữa sáng vào.”

Chỉ chốc lát sau, một tay Ôn Diển cầm chiếc chén một tay di chuyển xe lăn đi vào, hần đem chén đặt trên bàn gỗ, ta đưa mắt nhìn, là một chén cháo thịt nóng hổi.

Ta cũng không khách khí, đưa tay nhận lấy, nhưng tay vừa chạm vào thành bát đã cảm thấy đau đớn, ta lập tức rút tay về. Lúc này Ôn Diển nói: “Tay công chúa cũng bị thương nặng, nửa tháng này tốt nhất không nên đụng đến việc nặng hoặc đồ lạnh.” Dừng lại, hần bưng chén chéo thị trên bàn rồi nói tiếp: “Nếu công chúa không chê, để ta đút cho người.”

Ta nhìn cháo thịt, rồi lại nhìn Ôn Diển, gật đầu.

Động tác của Ôn Diển cực kỳ nhẹ, ta ăn vô cùng thông thuận, không bao lâu sau đã ăn hết sạch chén cháo. Nếu không phải Liễu Dự bị thương, trong lòng ta không nở, thì lúc này ta đã rất vui rồi. Chẳng qua hình ảnh Liễu Dự đỡ một kiếm kia cứ quấn lấy tâm trạng ta, chuyện nhi nữ tư tình ta đều gác qua một bên.

Có lẽ vẻ lo lắng của ta quá mức rõ ràng, Ôn Diển lại nói: “Liễu công tử ở trong phòng bên cạnh, A Man với Như Ý cũng ở bên trong, công chúa có thể qua đó.”

Ta cẩn thận tránh né miệng vết thương, bởi vì có vết thương trên đùi nên ta đi hơi lảo đảo, may mà phòng ốc Ôn Diển không lớn, hai gian này cách nhau không xa, ta đi mấy chục bước đã đến.

A Man ngồi bên giường chăm sóc Liễu Dự, Như Ý đang ở trên bàn viết phương thuốc, ta đi đến gần giường, ánh mắt dừng lại trên người Liễu Dự.

Mặt Liễu Dự không còn chút sắc máu nào, môi run lên, hiện lên màu xanh nhợt nhạt, hốc mắt sâu, cả người chỉ trong vòng một đêm đã trở nên vô cùng tiều tụy, giống như chiếc lá khô sắp rời khỏi cành cây vậy.

Ta nhìn một lúc lâu, bỗng thấy hai má Liễu Dự đột nhiên đỏ lên, A Man nhanh chóng lấy vải ướt trong thau nước, vắt khô rồi nhẹ nhàng lau trên trán Liễu Dự, hần nói: “Như Ý cô nương, Liễu công tử lại bắt đầu nóng rồi.”

Chỉ nghe thấy Như Ý nói: “Ở đây có cái bình màu xanh, cho huynh ấy ăn mấy viên.”

A Man đáp “được”, lập tức đặt tấm vải xuống, lấy ra một chiếc bình màu xanh, mở nút ra, vè lấy một viên thuốc màu đen nhét vào trong miệng Liễu Dự, mới đầu Liễu Dự không chịu phối hợp, nhưng A Man quá kịch liệt, cuối cùng hần cũng nuốt xuống.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, sắc đỏ trên hai má hần lập tức tiêu tan. Nhưng một lát sau, môi hần lại bắt đầu run lên, rồi đến cả cơ thể run rẩy, A Man vội vàng đem hết chăn mền đắp lên người Liễu Dự.

Ta nhìn mà kinh hãi, chỉ cảm thấy tình hình trước mắt thật tệ.

Lúc này Như Ý đi đến cạnh ta, nói: “Công chúa mỹ nhân, Liễu ca ca bị thương vô cùng nghiêm trọng, hơn nữa lại còn dẫn ra bệnh cũ, bây giờ tuy máu ngừng chảy, nhưng huynh ấy cứ vừa lạnh vừa nóng như thế.”

Ta hỏi: “Liệu có nguy hiểm đến tính mạng không?”

Như Ý nói: “Ta vừa mới châm cho huynh ấy, nếu tối nay Liễu ca ca có thể hết sốt, như vậy sẽ không sao, nhưng nếu không được thì...”

Như Ý im lặng không nói, nửa câu sau của nàng là gì, mọi người đều biết rõ. Trong lòng nhất thời nặng trĩu, ta nhìn Liễu Dự cũng không biết lúc này có thể làm gì vì hần, chỉ có thể mong cho tối nay hần hết nóng.

Ta đứng yên thật lâu bên người Liễu Dự, hần vẫn cứ liên tục nóng lạnh, cho dù đã uống thuốc thì vẫn vậy.

Lúc tới thời gian thắp đèn, Liễu Dự vẫn không hết sốt, ta vô cùng lo lắng, vừa nghĩ đến Liễu Dự sẽ vì ta mà chết, lại càng lo lắng hơn.

Ta ngồi trên nhuỷ y ở gian ngoài, hai ngón tay nhón lấy bánh điểm tâm, mở miệng cắn vài miếng, cũng không biết mình đang ăn gì. Ta hỏi Ôn Diễm: “Tiên sinh thật sự không biết được số mệnh của Liễu Dự?”

Ôn Diễm buông tiếng thở dài, nói: “Đúng thế.”

“Vì sao?”

Ôn Diễm không trả lời.

Ta nhớ đến nguyên nhân mà ngày hôm qua ta đến chỗ Ôn Diễm, bèn mở miệng nói: “Có thể là vì...” Còn chưa nói xong, Ôn Diễm đã ngắt lời ta: “Những nghi ngờ của công chúa, mấy ngày nữa ta sẽ nói toàn bộ cho công chúa hay.”

Ta ngơ ngẩn nhìn hần.

Ôn Diễm dịu dàng nói: “Bây giờ công chúa ăn gì đó đã, phải bảo vệ thân thể, bằng không nếu Liễu công tử tốt lên mà công chúa lại ngã bệnh thì không bù nổi mất.”

Không thể không nói, những lời Ôn Diễm nói với ta mà nói vẫn là cực kỳ dữu dụng, hần nói như vậy, ta liền đem toàn bộ điểm tâm ăn vào bụng. Sau đó lại cùng với Ôn Diễm ngồi ở gian ngoài chờ Liễu Dự hết sốt.

Chỉ tiếc đến lúc rạng sáng, Liễu Dự vẫn không hề bớt nóng đi, hơn nữa còn bắt đầu xuất hiện triệu chứng nôn mửa.

Ta trong lòng phát hoảng, Ôn Diễm khuyên ta đi nghỉ ngơi, chờ khi có tình trạng khác thường nào sẽ đánh thức ta. Nhưng lúc này sao ta có thể ngủ được chứ. Ta lắc đầu từ chối ý tốt của Ôn Diễm.

Sau đó không lâu, Như Ý bỗng lớn tiếng gọi ta: “Công chúa mỹ nhân, Liễu ca ca đang gọi tỳ đầy.”

Trong lòng ta vui mừng, lão đảo bước vào phòng, hai má Liễu Dự vẫn nóng đến kinh người, môi mấp máy mấy chữ, dường như là nói mê, ta đến gần nghe, nghe rất rõ.

Hắn đang luôn miệng kêu hai chữ: nương tử.

Lúc này ta bất chấp tất cả, vội vàng đáp lại: “Liễu Dự, ta ở đây. Người mở mắt ra nhìn đi, ta đang ở đây, ngay bên cạnh đây mà.”

Không biết có phải lời ta có tác dụng hay không, Liễu Dự mở mắt ra thật, nhưng ta thấy hắn mở mắt rất khó khăn, ánh mắt hắn chứa gì đó tan tác, giống như đèn dầu sắp cạn vậy.

Lòng ta căng thẳng vô cùng, liền nói một tiếng: “Liễu Dự, ta ở đây.”

Liễu Dự đưa tay từ trong chăn bông ta, ta biết hắn muốn làm gì, liền cầm chặt lấy tay hắn.

Thanh âm của hắn nhẹ vô cùng, ta chỉ có dựa gần vào mới có thể nghe rõ, hắn nói: “Nương tử, có phải ta sắp chết rồi không?”

Ta liều mạng lắc đầu, “Nói bậy, người sẽ không chết đâu.”

Hắn gắng gượng nở nụ cười, “Nương tử, ta cứu nàng là ta cam tâm tình nguyện, cả đời này chuyện tốt nhất ta làm được chính là thay nàng cần một kiếm.” Hắn bỗng nhiên thở dồn dập nhưng vẫn nói: “Nương tử, thật ra ta luôn ghen tị với Ôn tiên sinh, Ôn tiên sinh luôn dễ dàng có thể ở trong mắt nương tử, còn ta bất luận có làm gì nương tử cũng không chú ý đến ta. Nương tử, ta thật sự rất thích nàng, sau khi ta chết nàng có vì ta mà đau lòng?”

Ta vội vàng nói: “Liễu Dự, người sẽ không chết, không được nói lung tung!”

Khóe môi hắn lại kéo lên một nụ cười: “Không đau lòng cũng tốt, lúc nương tử cười trông rất xinh đẹp.”

Trong lòng ta cực kỳ khó chịu.

Liễu Dự khép mắt lại, nhịp thở của ta trở nên tắc nghẽn, vội vàng lắc lắc tay hắn, “Liễu Dự, không được nhắm mắt! Mở mắt ra cho ta! Bồn công chúa không cho phép người nhắm mắt!”

Liễu Dự nặng nề thở hổn hển, rồi sau đó chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt hắn bỗng sáng rọi lên, “Nương tử, nàng đồng ý với ta một việc, được không?”

Ta vội vàng gật đầu, “Được, người nói đi.”

Liễu Dự nắm chặt lấy tay ta, “Ta muốn sau khi chết lấy thân phận phò mã của nương tử táng trong lăng... Ta muốn làm phò mã của nương tử, cho dù chỉ trong một khắc cũng đủ rồi..

31. Chương 31

Editor: Qín Zồ

Với tình cảnh bây giờ, ta chỉ có thể làm đúng một chuyện là đồng ý. Ta nói với Liễu Dự: “Bây giờ ta sẽ đến chỗ bệ hạ xin một thánh chỉ tứ hôn, người đừng nhắm mắt, chờ ta.”

Liễu Dự nở nụ cười nhợt nhạt, hắn nói “Được”.

Ta đứng lên, vừa xoay người đã thấy Ôn Diễm đứng ngoài cửa im lặng nhìn ta, ánh mắt bình tĩnh như mặt hồ không gợn sóng, giống như có ném đá xuống cũng không thể dậy sóng được.

Hắn nói: “Ta tiễn cung với người.”

Âm thanh Ôn Diễm vẫn ôn hòa như gió xuân, nhưng ta lúc này nghe mà cảm thấy như gió thu càn quét hết đám lá khô trên mặt đất, ta khẽ run lên, gật đầu nói “được”.

Sau đó trong phòng chỉ còn lại Như Ý chăm sóc Liễu Dự, ta lên xe ngựa Ôn Diễm, A Man lái xe ở bên ngoài. Do tâm tình nặng nề quá mức, ta với Ôn Diễm ở trong xe không nói với nhau câu nào.

Lúc ta đòi thánh chỉ tứ hôn với Thừa Văn thì Thừa Văn lại nhìn Ôn Diễm bên cạnh ta, đệ ấy trầm mặc rồi đưa cho ta.

Trên đường trở về, hai chúng ta vẫn im lặng như cũ không nói gì, cho đến lúc sắp đến tiểu xá thì Ôn Diễm mở miệng gọi ta một tiếng “công chúa”, ta đưa mắt nhìn hắn, ánh mắt hắn vô cùng dịu dàng, giống như ánh trăng trên ngọn cây vậy.

“Trên núi lạnh, công chúa chớ để bị cảm.”

Trong tay hắn là chiếc áo khoác ngoài màu lam, ta cắn môi nhận lấy.

Sau khi xuống xe, ta đi thẳng đến phòng của Liễu Dự, sợ nếu chậm trễ dù chỉ chốc lát thì hắn sẽ không mở mắt ra được nữa, may mà hắn vẫn nghe lời ta, lúc ta đến thì hắn vẫn gượng mở mắt.

Ta đưa thánh chỉ đặt vào trong tay hắn.

“Liễu Dự, ta đã xin thánh chỉ tứ hôn từ bệ hạ rồi, từ giờ trở đi người chính là phò mã của Thường Ninh ta.”

Liễu Dự cười vô cùng thỏa mãn, năm ngón tay hắn nắm chặt thánh chỉ màu vàng, hắn nhìn ta, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Nương tử.”

Ta đáp lại, “Ta đây.”

“Nương tử.”

“Ta đây.”

“Nương tử.”

“Ta đây.”

“Nương...” Giọng của Liễu Dự càng lúc càng nhỏ, nhỏ đến nỗi ta không nghe rõ, chỉ thấy hắn từ từ nhắm nghiền hai mắt, vẻ mặt cực kỳ bình thản. Trong lòng ta vô cùng căng thẳng, vội vàng hét to “Liễu Dự”.

Thế nhưng Liễu Dự vẫn không mở mắt ra, ta vội vã cất cao giọng, “Như Ý! Như Ý!”

Như Ý nhanh chóng đi đến, nàng vội vàng bắt mạch cho Liễu Dự, rồi lại thăm dò hơi thở của Liễu Dự, đoạn vỗ ngực nói: “Công chúa mỹ nhân chớ vội, Liễu ca ca chỉ bị ngất đi thôi.”

Ta nhẹ nhàng thở ra.

Vừa thả long, ta nhất thời cảm thấy choáng váng, cơ thể ta lắc lư, do hai ngày này đã trải qua chuyện quá mức kinh tâm động phách, ngay sau đó ta không tự chủ được liền ngã xuống, không biết chuyện gì.

Cơn hôn mê này của ta tròn năm canh giờ. Khi tỉnh lại, đập vào mắt ta vẫn là Ôn Diễm, nhưng lúc này hắn không ngủ, mà là mỉm cười nhìn ta, nhẹ nhàng nói: “Công chúa có thấy chỗ nào không khỏe không?”

Ta lắc đầu, Ôn Diễm nói: “Liễu công tử đã hết sốt rồi, công chúa có thể yên tâm.”

Ta mừng rỡ, “Thật sao? Bây giờ hắn đã tỉnh rồi ư?”

Ôn Diễm nói: “Nãy giờ chưa tỉnh lại, nhưng đã lâu thế rồi bây giờ có lẽ cũng đã dậy rồi.” Dừng lại, hắn nói tiếp: “Công chúa ăn vài thứ trước đi đã, bằng không lại giống như hôm qua mất.”

Ta đáp “được”, thuốc trị thương của Như Ý cực kỳ hữu hiệu, chỉ trong một ngày ngắn ngủn, vết thương nơi lòng bàn tay đã khôi phục được bảy tám phần. Ta đón lấy chén cơm từ Ôn Diễm, vừa ăn được hai thìa, chợt phát hiện trên thái dương Ôn Diễm có vết bầm tím.

Ta nhớ trước khi mình ngất đi, trên trán Ôn Diễm không hề có vết bầm này. Ta hỏi: “Thái dương của tiên sinh làm sao thế?”

Thần sắc Ôn Diễm hơi mất tự nhiên, hắn cup mắt xuống, thấp giọng nói: “Đêm qua không cẩn thận bị đập đầu.”

Ta không hề nghi ngờ, nhân tiện nói: “Hay tiên sinh bôi thuốc lần trước người bôi cho ta ấy, qua ngày mai là ổn thôi.”

Ôn Diễn gật đầu nói: “Được.”

Sau khi ta dùng xong bữa ăn, liền rời khỏi giường đi thăm Liễu Dự. Liễu Dự vẫn còn đang hôn mê, nhưng sắc mặt đã bình thường lại không ít, ít nhất trên môi không còn vẻ màu xanh đáng sợ nữa. Như Ý nói Liễu Dự chậm nhất là tối nay có thể tỉnh lại, sau khi ta nghe thế, trong lòng cũng an tâm.

Chỉ cần Liễu Dự không chết, cả đời này ta cũng sẽ không cần rút lương tâm.

Nhưng khi ánh mắt ta chạm đến thánh chỉ trong tay Liễu Dự thì lại bắt đầu lo lắng. Thánh chỉ ban ra tuyệt đối không có cơ hội đổi ý, đem qua là tình huống đặc biệt, ta cũng không chú ý nhiều, chỉ cảm thấy tại thời điểm đó, Liễu Dự cần một ấn tín yên tâm, một ấn tín yên tâm có thể khiến hắc sống, Liễu Dự sống hay là chết, thánh chỉ chính là điều quan trọng.

Bây giờ Liễu Dự không nguy hiểm đến tính mạng, ấn tín này ta không biết nên xử lý như thế nào. Ta suy nghĩ, chỉ có thể đợi sau khi Liễu Dự tỉnh lại rồi tính toán tiếp.

Y thuật của Như Ý quả nhiên tuyệt vời, quả thật lúc thấp đèn thì Liễu Dự tỉnh lại, hắc mở mắt ra, nhìn xung quanh, cho đến khi nhìn thấy ta thì dừng lại, giọng nói ủa hắc vẫn yếu ớt như cũ.

“Nương tử.”

Trong lòng ta buông tiếng thở dài, từ lúc Liễu Dự xả thân cứu ta, ta đã nợ hắc một phần nhân tình. Ta liền nở một nụ cười, “Liễu Dự, ta ở đây.”

Hắc nhìn ta không chớp mắt.

Ta nhất thời không biết nên nói gì với hắc, đành phải hỏi: “Người có thấy chỗ nào không khỏe không?”

Hắc nhẹ giọng đáp: “Ổ ngực còn hơi đau.”

Ta nói: “Nghỉ ngơi cho tốt sẽ không còn đau nữa.”

Liễu Dự khẽ mím môi, bỗng nhiên nói nhỏ: “Nương tử, thánh chỉ này có thật không?”

Ta sửng sốt, “Là thật, trên còn có ấn chương của bộ hạ làm chứng.”

Liễu Dự vẫn nói rất nhỏ: “Nương tử, ý ta không phải là thế. Ý của ta là, nương tử sẽ thành thân cùng với ta thật sao?”

Ta nhìn sắc mặt tái nhợt của Liễu Dự, nhất thời không nói nổi lời cự tuyệt, thế là úp mở đáp: “Đợi khi người khỏe đã rồi nói sau, bây giờ chuyện người cần làm chính là dưỡng thân thật tốt.”

Liễu Dự biết điều gật đầu, “Được, ta nghe nương tử.”

Như Ý nói cơ thể Liễu Dự quá yếu, cần phải bồi bổ cho tốt. Vì thế sau khi vết thương của Liễu Dự đã đỡ hơn, ta liền sai Ngô Tung phái một xe ngựa rộng thoáng đón Liễu Dự trở về phủ công chúa.

Trong phủ công chúa không thiếu các loại dược liệu quý báu.

Sau khi Vân Vũ biết chuyện thánh chỉ tứ hôn tồn tại thì bắt đầu vui mừng gọi Liễu Dự là phò mã gia. Lần này ta không có cản nài, cho dù trong lòng không muốn thừa nhận, nhưng thánh chỉ của Thừa Văn đã hạ xuống rồi.

Miệng vàng một khi đã mở thì không thể thu hồi, cho dù Thừa Văn đồng ý vì a tỷ ta đây mà thu lại, ta cũng không muốn để danh dự của đệ đệ ta bị vấy bẩn.

Ta ở trong phòng suy nghĩ ba ngày, ngăn người nhìn bức tranh vẽ Ôn Diễn.

Ôn Diễn trong bức tranh cực kỳ nho nhã, ý cười nơi khóe môi thanh nhuận ôn hòa, chỉ tiếc cách ta quá xa.

Ta sờ không tới, cũng không gặp được.

Ta bắt đầu chán nản chấp nhận tứ hôn lần này.

Càng ngày càng nhiều người biết đến tứ hôn của Thừa Văn, bây giờ từ văn võ bá quan cho đến bình dân bách tính đều biết ta hòa ly với phò mã trước chưa đến ba tháng đã lại thành thân.

Đại hôn định vào ngày mồng bảy tháng bảy, cũng không biết vừa khéo hay là thiên mệnh không thể chống lại, vừa hay đúng với ba tháng trong lời nói của Ôn Diễm trước kia — ba tháng sau, ta sẽ nhận được một phò mã mới.

Mọi thủ tục đại hôn do Lễ bộ phụ trách, Lễ bộ thượng thư Trương Quân Chi từ trước đến nay đều rất sợ ta, trước kia khi hấn chưa lên làm thượng thư, thường khi thấy ta thì cả người đều run rẩy, ta không hiểu nguyên nhân do đâu. Bây giờ vị Trương thượng thư vẫn thấy ta là sợ, nhìn thấy ta ngay cả nói cũng không dám nhiều lời, cuối cùng đã đổ bệnh.

Ta vô cùng bất đắc dĩ.

Thượng thư ngã bệnh, chức quan lớn nhất còn lại trong Lễ bộ chính là thị lang, một chức quan của Đại Vinh, Lục bộ có tất cả mười hai thị lang, mà chức quan của vị tiền phò mã của ta không may chính là Lễ bộ thị lang.

Yến Thanh cùng với quan viên trong Lễ bộ đến phủ công chúa lo liệu thủ tục thì khó tránh khỏi chạm mặt với ta. Lúc ta trông thấy Yến Thanh, cũng khó tránh khỏi sửng sốt.

Yến Thanh gầy đi rất nhiều, trước kia còn có mấy lượng thịt, bây giờ toàn là da bọc xương, sau này nghe nói mới biết đầu tháng sáu Yến Thanh đổ bệnh nặng, may mà chữa trị được.

Ta thấy Yến Thanh như thế, cũng không muốn nói mấy câu châm chọc.

Thật ra ta cũng không phải không chấp nhận được Yến Thanh, chỉ là không muốn nhìn thấy người này mà thôi. Ta gọi Ngô Tung đi đối phó với quan viên Lễ bộ, giao cho hấn phải làm đại hôn đơn giản thôi.

Liễu Dự khôi phục cực kỳ nhanh, mười ngày sau đã có thể xuống giường đi lại. Người trong phủ đều gọi hấn là phò mã gia, có một lần ta nghe thấy một tiểu thị nữ gọi hấn một tiếng phò mã gia ngọt ngào thì Liễu Dự vô cùng tự hào.

Từng ngày trôi qua, cách mồng bảy tháng bảy càng lúc càng gần. Từ sau khi Liễu Dự trở về phủ công chúa, ta không còn gặp lại Ôn Diễm nữa, Như Ý sau vài lần đến đây thì cũng không đến nữa.

Nhìn thấy khắp nơi trong phủ giăng đèn kết hoa, ta chẳng biết tại sao bắt đầu có chút khủng hoảng, thậm chí nửa đêm thường gặp ác mộng liên tục. Ta muốn hủy hôn, nhưng mà ta đã đồng ý với Liễu Dự rồi. Nếu ta hủy hôn thật, không biết Liễu Dự có hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ hay không, sau đó lại trở thành một Liễu Dự quanh quẩn bên bờ vực sống chết.

Bỗng nhiên ta muốn gặp Ôn Diễm, nhưng ta không biết gặp Ôn Diễm rồi sẽ nói gì. Bình thường Ôn Diễm đối đãi với ta cực tốt, cũng vô cùng quan tâm đến ta, thậm chí ta chỉ đưa mắt thôi hấn đã biết ta suy nghĩ gì rồi, nếu không phải hấn đem ta giao cho Liễu Dự, ta chắc chắn hấn đối với ta cũng có tình ý.

Chỉ tiếc...

Ta buông tiếng thở dài, cuối cùng thôi cái ý nghĩ gặp Ôn Diễm.

Tới ngày mồng năm tháng bảy, ta nhận được một tấm thiệp, người ký tên là... Ôn Diễm.

32. Chương 32

Editor: Qin Zồ

Sau khi nhận được tấm thiệp của Ôn Diễm, ta luôn ngồi trong bát giác ở lương đình.

Bên ngoài lương đình là hoa sen hồng trong ao, mái đình xanh biếc, gió thổi nhẹ nhẹ, hương sen lan tỏa. Trong mắt ta phản chiếu hoa sen dưới hồ, nhưng trong đầu lại nghĩ đến chuyện Ôn Diễm mời ta đầu tháng bảy đến Thúy Minh sơn trang là có ý gì.

Nhưng bây giờ trong lòng ta cũng cảm thấy vui sướng, ít nhất cũng khiến cho trái tim ta mưa dầm rả rít nửa tháng nay có vài phần chờ mong.

Chẳng biết lúc nào Liễu Dự xuất hiện trước mặt ta, hần nhẹ nhàng gọi ta một tiếng, “Nương tử.”

Ta phục hồi tinh thần, tấm thiệp trong tay không cẩn thận rơi trên mặt đất, Liễu Dự cúi người nhặt lấy, khi đứng lên cả người hần cứng đờ, hần đưa tấm thiệp trả lại ta, nhẹ nhàng hỏi han: “Ngày mai nương tử phải đến Thúy Minh sơn trang ư?”

Ta nói: “Đúng thế.”

Liễu Dự nói: “Nương tử, ta đi với nàng.”

Ta từ chối khéo, “Vết thương của người còn chưa khỏi hẳn, không nên xuất môn.” Dừng lại, ta nói tiếp: “Sao chỉ có một mình người ở đây? Triệu thái y đâu?”

Mấy ngày nay Liễu Dự bị cảm lạnh, ta sợ hần lại dẫn ra bệnh cũ nên lệnh cho Triệu thái y cả ngày bầu bạn bên người Liễu Dự, nếu phát hiện có gì không ổn, lập tức khám và chữa bệnh.

Liễu Dự đưa tay sờ mũi, “Triệu thái y đi cầu tiêu rồi.”

Lời còn chưa dứt, ra liền trông thấy Triệu thái y vội vàng đi qua bên này, ta nói với Liễu Dự: “Nơi này gió lớn, người với Triệu thái y quay về đi, đừng để bệnh tái phát.”

Liễu Dự nhẹ nhàng đáp lại, hần đưa mắt nhìn ta, bộ dáng muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn xoay người đi về phía Triệu thái y. Chờ cho khi hai người họ biến mất khỏi tầm mắt, ta mới nhìn tấm thiệp trong tay mình, nghĩ thầm cách đại hôn còn... hai ngày, cũng chỉ còn hai ngày.

Hôm sau tỉnh lại, đúng lúc đến giờ hẹn với Ôn Diễm. Lúc này ta không đưa Liễu Dự theo, cũng không dẫn Vân Vũ đi cùng, chỉ đưa theo ám vệ. Xe ngựa dừng lại trước Thúy Minh sơn trang, ta vừa xuống xe đã thấy Ôn Diễm, không có A Man cũng không có Như Ý, chỉ một mình Ôn Diễm.

Nửa tháng không gặp, hần vẫn dịu dàng như trước, mặc dù ngồi trên xe lăn, nhưng cũng không thể làm giảm sự tao nhã nơi hần.

Ta mở miệng, khẽ gọi một tiếng, “Tiên sinh.”

Ôn Diễm vuốt cằm, cũng đáp ta một câu, “Công chúa.”

Sau đó hần dẫn ta vào Thúy Minh Sơn Trang, Thúy Minh Sơn Trang rất ít người, ta với Ôn Diễm đi một đường mà không gặp bất cứ ai, chỉ ngẫu nhiên nghe thấy tiếng ve kêu. Đi được khoảng một nén nhang, Ôn Diễm mới dừng lại.

Ta nhìn ra xung quanh, chính là khu rừng trúc pha trà lần trước.

“Công chúa, mời ngồi.”

Ta ngồi xuống ghế đá, Ôn Diễm dừng lại đối diện ta, hai chúng ta cách một bàn đá, chiếc bàn không lớn, chỉ dài bằng cánh tay, bên trên đặt một bình trà thơm ngát, bốn năm đĩa điểm tâm, không biết là vừa khéo hay là gì, đây toàn là những món thường ngày ta thích ăn.

Chỉ tiếc lúc này trong lòng ta vô cùng nặng nề, không muốn ăn gì.

Không ngờ Ôn Diễm lại nói: “Mời công chúa nếm thử.”

Ta cầm đũa gấp miếng bánh táo thủy tinh lên, cắn nhẹ một miếng, mùi bánh táo xông vào mũi, đến miệng liền biến thành vị ngọt, nhưng bánh này hình như ngọt quá. Ta đưa mắt nhìn, thấy trong mắt Ôn Diễm xẹt qua tia sáng mà ta chưa bao giờ thấy, khiến ta không khỏi sửng sốt.

Ôn Diễm hỏi: “Mùi vị thế nào?”

Ta thành thật đáp: “Hơi ngọt.”

Dường như Ôn Diễm có vẻ sửng sốt, hắn cũng gấp một miếng bánh táo thủy tinh lên, sau khi đưa vào miệng, hắn nhẹ nhàng nói: “Đúng là hơi ngọt thật.” Hắn lại nhìn ta, “Thử món khác đi.”

Ta lại gấp một miếng phù dung lên, sau khi ăn liền gật đầu nói: “Món này không tệ.”

Nơi chân mày Ôn Diễm nhuộm vẻ nhu hòa, tâm tư ta bỗng thay đổi, ghen hòng nhìn trân trối: “Tiên sinh, mấy món điểm tâm này... là do người làm?”

Ôn Diễm ho khan vài tiếng, sắc mặt không được tự nhiên lắm, hắn nói: “Lần đầu làm điểm tâm, khó tránh có chút không thành thực.”

Ta lại ăn một miếng bánh táo thủy tinh, lúc này ta chỉ cảm thấy vị ngọt của miếng bánh theo miệng vào tận trong lòng, rất lâu vẫn chưa tản đi. Ta nhin không được khế cười nói: “Tiên sinh không chỉ có thể nấu ăn ngon, bây giờ lại còn làm ra các món điểm tâm này... không phải tục ngữ có câu, quân tử viễn bảo trù sao?”

(1 Người quân tử phải xa nhà bếp)

Trong mắt Ôn Diễm dất đầy ý cười, “Câu ấy sai rồi, thời gian ta sống rất dài, thế nên chuyện gì cũng muốn thử qua một lần.”

Trong lòng ta khó tránh căng thẳng, xem ra Ôn Diễm chuẩn bị tiết lộ thiên cơ với ta.

Ôn Diễm nói: “Công chúa có bằng lòng nghe ta kể một câu chuyện hay không?”

Ta làm vẻ thoải mái nói: “Không phải là câu thiên cơ bất khả tiết lộ của tiên sinh đấy chứ, câu ngày ta nghe không dưới mười lần rồi, nhiều đến nỗi tai ta mọc cả kén rồi đây này.”

Thần sắc Ôn Diễm dịu dàng: “Không có đâu.”

Ta khẽ “ừm” một tiếng.

Ôn Diễm nhấp một hớp trà, thuận tiện nói: “Việc có liên quan đến thiên nhân, chắc hẳn công chúa cũng biết.” Thấy ta gật đầu, hắn lại nói: “Ta có một đệ đệ sinh đôi tên là Ôn Phàm, tính nết của hắn không tốt, từ nhỏ đã thích nghịch ngợm, cực kỳ ghét huynh trưởng ta đây. Mấy năm trước hắn đi Nam Cương, học một chuyện kỳ quái hiếm gặp rồi quay về...”

Ta nghe thế liền hỏi: “Đám phi trùng lần trước là do hắn làm?”

Ôn Diễm gật đầu.

Trong đầu ta vụt qua tia sáng, híp mắt hỏi: “Đám sát thủ hắc y nhân lần trước cũng là người của hắn?”

Ôn Diễm cười khổ một tiếng “Đúng thế”.

Trong lòng ta không khỏi tức giận, “Hắn còn làm những gì nữa?”

Ôn Diễm lại nói: “Còn đóng giả một đại phu trong kinh thành.”

Ta đứng bật dậy, nhưng vừa nhìn Ôn Diễm, ta cắn chặt răng ngồi xuống, “Người nói tiếp đi.”

Ôn Diễm nói: “Là ta không tốt, là ta làm phiền đến công chúa và Liễu công tử, công chúa tức giận trong lòng cũng là chuyện nên có, a đệ ta lúc này phạm vào tội lớn ngập trời, ta đã trối hắn lại rồi, nhốt trong Thúy Minh Sơn Trang này, đợi ta nói hết với công chúa, mọi chuyện tùy công chúa xử trí.”

Ta hỏi: “Vì sao hắn lại làm như vậy?”

Ôn Diễm nhẹ than một tiếng, “Thật ra trong lòng a đệ ta không xấu, chỉ là hắn không cam lòng, không cam lòng ta trở thành thiên nhân, cho nên luôn làm những chuyện khiến ta trở tay không kịp. Sở dĩ hắn đã thương công chúa và Liễu công tử, là do chuyện từ bốn năm trước...”

Bốn năm trước...

Không phải là năm Hữu Bình đầu tiên sao?

Ôn Diễn tiếp tục nói: “Bốn năm trước, a đệ ta quay về từ Nam Cương, hẹn ta gặp mặt trên ngọn núi này. Ta vốn tưởng hấn chỉ muốn gặp lại vị huynh trưởng đã lâu không gặp này nên không nghi ngờ gì. Không ngờ lúc đến nơi thì a đệ ta nói rằng những năm gần đây hấn không cam lòng, lúc đó ta mới thì ra hấn luôn luôn ghét huynh trưởng ta đây, sau đó ta với a đệ xảy ra tranh chấp, ta không ngờ là a đệ lại ác như thế, có thể ra sát chiêu đối với ta. Nhưng ngay sau đó đã có người nhảy ra, thay ta đỡ một chiêu.”

Trong lòng ta sửng sốt, “Người ấy... là Liễu Dự?”

Ôn Diễn gật đầu: “Đúng thế, ta không ngờ rằng Liễu công tử lại xông lên, sau khi Liễu công tử ngã xuống núi, lại được vị Mã đại phu tìm thấy. Trên thế gian này, số mệnh mỗi người đều do trời định, nhưng ta thì không. Một chấn của Liễu công tử, bởi vì ta mà rối loạn số mệnh. Hôm đó, nếu Liễu công tử không đỡ thay ta, Liễu công tử sẽ xuất hiện dưới chân núi, vừa hay bắt gặp công chúa ngã từ trên núi xuống, sau đó Liễu công tử cùng công chúa tương tri tương ái, Liễu công tử đỡ trạng nguyên, sau lại bệ hạ sẽ tứ hôn cho hai người, cuộc sống của công chúa và Liễu công tử về sau vô cùng viên mãn, hơn nữa còn có thể có một bé gái nữa, còn Yến Thanh chẳng qua chỉ là người qua đường trong cuộc đời công chúa mà thôi.”

Sắc mặt ta liền trắng bệch.

“Trạng nguyên của năm Hữu Bình đầu tiên vốn nên là Liễu công tử, còn Yến Thanh chỉ đỡ thám hoa, sau đó không vừa ý trên quan trường mà rời đi, trên đường đi gặp Đỗ Tịch Tịch hát rong, vừa gặp đã thương.”

Ta cắn môi: “Cho nên lúc này người đến kinh thành vì muốn bồi thường cho Liễu Dự, xoay đổi số mệnh?”

Ôn Diễn nói: “Đúng thế, thật sự là ta vì muốn bù đắp cho Liễu công tử mà đến đây, vết thương lúc đó của Liễu công tử so với bây giờ còn nghiêm trọng hơn, ta đưa hấn từ chỗ Mã đại phu quay về Đào Hoa Nguyên, để Như Ý trị liệu cho hấn, Liễu công tử hôn mê mất bốn năm, khi tỉnh lại không nhớ rõ mọi chuyện. Như Ý đã dùng hết cách cũng không thể khiến hấn nhớ lại. Vì để cho số mệnh trở về với con đường bình thường, sau khi người với Yt cùng cách, ta đã cấy trong cơ thể Liễu Dự một loại cỏ trùng.”

“Cho nên hấn mới có thể đối với ta, một người hấn chưa từng gặp mặt, mà nảy sinh tình cảm?”

Ôn Diễn gật đầu, “Chỉ cần còn cỏ trùng, cả đời này Liễu Dự chỉ biết thích người, mãi mãi không thay lòng.” Dừng lại, hấn nói tiếp: “A đệ của ta sở dĩ muốn hãm hại công chúa và Liễu công tử, vốn là vì hấn biết nếu ta muốn thay đổi số mệnh mà không làm được thì ta sẽ bị phạt. Nhưng mấy thứ không liên quan này công chúa không cần biết.”

Lúc này trong đầu ta ngoại trừ chấn động vẫn là chấn động, ta hỏi: “Vì sao người nói cho ta biết?”

Ôn Diễn nhẹ giọng nói: “Công chúa muốn biết, không phải ư?”

“Nhưng mà...” Ta mím môi, “Như vậy tính là gì? Người đền cho ta một phò mã mới, đền cho Liễu Dự một thê tử, nhưng ta không thích Liễu Dự, Liễu Dự cũng không thích ta, hơn nữa Liễu Dự thích ta chẳng qua là do cỏ trùng trong người hấn điều khiển!”

Ôn Diễn cup mắt, “Công chúa và Liễu công tử là mệnh trung chú định, chỉ cần ở bên nhau lâu, công chúa nhất định sẽ thích Liễu công tử, Liễu công tử cũng sẽ thích công chúa.”

“Ta không tin! Cái gì là mệnh trung chú định? Cái gì là lương duyên trời cho? Cái gì là mạng do trời định? Toàn bộ ta không tin chút nào. Ta chỉ tin mạng do người định mà thôi! Người xuất hiện trên núi này thì mặc kệ Liễu Dự có cứu người hay không, thì mọi chuyện đã định người ta gặp được là Yến Thanh. Ta với Liễu Dự chỉ là sai lầm thôi! Huống chi, lúc này người xuất hiện trước mặt ta, lại có nghĩ đến ta sẽ thích người chứ không phải là Liễu Dự?”

Ta nhất thời kích động mà nói bừa, đem bí mật giấu kín nói ra.

Sắc mặt ta lập tức biến đổi, Ôn Diễn cũng mở to mắt, vẻ mặt không dám tin, đôi mắt từ trước đến nay chứa ý cười lần đầu tiên xuất hiện thân sắc ... kinh ngạc ta nhìn mà không hiểu.

Hấn lắp bắp nói: “Công... công chúa...”

Lúc này ta dứt khoát nói thẳng, “Ta thích ngươi thì sao? Cho dù biết ngươi là thiên nhân vẫn cứ thích ngươi, Thừa Văn không cho ta thích ngươi nhưng ta vẫn cứ thích, ta đúng là ngu rồi! Biết rõ ngươi sẽ không thích ta, nhưng mà...” Nói đến đây, mũi ta đột nhiên chua xót, nhưng đem bí mật giấu trong lòng lâu như thế nói ra cũng thoải mái cực kỳ.

Ôn Diễn đưa tay ra, chậm rãi đến gần ta, chỉ là mới được một nửa thì đã rút tay về.

Hắn quay xe lẩn đi, đưa lưng về phía ta, giọng nói khàn khàn, từng chữ từng câu như là nhảy ra từ trong lòng ngực, “Ngày mai ta sẽ rời khỏi kinh thành, chúc công chúa và Liễu công tử đầu bạc răng long.”

33. Chương 33

Editor: Lê Thiên | Beta: Qin Zô

Những lời Ôn Diễn vừa nói thật ra cũng nằm trong dự tính của ta, nhưng khi chính tai nghe được thì lòng ta vẫn cảm thấy có chút mất mát. Nhưng ta cũng không phải dạng bám lấy người không tha, Ôn Diễn là thiên nhân, ta cũng có ngạo khí của một công chúa.

Thừa lúc Ôn Diễn quay lưng về phía ta, ta khẽ vỗ mặt, sau đó cười nhẹ một tiếng: “Đa tạ tiên sinh chúc phúc. Ngày mai tiên sinh đi, tiếc rằng ta không thể đi tiễn được, mong tiên sinh thuận buồm xuôi gió.”

Ôn Diễn quay người lại, ánh mắt vẫn ôn hòa như vậy, hắn cười, “Đa tạ công chúa.” Ta cũng cười, bầu không khí bỗng chốc lại trở nên hòa hợp, dường như lần thất thố vừa nãy của chúng ta chưa từng xảy ra.

Chúng ta nói chuyện phiếm một lát, Ôn Diễn đã tháo gỡ hết những nghi hoặc của ta, đến khi điểm tâm ăn hết, ta mới ra về lơ đãng nhắc tới chuyện Ôn Phàm phải xử lý ra sao.

Tội của Ôn Phàm đương nhiên không thể tha, nhưng dù sao hắn cũng là đệ đệ của Ôn Diễn, hơn nữa qua từng câu từng chữ ta cũng biết được Ôn Diễn vô cùng yêu thương vị đệ đệ này dù cho hắn đã làm sai rất nhiều. Thật ra ta cũng hiểu được tâm trạng của Ôn Diễn, nếu Thừa Văn phạm phải tội lớn tày trời, vô lý đến vậy ta cũng phải che chở cho hắn, đây chính là sự ràng buộc về huyết thống.

Quả nhiên, lời vừa dứt, ngón tay Ôn Diễn run lên, ta thấy rất rõ.

Lúc này ta cảm thấy hơi do dự, tha cho Ôn Phàm ta không làm được. Hắn khiến ta mất một phu xe còn khiến ta bị thương, hơn nữa còn không biết làm sao tạo thành tình trạng khốn đốn giữa ta với Liễu Dự như giờ. Nếu như bình thường, nhất định ta sẽ không thèm chớp mắt cho người kéo hắn ra ngoài chém. Nhưng hắn lại là đệ đệ Ôn Diễn, lập trường lúc này của Ôn Diễn bởi vì chuyện của ta và Ôn Phàm mà trở nên khó xử, dù Ôn Diễn không đáp lại tình cảm của ta, nhưng Ôn Diễn cũng từng là tiên sinh của ta, hơn nữa ta luôn dễ mềm lòng với hắn.

Một lúc sau, Ôn Diễn mở miệng nói: “Ôn Phàm bị nhốt ở mật thất, ta đưa công chúa tới.”

Ta bước theo sau Ôn Diễn, đi qua rừng trúc, băng cái cầu vòm, lại qua hành lang dài, lát sau Ôn Diễn dừng lại trước một tiểu viện hoang vắng, dọc đường đi đến nửa bóng người cũng chẳng thấy, ta có chút thắc mắc.

Mà Ôn Diễn dường như hiểu rõ lòng ta, lúc mở cửa gỗ ra thì nói với ta: “Minh Hàn trang chủ biết công chúa sắp tới, phái tất cả mọi người ra chỗ khác.”

Ta hỏi: “Quan hệ giữa ngươi và Minh Hàn trang chủ là thế nào?”

Ôn Diễn ngập ngừng, “Từ rất lâu, Minh gia là một nhánh của Ôn gia, sau xảy ra chút chuyện nên thành Minh gia như bây giờ.”

Ta nghe xong, tò mò hỏi thêm: “Tiên sinh bao nhiêu tuổi rồi?”

Ôn Diễn trầm mặc, lát sau cảm khái nói: “Đã lâu rồi, ta cũng không nhớ nữa.” Hắn xoay nghiêng mực trên bàn viết, “rầm rầm” hai tiếng, trên vách tường trắng xóa xuất hiện một cửa ngầm.

Ta bước theo Ôn Diễm được vài bước, Ôn Diễm đột nhiên nói: “Mặt đất hơi trơn, công chúa cẩn thận.”

Ta nhẹ nhàng “ừ” một tiếng. Ta nghĩ ta thích Ôn Diễm, ngoại trừ lần đầu gặp kinh diễm với tài hoa của hần thì còn vì sự sẵn sóc cẩn thận này.

Trong mật đạo hơi tối, ta cũng không hiểu sao Ôn Diễm lại nhốt Ôn Phàm ở chỗ như thế này, nhưng ngẫm lại thấy với sự cổ quái của Ôn Phàm, ngoài mật thất còn có chỗ nào nhốt được hần?

Sau khi ta thấy Ôn Phàm thì cảm thấy hơi lạnh người, ta nhớ nhớ lại khuôn mặt đằng sau mặt nạ của Phạm Văn giả lần trước, nó đã khiến ta không nỡ nhìn thêm lần thứ hai rồi, nhưng hôm nay khi nhìn thấy Ôn Phàm, ta thấy dường như hần còn thô thảm hơn trước, hai cái tai đều bị cắt đi.

Dù trước đó Ôn Diễm từng nói qua với ta về tình trạng Ôn Phàm, nhưng khi tận mắt chứng kiến thì lòng ta lại thấy ớn lạnh.

Ta bất giác lui về sau vài bước.

Ta thật không hiểu được vì sao vì trường sinh bất lão, Ôn Phàm lại nguyện ý dùng khuôn mặt và tai để đổi lấy, hơn nữa mỗi đêm trăng tròn lại bị một lần đau do vạn trùng cắn.

Ôn Phàm bị tơ vàng trói trên giường đá, ánh mắt cực lạnh của hần nhìn thẳng vào Ôn Diễm, trong đôi mắt chột xẹt qua vẻ hận tận cùng, nhưng đến khi quay sang nhìn ta, ánh mắt ấy lại mang vẻ trào phúng.

Ôn Diễm giờ mới mở miệng nói: “Công chúa muốn xử trí hần thế nào?”

Ta cẩn thận nhìn Ôn Phàm, thấy hần không kiêng nể gì mà nhìn ta, khoe môi hần lại khê nhếch: “Trước không kịp nhìn rõ dung nhan công chúa điện hạ, giờ thấy, quả là không hổ danh đệ nhất mỹ nhân Đại Vinh, cũng coi như xứng với huynh trưởng ta.”

Ta sững sờ. Hần tiếp tục nói: “Công chúa điện hạ đừng tin mấy lời bậy của huynh trưởng ta, thiên mệnh chỉ là cút chó mà thôi, công chúa đã thích huynh trưởng ta thì sao không cố gắng một chút. Huynh trưởng ta tuy hơi bảo thủ nhưng công chúa đừng lo, cứ mạnh mẽ dùng sức, bá vương thượng ngàn cung, thiên nhân... ừm, ngay lập tức sẽ trở thành phò mã thôi.”

Ta nghe được vậy thì mặt đỏ tai hồng. Ôn Diễm quát một tiếng, Ôn Phàm thở dài một hơi, “Chắc chắc chắc, huynh trưởng đừng nóng, làm người mà nóng nảy là dễ hỏng việc. Bốn năm nay người vẽ bao nhiêu tranh nàng rồi? Ừm? Để ta tính thử: Mười? Một trăm? Một nghìn? Hai nghìn? Ba nghìn? À đâu, không phải không phải, hình như là bảy nghìn sáu trăm ba mươi? Hay là...”

Tuy ta biết Ôn Phàm nói vậy chẳng qua là muốn chọc Ôn Diễm, nhưng lời đã vào tai, lòng ta vẫn cảm thấy có chút vui mừng.

Ôn Diễm đột nhiên vươn tay ra, ta cũng không hiểu hần làm gì mà khiến Ôn Phàm đột nhiên im bặt, hai mắt trợn trừng nhìn Ôn Diễm.

Ôn Diễm bỏ tay xuống, lặn xe lặn tới, nói với ta: “Gia đệ không tốt, nói bậy bạ mong công chúa thứ lỗi.”

Ta hỏi: “Hần có khả năng gì? Địa lao trong cung có giam được hần?”

Ôn Diễm cười khổ, nói: “Sợ rằng không thể.”

Ta liếc qua Ôn Phàm, thấy hần có vẻ điên cuồng, nghĩ thầm, nếu nhốt ở địa lao cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Tình trạng thảm hại bây giờ, cũng coi như là trừng phạt.

Ta không muốn để Ôn Phàm thấy ta đang nói gì nên cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói với Ôn Diễm: “Không được, tiên sinh hãy dẫn hần đi đi.”

Lúc ta rời khỏi Thúy Minh sơn trang, hoàng hôn đã buông xuống. Ta ngồi trong xe ngựa vén rèm nhìn, cảm thất thật vắng lặng. Một khúc tiêu đột nhiên vang lên, mang theo ý sâu liên miên, rất lâu không dứt.

Ôn Diễm nợ ta một khúc, ta vẫn nhớ rõ. Vẫn tưởng giờ không nói tới, sau sẽ còn cơ hội khác. Vậy mà giờ nghe tiêu khúc này, ta nghĩ cả đời này chắc sẽ không còn cơ hội gặp lại Ôn Diễm.

Trên đường hồi phủ, tâm tình ta không tốt nên cứ uống một chén rồi một chén rượu trái cây. Ta đang uống vui vẻ, xe ngựa đột nhiên dừng lại. Ta vội bám lấy thành cửa sổ để không bị ngã chống vó.

Ta nhú mi nói: “Có chuyện gì thế?”

Phu xe trả lời: “Bẩm công chúa, có một cô nương bỗng lao tới trước xe.”

Thật ra chuyện này ta gặp cũng không ít, phần lớn là muốn cáo trạng gì đấy. Ta ngáp một cái, nói: “Nói nàng biết, bản công chúa không thẩm án, muốn cáo trạng thì tới tìm Đại Lý tự.” Dứt lời, ta lại cầm chén rượu lên, nhẹ nhấp một ngụm rượu trái cây.

Lát sau, Phu xe quay lại bẩm: “Công chúa, vị cô nương kia nói nàng tên là Đỗ Tịch Tịch.”

Rượu trôi xuống cổ họng rồi tới bụng, có chút cay cay, ta lập tức bị sặc. Phu xe lại nói tiếp: “Vị cô nương này nói phải nói chuyện với công chúa.”

Ta rót rượu, ngáp thêm cái nữa, “Đi đi, không cần để ý tới nàng.”

Phu xe đáp lại: “Vâng.”

Bỗng dưng, ta nghe thấy giọng the thé của Đỗ Tịch Tịch vang lên: “Công chúa, Yến lang còn yêu người, người không thể thành thân với người khác được.”

Ta cau mày, lại nghe thấy nàng nói tiếp: “Yến lang vì người, bây giờ cơm nước không màng, cả ngày thất thần. Trước là do Tịch Tịch sai, là lỗi của Tịch Tịch, là do Tịch Tịch quyến rũ Yến lang, xin công chúa đừng so đo với tiện nữ như Tịch Tịch. Tịch Tịch cầu xin công chúa đại lượng đi gặp Yến lang.”

Ta đột nhiên nhớ tới mệnh số Ôn Diễm nói với ta, nếu không có ta chặn giữa đường, Yến Thanh và Đỗ Tịch Tịch đã không phải đi lăm đường vòng như vậy. Nhưng Ôn Diễm chỉ nhận đắng cay, còn ta thì không. Ta không tin vào thiên mệnh, dù nàng ta khóc lóc thê thảm cỡ nào ta cũng không thèm để ý. Ta đã từng nói rồi, Yến Thanh thế nào cũng không liên quan tới ta.

Ta bảo ám vệ lôi Đỗ Tịch Tịch sang một bên, ngênh ngang đi tiếp.

Khi hồi phủ, Vân Vũ sớm đứng ở cửa đưa thêm đá. Ta liếc nhìn Vân Vũ, trong đầu cũng không biết có tư vị gì. Hôm nay Ôn Diễm nói chân tướng cho ta, nguyên nhân này chỉ là ngục trang, nếu thật là như vậy thì sao lại có cảnh Vân Vũ gặp phải Liễu Dự từ dưới đất chui lên?

Tuy rằng Ôn Diễm từ đầu tới cuối không hề nhắc đến Vân Vũ nhưng ta biết... Vân Vũ không thể không liên quan tới Ôn Diễm. Ôn Diễm không nói chắc hẳn là muốn bảo vệ nàng.

Ta giẫm lên thêm đá, thản nhiên nói với Vân Vũ: “Ôn Diễm đi rồi.”

Cả người Vân Vũ cứng đờ, nàng cúi đầu, giọng run rẩy nói: “Công chúa nếu muốn đuổi em đi, em thật sự không có lời nào để nói. Nhưng bốn năm qua, trừ việc của Phò mã gia, tất cả các chuyện khác em đều chân thành. Em thật lòng thích công chúa, cũng thật lòng muốn làm nha hoàn bên người Công chúa.”

Nghĩ cho kỹ, Vân Vũ trừ việc giấu chuyện của Liễu Dự, các việc khác nàng đều thật lòng làm. Giờ Ôn Diễm đã đi, Quán Quán ở Giang Nam, Thừa Văn cũng muốn lấy thê...

Khó mà gặp được một thị nữ có thể trò chuyện được, bốn năm qua thực sự Vân Vũ cũng khiến ta vui không ít.

“Thôi.”

Vân Vũ ngẩng phát đầu lên, vẻ vui mừng trong mắt thật rõ ràng.

Ta nhàn nhạt nói: “Lần sau không được viện cớ này nữa.”

Vân Vũ gật như gà mổ thóc, “Nhất định ạ.”

Ta về được một lát thì gặp phải Liễu Dự, hắn đang vội vàng vàng, lúc nhìn thấy ta thì quay người chạy với tốc độ như chạy trốn tới, vẻ mặt vui mừng, “Nương tử, nàng về rồi.”

Ta ừ một tiếng, sau đó cho lui hết người xung quanh, nói chân tướng cho Liễu Dự hay.

Liễu Dự nghe xong, vẻ mặt khá bình tĩnh, hần nhìn ta chăm chăm, nói: “Vì cổ trùng mà thích nương tử hay ta thực sự thích nương tử, ta có thể phân biệt được.”

Ta khẽ sùng sờ.

Hần nói tiếp: “Quá khứ đã có chuyện gì, ta không muốn nhớ tới, không những vậy mai còn là ngày thành hôn của hai ta. Ôn tiên sinh là thiên nhân, lời hần nói có lí, nương tử, chuyện chúng ta vận mệnh đã an bài.”

Liễu Dự trông có vẻ rất vui mừng, ngừng một lát, hần mỉm cười nói: “Nương tử, hôm nay ta làm món bánh táo thạch anh nằng thích đây.”

Lòng căng thẳng, ta cup mắt nói: “Được, lát nữa ta sẽ ném thử.”

Trước khi ngủ, ta đứng bên giường nhìn bức tranh vẽ Ôn Diễm một lúc lâu, cuối cùng thở dài một tiếng, cầm nó lên rồi cất vào trong rương cùng với miếng ngọc đưa bé bên gối.

Ta không tin vào thiên mệnh nhưng giờ chỉ có cách chấp nhận.

Ta nhìn chữ dán trên cửa sổ, nghĩ thầm, ta sẽ cố quên Ôn Diễm, cố thích Liễu Dự, có người thích mình ở bên cạnh, thật ra cũng rất tốt.

* : song hỷ. Ở Việt Nam bây giờ thì chữ này hay được dán trên tường ngoài nhà, tường ngõ, in trên thiệp cưới,...tỏ ý với mọi người là nhà có đám cưới. Ý nghĩa: “song hỷ” được ghép từ 2 chữ “hỷ”. “Hỷ” là niềm vui, song hỷ là niềm vui nhân đôi, niềm vui của nhà trai và nhà gái ghép lại thành chữ “song hỷ”.

Rồi đến khi ta hơn trăm tuổi, Ôn Diễm có lẽ sẽ đi thăm mộ ta – đồ đệ của hần, người từng ngốc nghếch nói thích hần.

Chuyện cứ vậy mà xong, đó chính là kết cục tốt đẹp nhất của một phàm nhân và một thiên nhân

34. Chương 34

Editor: Lê Thiên & Qin Zồ

Ta đã báai đường với Liễu Dự xong, trong phòng hỉ chỉ còn hai người chúng ta, ta thẳng thắn nói với Liễu Dự: “Ta vẫn còn tình cảm với Ôn Diễm, nhưng sau hôm nay, ta sẽ cố quên hần, sẽ cố thích chàng, chàng có chờ được không?”

Liễu Dự không hề do dự gật đầu, “Được. Ta nguyện ý chờ nương tử cả đời.”

Ta hơi khép mắt, “Trước khi ta thích chàng, chúng ta sẽ làm giả làm phu thê.”

“Được, ta sẽ không ép nương tử, ta sẽ đợi đến một ngày có thể uống chén rượu giao bôi cùng nương tử. Ta rất vui.” Ta ngược mắt, nhìn sự vui vẻ rạo rực của Liễu Dự, hỉ phục trên người hần đã khiến vẻ hơi tái nhợt thường ngày thêm hồng hào. Hần nói tiếp: “Nương tử, nằng là cô nương đẹp nhất ta từng thấy, nhất là trong hôm nay.”

Ta mỉm cười nhìn hần, “Vậy chàng ngủ gian ngoài đi.”

Liễu Dự đáp ứng, “Được.”

Hần mới bước ra được vài bước đã quay người lại nói với ta: “Nương tử sau này có thể gọi ta bằng tên tự không?”

Ta hơi sững người, nghĩ một chút mới nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Cẩn Minh.”

Khóe môi Liễu Dự ngay lập tức cong lên.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, ta theo thói quen quay người, sau đó vươn tay ra định vuốt đầu miếng ngọc đứa bé, nhưng tay mới vươn ra được một nửa thì đã dừng giữa chừng. Ta mím môi lại, rút tay về.

Liễu Dự đã tới, mỉm cười gọi ta một tiếng “Nương tử”.

Ta giật mình một lúc mới hoàn hồn, đáp hẳn một câu “Cẩn Minh.” Ta rửa mặt chải đầu xong thì cùng Liễu Dự ra ăn sáng, sau đó cố gắng bồi dưỡng cảm tình với Liễu Dự ở phủ.

Buổi đêm dài, ta ngồi bên cửa sổ nhìn trời đen sâu thẳm, nghe tiếng ve trên cây, nghĩ rằng thật ra cuộc sống cứ thế mà trôi qua chẳng đợi chờ ai.

Giữa tháng bảy, Mạnh thái phó tiến cử Liễu Dự trong triều, Thừa Văn đích thân kiểm tra Liễu Dự, vui mừng thấy được, giao cho hẳn chức viên ngoại lang Hình bộ, thuộc hàng ngũ phẩm. Đến đầu tháng chín, Liễu Dự lập công, Thừa Văn rất vui, đặc biệt đề bạt Liễu Dự, giao chức Hình bộ tả thị lang, hàng nhị phẩm.

Ta cũng không ngờ với tính Liễu Dự lại có thể như cá gặp nước chốn quan trường, đến khi tới tiệc Trung thu trong cung ta mới nhìn thấy mặt khác của Liễu Dự.

Ta chợt nhớ lời Ôn Diễm từng nói, nếu năm Hữu Bình đầu tiên Liễu Dự thành Trạng Nguyên thì giờ thành tích của hẳn đã rất lớn.

Cũng lâu không nhớ tới hai chữ “Ôn Diễm”, giờ hai chữ này lướt qua đáy lòng cũng không còn đau nữa.

Ta giờ giờ chén ngọc thất thải lưu ly lên, ngửa đầu uống nốt chỗ rượu ngon. Liễu Dự ngồi cạnh ta, nhẹ nhàng nói: “Nương tử, uống ít thôi.”

Ta cười cười, “ừ” một tiếng, đặt chén ngọc thất thải lưu ly xuống.

Chợt có người cười cười nói: “Công chúa và Phò mã thật ân ái.”

Ta ngược mắt lên, thì ra là một đại thần từng muốn tiến cử phò mã. Ta nhếch môi cười, đáp lời: “Vừa mới tân hôn vui vẻ, đương nhiên sẽ ân ái.” Dứt lời, ta lại tùm tùm cười liếc Liễu Dự một cái, đích thân rót rượu cho hẳn.

Liễu Dự nhìn ta với ánh mắt tình ý rồi uống cạn chén rượu đó.

Trong con mắt người ngoài, ta và Liễu Dự ắt hẳn là cảm sát hòa hợp, phu thê tình thâm. Thật ra không phải vậy, hai tháng nay ta vẫn toàn tâm toàn ý thử thích Liễu Dự nhưng dù hẳn tốt với ta thế nào, ta cũng không có cảm giác đấy.

Ta và Liễu Dự vẫn giả làm phu thê như trước, chẳng qua ngoài mặt chúng thần, ta sẽ không làm Liễu Dự phải mất mặt.

Liễu Dự bóc cho ta ít nho, ta mỉm cười ăn hết, lúc ngẩng đầu lên thì đột nhiên phát hiện Yến Thanh với vẻ mặt âm đạm nhìn ta, dường như không biết hai chữ “lảng tránh” viết thế nào.

Ta vẫn không hiểu có chuyện gì xảy ra với Yến Thanh sau khi chúng ta cùng cách. Rõ ràng trước khi hòa ly hẳn rất chán ghét ta, thậm chí không hề muốn nói câu nào với ta, vậy mà sau khi cùng cách lại thường xuyên tới tìm ta. Ta thỉnh thoảng nhìn qua, thường thấy ánh mắt nóng rực hoặc vẻ mặt âm đạm của hẳn như thể ta nợ bạc hẳn vậy.

Ta khép mắt, không muốn nhìn Yến Thanh nữa.

Cũng không biết có phải tối nay uống nhiều rượu quá không, ta bắt đầu cảm thấy tửu lượng không chịu được nữa, đầu hơi choáng váng. Ta uống hết một chén trà thì rời tiệc đi hóng gió đêm.

Liễu Dự nói muốn đi cùng ta, ta lại lắc đầu bảo hẳn ở lại.

Vân Vũ đỡ ta ra đại điện, ta cứ đi bừa vậy thôi. Gió đêm thổi qua, lướt qua đôi má mang theo hơi lạnh khiến đầu ta tỉnh táo hơn. Ta hơi ngửa đầu lên, nhìn vầng trăng tròn giữa trời đêm to lớn, cảm khái nói: “Lại một Trung thu nữa, trăng năm nay tròn hơn năm ngoái rồi. Trung thu năm ngoái... Này, Vân Vũ, Trung thu năm ngoái xảy ra chuyện gì nhỉ?”

Vân Vũ đáp: “Trung Thu năm ngoái là tiệc rượu bày ở trên hồ Hàm Quang, khi đó...”

“Khi đó Quán Quán nhảy hồ, ta sợ tới mức ở lại trong cung cạnh nàng một đêm, may mà không sao.” Ta vỗ trán, “Chỉ có một năm thôi, vậy mà ta lại cảm giác như việc này đã xảy ra từ tận mười năm trước.”

Vân Vũ cũng cảm khái nói: “Một năm này xảy ra nhiều chuyện quá.”

Ánh trăng vẫn giống như trung thu năm ngoái, nhưng nhiều chuyện đã không thể quay về được nữa, như việc Quán Quán rời khỏi hoàng cung, gả cho Ninh Hằng, còn ta giữa trung thu năm ngoái còn vì Yến Thanh mà đau lòng đến chết, bây giờ phò mã bên cạnh đã biến thành Liễu Dự, còn cả...

Ta nhắm nghiền hai mắt, không hề muốn vầng trăng sáng kia đổi thay.

Gió đêm thổi đến, ta chợt cảm thấy man mát, vừa mở mắt đã nghe thấy có người gọi ta một tiếng “Công chúa”. Ta nghe thấy đó là âm thanh của Yến Thanh thì đột nhiên thấy đau đầu.

Vẫn là nha đầu Vân Vũ biết tâm ý của ta, chỉ nghe nàng nói: “Yến thị lang, công chúa nhà ta không khỏe, không muốn kẻ nào quấy rối cả, xin Yến thị lang hãy rời đi.”

“Ta chỉ nói một câu thôi, công chúa, chỉ một câu mà thôi.”

Ta không hề xoay người, đưa lưng về phía hắn, sau một lúc lâu trầm mặc mới mở miệng nói: “Nói đi.”

Yến Thanh cũng trầm ngâm một lát rồi mới thấp giọng nói: “Bây giờ công chúa hạnh phúc không?”

Ta không biết liệu mình có hạnh phúc hay không, nhưng hai tháng này, quả thật ta rất bình tĩnh, cho dù thỉnh thoảng có hơi mê man nhưng cũng dễ chịu hơn trước kia, cái lúc ta phải sống trong tuyệt vọng cùng đau thương. Ta chậm rãi nói: “Hạnh phúc.”

Yến Thanh nhẹ cười một tiếng, “Vậy là tốt rồi, vì thần cáo lui.”

Sau khi Yến Thanh rời đi, Vân Vũ bất bình nói: “Yến thị lang đúng là quá đáng, lúc cùng với công chúa thì không đối xử tốt với người, sau khi hòa ly thì lúc nào cũng trưng ra cái vẻ bị công chúa vứt bỏ hận không thể làm công chúa thay đổi thái độ, bây giờ biết công chúa đã có phò mã còn dính lấy công chúa, thật sự là đáng ghét quá đi.”

Thấy Vân Vũ lại bắt đầu líu ríu, đầu ta càng đau thêm, ta nói: “Quay về nói với bệ hạ một tiếng, ta cảm thấy không khỏe trong người nên về trước.” Dừng lại, ta nói tiếp: “Cũng nói một tiếng với Cẩn Minh.”

Vân Vũ lo lắng nhìn ta, “Công chúa có cần gọi thái y đến không?”

Ta lắc đầu, “Không cần, chỉ là hơi đau đầu chút thôi, có lẽ do uống nhiều rượu quá.” Ta day nhẹ huyệt thái dương, “Sai người chuẩn bị xe đi, ta muốn hồi phủ.”

Lúc ta lên xe thì Liễu Dự cũng chạy đến, hắn sốt ruột nói, “Nương tử thấy chỗ nào không thoải mái?”

Ta nói thật: “Đầu hơi đau.”

Liễu Dự nói: “Để ta về với nàng.”

Ta từ chối: “Chàng nên biết trong hai tháng này, bệ hạ thường đặc biệt cân nhắc chàng khiến không ít đại thần trong triều ghen tức. nếu lúc này chàng rời tiệc sớm, có lẽ sẽ bị một vài người hạch tội gây khó dễ. Cẩn Minh, ta biết chàng có tài, nhưng những người khác không hiểu được nó. Chàng là phò mã của ta, thì nên biết bất luận chàng cố gắng bao nhiêu nữa thì cuối cùng rất có thể tất cả đều sẽ quy về nguyên nhân là công chúa ta. Nếu chàng muốn giành được nhiều thì không nên để lộ nhược điểm gì cả.”

“Nương tử, ta rõ rồi, nhưng mà...”

“Ta mỉm cười nói: “Ta chỉ hơi đau đầu mà thôi, không có gì đáng lo cả. Quay lại đi.”

Liễu Dự nhìn ta, cuối cùng đáp một tiếng “Được”.

Ta gối đầu lên tay miễn cưỡng nhìn bóng đêm thê lương bên ngoài, tuy vầng trăng trên không trung to như bàn tròn, nhưng ánh trăng vẫn trong trẻo mà lạnh lẽo như trước, mang theo cảm giác se mát của mùa thu.

Trên đường phố đủ kiểu người qua đường, cười cười nói nói, cực kỳ náo nhiệt.

Chợt một cơn gió lạnh thổi đến, ta không khỏi rùng mình một cái, buông màn xe xuống. Trong xe ngựa chỉ còn lại một mình ta, Vân Vũ ngồi bên ngoài cùng với phu xe, ta đối tư thế, cả người nằm nghiêng trên nệm dài.

Ta từ từ chớp mắt lại, chuẩn bị nghỉ ngơi trong chốc lát. Lúc tỉnh lại thì ta vẫn nằm trong xe ngựa như cũ, xung quanh im ắng, thi thoảng có thể nghe thấy tiếng côn trùng kêu rõ ràng.

Trong lòng ta nhảy dựng lên.

Ta từng sống ở trong núi một thời gian, biến vắng vẻ trên núi cùng với vắng vẻ trong kinh thành về đêm có sự khác nhau như thế nào, và giờ khắc này ta biết rõ mình đang ở trên núi.

Ta khẽ hét lên “Vân Vũ”, nhưng qua một lúc sau vẫn không nghe thấy tiếng Vân Vũ đáp lại. Ta lấy lại bình tĩnh, nhanh chóng tỉnh táo lại. Ta vén một góc màn lên, nhìn ra ngoài xem sao, quả nhiên không ngoài dự đoán của ta.

Ta rút nhuyễn kiếm trong xe ra giấu vào trong tay áo, vừa xuống xe ta phát hiện Vân Vũ nằm trên mặt đất, ta thăm dò hơi thở của nàng, sau khi xác nhận nàng chỉ hôn mê thì liền đưa nàng vào trong xe ngựa. Ta đi tiếp vài bước, lại gặp được bốn ám vệ của ta đều bị trói chung với nhau, và cũng bất tỉnh nhân sự.

Có thể đánh bại bốn ám vệ của ta, đích thị võ công phải cao hơn ta, nhất thời ta cảm thấy kinh hãi.

Bỗng gió núi chợt nổi lên, lá khô cuộn cuộn đầy mặt đất, theo đó còn có âm thanh âm trầm, “Công chúa điện hạ.”

Ta nắm chặt nhuyễn kiếm trong tay, mặt không đổi sắc quát: “Người là kẻ nào?”

Một bóng người chậm rãi hiện ra sau phía cây, dưới ánh trăng ta nhìn rõ mặt hắn, không phải ai khác, chính là phu xe của ta

35. Chương 35

Editor: Qín Zồ

Người ta dùng đều có gia thế rõ ràng, trước kia tuyệt không có chuyện làm điều phi pháp. Gia thế của phu xe của ta cũng vô cùng rõ ràng, chính là đường đệ của Hình bộ lang trung Trương Khuê Chi, tính tình ôn thuận, vô cùng được ý ta.

Không ngờ tối nay lại dám cả gan uy hiếp ta, lại còn đánh hôn mê thị nữ và ám vệ.

Bỗng trong đầu ta lóe lên tia sáng, hai mắt khép hờ, nói: “Đường huynh ngươi bị giáng chức là ý chỉ của thánh thượng, không hề liên quan đến ta. Trương Già, ngươi nên biết bắt cóc công chúa là trọng tội, đủ để tịch thu tài sản và giết sạch cả nhà.”

Trương Khuê Chi bị giáng chức từ hình bộ Tả thị lang xuống còn lang trung, vốn là do chuyện vài ngày trước đó, ta cũng chỉ là nghe nói mà thôi, dù sao phò mã Liễu Dự của ta đúng lúc ngồi vào vị trí Tả thị lang. Sau đó ta còn nghe nói Trương Khuê Chi nghi ngờ bất mãn, trong Hình bộ luôn kín đáo phê bình Liễu Dự, còn từng cấu kết với một đám người đến làm khó Liễu Dự, nhưng Liễu Dự không phải là người dễ bị người ta ăn hiếp, hắn là người không kiêu ngạo không siểm nịnh, còn xử lý vô cùng tốt, thế nên càng được Thừa Vãn ngưỡng mộ. Kỳ thật Trương Khuê Chi bị giáng chức vốn bởi vì Liễu Dự âm thầm tố giác chuyện hắn nhận hối lộ, nhưng nếu không có Liễu Dự, thì mấy năm nữa, vị trí Hình bộ thượng thư này Trương Khuê Chi cũng sẽ lên ngôi.

Bây giờ đường đệ của Trương Khuê Chi uy hiếp ta, mười phần là vì việc này.

Quả nhiên, Trương Già lên tiếng: “Quan chức trong triều rất nhiều, việc gì công chúa điện hạ với phò mã phải cướp lấy vị trí của đường huynh ta, đường huynh ta mấy năm nay thẩm tra nhiều ít vụ án, san sẻ thay thế hạ nhiều ít việc, còn phò mã chỉ là do hưởng danh từ công chúa, thế nên cũng dễ dàng cướp đi vị trí của

đường huynh ta, mấy ngày nay đường huynh ta ăn ngủ khó khăn, nhanh chóng gầy yếu, còn bị đồng liêu loại trừ, chuyện này là vì cái gì? Cũng bởi vì phò mã! Cũng là bởi vì công chúa người!”

Trương Già cực kỳ kích động, sắc mặt vô cùng dữ tợn.

Trong lòng ta cảm thấy sợ hãi chưa từng có, con người Trương Già ta hiểu rõ, hẳn không gây tổn thương cho ta cũng không dám đả thương ta, hơn nữa cũng chẳng có khả năng gây thương tích cho ta, Ngô Tung đã điều tra rõ, Trương Già chưa hề tập võ bao giờ, cho dù có động thủ thật với ta, người chịu thiệt cũng nhất định không phải là ta. Điều ta e ngại chính là người đứng sau Trương Già kia, có thể đánh bại bốn ám vệ của ta, thật sự rất có bản lĩnh.

Ta nhếch môi lạnh lùng nói: “Ừm? Thế ngươi muốn cái gì? Hay là nói Trương Khuê Chi muốn cái gì?”

Thần sắc Trương Già căng thẳng, chỉ thấy hắn nắm chặt tay, ánh mắt toát lên vẻ cảnh giác, “Việc này không liên quan đến đường huynh ta, là ta một mình làm.”

Vẫn với bộ dạng vân đạm phong khinh, ta nói: “Nếu ngươi nói ra ai ở đằng sau giúp ngươi, ta sẽ không truy cứu việc này nữa, hơn nữa còn có thể xin bệ hạ một nhân tình, có lẽ đường huynh ngươi còn có thể thăng quan. Nếu không...” Ta dừng lại, vẻ mặt mạnh mẽ, “Đừng nói đến thăng quan, có thể giữ toàn thân đã là hoàng ân nhiều lắm rồi.”

Sắc mặt Trương Già biến đổi lần lượt, ta thầm nghĩ tính khí người này trước sau gì vẫn là ngoan ngoãn, đáng vẻ dữ dằn vừa rồi có lẽ là bị dồn vào đường cùng, ta nhẹ nhàng nói, “Trương Già, ngươi là một người thức thời, ngươi nên biết trong Đại Vinh này người tôn quý nhất ngoại trừ bệ hạ chính là ta.”

Cả người Trương Già run rẩy, nói: “Là... là...”

“Ai?”

Trương Già nói: “Ta không biết y, y chỉ dạy ta phải làm sao để đưa công chúa đến đây thôi...”

Ta híp mắt nói, “Bộ dạng như thế nào?”

“Y đeo mặt nạ, ta không thấy mặt y.”

Ta nhớ lại hôm đó nhìn thấy Ôn Phàm trong mật thất ở Thụy Minh Sơn Trang, trong lòng không khỏi rung mình một cái. Ta thầm hít sâu một hơi, ngoắc ngón tay, để Trương Già đến gần mình, ta mới nói với hắn ta, sau đó với khí thế sét đánh không kịp bưng tai mà nhanh chóng hạ thủ, khiến hắn ngã lăn ra đất.

Cổ tay ta đưa lên, lộ ra thanh nhuyễn kiếm, ta mở miệng nói: “Ôn Phàm, ta biết ngươi đang ở đây.”

Gió núi gào thét thổi qua, ta chợt nghe tiếng côn trùng vù vù vang lên, nhớ lại đám phi trùng gặp ở Cúc trấn ngày hôm đó, ta lập tức chăm chú lắng nghe, chuẩn bị chống lại.

Ta chờ một lúc lâu mới nhìn thấy vài con đom đóm bay ra, cái màu xanh âm u đó dưới ánh trăng có vài phần lạnh lẽo, lòng ta sưng sốt, nhưng vẫn vô cùng cảnh giác, dựa theo mấy lần đối mặt với Ôn Phàm, có lẽ đều không thoát khỏi một chữ “độc”.

Đom đóm bị nhuyễn kiếm của ta chém thành hai nửa, vừa lúc rơi xuống đất thì Ôn Phàm cũng bước ra. Hắn mặc trường bào xanh nhạt, đeo Bạch ngọc quan, trên mặt đội mặt nạ quý, không hổ là huynh đệ song sinh, chỉ nhìn thoáng qua cũng không phân biệt rõ ai là ai. Nếu không phải ta biết trước chân Ôn Diên có tật, thì ta chắc chắn sẽ nhầm người này là Ôn Diên.

Ôn Phàm dựa vào cây, nghiêng đầu nói: “Công chúa điện hạ gọi ta?”

Ta nói: “Ngươi muốn gì?”

Ôn Phàm ngáp một cái rồi nói: “Công chúa điện hạ, bây giờ trời khuya lắm rồi, ta không nhìn rõ ngươi ở đó đang nói những gì thế? Tới gần chút đi, để ta nhìn miệng ngươi.”

Ta không hề cử động, “Ngươi có thể nhìn thấy.”

Ôn Phàm vẫn nghiêng đầu, “Làm sao ngươi biết?”

“Ngươi muốn gì?” Ta hỏi lại.

Ôn Phàm khẽ cười một tiếng, “Ta muốn là...” Hắc kéo dài âm, “Ừm, không nói cho người biết đâu.” Hắc bỗng nhiên giắt Bạch ngọc quan xuống, trong nháy mắt mái tóc đen dài xõa tung ra, hắc vắt Bạch ngọc quan lên trên, rồi sau đó thận trọng đón lấy, “Công chúa điện hạ đoán thử xem đây là gì?”

Mới nhìn Ôn Phàm ta đã nhận ra Bạch ngọc quan trên tóc hắc chính là của ta đưa cho Ôn Diễm. Ta mím môi không nói, rồi hỏi: “Ôn Phàm, người muốn làm gì?”

Ôn Phàm lại khẽ cười một tiếng, hắc ném Bạch ngọc quan lên cao trong không trung, rồi sau đó đưa tay trở về, nhìn ta cười không thôi, còn rất khoa trương “woa” một tiếng.

Trong lòng ta rất căng thẳng, lúc Bạch ngọc quan sắp rơi xuống đất, hắc lại đưa tay ra chụp lấy, Bạch ngọc quan cẩn thận nằm trong tay hắc.

Hắc mở lòng bàn tay ra, “Ồ? Thế mà không vỡ...”

Đây là lần đầu tiên ta bị người ta trêu chọc, trông lòng cảm thấy tức giận.

Ôn Phàm ngồi xuống đất, tay trái vuốt Bạch ngọc quan, “Ừm? Công chúa điện hạ mắt hững rồi sao? Ái chà, nếu người mắt hững, huynh trưởng của ta sẽ giận ta mất. À, không, hắc đã nổi giận rồi, ngay lúc ta trộm y phục với Bạch ngọc quan của hắc. Công chúa điện hạ thật sự phải trông thấy ca ca ta từ trước tới nay đều ôn hòa dịu dàng khi nổi giận thì có bao nhiêu kỳ lạ, lông mày nhếch lên, mặt đen sạm đi, đúng là vui vô cùng luôn.”

Ta nhìn hắc không nói.

Ôn Phàm nói tiếp: “Hai tháng này công chúa điện hạ có nhớ huynh trưởng ta không?”

Ta cụp mắt xuống nói: “Không có.” Dừng lại, ta nói tiếp: “Ta đã thành thân với Liễu Dự, đời này cũng chỉ có vậy thôi, xem ra người không thể nhìn thấy tiên sinh bị trừng phạt.”

“Tiên... sinh...” Ôn Phàm nhẹ nhàng thốt ra, giơ một ngón tay lên lắc qua lắc lại, “Không không không, ừm, huynh trưởng của ta đã nói với công chúa điện hạ rằng tuy ta mất thánh giác nhưng có thể nghe thấy suy nghĩ trong lòng người ta chưa? Để cho ta nghe một chút nào... À, công chúa điện hạ, sao ta nghe được trong lòng người một mực gọi Cảnh Nhuận, Cảnh Nhuận Cảnh Nhuận, gọi rất triền miên.”

Ta nổi giận nói: “Người nói bậy.”

“Xem ra ta đã nghe nhầm rồi, công chúa điện hạ gọi là A Diễm nhỉ? Hay là Ôn lang?”

Ta nhanh chóng tỉnh táo lại, âm thầm tự nói với mình không thể nghe những lời của Ôn Phàm, ta lạnh lùng bảo: “Người căn bản chẳng thể nghe ta nghĩ gì cả.”

Ôn Phàm vỗ tay, “Công chúa nói rất đúng, thật thông minh. Để ta thưởng nhé, tặng người món đồ này này, nhận lấy đi.”

Ta theo bản năng đưa tay ra nhận lấy Bạch ngọc quan từ trên trời rơi xuống.

Ôn Phàm ngáp vài cái rồi đứng lên nói: “Công chúa điện hạ không chịu phối hợp với ta, thế thì hỏng hết rồi, nếu người thích cái kẻ bệnh tật Liễu Dự kia hơn, thì nguyện vọng của ta không thể đạt được rồi.” Một lần nữa hắc dựa vào thân cây, nghiêng đầu nhìn ta, “Thật ra lần trước nếu người để huynh trưởng ta giết ta thì bây giờ không cần phải lo lắng. Nhưng mà người đã không giết ta, ta cũng sẽ không cảm kích người đâu.”

Gió núi lại một lần nữa nổi lên, thổi cho tóc mai ta rối loạn, ta cũng không quan tâm, chỉ mở trừng mắt nhìn Ôn Phàm.

Hắc đứng thẳng người, từng bước một bước về phía ta, ánh mắt lạnh lùng, giống như gió núi, thổi qua trước mặt ta, ý lạnh truyền khắp toàn thân.

Ta vẫn không nhúc nhích, cũng không giương cao kiếm lên, chẳng hiểu sao giờ phút này ta chắc chắn Ôn Phàm sẽ không dả thương ta. Lúc này, ta im lặng đứng nguyên tại chỗ, không hề cử động.

Ôn Phàm dừng lại cách ta năm bước.

Ánh mắt hắn quét từ trên xuống dưới ta một lượt, rồi sau đó chậm rãi nói: “Công chúa điện hạ, hôm nay chỉ mới là bắt đầu thôi.”

Dứt lời, lại một trận gió to nữa nổi lên, cát bụi thổi bay vào mắt ta, ta dùng sức chớp mắt, chỉ trong nháy mắt đã không thấy Ôn Phàm đâu nữa. Nhưng nếu không phải Bạch ngọc quan trong tay mang theo hơi ấm, có lẽ ta sẽ nghĩ vừa rồi chỉ là ảo ảnh.

Lúc này, từ phía sau truyền đến tiếng vó ngựa, ta xoay người lại nhìn, Liễu Dự cầm đuốc chạy vội về phía ta, phía sau hắn là Ngự Lâm quân. Về mặt Liễu Dự sốt ruột, ánh mắt nhìn ta một lượt từ trên xuống dưới.

Ta nói: “Yên tâm, không có việc gì.”

Nam tử đi đầu Ngự lâm quân xuống ngựa, quỳ rạp trên mặt đất: “Vi thần cứu giá chậm trễ, đã khiến công chúa điện hạ hoảng sợ, xin điện hạ hãy giáng tội.”

Ta khoát tay: “Tất cả đứng lên đi.”

Hắn lại nói: “Việc này vi thần đã giao cho Đại Lý Tự thẩm tra, trong vòng ba ngày sẽ cho công chúa điện hạ một kết quả.”

Trong lòng ta biết nguyên nhân, nhưng không muốn khai ra Ôn Phàm, Ôn Phàm cũng như Ôn Diên, đều không giống với người thường, nói ra rồi chỉ càng hỗn loạn hơn, bèn gật đầu đáp “ừ”.

Lúc này về mặt Liễu Dự đen như đêm tối, hắn nhìn chằm chằm vào Bạch ngọc quan trong tay ta, trong lòng ta cả kinh, tỉnh bơ nói: “Cẩn Minh, đêm đã khuya rồi, chúng ta quay về thôi.”

Liễu Dự gật đầu nói: “Được.”

36. Chương 36

Editor: Qín Zồ

Hai ngày sau Đại Lý Tự kết án, kết quả không ngoài dự liệu của ta, Trương Già bị vồng vào nhà lao, Trương Khuê Chi có dính dáng cũng bị hạ xuống ba cấp.

Ta cũng không biết Ôn Phàm đã làm gì với Trương Già mà có thể khiến hắn ta miệng kín như bình, cho dù chuyện có liên quan đến đường huynh hắn cũng không hề mở miệng. Nhưng việc này coi như đã giải quyết, cơ mà biểu hiện đêm hôm đó của Ôn Phàm, ta tin cuộc sống sau này của ta sẽ không được thoải mái nữa.

Mấy ngày đầu, ta vô cùng cảnh giác, sợ chỉ cần sơ sẩy một tí thì Ôn Phàm lại đến quấy phá. Ta âm thầm điều bốn ám vệ trong cung thủ tại bên người, cũng thêm không ít hộ vệ trong phủ công chúa, có thể nói là ba tầng trong ba tầng ngoài, cho đến con ruồi chưa chắc có thể bay lọt.

Nửa tháng sau, phủ công chúa vẫn gió êm sóng lặng như cũ, cuộc sống của ta vẫn tương đối nhàn nhã. Liễu Dự đã vào triều sớm, ta chuẩn bị bữa sáng cho hắn, cũng sai thị nữ cầm áo lông cừu với lò sưởi cầm tay đưa cho hắn.

Tuy nói vết thương của Liễu Dự đã lành, nhưng bệnh vẫn chưa hết, Ngụy hía y nói Liễu Dự sợ hàn, cứ vào đông là lại sợ lạnh hơn người bình thường, nếu không cẩn thận thì bệnh cũ sẽ tái phát mất. Bây giờ đã sắp vào đông, trong cung đã dùng đến lò sưởi, thế gia quý nữ trong kinh thành khi ra ngoài cũng cầm theo lò sưởi cầm tay. Do ta tập võ nên không sợ lạnh, cũng ít khi cần đến lò sưởi cầm tay, chẳng qua là sau khi thành thân với Liễu Dự, ta liền sai người chuẩn bị nhiều lò sưởi tay, ngay từ khi mới bắt đầu se lạnh, ta đã để Liễu Dự dùng lò sưởi, mặc áo lông cừu chống lạnh ra ngoài.

“Đêm hôm qua có không ít chuồn chuồn bay thấp, có lẽ hôm nay trời sẽ mưa, chàng nhớ hồi phủ sớm, chớ để nhiễm lạnh đấy.” Bỗng dưng ta nhớ đến Ôn Phàm, nếu hắn không tìm đến ta làm phiền thì nhất định sẽ tìm đến Liễu Dự gây rối, ta dừng lại rồi nói tiếp: “Cẩn Minh, chàng nhớ cẩn thận chút.”

Đêm đó sau khi hồi phủ, ta biết nếu ta nói khác Liễu Dự, sớm hay muộn Liễu Dự cũng có thể điều tra ra, thế là liền đem chuyện Ôn Phàm nói với hắn, chỉ là lược bớt chi tiết Bạch ngọc qua.

Liễu Dự lại cười nói: “Ừm, nương tử, ta sẽ cẩn thận.”

Trong mắt ta cũng chứa đầy ý cười, đợi sau khi Liễu Dự rời đi, Vân Vũ cười nói với ta: “So với trước kia thì bây giờ công chúa đối với phò mã gia thật là tốt.”

Liễu Dự đã thành thân với ta, trở thành phò mã của ta, ta sẽ đối tốt với hắn, không phụ cái danh phò mã, chẳng qua chuyện tình cảm là một chuyện khác, không phải nói muốn cho là có thể cho. Ta thần nhiên đưa mắt nhìn Vân Vũ một cái, không đáp lại.

Vân Vũ lúc này lại có chút buồn: “Chẳng lẽ bây giờ công chúa vẫn không quên được quốc sư?”

Ta rũ mắt xuống, “Nói một câu chưa hẳn đã quên, ta chỉ biết bây giờ mình đã thành thân với Cẩm Minh.” Lần trước xem chừng Liễu Dự đã nhận ra Bạch ngọc quan trong tay ta chính là của ta tặng Ôn Diễm, bằng không thần sắc của hắn sẽ chẳng quái dị như thế.

Ta đã đồng ý với Liễu Dự sẽ thử thích hắn, ta không thể nuốt lời.

Hôm đó ta quay lại phủ, Bạch ngọc quan trong tay nhuốm hơi ẩm, ta cúi đầu nhìn mà nghĩ đến Ôn Diễm, nghĩ đến mấy tháng gần gũi thường xuyên ở bên hắn.

Nếu ta chưa thành thân với Liễu Dự, ta nhất định sẽ không dè nén nỗi nhớ không nguôi về hắn. Nhưng giờ ta đã cùng Liễu Dự thành thân, hắn đối với ta tốt như thế, tuy ta với hắn không hề có tình yêu nam nữ, nhưng cũng thể đối xử tệ với hắn được.

Ta nghĩ mãi, cuối cùng sai thị nữ đi chuẩn bị xe.

Ta tính đem trả lại Bạch ngọc quan, tất nhiên ta không chủ động đi tìm Ôn Phàm, cũng không có ý định đưa Bạch ngọc quan cho Ôn Phàm, ta muốn đưa Bạch ngọc quan quay về tiểu xá của Ôn Diễm trước kia.

Với thân phận thiên nhân của Ôn Diễm, có lẽ hắn cũng có thể biết ta đặt Bạch ngọc quan ở đâu, nếu hắn còn muốn Bạch ngọc quan này, thì chắc chắn sẽ quay về lấy.

Sau nửa canh giờ, ta đã đến cánh rừng ngoài tiểu xá của Ôn Diễm, ta dừng chân giữa mặt nhìn lên trời, ở nơi nào đó ám vệ ta dẫn theo cũng đi vào rừng.

Cơ quan trong rừng không có thay đổi, ta vô cùng thuận lợi đi đến trước phòng Ôn Diễm.

Ta phân ám vệ thủ trước cửa, rồi mới đẩy cửa vào. Cách bố trí trong phòng vẫn như lúc trước, lại không nhiễm bụi bẩn, nhìn giống như chưa từng có người rời đi.

Ta quan sát vài lần, lấy Bạch ngọc quan từ trong ngực áo ra, nhẹ nhàng đặt tại trên bàn.

Sau đó, ta thoáng chần chừ chốc lát, cuối cùng không nhịn nổi cất bước đi vào trong phòng Ôn Diễm, trái tim không kìm được mà đập loạn, vừa định ngồi lên giường Ôn Diễm thì lại nghĩ đến Liễu Dự.

Ta nhắm mắt, một lúc lâu sau mới mở ra, sắc mặt bình tĩnh rời khỏi nơi này.

Sau khi ra khỏi rừng cây, ta gặp một người, người này chính là Ôn Phàm làm ta lo lắng hồi nửa tháng nay. Lúc này hắn vẫn đeo mặt nạ quỷ, tóc tai rối tung lên, cả người lười nhác ngồi bên cạnh phu xe.

Sắc mặt phu xe trắng bệch, trợn mắt há mồm không nói ra lời.

Ta nhíu mày nhìn Ôn Phàm, vừa định động tay để ám vệ xuất hiện thì Ôn Phàm đã cất tiếng, “Công chúa điện hạ, ta khuyên người chớ hành động thiếu suy nghĩ, người nên biết ta có năng lực gì.”

Ta nắm chặt tay.

Hắn lại cợt nhả cười, “Công chúa điện hạ giận rồi sao?” Hắn nhảy xuống xe ngựa, đi được mấy bước rồi quay đầu ra sau chỉ vào phu xe, “À, đúng rồi, hắn chỉ là bị ta điểm huyết thôi. Công chúa điện hạ nên cảm tạ huynh trưởng ta, huynh trưởng ta đã hạ lệnh cấm với ta, nếu ta giết người lần nữa sẽ chặt đứt chân ta.”

Ta nói: “Ôn Phàm, ngươi muốn làm gì?”

Ôn Phàm nói: “Ừm, vừa rồi công chúa điện hạ ở trong phòng huynh trưởng ta nhớ lại quãng thời gian cô nam quả nữ chung sống tình ý triền miên?”

Trong lòng ta chấn động, bước gần đến Ôn Phàm, dường như Ôn Phàm không hề nghĩ ta sẽ như thế, nhất thời đứng ngây ra. Ta mỉm cười nói: “Ngậm miệng của người lại, đừng tưởng rằng người khác thường thì có thể làm ta sợ. Nghe tiên sinh nói, người một thân dị năng là học được ở Nam Cương? Người cũng nên biết thể gian vạn vật tương khắc, ngay cả chuyện kỳ lạ của người cũng sẽ có vật tương khắc thôi.”

“Ồ? Có thể tương khắc chuyện của ta? Bản thân ta thật muốn xem cao kiến của công chúa điện hạ.”

Ta cười híp mắt nói: “Người muốn tiên sinh chết, nhưng người lại không giết được tiên sinh, trên thể gian này tiên sinh là một trong những người tương khắc người.”

Về mặt Ôn Phàm dấu đằng sau lớp mặt nạ, tuy ta không nhìn thấy nhưng có thể cảm nhận được, thấy Ôn Phàm qua một lúc lâu mà vẫn chưa mở miệng, điều đó chứng minh điều ta nói là đúng.

Đột nhiên Ôn Phàm giễu cợt nói, “Đúng thì sao mà không đúng thì sao, bây giờ người cách ta chỉ có một gang, nếu ta muốn giết người thì cũng dễ như chơi vậy thôi.” Bỗng nhiên có luồng sát khí đánh úp đến, ta định chạy trốn thì tay Ôn Phàm đã bóp chặt cổ ta, giọng hần âm trầm, “Ta chỉ cần nhẹ nhàng kéo léo, cổ công chúa điện hạ sẽ rời khỏi thân thể ngay tức khắc. Cảnh đẹp như thế này, nếu huynh trưởng ta nhìn thấy, chắc sắc mặt sẽ thú vị lắm đây.”

Tuy trong lòng ta có vài phần hoảng sợ, nhưng ngoài mặt vẫn cực kỳ bình tĩnh. Từ lúc ta cảm nhận được sát khí thì ta đã ra hiệu, ta tin tám ám vệ lúc này đã dọn xong trận pháp đợi thời cơ tới cứu ta.

Ôn Phàm lại cười khẩy một tiếng, “Công chúa không sợ ư, nhưng người cho rằng tám ám vệ kia sẽ đến cứu người? Công chúa điện hạ không ngại thì quay ra đằng sau nhìn một cái, lũ ám vệ mà người gọi là võ công cao cường nằm trên mặt đất làm gì thế?”

Ta khó khăn quay đầu lại nhìn, chỉ thấy phi trùng chi chít bay trên đầu tám ám vệ, còn bọn họ đều ngã ra trên đất. Âm thanh của Ôn Phàm lại vang lên bên tai ta, “Công chúa điện hạ sợ rồi?”

Ta xoay đầu lại, về mặt uể oải, nhưng trong chớp mắt, ta lại rút nhuyễn kiếm giấu trong tay áo đâm vào bụng Ôn Phàm.

Cả người Ôn Phàm run lên, trong mắt hiện lên một tia không dám tin.

Ta thừa dịp này, vùng thoát khỏi tay hần, nhảy ra xa. Ta hất cằm, kiêu căng nói: “Ôn Phàm, người chớ có quên, ta cũng có võ.”

Ôn Phàm cúi đầu nhìn, rồi sau đó ngẩng đầu lên nhìn ta, ta thấy trong mắt hần xẹt qua một tia dị sắc, hai tay đem nhuyễn kiếm rút ra khỏi bụng mình, hần không mấy may chú ý đến máu tươi không ngừng chảy, cứ thế nhìn thẳng ta, nói: “Bản thân ta đã xem nhẹ người rồi.”

Ta đón nhận ánh mắt hần.

Hần lại cười giễu một tiếng, “Công chúa điện hạ cứ đón nhận chiêu này của ta...”

Lời còn chưa dứt, hần đã nhảy vọt lên đem nhuyễn kiếm như tên bắn, phóng thẳng về phía ta, ta nghiêng người né tránh, cả người mới vừa đứng vững thì Ôn Phàm đã đứng ngay kề ta, tay bóp chặt cổ ta.

Hần thờ ơ nói: “Công chúa điện hạ chính là cô nương đầu tiên đã thương ta, ta nên báo đáp như thế nào với công chúa điện hạ nhỉ?”

Lúc này ta hoàn toàn không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn tay hần càng lúc càng dùng sức, ta bắt đầu có cảm giác không thở được, ngực vô cùng khó chịu.

Ngay lúc ta sắp ngạt thở thì chợt nghe tiếng tay áo phành phạch trong gió, ta còn chưa kịp phản ứng thì Ôn Phàm đã nói lỏng tay ra. Ta lao đảo vài bước, lấy tay che cổ, hô hấp liên tục.

Đợi sau khi ta hít thở đã thông, ngẩng đầu lên thì không thấy Ôn Phàm đâu, chỉ thấy một nam tử mặc áo dài màu xanh đứng trước mặt ta.

Ta nghĩ đến tiếng động lúc này, có lẽ cũng biết người cứu ta chính là người trước mắt. Chẳng qua lúc này có chút kinh ngạc, trong kinh thành từ khi nào có thêm một đại nhân vật khiến Ôn Phàm sợ?

Ta đứng thẳng người nói: “Đa tạ ơn cứu mạng của hiệp sĩ.” Lúc nói, ta âm thầm đánh giá y, diện mạo nam tử này cực kỳ bình thường, cơ thể hơi gầy yếu, mặt trắng khác thường, vừa nhìn có thể đoán là người ốm đau đã lâu.

Không ngờ nam tử này cũng nhìn ta chăm chú, nói: “Ta đã thấy ngươi.”

Ta ngậy ra.

Y lại nói: “Ồ Thúy Minh Sơn Trang.” Dừng lại, bỗng dừng y kéo môi cười, “Ngươi là Thường Ninh công chúa, đúng không?”

Ta nhìn thấy trong mắt hắn không có ác ý, bèn gật đầu.

Y nói: “Tại hạ họ Minh, tên một chữ Nhuận.”

Ta bưng tỉnh, thì ra là người của Thúy Minh Sơn Trang, nhìn bộ dáng của y, có lẽ cũng hai bảy hai tám tuổi, hơn nữa lại mang họ Minh, không biết có quan hệ gì với Minh Hàn trang chủ.

Lúc này y cười ôn hòa, “Ám vệ của công chúa không sao, công chúa không cần lo lắng, lúc này trời đã tối rồi, công chúa vẫn nên hồi phủ sớm thôi.”

Ta nhìn lên trời mới biết màn đêm đã sắp buông xuống, ta nhớ sáng nay còn dặn Liễu Dự sớm hồi phủ, lúc này hắn là hắn đã có mặt ở phủ. Ta tới chỗ Ôn Diễm vốn định giấu hắn, ai ngờ lại đụng phải Ôn Phàm, xem ra bây giờ trở về còn phải giải thích rõ với hắn.

Dù lúc này trong bụng ta có đầy một mớ nghi vấn với Minh Nhuận nhưng cũng phải ngoan ngoãn nuốt vào, nói nhanh: “Ngày mai đến phủ cảm tạ sau”, rồi vội vàng rời đi.

37. Chương 37

Editor: Thụy Nguyễn | Beta: Qin Zồ

Ta vừa mới xuống xe ngựa đã thấy Vân Vũ thần sắc kích động chạy ra đón, ghé vào tai ta nói nhỏ mấy câu.

Ta vừa nghe mà trong lòng hốt hoảng, vội vàng vào phủ, vừa đi vừa nói: “Thái y nói sao?”

“Ngụy thái y vẫn còn đang khám chữa.”

Ta lại hỏi: “Cẩn Minh bị thương thế nào?”

Vân Vũ đáp: “Nghe người hầu nói là lúc phò mã gia hồi phủ thì ngựa hoảng sợ chạy tán loạn, nên phò mã gia cũng té từ trong xe ra.”

Ta dừng bước, cau mày nói: “Sao ngựa lại đột nhiên hoảng sợ?”

Vân Vũ nói: “Ngô quân sự vẫn còn đang điều tra.”

Lúc này trong lòng ta cũng hiểu sơ sơ, ngựa dù đứt cương cũng không thể tùy tiện hoảng sợ, mặc dù là bị kinh động nhưng phu xe vẫn có thể kìm ngựa lại, việc này tất nhiên có liên quan đến Ôn Phàm.

Trong lúc đang nói chuyện thì đã tới nơi, ta nhắc bước đi vào phòng. Triệu thái y hành lễ với ta, ta xua tay để hắn đứng dậy, thấp giọng hỏi: “Bị thương có nghiêm trọng không?”

Triệu thái y cũng thấp giọng đáp lại ta: “Bẩm công chúa, chỉ là tay bị trầy xa, không có gì lo ngại.”

Ta nhẹ nhàng thở ra, đi vào phía trong, Liễu Dự nằm ở trên giường, thần sắc tái nhợt, ta bước tới, thấy hắn định nhồm dậy thì ta liền ngăn lại, “Ngươi có thương tích trong người chỗ lộn xộn.”

Liễu Dự nằm xuống lại, mở to mắt xem xét ta.

Ta hỏi: “Có chỗ nào không thoải mái ư?”.

Hắn nói, âm thanh nhẹ nhàng: “Ồ cánh tay có hơi đau, nương tử không cần lo lắng. Triệu thái y bảo nhiều nhất mười ngày là có thể khỏi hẳn.” Bỗng thần sắc hắn ngưng đọng, hắn nói: “Việc này có lẽ có liên quan đến Ôn Phàm?”

Ta gật đầu, bảo: “Việc này ta sẽ xử lý, chàng cứ yên tâm dưỡng thương đi.”

Liễu Dự đột nhiên nói: “Ta nghe Vân Vũ nói, hôm nay, nương đã đến ngoại ô kinh thành?”

Trên đường hồi phủ, ta vốn đã nghĩ kỹ phải làm thế nào để giải thích chuyện này với Liễu Dự, nhưng khi hắn đang đứng trước mặt, ta chẳng thể thốt ra được rằng ta đã đến chỗ của Ôn Diễm, cuối cùng chỉ có thể dờ ánh mắt, nói: “Vào tháng mười một, sơn trà nở rộ khắp núi, cảnh đẹp ý vui, đợi đến lúc thương thế của chàng khỏi hẳn, chúng ta có thể đến đó ngắm cảnh xem sao.”

Liễu Dự ngay lập tức đồng ý, cười bảo: “Được.”

“Chàng nghỉ ngơi đi.” Nói xong, ta liền bước ra khỏi phòng, đi đến hành lang phía trước. Trên trời mây đen đang che phủ vàng trắng tròn, gió lạnh xen lẫn mưa phùn thổi tới khiến ta không khỏi rùng mình.

Lúc này, Ngô Tung bước đến bấm báo kết quả với ta, đúng như ta dự liệu, Ngô Tung chỉ quy kết thành ba chữ “ngoài ý muốn”, ta cũng chẳng nói gì thêm, chỉ phân phó Ngô Tung đi thăm dò Minh Nhuận.

Minh Nhuận thoát nhìn tuy không có ác ý, nhưng hôm nay, y xuất hiện cũng quá đúng lúc, đúng dịp, khiến cho ta không khỏi hoài nghi trong lòng. Theo lý mà nói, Ôn Phàm không có lý do gì để sợ Minh Nhuận, với năng lực của hắn, cho dù có mười Minh Nhuận cũng không cần phải lo lắng. Thế nhưng bây giờ, hễ nhìn thấy y thì hắn lại chạy trốn so với bất cứ người nào còn nhanh hơn, giống như chuột gặp phải mèo, cơ giò chạy trốn.

Ta càng nghĩ cũng không nghĩ ra rốt cuộc Ôn Phàm sợ ở Minh Nhuận điều gì, chỉ có thể đợi Ngô Tung điều tra ra kết quả mới tính tiếp được.

Hai hôm sau, Ngô Tung tra ra không ít chuyện. Minh Nhuận là con trai lớn của Minh Hàn, cơ thể cực kỳ yếu, đến tuổi cập quan thì bị bệnh nặng, cứ liên tục ngủ mê chẳng tỉnh, cho đến gần đây mới tỉnh lại.

Hôm đó nhìn dáng vẻ của Minh Nhuận, có lẽ cũng khoảng hai bảy hai tám, nói cách khác là hắn đã hôn mê bảy năm hoặc tám năm.

Ta hỏi: “Gần đây là khi nào?”

Ngô Tung đáp: “Ngày mồng sáu tháng bảy.”

Trong lòng ta không khỏi sửng sốt, mồng sáu tháng bảy không phải là trước ngày ta và Liễu Dự thành thân đó sao? Ta lại suy ngẫm một hồi, quyết định đến Thụy Minh Sơn Trang một chút, bèn lệnh Ngô Tung chuyển lễ vật đến Thụy Minh Sơn Trang.

Hôm sau vừa hay là ngày hưu mộc, Liễu Dự biết ta muốn đến Thụy Minh Sơn Trang thì cũng đòi theo, trong lòng ta tất nhiên không muốn, nếu hắn đi, lời nói dối hôm đó của ta sẽ bị bại lộ. Ta đang lo phải làm sao để xóa đi ý nghĩ này của hắn thì đột nhiên bên Hình bộ có chuyện, Liễu Dự không thể không đi xử lý. Vậy là cuối cùng ta cũng yên lòng.

Đi Thụy Minh Sơn Trang lần này không thể như hai lần trước, lần đầu là Ôn Diễm mời ta, lần sau là ta chủ động muốn đi, thân là công chúa, nếu lan truyền tin tức lui tới thân thiết với Thụy Minh Sơn Trang chắc chắn rước không ít lời ong tiếng ve, dù sao trong mắt mọi người Thụy Minh Sơn Trang trước sau vẫn một phái riêng biệt trên giang hồ.

Lần này, hành trang trang phục của ta vô cùng mộc mạc, xe ngựa cũng không gây chú ý nhiều, nói chung là càng đơn giản càng tốt.

Minh Nhuận ở chính đường tiếp đãi ta, hôm nay hắn vẫn mặc áo xanh như trước, trên mái tóc đen là một cây trâm gỗ. Lần trước thấy y là lúc hình hình nguy cấp, nhất thời không đánh giá cẩn thận, hôm nay vừa nhìn tuy tướng mạo y bình thường, nhưng trên người có khí chất tao nhã, làm ta cảm thấy rất thoải mái.

Ta cười nói: “Lần trước đa tạ Minh Nhuận công tử, nếu không phải Minh Nhuận công tử ra tay đúng lúc, có lẽ ta đã mất mạng rồi.” Ta nháy mắt với Vân Vũ, Vân Vũ liền trình lên một hộp gấm, ta nói: “Đây là tạ lễ, mong Minh Nhuận công tử vui lòng nhận cho.”

Minh Nhuận mỉm cười, để tùy tùng bên người nhận.

Ta lơ đãng nói: “Thân thủ của Minh Nhuận công tử thật là tuyệt vời, không hổ là con trai của Minh Hàn trang chủ. Ta cũng từng học võ, hôm đó Minh Nhuận công tử xuất hiện không một tiếng động, chỉ trong một chiêu đã khiến đối thủ chạy trốn chết, xem ra Minh Nhuận công tử đã đạt đến cảnh giới mà người thường không đạt được rồi.”

Minh Nhuận cười nói: “Công chúa khen lầm rồi, chẳng qua chỉ là một chút tài mọn mà thôi.”

“Nếu cái này mà Minh Nhuận công tử cũng xưng là chút tài mọn, thì thế gian này chẳng còn chuyện gì gọi là chút tài mọn nữa rồi.” Ta cũng cười cười, tiện tay cầm lấy chén trà trên bàn, uống một ngụm cho thấm giọng rồi lại nói: “Không biết sư của Minh Nhuận công tử là người nơi nào?”

Minh Nhuận nói: “Gia sư có lệnh, không nói nhiều với người ngoài, mong công chúa thứ lỗi.”

Ta nhướn mày: “Không sao, là ta đường đột quá rồi.”

Minh Nhuận người này có hơi kì quái, y hôn mê đã nhiều năm như thế, là một người bệnh ốm đau, vì sao sau khi tỉnh lại chỉ trong mấy tháng ngắn ngủn mà lại có võ công hơn người như thế? Hơn nữa nghe nói trước kia Minh Nhuận là một người nhất gan hướng nội, nhưng bây giờ Minh Nhuận nói năng rất khéo, tao nhã nho nhã, cứ như dù đối mặt với mấy trăm người cũng không chút nào sợ hãi.

Trong lòng ta cảm thấy khó hiểu, nhưng cũng không thể tùy tiện hỏi nhiều, bèn tùy ý hỏi: “Lúc trước Minh Nhuận công tử có nói có gặp qua ta? Chính là khi nào?”

Minh Nhuận đáp: “Ngày mồng sáu tháng bảy, ta trên đường đi đến rừng trúc, vừa hay trông thấy công chúa và Ôn Diễm công tử.” Dừng một lát lại nói: “Tướng mạo công chúa thư thế, dù mới gặp một lần cũng không thể quên. Hơn nữa trong vòng mấy thang này, ta thường nghe người trong sơn trang nhắc đến các chuyện trước đây của công chúa...”

Với danh tiếng đã qua của ta mà nói, ta đoán có lẽ không phải là chuyện tốt gì, ta ho khụ, nói: “Những chuyện đã qua không cần nói ra.”

Trong mắt Minh Nhuận hiện lên ý cười, “Công chúa thật là một người thú vị.”

Bỗng từ bụng Vân Vũ phát ra tiếng vang, ta liếc mắt nhìn nàng, Vân Vũ sờ mũi, khẽ cười một tiếng. Minh Nhuận không nói gì thêm liền gọi người mang đồ điểm tâm vào: “Cũng sắp đến buổi trưa rồi, chắc công chúa cũng đói bụng, ta đã gọi người làm thêm một chút điểm tâm, nếu công chúa không chê, ta xin mạn phép mời công chúa cùng dùng.”

Ta nhanh chóng lướt qua tất cả các món ăn bày trên mặt bàn, cũng không biết có phải là trùng hợp hay không mà tất cả những món trên bàn đều là những món mà thường ngày ta thích ăn nhất, không sai đến một món.

Ta giương mắt nhìn Minh Nhuận thì thấy mắt y chứa đầy ý cười nhìn ta.

Minh Nhuận có ý gì đây? Trong lòng ta nhảy dựng lên, việc làm này nhìn thế nào cũng giống như có ý muốn lấy lòng. Y rốt cuộc là muốn làm gì?

Đúng lúc này, âm vệ của ta bỗng nhiên bước vào, cúi đầu ghé sát vào tai ta nói nhỏ vài câu, vừa nghe xong, thần sắc ta không khỏi ngưng trọng. Liễu Dự đang trên đường hồi phủ gặp phải thích khách, bị đâm một đao. Ta vội vàng đứng dậy cáo từ với Minh Nhuận, không ngờ y cũng truy hỏi: “Phủ công chúa có việc gấp ư?”

Ta gật đầu

Minh Nhuận lại hỏi: “Xin mạo muội hỏi, không biết là việc gấp gì?”

Ta liếc mắt nhìn y một chút rồi quyết định đem chuyện Liễu Dự bị thương nói cho y nghe. Minh Nhuận là người rất thông minh, ta cũng không thể hiểu được y làm cách nào để đem tất cả sự tình phát sinh liên hệ lại với nhau, thần sắc y ngưng đọng, hỏi: “Chính là người lần trước?”

Ta tiếp tục gật đầu.

Hắn nói: “Có lẽ ta có khả năng giúp được công chúa chuyện này”

Ta hỏi: “Người giúp ta thế nào?”

Minh Nhuận đáp: “Ta có thể bắt được người đó.”

Ta hỏi: “Bằng cách gì?”

Minh Nhuận nói: “Chỉ cần công chúa tin ta là được.”

“Vậy sau khi xong chuyện, ngươi muốn gì?”

“Không gì cả, ta chỉ muốn giúp đỡ công chúa mà thôi.”

Ánh mắt của y cực kỳ chân thành, tha thiết, khiến cho ta bất giác tin tưởng y, cất tiếng trả lời: “Được.” Một lúc sau, Minh Nhuận cùng ta trở về phủ công chúa.

Liễu Dự bị đâm một dao, cũng chẳng biết là bị đâm ở chỗ nào. Liễu Dự thân mình vốn ốm yếu, căn bản không chịu được sức ép từ Ôn Phàm. Nếu như Ôn Phàm cứ tiếp tục gây sức ép cho hắn thêm vài lần nữa, e rằng Liễu Dự chắc chắn sẽ đi châu Diêm Vương.

Ta vừa bước vào phủ liền chạy đến chỗ của Liễu Dự. Liễu Dự trên mặt không có một chút huyết sắc, là bộ dạng của một người đang hấp hối. Triệu thái y đứng một bên nói cho ta biết, may mà chỉ đâm tới bụng, nếu như hướng lên trên một chút nữa thôi thì có lẽ cái mạng này của hắn cũng chưa chắc có thể giữ được.

Ta không khỏi thở dài, chỉ có thể phân phó thái y tìm mọi cách cứu chữa cho Liễu Dự.

Minh Nhuận vẫn ở bên ngoài chờ ta, chờ đến khi ta vừa bước ra ngoài thì bắt gặp thần sắc hơi phức tạp của y. Ngay khi vừa nhìn thấy ta, y lại ôn hòa nói: “Xin công chúa hãy cho ta mượn một ít thuốc hạ, không đến nửa tháng ta có thể bắt được người này.”

“Người muốn bao nhiêu người?”

“Ta cần mượn tám ám vệ của công chúa.”

Ta hơi trầm ngâm trong chốc lát, rồi sẵn khoái cho Minh Nhuận mượn, mà y nửa tháng sau, thế mà lại thực sự bắt được Ôn Phàm đang bị trọng thương trời lại đem đến trước mặt ta. Ta mới đầu cũng không tin tưởng lắm cho đến khi y đem mặt nạ của Ôn Phàm kéo xuống, ta mới thực sự tin vào mắt của mình.

Ta hết sức kinh ngạc, không biết Minh Nhuận đến tột cùng đã dùng cách gì.

Minh Nhuận mỉm cười không nói, chỉ có Ôn Phàm oán hận nhìn Minh Nhuận, dường như muốn đem Minh Nhuận lột da róc xương, ánh mắt kia thật sự rất kinh hãi.

38. Chương 38

Editor: Qin Zồ

Minh Nhuận hỏi ta muốn xử trí Ôn Phàm như thế nào.

Lần này ta quả quyết không tha cho hắn, nhưng cũng không thể giết hắn, chỉ với việc hắn là a đệ của Ôn Diễm, ta đã không thể giết hắn. Ta suy nghĩ một hồi rồi nói: “Không biết Minh Nhuận công tử có cao kiến gì?”

Minh Nhuận trầm ngâm: “Trong Thúy Minh Sơn Trang có mật thất, cực kỳ bí ẩn, ngoài có trận pháp canh giữ, dù là người khác thường cũng khó mà thoát khỏi.”

Ta biết mật thất đó, lần trước Ôn Diễm đã dẫn ta vào, hơn nữa lần đó Ôn Phàm cũng ở đấy. Chuyện cách nhau nhiều tháng, Ôn Phàm lại trở lại mật thất, chỉ có thể nói là mệnh trung chú định.

Ta gật đầu nói “được”, Minh Nhuận liền tự mình áp Ôn Phàm quay về Thúy Minh Sơn Trang.

Trong lòng ta tò mò, không biết Minh Nhuận rốt cuộc là đã dùng cách gì, bèn gọi ám vệ của ta đến, từng người hỏi qua, không ngờ bọn họ cũng chẳng hay biết gì.

Bỗng dưng ta thấy con người Minh Nhuận sao thần bí quá, trong đầu không khỏi đoán hay là Minh Nhuận cũng là người có dị năng? Nhưng dù cuối cùng Minh Nhuận có tâm tư gì, lúc này y giúp ta là thật, ta nợ y một chuyện.

Về phần báo đáp như thế nào, ta tạm thời không nghĩ đến.

Đầu tháng mười hai, kinh thành đón trận tuyết đầu tiên, tuyết rơi rất dày, chỉ sau một đêm, kinh thành như được bọc bởi lớp áo trắng. Ta đẩy cửa sổ ra thì tuyết vù vù thổi vào. Gió lạnh thổi đến, ta lo Liễu Dự sẽ bị lạnh nên vội vàng đóng cửa sổ lại.

Lần trước Liễu Dự bị đâm một dao, hôn mê mấy ngày liền, sau một tháng dưỡng thương thì đã có thể xuống giường đi lại, nhưng lúc này cơ thể hẳn vẫn vô cùng yếu, gió lạnh như thế, hẳn chẳng thể nào chịu nổi.

Liễu Dự khoác áo lông cáo nửa nằm nửa ngồi trên ghế quý phi, Vân Vũ vẫn đang hầu hạ thuốc thang, sau khi uống hết một chén thuốc, Liễu Dự mở miệng nói: “Nương tử, ta muốn đi ra ngoài một lát.”

Vân Vũ lui ra một bên, ta nhẹ nhàng bước đến trước mặt hắn, khẽ nói: “Bên ngoài trời lạnh lắm, cơ thể chàng không chịu nổi đâu, đợi khi nào thời tiết ấm lên rồi ra ngoài sau. Ta ở trong phòng với chàng mà chàng vẫn thấy buồn sao? Nếu không ta sai người đem vài cuốn sách tới cho chàng nhé?”

Từ trước tới nay Liễu Dự chưa bao giờ phản bác lại lời ta, lần này cũng không ngoại lệ, hắn gật đầu thuận theo, “Không cần, nương tử nói chuyện với ta là đủ rồi.”

Vân Vũ đem nhuỷ y đến, rồi trải lên trên một tấm đệm gấm hoa văn hình mây, sau khi ta ngồi xuống liền uống chén trà ấm, lúc ấy mới nói với Liễu Dự: “Chúng ta nói gì đây? Ừm? Nói những chuyện xảy ra trong triều đình tháng này nhé?”

Liễu Dự trầm ngâm nhìn ta, nơi khóe môi mang theo nụ cười nhạt: “Nương tử nói gì cũng được.”

Ta thoáng trầm ngâm, rồi sau đó tìm chuyện thú vị nói với Liễu Dự, Liễu Dự nghe mà giữa chân mày toàn ý cười. Sau đó không biết sao mà Liễu Dự lại hỏi về Minh Nhuận.

Ta đem từng chuyện mình biết ra nói với Liễu Dự, sa khi Liễu Dự nghe xong, thần sắc có chút kì lạ, hắn nói: “Người này quái lạ quá, nương tử vẫn nên cẩn thận thì hơn.”

Ta gật đầu, “Ta biết chừng mực mà.”

Một lát sau Liễu Dự lại nói: “Lần trước ta tìm trong kho được vài cuốn sách.” Hắn dừng lại nhìn ta. Trong lòng ta biết rõ, liền cười nói: “Chàng cứ liệt kê ra, để ta sai người vào cung lấy.”

Liễu Dự nói “Được”.

Mấy hôm sau, đại tuyết đã ngừng. Ta khoác áo choàng ngồi trong đình thượng tuyết, trên bàn đá là một vò rượu ngon, thêm mấy món ăn nhẹ tinh tế, thị nữ rót cho ta chén rượu, ta ngửa cổ uống một hơi cạn sạch, trong cổ họng nóng ấm, thật là khoan khoái.

Sau khi ta uống hết mấy chén, trong lòng có chút buồn.

Ta nhớ đến những lần đông chí đã qua, ta cùng Quán Quán lại thêm cả Thừa Văn ở trong cung thưởng tuyết uống rượu, cảnh kia sao mà đẹp thay. Ta cảm thán một tiếng, lại uống tiếp một ly. Sau khi một vò rượu ngon đã vào bụng, chợt có thị nữ vội vàng chạy đến, đưa cho ta một tấm thiệp mời.

Ta nắc một cái, không thèm để ý mà sai Vân Vũ cất kỹ, đợi sau khi tâm tình ta tốt lên sẽ xem sau.

Không ngờ thị nữ lại đưa cho ta thêm một tín vật, là một miếng ngọc bội xanh biếc, một bên có khắc hình tiên hạc đưa đào, bên kia là một chữ Quán nhỏ nhỏ. Nhất thời cảm giác say trong ta biến mất, ta đứng bật dậy, nắm chặt ngọc bội trong tay, vội hỏi: “Người đưa thiệp đâu rồi?”

Thị nữ đáp: “Bẩm công chúa, người đưa thiệp đã rời đi rồi.”

Trong lòng ta căng thẳng, vội vàng lấy tấm thiệp trong tay Vân Vũ, tự thể quen thuộc như thế, từng câu từng chữ đều toát lên vẻ thân thiết, chữ Quán nơi lạc khoản càng gọi lên suy nghĩ trong ta, giờ phút này ta cực kỳ vui mừng.

Quán Quán, tri kỷ tốt nhất của ta, là cô nương ta toàn tâm toàn ý đối đãi đã đến kinh thành.

Vân Vũ hỏi: “Công chúa, có việc gì vui thế ạ?”

Ta lại cười nói: “Là việc rất vui.”

Thoạt nhìn Vân Vũ có vẻ tò mò, chỉ tiếc ta không thể nói với nàng. Quán Quán đến kinh thành, việc này ngoại trừ bản thân biết được ra, ai cũng không thể nói, cả Thừa Văn cũng không thể.

Năm đó Quán Quán phóng hỏa thiêu cung, cả Đại Vinh đã biết được thái hậu đã qua đời, nếu lúc này Quán Quán bị người ta nhìn thấy, chắc chắn sẽ khơi ra không ít lời ra tiếng vào. Huống hồ ta biết Quán Quán đã nhận lời Thừa Văn, không xuất hiện trước mặt hắn, lúc này ta phải thay Quán Quán giữ bí mật.

Ta cúi đầu nhìn tấm thiệp, sau đó đem nó ném vào chậu thán, cháy sạch không còn một mảnh.

Quán Quán mời ta đến Sướng Hí viên nghe diễn, ngay tối nay.

Trời còn chưa tối, Liễu Dự đã đi ngủ, ta sai Vân Vũ cùng một thị nữ khác chăm sóc hắn. Đợi khi đèn sáng lên thì ta mới lặng lẽ rời khỏi phủ công chúa vui vẻ đến nơi hẹn.

Để tránh cho người khác nhận ra ta, ta còn đội thêm mũ. Lúc đến Sướng Hí viên, còn chưa nhắc chân bước vào thì một gã tiểu tư lạ mặt chạy đến bên cạnh ta, dáng vẻ thành thật, chỉ thấy hắn dè giọng nói: “Công chúa điện hạ, thỉnh đi cùng tiểu nhân, công tử nhà ta cùng phu nhân ở trong chờ người.” Dứt lời, hắn liền lôi trong tay áo ra một tín vật.

Ta nhận ra đó là của Quán Quán, liền yên tâm đi theo hắn vào một gian sương phòng.

Cửa khe đóng, ta mới vừa đứng vững thì một bóng đen đã nhào vào ta, ta biết đó là Quán Quán nên liền dang rộng hai tay ôm lấy nàng, ta khẽ kêu một tiếng “Quán Quán”.

Quán Quán cũng ôm chặt lấy ta, qua một lúc sau, Quán Quán mới buông ta ra, nàng nhìn ta từ trên xuống dưới, sắc mặt nghiêm túc nói: “Thường Ninh, người gầy đi rồi, có phải tân phò mã bắt nạt người không?”

Ta cười nói: “Hắn nào dám bắt nạt ta, ta không bắt nạt hắn đã là tốt rồi.” Khi nói chuyện, ta cũng đánh giá Quán Quán, thấy sắc mặt nàng hồng nhuận, thần thái phi dương, trong lòng lấy làm vui mừng, xem ra Ninh Hằng đã chăm sóc nàng rất tốt, “Sao lại đột nhiên đến kinh thành thế này? Cũng không báo trước cho ta một tiếng.”

“Người cũng biết trước kia ta thích nhất là xem diễn trong Sướng Hí viên, bây giờ ở Giang Nam xa xôi, muốn xem cũng không được. Vả lại hôm nay tuồng kịch chỉ diễn có một lần, thế là ta đến đây thôi.” Quán Quán cười nói, kéo ta đến ngồi xuống trước bàn, Ninh Hằng vẫn rất quy củ cúi người thi lễ với ta, gọi ta một tiếng “Công chúa điện hạ”. Ta để hắn đứng dậy, nói với Quán Quán: “Đầu gối nhà người sao vẫn cứng nhắc vậy chứ?”

Kỳ thật có đôi khi ta không hiểu Quán Quán coi trọng điểm nào ở Ninh Hằng, a đệ của ta muôn vàn điều tốt, làm sao lại không so nổi với Ninh Hằng trước mắt? Năm trước hắn vẫn là một tướng quân ăn nói cứng nhắc nghiêm túc với ta, là trung thần của Thừa Văn, trong chớp mắt đã biến thành tình địch của Thừa Văn. Nhưng chuyện tình cảm này, cũng chỉ có người trong cuộc mới biết, ta tôn trọng lựa chọn của Quán Quán.

Quán Quán nhanh chóng đưa mắt nhìn Ninh Hằng rồi khẽ cười: “Chàng ta vừa đến kinh thành thì thế rồi, chứ bình thường ở nhà không thể đâu.” Quán Quán nhỏ giọng nói ở bên tai ta: “Sau khi tắt đèn, chàng cứ như lang sói ý.”

Mấy lời của Quán Quán còn chưa nói xong, bên tai Ninh Hằng đã đổ lạng lên.

Ta cười híp mắt nói: “Thật khó có thể tưởng tượng.”

Sau đó ta cùng Quán Quán nói sang chuyện thường ngày, bên dưới cũng chuẩn bị diễn. Sương phòng của chúng ta ở vị trí đối diện sân khấu, chỉ cần hơi ghé mắt nhìn một chút là đã thấy rõ. Bỗng dưng ta nhớ lại việc ngốc nghếch trước kia của mình, vì có thể có được bức họa của Ôn Diễm mà ta đã bao toàn bộ Sương Hí viên này, lúc ấy hình như cũng ở trong sương phòng này chờ Ôn Diễm, không ngờ cuối cùng lại bị bộ ẩm Tử Sa của Ôn Diễm thu hút đi xuống.

Ta thầm nghĩ, có lẽ tình cảm của ta với Ôn Diễm trong lúc lơ đãng đã bắt đầu nảy mầm.

“Hình như gánh hát này đổi vai chính rồi.”

Ta lấy lại tinh thần, đáp một tiếng, “Đúng thế, đổi từ mấy tháng trước rồi.”

“Vẫn là người trước dễ nhìn hơn.” Bỗng dưng Quán Quán mỉm cười nói, “Aiz, Đầu Gỗ chàng xem, trước kia thiếp có nói đào kép ở gánh hát này có người giống chàng, chàng xem có giống không? Chính là cái người cầm đại đao ở trong góc kia kìa.”

Ta nhìn theo hướng của Quán Quán, thật là có bốn năm phần giống, khi ánh mắt thu về, ta nhìn thấy Ninh Hằng nở nụ cười với Quán Quán: “Ừm, giống lắm.”

Lúc này ta rất muốn nói với người khác rằng, Ninh đại tướng quân bình sinh không thích xem kịch. Mà bây giờ Quán Quán chuyên tâm xem kịch, trên mặt Ninh Hằng lại không có chút mất kiên nhẫn nào, ngược lại còn bồi Quán Quán từ ngàn dặm xa xôi đến kinh thành, chốc chốc còn mỉm cười nhìn Quán Quán. Ta nghĩ có lẽ Ninh Hằng rất yêu Quán Quán, bằng không ngay cả những nơi Quán Quán thích thì cũng thích luôn rồi? Cái này có lẽ là yêu ai yêu cả đường đi rồi.

Quán Quán nói đúng, những gì Ninh Hằng có thể cho nàng, Thừa Văn chưa chắc có thể cho.

“A, Thường Ninh, có một người cứ nhìn người chằm chằm đấy.” Quán Quán tiến đến bên tai ta, “Người này nhìn thật là lạ mắt, Thường Ninh, là diện thủ mà người thu ở bên ngoài sao?”

Khóe miệng ta giật giật, “Ta đã không nạp diện thủ nữa rồi, đầu năm nay đã tha cho bọn họ rồi, bây giờ ta chỉ có một phò mã mà thôi.” Ta quét xuống dưới một vòng, “Ồ đâu cơ?”

Quán Quán nói: “Ở sương phòng đối diện chúng ta.”

Ta giương mắt nhìn sang, không khỏi sửng sốt, là Minh Nhuận.

39. Chương 39

Editor: Qín Zồ

Từ khi chuyện của Ôn Phàm kết thúc, ta chưa gặp lại Minh Nhuận lần nào, tính ra cũng đã hơn mấy ngày. Ta nâng chén rượu lên cười với Minh Nhuận, Minh Nhuận cũng mỉm cười nâng rượu lại với ta.

Sau đó ta lại bắt đầu chuyên tâm xem kịch.

Sau khi diễn kịch xong, Quán Quán hỏi ta: “Cái người lúc nãy cứ nhìn người tên gì thế?”

“Họ Minh, tên chỉ một chữ Nhuận, là đại công tử của Thụy Minh Sơn Trang.” Dừng một lát, ta lại nói: “Sao đột nhiên lại hỏi đến y?”

“Thì ra là người giang hồ...” Quán Quán thấp giọng nói, bỗng dưng nàng cười bảo: “Thường Ninh, ta có thể nhìn thấy, vị công tử Thụy Minh Sơn Trang này thích người, người đã làm chuyện gì với y thế?”

Ta lắc đầu nói: “Quán Quán người nghĩ nhiều rồi, ta chỉ mới biết y gần đây thôi.”

Quán Quán trừng mắt nhìn, “Thật sao?”

Ta gật đầu khẳng định, “Là thật.”

Minh Nhuận biết ta chỉ mới mấy tháng, hơn nữa mấy tháng trước kia y luôn hôn mê, không có lý gì y lại đi thích ta, huống hồ y cũng biết, ta đã có phò mã, cũng không có ý định nhận diện thủ.

Lúc này không hề có khả năng Minh Nhuận có tình cảm với ta, có lẽ hẳn đang mưu đồ chuyện gì trên người ta đó.

Lúc màn đêm buông xuống, Quán Quán với Ninh Hằng rời khỏi kinh thành, trong lòng ta tuy không muốn nhưng không thể mở miệng ra giữ lại. Nếu Thừa Văn biết Quán Quán ở kinh thành, có lẽ sẽ làm vết thương cũ nhói đau. Ta tiễn Quán Quán ra khỏi cửa thành, cứ căn dặn Ninh Hằng phải đối tốt với Quán Quán.

Sau khi xe ngựa của Quán Quán biến mất khỏi tầm mắt ta, ta mới lên xe quay về phủ.

Xe ngựa chậm rãi chạy trên đường, một mình ta ngồi trong xe, trong lòng cảm thấy tịch mịch, ta thở dài một tiếng, đưa tay vén rèm xe, gió lạnh từ ngoài thổi vào, khiến ta không khỏi rùng mình một cái, vừa định buông rèm xuống thì chợt nghe tiếng tiêu, từ xa vang vọng, uyển chuyển du dương, cực kỳ giống khúc tiêu Ôn Diễn tặng ta trước khi rời khỏi Thúy Minh Sơn Trang.

Trong lòng ta căng thẳng, bất chấp cơn gió rét căm mà thò đầu ra ngoài tìm kiếm tiếng tiêu từ đâu phát ra, tìm khắp nơi vẫn không có kết quả, liền vội vàng ra lệnh phu xe dừng xe lại, túm chặt áo choàng nhảy xuống xe ngựa.

Ta ngưng thần lắng nghe, lúc này nghe rõ tiếng tiêu là từ trong Lâm Nguyệt lâu truyền đến.

Lâm Nguyệt lâu chính là một tửu quán, ta đã đến đây vài lần, rượu nấu cực kỳ ngon, khiến ta rất thích. Tiếng tiêu càng lúc càng rõ, ta không chút do dự cất bước đi vào Lâm Nguyệt lâu.

Bây giờ đã đến giờ Tuất, tửu quán sắp đóng cửa, tiểu nhị nhận ra ta, khi trông thấy mặt ta thì sợ hãi lắp bắp nói: “Công chúa... công chúa điện hạ...”

Ta giơ tay khẽ chạm môi, “suyt” một tiếng, tiểu nhị lập tức im miệng.

Ta lại tập trung lắng nghe, chỉ tiếng tiếng tiêu đã dừng lại.

Ta đưa mắt nhìn tiểu nhị, hỏi: “Vừa rồi là ai thổi tiêu?”

Tiểu nhị đưa mắt quan sát rồi lắp bắp trả lời: “Là... là một công tử ở phòng chữ Thiên...”

“Hắn...” Ta dừng lại, rồi nói tiếp: “Có ngồi xe lăn không?”

“Không... không có.”

Trong lòng ta có chút mất mát, đưa mắt nhìn sương phòng trên lầu hai, rồi cuối cùng rời khỏi Lâm Nguyệt lâu. Hôm sau Liễu Dự hỏi ta đêm qua đã đi đâu, ta thành thật trả lời, nhưng bỏ bớt đi chuyện Quán Quán với Ninh Hằng. Liễu Dự mỉm cười với ta: “Đợi sau khi ta khỏe hơn, ta sẽ bồi nương tử đi xem kịch.”

Ta gật đầu nói: “Được.”

Giờ phút này ta có chút áy náy, Liễu Dự đối tốt với ta như thế, vậy mà đêm qua ta lại vì một khúc tiêu mà trong lòng rối loạn, thật có lỗi với Liễu Dự. Đúng lúc này Vân Vũ bưng chén thuốc tới, ta đưa tay nhận lấy, nói: “Vân Vũ, người lui ra đi, để ta.”

Lời còn chưa dứt, ta đã trông thấy trong mắt Liễu Dự tràn ngập kinh hãi, ta múc một thìa, đưa tới bên môi Liễu Dự, Liễu Dự chần chừ nhìn ta, mở miệng uống hết thuốc.

Ta lại bón từng thìa từng thìa một, rõ là thuốc rất đắng, nhưng nhìn biểu tình Liễu Dự cứ như lại đang uống nước suối ngọt lành vậy, mặt mày hẳn mỉm cười, cả khuôn mặt toát lên vẻ vui mừng.

Ta đặt chén thuốc xuống rồi nói chuyện với Liễu Dự.

Thỉnh thoảng ta lại đem Liễu Dự với Ôn Diễm ra so sánh. Khi nói với Ôn Diễm bất luận ta nói đến đâu hẳn vẫn có thể tiếp lời, khiến ta cảm thấy hứng thú. Còn với Ôn Diễm thì, có lẽ là do cổ trùng trong cơ thể Liễu Dự, bất kể ta nói gì, rồi cũng đồng ý với ta, cho dù ta có nói lời quá đáng, hẳn cũng chỉ nói ‘nương tử nói phải ‘nương tử nói rất hay’, thế nên ta thường chẳng biết nói chuyện gì nữa.

Lần này cũng không ngoại lệ, khi ta nói đến nỗi không còn lời nào để nói thì ánh mắt bắt đầu nhìn ngắc xung quanh. Bỗng dưng ánh mắt ta rơi xuống bên gối Liễu Dự, là một cuốn sách, ta còn chưa kịp nhìn rõ tên sách thì Liễu Dự đã che lại.

Ta lấy làm tò mò, “Chàng xem sách gì thế?”

Liễu Dự cúi thấp đầu, “Không có gì, chỉ là mấy thoại bản trên phố truyền nhau thôi.”

Ta lại càng tò mò hơn, phải biết rằng Liễu Dự cho tới bây giờ không bao giờ xem mấy thoại bản cổ quái trên phố kia, “Ồ? Viết cái gì?”

Liễu Dự vẫn cúi thấp đầu, “Chỉ là một chuyện khác thường cổ quái thôi.”

“Bản thân ta cũng xem không ít chuyện khác thường cổ quái rồi.”

Liễu Dự ngẩng đầu nhìn ta, “Nương tử có tin trên đời này có chuyện đổi hồn không?”

Ta sửng sốt, rồi lập tức cười nói: “Thoại bản trên phố toàn nói linh tinh không à, chàng có tin là thật.”

Thần sắc Liễu Dự khẽ giật mình, qua một lúc lâu, hẳn mới nhẹ nhàng nói: “Ừm.”

Vết thương của Liễu Dự tròn ba tháng mới khỏi hẳn, lúc này đã là xuân về hoa nở, ấm áp vui tươi. Sau khi Liễu Dự bình phục, chuyện thứ nhất là bồi ta đến Sướng hí viên xem kịch, chuyện thứ hai là cùng ta đến ngoại ô kinh thành đập thanh ngắm hoa.

Mỗi lần xuân đến, quý nữ gia thế đều thích nhất là đi đập thanh. Hôm nay cảnh xuân nắng ấm, trên dọc đường đi ta gặp không ít người quen, ta cũng không biết mình đã nói bao nhiêu câu miến lễ, cuối cùng ta mệt quá, dứt khoát tìm một nơi yên tĩnh, thị nữ dựng bình phong, trải thảm gấm, bày đủ món rượu ngon, rồi ta với Liễu Dự mới cùng ngồi xuống.

“Phong cảnh nơi này thật là đẹp.” Liễu Dự nói.

Ta cười tùm tùm ăn bánh điểm tâm, cũng nói: “Người ta thường nói, bốn chuyện vui của đời người chính là nắng gắt lâu ngày gặp mưa to, tha hương gặp cố tri, tên đề bảng vàng và đêm động phòng hoa chúc, mà đập thanh mùa xuân, ngắm cảnh thưởng xuân dùng mỹ thực, cũng là một chuyện vui trong đời rồi.”

Liễu Dự cười nói: “Có thể ngồi bên cạnh nương tử, đã là chuyện vui của đời ta rồi.”

Nhất thời ta không biết tiếp lời ra sao, chỉ biết cười cười. Ta thành thân với Liễu Dự đã hơn nửa năm, tuy nói chúng ta ở bên nhau cũng hòa hợp, người bên ngoài nhìn vào phu thê chúng ta thì thật không có lỗi với bốn chữ tương kính như tân, nhưng ta với Liễu Dự đều biết, chẳng qua chúng ta chỉ là phu thê trên danh nghĩa.

Nửa năm qua, ta cũng có tình cảm với Liễu Dự, nhưng chỉ là thứ tình cảm giống như ta đối với Thừa Văn. Ta đã cố gắng thử, nhưng từ đầu đến cuối ta vẫn không thể thích Liễu Dự hơn được, đối với Liễu Dự, ta không thể giống được với Ôn Diễm.

Chuyện tình cảm thật là kỳ diệu, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, ta với Ôn Diễm tương ngộ tương tri, tình ý của ta đối với hẳn không hề phai nhạt theo thời gian, mà ngược lại càng giống như rượu hơn, để càng lâu càng đậm đà, còn ta với Liễu Dự, nửa năm nay, chúng ta ngày đêm đối mặt, nhưng hẳn không hề đi vào trong trái tim ta.

Nhưng mà cũng thôi đi, ít nhất bây giờ ta đồng ý sống cả đời như vậy với Liễu Dự.

Ta cầm miếng bánh phù dung cho vào miệng, cảnh xuân vương vãi đầy đất, ta khép hờ mắt, trong lòng vô cùng khoan khoái. Bỗng nhiên ta nghe thấy cách đó không xa vang vọng tiếng tiêu, lắng nghe chăm chú, chính là khúc tiêu lần trước Ôn Diễm thổi cho ta nghe.

Trong lòng ta run rẩy, lập tức đứng lên.

Liễu Dự cũng đứng lên theo ta, nghi hoặc nói: “Nương tử?”

Ta lấy lại tinh thần, cười với Liễu Dự: “Ta đi xung quanh đây một chút, chàng cứ ở đây chờ ta.”

Liễu Dự không từ chối, dịu dàng nói “được”.

Ta đi dọc ven đường theo tiếng tiêu, âm điệu lần này có hơi khác so với lần trước ta nghe thấy trong Lâm Nguyệt lâu, nhưng ta có thể khẳng định mà nói, người thổi tiêu lần này đích thị là người lần trước.

Khúc tiêu lần trước Ôn Diễm thổi ta chưa hề nghe qua, ta nghĩ có lẽ là ca khúc ở quê nhà Ôn Diễm, mà người thổi khúc tiêu lần trước, có lẽ có quan hệ với Ôn Diễm.

Phàm là gặp chuyện liên quan đến Ôn Diễm, ta không thể tỉnh táo được.

Lần này bất kể thế nào ta cũng phải nhìn xem rốt cuộc là nhân vật nào đã thổi khúc tiêu đó.

Đi khoảng một khắc đồng hồ, ngay lúc ta nghĩ sắp đến nơi thì khúc tiêu lại đột ngột im bật. Ta cảm thấy ử rử, đứng một chỗ hồi lâu vẫn không nghe thấy tiếng tiêu vang lên lần nữa, cuối cùng Liễu Dự tìm đến đây, thế là ta bèn từ bỏ.

Lúc màn đêm ập đến thì ta với Liễu Dự đã đến Tùng Đào tiểu xá, định bụng nghỉ tạm một hai đêm rồi quay về phủ công chúa. Liễu Dự cũng có ý định sau khi về phủ công chúa sẽ bắt đầu vào triều tiếp, tiếp tục đảm nhận công việc của một Hình bộ tả thị lang.

Lại lần nữa bước vào Tùng Đào tiểu xá, ta có thể nói rằng xúc động rất nhiều.

Thời gian này năm ngoái, ta cũng ở trong Tùng Đào tiểu xá, ngày ngày dậy thật sớm đến chỗ Ôn Diễm học vẽ. Bây giờ không biết Ôn Diễm ở đâu, có lẽ ở trong Đào Hoa Nguyên, cũng có thể làm việc hẩn thuận theo thiên mệnh.

Ta hít một hơi sâu, không muốn suy nghĩ thêm nữa, dứt khoát cởi áo ra nằm xuống giường, cùng hẹn hò với Chu Công.

Trong giấc mơ ta lại nghe được một đoạn tiêu khúc, tiếng tiêu trầm thấp nhẹ nhàng cứ quanh quẩn bên tai ta. Ta cũng không biết mình tỉnh lại như thế nào, nhưng khi ta dậy thì bên tai vẫn vang vọng tiếng tiêu trong giấc mơ đó, nhất thời ta không rõ đâu là mơ đâu là thật.

Cho đến khi Tiểu Sư Tử meo meo mấy tiếng, ta mới ý thức được rằng đây không phải là mơ, ta không có ý định đi ngủ tiếp, bèn ngồi dậy ngay. Ta choàng áo lông cừu lên, nhẹ nhàng bước ra khỏi Tùng Đào tiểu xá.

Lúc này tiếng tiêu không hề ngưng lại, cứ vang vọng nơi đầu ngọn núi.

Ta theo tiếng tiêu tìm đến, cuối cùng ở trong thạch đình đã nhìn thấy người thổi tiêu. Lúc này ta cách thạch đình khoảng một trăm bước, bóng đêm mờ mịt lung, ta không nhìn rõ hình dạng của người nọ, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy y mặc áo choàng xanh nhạt.

Ta bước đến gần thạch đình, vừa định mở miệng hỏi thì người nọ đã quay người lại. Ta đã nhìn rõ dung mạo của hắn, là Minh Nhuận. Đúng là Minh Nhuận.

40. Chương 40

Editor: Thụy Nguyễn | Beta: Qin Zồ

Ta không ngờ người thổi tiêu lại là Minh Nhuận, càng không nghĩ tới trên người Minh Nhuận nồng nặc mùi rượu, nhất thời không khỏi giật mình. Nhưng ta nhanh chóng phục hồi tinh thần, nở nụ cười che dấu sự kinh ngạc “Chợt nghe tiếng tiêu vào lúc nửa đêm, vốn định đến xem tiếng tiêu từ nơi nào truyền đến, không ngờ lại chính là huynh.”

“Tối nay ta không ngủ được nên muốn ra hóng gió, không ngờ lại quấy rầy giấc ngủ của công chúa.” Minh Nhuận thu hồi ngọc tiêu, nói: “Đây là lỗi của ta, ta xin ghi nhớ, sẽ không lặp lại chuyện này thêm lần nữa.”

Ta khoát tay nói: “Không sao, tiếng tiêu của huynh thật dễ nghe, ta rất thích.”

Minh Nhuận cười ôn hòa, xoay người nói nói: “Mời công chúa ngồi.” Ta cười cười theo lời mời của y ngồi xuống chiếc ghế đá, ta nhìn y, nói: “Thúy Minh Sơn Trang cách nơi này khá xa, sao Minh Nhuận công tử lại có mặt ở đây lúc này? ”

“Bây giờ tuy là đầu xuân, nhưng trên núi ban đêm gió lạnh, còn chúa uống chén rượu để làm ấm cơ thể đã.” Minh Nhuận rót cho ta chén rượu rồi đi tới chỗ đối diện ngồi xuống, “Nơi này phong cảnh không tệ, trên có thể ngắm trăng, dưới lại được ngắm cảnh, bên trái có dòng sông trong vắt, êm đềm, bên phải lại có rừng trúc xanh như ngọc, thật sự là phong cảnh hữu tình.” Nói đến đó, y bỗng dừng lại, nhấp một ngụm rượu, hàm chứa ý cười nhìn ta “Vả lại hiện giờ có thêm mỹ nhân nữa.”

Trong lòng ta nhảy dựng lên, Minh Nhuận khi nói lời này, ánh mắt như có như không, so với chân trời, ánh trăng còn dịu dàng hơn. Ta hơi cúi đầu, khẽ hớp một ngụm rượu, ra vẻ như không có chuyện gì, khẽ cười nói: “Khúc người vừa thổi lúc nãy là khúc gì vậy, nghe ra có chút xa lạ, không biết là xuất phát từ đâu?”

Minh Nhuận nói: “Không biết công chúa đã từng biết đến một tiểu quốc có tên là Khương quốc chưa, khúc tiêu này xuất phát từ chỗ ấy.”

“Cái tên Khương quốc này ta chưa được biết đến bao giờ.”

Minh Nhuận cười nói: “Khương quốc vào mấy trăm năm trước đã bị diệt vong, rất ít sử sách còn ghi chép lại. Người dân ở Khương quốc rất thuần phác, cũng vô cùng am hiểu âm luật, mỗi người đều tinh thông các loại nhạc cụ, lại có thể gảy ra những tiếng đàn xuất thần nhập hóa.”

Trong lòng ta hơi tò mò: “Đất nước như thế sao lại bị diệt vong?”

Minh Nhuận khẽ thở dài: “Thời đại đó, người ta tôn sùng võ học, một tiểu quốc chỉ am hiểu âm luật đương nhiên là không cách nào tồn tại được.”

“Ta nghe nói, Minh Nhuận công tử của Thúy Minh Sơn Trang thân thể yếu ớt, không thích văn cũng chẳng yêu võ, xem ra lời đồn có vẻ sai sự thật, Minh Nhuận công tử không những có võ công lại còn đọc rất nhiều sách vở, đến cả những điều sử sách ít ghi lại như thế mà cũng có thể biết được vài thứ.” Ta bình tĩnh nhìn y.

Minh Nhuận có vẻ sửng sốt, y nâng tay uống hết chén rượu, bất chợt hỏi: “Ta nghe nói công chúa đã báỉ Ôn Diển công tử làm tiên sinh?”

Ta không ngờ rằng y sẽ nhắc tới Ôn Diển, cảm xúc trong lòng bỗng chốc lan tỏa, ta mặt không đổi sắc gật đầu, “Đúng vậy.”

Minh Nhuận cười nói: “Không biết Ôn Diển công tử có từng đề cập với công chúa về quan hệ giữa Minh gia và Ôn gia?”

Ta nói: “Trước đây Ôn tiên sinh có nói qua, Minh gia với Ôn gia là cùng một nhánh, tuy nhiên sau này lại tách ra thành hai nhánh khác nhau. Còn về phần nguyên nhân, Ôn tiên sinh chưa nói tỉ mỉ.”

Minh Nhuận nói: “Bởi vì nguyên nhân đó, ta trước đây ở Thúy Minh Sơn Trang đã từng gặp qua Ôn Diển công tử vài lần, những điều ta vừa nói với công chúa lúc nãy đều là do chính hắn đã nói cho ta nghe, mà khúc này cũng chính nhờ hắn dạy cho ta. ”

Sau khi nghe Minh Nhuận nói xong, cuối cùng ta cũng đã hiểu, những nghi hoặc về khúc tiêu mấy ngày nay cũng có thể dễ dàng giải thích.

“Thì ra là thế.”

Ta đem chỗ rượu còn lại một hơi uống cạn, hơi nóng từ rượu khiến cho cổ họng ta thoáng chốc nóng lên, ta nhin không được hỏi: “Huynh gần đây có gặp lại Ôn tiên sinh hay không?”

Minh Nhuận ánh mắt thâm thúy nhìn ta, như có rất nhiều điều muốn nói, nhưng hắn chỉ đáp: “Không có”

Ta nói: “Ôn tiên sinh là một người không tệ, chỉ tiếc y...” Ta ngừng lại, không rõ Minh Nhuận y có phải hay không cũng biết Ôn Diển là thân phận thiên nhân, nhưng đảo mắt tưởng tượng, Minh gia cùng Ôn gia quan hệ như thế lại thêm thái độ của Minh Hàn trang chủ đối với Ôn Diển, không lý nào y lại không biết. Ta nắm chặt bình rượu, rót đầy rượu vào ly mình rồi lại ngừng cổ uống một hơi cạn sạch, a một tiếng sáng khoái rồi mới nói: “Kỳ thật Ôn Diển tiên sinh là một người cô độc, con người sống một đời là đủ nhưng y lại sống hết đời này đến đời khác, vô cùng vô tận, cũng chẳng biết đã xem qua bao nhiêu cảnh tang thương ly biệt.”

Ta chống cằm, ngược nhìn Minh Nhuận, lại nói: “Thế nhân đều hâm mộ được sống trường sinh nhưng chính ta lại không muốn giống họ, ta biết rằng nếu được lựa chọn, Ôn tiên sinh nhất định cũng không mong muốn sống như thế.”

Ta đối với chuyện của Ôn Diển, từ sau khi hắn rời đi luôn luôn chôn sâu tận đáy lòng, ta nghĩ đến hắn, nhớ nhung hắn nhưng lại chẳng thể nói cho ai biết, Thừa Văn không thể, Quán Quán cũng thế, Liễu Dự lại càng không. Hiện giờ gặp được người biết hắn, vả lại còn có chút quan hệ với hắn như Minh Nhuận, mà rượu trong bụng không ngừng quấy phá khiến cho ta mới mở miệng thì không muốn dừng lại.

“Thiên nhân nhìn thì có vẻ phong quang vô hạn, kỳ thật lại chẳng được gì cả. Thứ nhất, là thiên nhân không được ăn mặn, thế gian mỹ thực rất nhiều, không ít mỹ thực đều là từ động vật, Ôn tiên sinh thiếu rất nhiều niềm vui. Thứ hai, thiên nhân trời sinh mang chân tật, cái này thật không cần nhiều lời, có thể sử dụng hai chân tung hoành bốn phía, vốn là một việc cực kỳ bình thường nhưng với Ôn tiên sinh, chuyện ấy cũng trở thành xa xỉ. Thứ ba, thiên nhân không gần nữ sắc. Tình yêu nam nữ chính là một trong những thú vui của nhân sinh, cho dù có yếu ớt, có khổ đau nhưng cũng có những điều ngọt ngào riêng của nó. Thế gian vốn là do âm dương hợp thành, có âm có dương, có nam có nữ mới toàn vẹn, ấy vậy mà Ôn tiên sinh lại không thể gần nữ sắc, qua nhiều năm như vậy giống y như mấy lão hòa thượng. Tiếc thay, tiếc thay.” Ta nắc lên một tiếng, chuẩn bị tìm rót rượu, tay còn chưa đụng đến bầu rượu đã thấy Minh Nhuận đứng dậy rót rượu cho ta.

Ta cười híp mắt nói: “Cảm ơn” rồi lại khoát tay uống cạn một hơi, liếm liếm khóe miệng rồi đưa chén rượu không đến trước mặt Minh Nhuận. Minh Nhuận lại rót tiếp một ly đầy, nhẹ nhàng nói: “Kỳ thật, thiên nhân không phải đều không được gần nữ sắc, chỉ là chính bản thân hắn không muốn mà thôi.”

Ta chớp mắt mấy cái hỏi: “Cái gì?”

Minh Nhuận thần sắc ảm đạm nói: “Nếu đổi lại là công chúa, người có bằng lòng nhìn người mình yêu ngày một già đi, sau đó chết già trong vòng tay của mình không? Sau đó, trong cuộc sống ngoại trừ tưởng niệm vẫn chỉ là tưởng niệm mà thôi.”

Ta giật mình: “Nếu theo như huynh nói thì Ôn tiên sinh là không muốn chứ không phải không thể?”

Minh Nhuận gật đầu.

Ta nhất thời nhớ lại “Lan Liên Kinh” lúc trước Liễu Dự nói, đích thực chưa từng nhắc đến việc không gần nữ sắc. Xem ra ta từ trước đến nay luôn bị Ôn Diển lừa dối. Chẳng có điều không muốn cũng thế, không thể cũng thế, tình huống như bây giờ, cho dù Ôn Diển nguyện ý, ta nghĩ mình cũng sẽ không muốn. Dù sao hiện giờ ta cũng đã có phò mã rồi.

Ta nếu như đã cùng Liễu Dự báai đường thành thân thì sẽ không bỏ rơi hắn, cho dù giữa hắn và ta không tồn tại tình yêu nam nữ.

Ta ngửa cổ uống cạn rượu, cười khổ nói: “Thôi thôi, không nói đến chuyện Ôn tiên sinh nữa. Giờ phút này cảnh đẹp ý vui, hiếm khi có dịp để hai chúng ta có thể tụ tập ở đây, coi như là một loại duyên phận. “

Minh Nhuận dùng ánh mắt thâm thúy nhìn ta, “Suốt mấy ngày nay, ta thường nghe trên phố đồn rằng công chúa cùng phò mã tương kính như tân, phu thê tình thâm. Ta đây thật ngưỡng mộ.”

Ta lại rót đầy một chén rượu, “Phò mã là người tốt, hắn săn sóc ta rất tốt.”

Thần sắc của Minh Nhuận tức thì liền trầm xuống, hắn rũ mắt uống rượu, lâm vào trầm mặc. Ta cũng không hiểu vừa rồi đã nói điều gì không nên nói, nhân tiện hỏi: “Sao thế?”

Y giương mắt, chậm rãi hồi phục, nói: “Không có gì, công chúa là một người có phúc khí.”

Ta cười nói: “Ôn tiên sinh cũng từng nói điều ấy.”

“Vậy sao?”

Ta nặng nề gật đầu, “Đương nhiên, Ôn tiên sinh trước kia thường xuyên nói như vậy, chẳng qua ta lại không cảm thấy mình là người có phúc khí, tuy làm công chúa cao quý nhưng ta cũng có thứ mà mình không chiếm được.”

“Là cái gì?”

Ta nháy mắt mấy cái, hướng về phía Minh Nhuận cười: “Không nói cho huynh.”

Minh Nhuận khẽ cười nói: “Trong lòng mỗi người đều có những bí mật không muốn nói ra.”

Ta vừa nghe, đơn giản nhấp một ngụm rượu, tò mò nói: “Trong lòng huynh có bí mật gì?”

Minh Nhuận nhìn ta: “Công chúa cảm thấy thế nào?”

Ta liếm vết rượu trên khóe môi, cười dài nói: “Để ta suy nghĩ ...a, người hôn mê tám năm, tám năm này huynh gặp những chuyện thực ly kì. Vì thế tám năm đó chính là bí mật của huynh.”

“Không phải.” Minh Nhuận nghiêm trang nhìn ta, “Ta từng khiến ột cô nương bị nỗi đau đớn nhất trên thế gian làm thương tổn, nếu không phải là ta, nàng vĩnh viễn cũng không biết ưu sầu, đau xót là gì.”

Ta hơi kinh ngạc, suy đoán: “Huynh đã làm cái gì?”

Minh Nhuận không trả lời ta, hần tiếp tục nói: “Ta muốn bù đắp cho nàng, muốn đem tất cả mọi thứ tốt đẹp nhất trên thế gian này đến trước mặt nàng, chỉ cần có thể nhìn thấy nụ cười của nàng, ta có thể làm bất cứ chuyện gì.”

Ta chớp mắt mấy cái, hỏi: “Huynh thích cô nương ấy sao?”

Minh Nhuận nói: “Mới đầu là áy náy, nhưng sau này, mỗi ngày ta đều quan sát nàng, nhìn nàng cười, nàng khóc, nhìn nàng dịu dàng hiền lành, nhìn nàng điêu ngoa ngạo nghễ, cứ như vậy mà dõi theo bóng dáng nàng. Đến lúc nhìn lại, chẳng biết đã thích nàng ấy từ lúc nào.”

Ta mở to hai mắt: “Chuyện này xảy ra lúc trước sao? Như vậy tính ra trong tám năm huynh hôn mê, cô nương kia ắt hẳn cũng đã lập gia đình rồi.”

Minh Nhuận cười khổ: “Nàng thực đã lập gia đình, chỉ là ta bây giờ mới biết được thì ra nàng cũng thích ta.”

Ta rất khí phách nói: “Nếu nàng ta thích huynh, huynh cũng thích nàng, vậy thì hãy tiến đến đi!”

Minh Nhuận thở dài: “Nếu ta thực sự cùng nàng ấy ở cùng một chỗ cũng chẳng có kết quả tốt, sẽ chỉ khiến nàng lấy nước mắt rửa mặt hết nửa đời sau.”

Ta nhanh chóng hỏi: “Hay là huynh...” Ánh mắt của ta liếc đến thân dưới của y, hai vành tai của y lập tức đỏ bừng lên nhưng vẫn lãnh đạm nói: “Không phải.”

Ta nói: “Vậy sau này huynh định làm thế nào? Hả? Yên lặng dõi theo nàng sao?”

“Nàng hiện giờ có lẽ cũng đã quên ta, việc ta muốn làm bây giờ đó là che chở nàng, không cho bất luận kẻ nào xâm phạm nàng, chỉ cần nàng cả đời bình an, vui vẻ, ta đã cảm thấy đủ rồi.”

Ta nói: “Không nghĩ đến Minh Nhuận công tử lại là một người thâm tình như thế.” Thì ra cảm giác y đối với ta có tình ý là ảo giác. Khi y nói đến vị cô nương kia, ánh mắt ôn nhu đến cực điểm, bên trong lưu luyến thâm tình, thật sự khiến người thấy cảm động, người nghe rơi lệ.

41. Chương 41

Editor: Qin Zồ

Ta hàn huyền với Minh Nhuận quên quả trời đất, đến lúc trời sắp tối mới đứng dậy cáo từ Minh Nhuận. Minh Nhuận cũng đứng lên nói muốn tiễn ta về Tùng Đào tiểu xá, ta không từ chối được liền thuận theo ý của y.

Cách Tùng Đào tiểu xá khoảng mấy chục bước chân thì ta dừng lại, quay đầu nói với Minh Nhuận: “Minh Nhuận công tử tiễn ta đến đây là được rồi, đêm qua chúng ta uống rượu đối trăng thật sự rất vui, lần sau nếu có thời gian thì hẹn nhau tâm sự nữa nhé.”

Minh Nhuận gật đầu, “Công chúa cũng thật là hài hước, trò chuyện với công chúa một đêm, ta cũng gặt hái được nhiều.”

Sau khi từ biệt Minh Nhuận, ta sửa lại xiêm y rồi mới bước về phía trước, thật ra bây giờ ta cảm thấy chột dạ đôi chút. Đêm qua ta chỉ định đi xem rốt cuộc ai là người thổi tiêu, sau khi nhìn xong sẽ quay về ngay, ai ngờ mới nhìn một cái đã thành nhìn cả đêm, hơn nữa còn mùi rượu đầy người quay về.

Chỉ mong Liễu Dự chưa dậy, để ta còn có thời gian thay quần áo.

Lúc ta về đến Tùng Đào tiểu xá, chân trước mới bước qua cánh cửa thì đã thấy Vân Vũ vội vàng chạy về phía ta, ta cảm giác như vẻ mặt của nàng ta có chút thở phào nhẹ nhõm.

Ta hỏi: “Phò mã dậy chưa?”

Vân Vũ bước qua, nhỏ giọng nói: “Công chúa yên tâm, phò mã vẫn chưa tỉnh, em đã chuẩn bị nước ấm, xiêm y mới, cả huân hương nữa ạ.”

Vân Vũ không hổ là người theo ta mấy năm, ta còn chưa nói gì, nàng đã biết lo nghĩ cho ta, hơn nữa còn chuẩn bị đầu vào đó. Ta gật đầu, nhanh chóng đi vào trong sương phòng.

Lúc ta cách sương phòng có mấy bước thì bỗng nghe két một tiếng, cửa phòng Liễu Dự được đẩy ra, những tia nắng hắt ra, chiếu lên vẻ mặt tái nhợt của Liễu Dự, trong lòng ta bỗng giật nảy một cái.

Liễu Dự đứng ở cửa phòng nói nhỏ: “Đêm qua nương tử ra ngoài uống rượu sao?”

Chuyện đến nước này, ta cũng không muốn giấu giếm Liễu Dự, hơn nữa đêm qua ta chỉ hàn huyền uống rượu với Minh Nhuận, không làm chuyện gì có lỗi với hắn, ta thật sự không cần phải chột dạ như thế, thế nên ta gật đầu, đáp “ừ” một tiếng.

Lúc này Liễu Dự lại nhìn sang Vân Vũ, “Em đi chuẩn bị ít canh gừng đi, nhìn nương tử có vẻ uống không ít, uống chút canh gừng giải rượu.” Dứt lời, hắn lại nói với ta: “Nương tử, để ta cho người đi chuẩn bị nước ấm, nàng cứ về phòng nghỉ ngơi một lát đi đã.”

Trong lòng ta không khỏi cảm thấy áy náy, thật ra đêm qua là ta không đúng, hơn nữa đêm đi ra ngoài uống rượu đến rạng sáng với một nam tử, nếu Liễu Dự lấy thân phận phu quân trách cứ ta, ta cũng không thể nói gì hơn, nhưng hắn cái gì cũng không nói, ngược lại còn quan tâm ta hơn.

Ta vội vàng nói: “Không cần, Vân Vũ đã chuẩn bị hết rồi, chàng cứ đi rửa mặt trước đi, rồi chúng ta cùng ăn sáng.”

Liễu Dự mỉm cười gật đầu.

Lúc dùng bữa sáng Liễu Dự không hề hỏi ta đêm qua uống rượu với ai, chỉ là nhắc ta uống nhiều rượu không tốt, sau đó không nói gì nữa. Ta càng không ngừng gấp rau múc canh cho Liễu Dự, hỏi han ân cần, dùng hành động này đánh tan cảm giác áy náy trong lòng.

Mấy ngày sau, chúng ta trở về phủ công chúa, cơ thể Liễu Dự lúc này đã tốt hơn hẳn, hắn bắt đầu tiếp tục đảm nhiệm chức Hình bộ tả thị lang của mình, sáng sớm lên triều, đúng giờ hồi phủ. Trải qua chuyện Minh Nhuận trước đó, ta cảm giác ta phải đối đãi với Liễu Dự cho tốt, như thế mới không uống công danh phận phu thê chúng ta. Kết quả là, trưa ngày nào ta cũng tiến cung thăm Liễu Dự, cùng Liễu Dự đi dạo trong cung dùng bữa, tiêu khiển thời gian.

Dần dần, người trong cung cho rằng ta với tân phò mã tình sâu ý đậm.

Thi thoảng Vân Vũ đến Thuyết Thư lâu mai phục, sau đó mách cho ta hay trong Thuyết Thư lâu đang kể về các chuyện kinh thiên địa quỷ thần khiếp xúc động lòng người giữa ta với hai phò mã mới và cũ, ta nghe xong mà chỉ biết cười trừ.

Liễu Dự với Yến Thanh đều ở Lục bộ, lúc ta đến tìm Liễu Dự cũng thường gặp phải Yến Thanh, chỉ là giữa bọn ta không có oanh oanh liệt liệt như theo lời trong Thuyết Thư lâu, Yến Thanh là người thông minh, dù cho quá khứ ta với hắn thế nào, ta oán hắn hay hắn hận ta, bây giờ ta đã có tân phò mã, còn hắn cũng đã đem Đỗ Tịch Tịch vào phủ.

Lúc hai ta gặp mặt tương đối hòa khí, hắn không còn khác thường giống như mấy tháng sau khi ta hòa ly với hắn, bây giờ hắn nhìn thấy ta, quỷ củ gọi một tiếng công chúa điện hạ, ta cũng chỉ thản nhiên gật đầu.

Ta với Liễu Dự, Yến Thanh cùng với Đỗ Tịch Tịch, mọi chuyện cần phải giống như thiên mệnh mà Ôn Diễm nói, ta muốn phản kháng, nhưng cuối cùng không đấu nổi trời.

Kỳ thật chuyện thiên mệnh này cũng chỉ là thế sự mà thôi, thật thật giả giả, giả giả thật thật, không ai rõ ràng, ta cũng không rõ, nhưng ta biết rõ một chuyện, tất cả mọi người đều dần quên đi Ôn Diễm. Hắn xuất hiện kinh động như thế, mà bây giờ lại bật hơi lặng tiếng rồi đi, khiến người ta trở tay không kịp, cũng khiến mọi người phải nắm tay thở dài.

Nhưng nếu không phải sâu nơi đáy lòng có tiếng đàn vang lên, thì ta nghĩ có lẽ mình sẽ coi Ôn Diễm chỉ như một giấc mơ mà thôi.

Năm nay hoa ngọc lan nở khá trễ, nhưng năm qua đầu tháng ba đã nở rồi, năm nay chẳng biết tại sao, tới đầu tháng tư mới nhú mầm. Ngày hoa ngọc lan nở, trời còn chưa sáng ta đã tỉnh giấc, dặn dò Vân Vũ chuẩn bị tốt mọi thứ.

Năm trước khi hoa ngọc lan nở, đứa con đầu tiên của ta đã mất, còn chưa kịp mở mắt đã vĩnh viễn rời khỏi ta.

Năm nay hoa ngọc lan nở, ta muốn đến thăm con ta.

Vừa hay hôm nay là ngày hưu mộc, Liễu Dự cũng đến hoàng lăng với ta. Đường như hoàng đế các triều đại đều hứng thú với việc kiến tạo hoàng lăng, ngay cả Thừa Văn xưa nay giản dị lại rất nhiệt tình với việc này, năm thứ hai sau khi Thừa Văn đăng cơ, hắn đã bắt đầu sai người xây lăng. Thừa Văn từng nói với ta, hoàng lăng của hắn cần có tên là Vĩnh An lăng, vĩnh viễn an tường, vĩnh viễn ngủ yên. Chờ cho trăm năm sau, đệ ấy, Quán Quán, và cả ta nữa đều yên giấc nghìn thu.

Một năm trước, Thừa Văn đã đặt tên cho con ta, họ Lý, tên một chữ Lạc, lấy thân phận con cháu hoàng gia hạ huyết.

Hoàng lăng xây ở nơi có phong thủy rất tốt, cách kinh thành hơi xa, ước chừng ngồi xe ngựa đi hai canh giờ là đến.

Liễu Dự với ta đi trên đường tiến vào hoàng lăng. ta nghĩ hài tử đều là cốt nhục của mẫu thân, là hoài thai chín tháng sinh ra, nhưng cũng rời xa mãi mãi từ đó. Cái nỗi đau này có thể nói như dằm trong tim.

Ta vừa nhìn thấy ngôi mộ thì hai vành mắt đã đỏ lên, nước mắt đảo xung quanh, lúc tay ta khẽ vuốt chữ trên tấm bia thì nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, rốt cuộc ngăn không được mà khóc ròng.

Ta khóc đến mức không nhìn rõ cảnh trước mắt, mờ mờ ảo ảo, lúc này trong đầu ta nhiều ít có chút oán hận, hận bản thân khi hoài thai chín tháng lại đi gây gổ với Yến Thanh, hận Yến Thanh lúc trước vô tình, hận cái gọi là thiên mệnh, hận Liễu Dự có lòng trắc ẩn đi cứu Ôn Diễm sửa đổi vận mệnh của mọi người.

Nếu quả thật có cơ hội lặp lại, chỉ cần để con ta còn sống, ta đồng ý không bao giờ gặp lại Ôn Diễm.

Khi rời khỏi hoàng lăng, Liễu Dự nói khẽ với ta: “Nương tử, sau này chúng ta vẫn còn có con, nàng chớ đau lòng.”

Lúc này tâm tình ta không được tốt, vừa nghe Liễu Dự nói thế, ta lập tức cau mày nói: “Nó không phải là con chàng, bản thân chàng sao hiểu được nỗi đau của ta.”

Sắc mặt Liễu Dự đột nhiên trắng bệch, ta lập tức ý thức được ngữ khí vừa rồi của mình có hơi nặng nề, ta liền đổi sắc mặt, “Cẩn Minh, trong lòng ta có chút chuyện không vui, những lời vừa nói chàng đừng để trong lòng.”

Liễu Dự cup mắt xuống, nhẹ giọng nói: “Trong lòng nương tử không thoải mái, ta tất nhiên là biết. Chỉ cần nương tử không đau lòng, nàng nói gì ta cũng có thể chịu được.”

Trong lòng ta mềm nhũn ra, cũng nhẹ nhàng nói: “Đừng nói thế.” Ta hẽ mím môi, nắm lấy bàn tay đang trong ống tay áo của Liễu Dự, “Cẩn Minh, sau này chúng ta cũng sẽ có con.”

Liễu Dự mở to mắt, kinh ngạc vui mừng nhìn ta.

Bỗng nhiên ta có chút hối hận khi nói ra câu kia, nhưng lúc này ta không được phép hối hận, ta kiên trì nói: “Chàng đối với ta tốt như thế, có lẽ thêm chút thời gian nữa, ta sẽ càng ngày càng thích chàng.”

Liễu Dự nắm ngược lại bàn tay ta, “Ta sẽ mãi mãi chờ nương tử.”

Đột nhiên ta cảm thấy áp lực nặng nề, nhưng nhìn thần sắc rạng rỡ của Liễu Dự, ta vẫn cong khóe miệng, để lộ ra nụ cười dịu dàng.

Trên đường quay về kinh thành, tâm tình của Liễu Dự vô cùng tốt, mặt mày mỉm cười, ánh mắt cũng là dịu dàng tha thiết, vẫn như lúc trước, không bao giờ rời khỏi ta. Ta đã sớm quen với ánh mắt của hắn, cũng để mặc hắn nhìn, thường thường sẽ lại mỉm cười với hắn.

Khi sắp tới kinh thành, xe ngựa đi qua núi Yên, Thúy Minh Sơn Trang xây giữa núi Yên, ta bỗng dừng nhớ đến Minh Nhuận, từ lần cáo biệt lần trước, dường như đã hơn một tháng ta chưa gặp lại y.

Minh Nhuận đúng là một người thú vị, ta có chuyện với y thật hợp, có thể làm bạn với Minh Nhuận, là may mắn của ta.

Cũng không biết có phải duyên phận hay không, ta vừa nghĩ đến Minh Nhuận thì khi ngược mắt lên đã thấy xe ngựa của Thúy Minh Sơn Trang, ánh mắt ta ngưng đọng, người trong xe ngựa vén rèm lên, hai tròng mắt dịu dàng như ngọc, thấp thoáng ý cười, là Minh Nhuận.

Ta nở nụ cười.

Lúc này Minh Nhuận bảo người ta dừng xe ngựa lại, ta cũng để phu xe dừng xe lại.

Ta không bước xuống xe, vẫn cứ ngồi trong xe ngựa cười nói với Minh Nhuận: “Thật khéo quá, ta vừa nghĩ đến huynh thì huynh đã xuất hiện rồi.”

Minh Nhuận đưa mắt nhìn ra sau ta một cái, hơi gật đầu, rồi sau đó mới nói với ta: “Đúng là khéo quá, ta cũng vừa nghĩ đến côn chúa thì xe ngựa của công chúa đã xuất hiện ở đây.”

Ta cười hỏi: “Huynh vừa từ trong kinh thành đi ra?”

Minh Nhuận gật đầu, “Ừm, đi làm một việc.”

Ta còn định nói nữa thì đột nhiên Liễu Dự nói: “Nương tử, ta thấy không thoải mái.”

Ta nghe thế thì vội vàng xoay người lại, quả nhiên thần sắc Liễu Dự tái nhợt, ta vội vàng cáo biệt Minh Nhuận. Ta hỏi Liễu Dự: “Chàng không thoải mái chỗ nào?”

Liễu Dự khép mắt nói: “Bụng hơi đau, có thể là do sáng nay ăn phải đồ bị hư.”

Ta nghe vậy thì cảm thấy yên tâm không ít, ta còn tưởng rằng bệnh cũ của Liễu Dự lại tái phát, từ sau cái lần Liễu Dự bị bệnh dậy không nổi, ta sợ nhất là đáng về phát bệnh của Liễu Dự.

Ta vỗ vai Liễu Dự, “Lần sau không được ăn gì bậy đó nhé, để lát về bảo Triệu thái y xem cho chàng.”

Liễu Dự ngoan ngoãn nói: “Được”.

42. Chương 42

Editor: Qin Zồ

Sau khi quay về từ hoàng lăng, Liễu Dự trở nên kỳ lạ, bắt đầu trầm mặc không nói, thi thoảng trong ánh mắt nhìn ta còn chứa chút dò xét. Ta nghĩ lui nghĩ tới cũng không sao nghĩ ra rốt cuộc đã có chuyện gì.

Ta gọi Vân Vũ tới, bởi vì cái gọi là ‘kẻ trong cuộc thì mê kẻ bàng quan thì tỉnh, ta hỏi: “Vân Vũ, em nói xem, ta đối với Cẩn Minh như thế nào?”

Vân Vũ nói: “Công chúa đối với phò mã gia rất tốt, trừ việc không chung phòng ra.”

Thật là một câu trả lời nói trúng tim đen, ta chống cằm, liếc Vân Vũ, “Em cảm thấy ta thích Cẩn Minh sao?”

Vân Vũ lại nói trúng tim đen, “Không so bì được với quốc sư đại nhân.”

Ta thở dài trong lòng, ta cũng không hiểu vì sao ta không thể quên được Ôn Diễn, chuyện tình cảm, thật sự là người khác khó có thể đoán được. Chẳng qua tình cảm nào có thể so sánh, yêu là yêu, thích là thích, nếu có so sánh, thì đó không phải tình cảm.

Ta nhặt trái nho đưa vào miệng, vị chua chua ngọt ngọt cũng không thể khiến ta chau mày.

Nhưng ta dám khẳng định sự khác thường mấy ngày nay của Liễu Dự không phải do nguyên nhân ta và hắn không chung phòng, huống hồ bản thân Liễu Dự cũng biết, Triệu thái y từng nói, tuy vết thương Liễu Dự đã khỏi hẳn, nhưng khi nào tái phát lại thì không thể đoán trước được, trước mắt mà nói, cơ thể Liễu Dự không thích hợp sinh hoạt vợ chồng.

Nếu không phải vì nguyên nhân này thì là do gì chứ?

Ta nghĩ hoài không ra, cố gắng nhớ lại nhưng cũng chẳng được gì, đang định quên nó đi thì bỗng dưng ta gặp được Triệu thái y.

Ta sai người gọi hắn lại đây.

Hiện giờ Triệu thái y là đại phu riêng của Liễu Dự, từ lúc Liễu Dự cùng ta thành thân, hầu như ngày nào Triệu thái y cũng đều bắt mạch cho Liễu Dự. Ta lại ăn thêm mấy quả nho, không nhanh không chậm nói: “Gần đây cơ thể phò mã thế nào rồi? Có tốt hơn lúc trước không?”

Triệu thái y trả lời: “Bẩm công chúa, nhiều ngày nay mạch của phò mã gia thường xuyên không ổn, theo vi thần chuẩn đoán, phò mã gia đã lại mắc tâm bệnh rồi.”

Ta ngắt người: “Tâm bệnh gì?”

Triệu thái y nói: “Điều này thì công chúa tự mình đi hỏi phò mã gia thì hơn ạ, tâm bệnh không có thuốc nào có thể chữa nổi, chỉ một mình phò mã gia mới tự chữa lành được.”

Ta cân nhắc cẩn thận, đợi khi Liễu Dự quay về từ trong cung, ta không hề vòng vo tam quốc mà nói thẳng vào vấn đề chính: “Triệu thái y nói chàng có tâm bệnh.”

Triều phục của Liễu Dự còn chưa thay, hai tay đặt trên đai ngọc, ta vừa nói xong, Liễu Dự đã nắm chặt lấy đai, ập a ập ứng, chẳng còn là hần linh hoạt dứt khoát như ở trong triều nữa.

Ta biết Liễu Dự không gạt ta, liền hỏi: “Là việc trong triều sao?”

Liễu Dự lắc đầu, lúc này hắn buông lỏng đai ra, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn ta nhẹ nhàng nói: “Gần đây nương tử hay qua lại với Minh Nhuận công tử ư?”

Ta kinh ngạc: “Tâm bệnh của chàng có liên quan đến Minh Nhuận sao?”

Cơ thể Liễu Dự run lên, không gạt cũng chẳng lắc đầu. Nhưng nhìn dáng vẻ này của hắn, xem ra tâm bệnh của hắn chín mười phần có dính đến Minh Nhuận, nhưng Liễu Dự với Minh Nhuận chỉ gặp nhau có mấy lần ít ỏi, thậm chí còn chưa từng nói với nhau câu gì kia mà.

Ta trầm ngâm chốc lát, trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ, “Là bởi vì lần trước ta uống rượu với Minh Nhuận một đêm sao?”

Thần sắc Liễu Dự trắng bệch nói: “Nương tử uống rượu cả đêm với Minh Nhuận?”

Tự tạo nghiệp chướng rồi, xem ra ta đã nói lời không nên, ta xoa trán nói: “Đó là chuyện lâu lắm rồi, chàng đừng tính toán gì nhiều, ta với Minh Nhuận chẳng có gì cả, chúng ta chỉ là bằng hữu thôi.”

Liễu Dự nói: “Minh Nhuận là người giang hồ, nương tử là người hoàng gia.”

Ta nói: “Minh gia đã sớm rút khỏi giang hồ rồi, bây giờ cũng không tính là người giang hồ, nhiều nhất là thương nhân thôi.”

Liễu Dự nói: “Trong triều không ai không coi Thúc Minh Sơn Trang là trong giang hồ cả.”

Ta không biết ta với Liễu Dự nói qua lại thế nào mà thành tranh chấp, mà lại còn tranh cãi chuyện chẳng liên quan gì nữa, Minh Nhuận có phải người giang hồ hay không chẳng dính dáng đến ta cả, ta chỉ biết ta nói chuyện hợp với Minh Nhuận. Từ sau khi Quán Quán rời đi, Minh Nhuận là người đầu tiên trong rất nhiều người ta nguyện ý quen thân, bằng hữu như thế, ta sẽ không để cho ân oán cũ giữa giang hồ với triều đình can thiệp vào.

Ta cau mày nói: “Liễu Dự, rốt cuộc chàng bị làm sao thế?”

Liễu Dự bước từng bước đến gần ta, “Minh Nhuận thích nương tử, y thích nàng.”

Ta nói: “Chàng nói vậy gì thế? Minh Nhuận không thích ta, trong lòng y đã có người khác rồi.”

Liễu Dự cười thê lương, “Thì ra nương tử thân với Minh Nhuận đến thế, ngay cả chuyện này mà cũng rõ.”

Ta chỉ thấy Liễu Dự như đang cố tình gây sự, nhưng thấy thần sắc hẩn trắng bệch thì ta cũng không muốn nói ra. Ta đưa mắt ra hiệu các thị nữ xung quanh đang mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, các nàng lập tức im lặng bước ra ngoài, chờ khi cửa đóng lại, ta mới nói với Liễu Dự: “Chàng nghe ta nói này, Minh Nhuận không thích ta. Chàng phải biết, trước khi Minh Nhuận tỉnh lại thì chưa từng gặp ta, y không có lý do gì để sinh tình với ta cả, cho dù có thì cũng không phải là tình yêu nam nữ. Giữa ta với Minh Nhuận vô cùng rõ ràng, lần uống rượu trước cũng chỉ nói một vài chuyện tầm tầm thôi, huống hồ Minh Nhuận từng cứu ta một mạng, có ân với ta, ta uống rượu với y cũng không có gì sai.”

Ta tự vấn lòng mình, ta với Minh Nhuận chỉ là giao tình quân tử nhạt như nước, ta nói tiếp: “Nếu ta đã thành thân với chàng, ta sẽ không bao giờ làm chuyện có lỗi với chàng, trừ phi chàng là người làm chuyện có lỗi với ta trước. Cho nên, Cần Minh, chàng chớ suy nghĩ lung tung.”

Ta đã cho lời này của mình đã đủ rõ ràng lắm rồi, không ngờ Liễu Dự lại hỏi: “Vậy nương tử có thích Minh Nhuận không?”

Ta thẳng thắn nói: “Không thích.”

Cuối cùng sắc mặt Liễu Dự cũng tươi lên, ta nhẹ nhàng thở ra, ta nói: “Mấy ngày nay chàng cứ trầm mặc không nói năng gì, cũng là bởi vì chuyện Minh Nhuận này?”

Lúc này Liễu Dự không phủ nhận, hẩn gật đầu.

Ta cười nói: “Lần sau có chuyện gì chớ để trong lòng, chúng ta là phụ thê, có chuyện thì cứ nói thẳng, hơn nữa Triệu thái y cũng nói, tâm bệnh để lâu sẽ không tốt cho thân thể.”

Bỗng nhiên Liễu Dự cầm lấy tay ta, ta nhin không được muốn rút tay về, vẻ mặt Liễu Dự có chút bi thương. Thật ra ta cũng không muốn vậy, chỉ là ta có hơi kỳ cục, không phải nam tử trong lòng ta thì khi đụng vào ta sẽ theo bản năng cảm thấy không thoải mái.

Thành thân với Liễu Dự một năm, ta đã cố gắng thích ứng với Liễu Dự, chỉ tiếc phản ứng của cơ thể ta luôn thành thật như vậy.

Ta nhẹ nhàng nói: “Sao thế?”

Liễu Dự thấp giọng hỏi: “Nương tử không thích ta đúng không?”

Ta kéo khoe môi lên, miễn cưỡng cười nói: “Ta...”

Lời còn chưa dứt, Liễu Dự đột nhiên bước lên, ta còn chưa kịp phản ứng thì môi hắn đã chạm vào miệng ta, cả người ta run lên, sau đó liền đẩy mạnh Liễu Dự ra.

Bởi vì do tập võ nên sức ta khá lớn, hơn nữa vừa rồi ta sợ quá nên lập tức dùng toàn bộ lực, không hề nghĩ đến cơ thể yếu ớt của Liễu Dự. Đợi sau khi ta kịp phản ứng lại thì cả người Liễu Dự đã bị ta đẩy nằm ngã trên đất, đầu đập vào chân bàn.

Máu lập tức tuôn ra, trong lòng ta run lên, vội vàng giơ tay ra đỡ hắn, Liễu Dự cầm lấy tay ta, ta dùng sức kéo hắn đứng lên, “Cẩn Minh, vừa rồi ta không cố ý đâu.”

Thần sắc hắn ảm đạm, ta nhìn dòng máu chảy không ngừng trên trán hắn, trong lòng nghĩ lại mà thấy sợ, “Để ta gọi Triệu thái y đến, chàng ngồi ở đây, đừng có nhúc nhích.”

Chợt Liễu Dự nắm ngược lại tay của ta, sau đó hắn ôm lấy ta.

Lúc này ta không dám đẩy hắn ra nữa, chỉ có thể nói: “Cẩn Minh, vết thương trên trán chàng cần phải băng bó, chàng chảy máu nhiều quá.”

Liễu Dự ôm chặt lấy ta, lực bên hông càng lúc càng lớn, ta thấy hình như cảm xúc của Liễu Dự lúc này cực kỳ bất ổn, ta lại nói: “Cẩn Minh, buông ra, để ta đi gọi thái y.”

Liễu Dự nói: “Không sao cả, chỉ là chảy máu mà thôi.”

Ta đưa mắt thấy máu đã chảy lên trên người ta, từng giọt từng giọt, dường như muốn chảy đến địa lao thiên hoang mới chịu thôi, ta thở dài: “Cẩn Minh, chàng đừng cố tình gây sự, băng bó quan trọng hơn.”

Liễu Dự rúc đầu vào vai ta, “Nương tử, chúng ta đã thành thân một năm rồi, chúng ta hãy là phu thê thật sự đi. Lần trước nàng cũng nói chúng ta sẽ có con, nương tử không muốn sinh một đứa con mũm mĩm sao?”

Ta im lặng.

Liễu Dự nói tiếp: “Lần trước không phải nương tử đã nói thích ta một chút rồi sao? Chờ chúng ta trở thành phu thê thật sự, nương tử sẽ càng thích ta hơn.”

Ta nói: “Liễu Dự, rốt cuộc chàng đang sợ điều gì?”

Thân hình Liễu Dự cứng đờ, ta biết ta đã nói đúng, lại hỏi tiếp: “Cẩn Minh, chàng là phò mã của ta, sẽ không ai uy hiếp được địa vị của chàng, đến Minh Nhuận cũng không thể.”

Liễu Dự nói: “Thế Ôn Diễm thì sao?”

Đây là lần đầu tiên từ khi thành thân tới nay hắn nhắc đến Ôn Diễm, vả lại còn nhắc đến dưới tình huống đang bết bát như thế này. Ta biết lúc này ta nên trả lời là “không thể”, nhưng ta lại không sao thốt nên lời, ta không thể lừa Liễu Dự, cũng không muốn nhắc đến Ôn Diễm.

Ta nói sang việc khác: “Cẩn Minh, để cho Triệu thái y băng bó lại rồi hãy nói sau ha.”

Ta dùng sức giãy dụa thoát ra khỏi tay Liễu Dự, bước ra ngoài tìm Triệu thái y. Không đến một lát sau, Triệu thái y đã đến, hắn vừa đẩy cửa vào đã thấy máu tươi lênh láng trên mặt đất, nhìn thấy ta thì sắc mặt lại biến đổi dữ hơn.

“Công... công chúa điện hạ... mặt người...”

Ta sờ mặt mình, sau đó mới phát hiện ra mặt ta dính không ít máu Liễu Dự, ta nói: “Không sao, không phải là máu của ta, là của phò mã. Người nhanh nhanh đi băng bó lại cho chàng đi, xem còn có chỗ nào bị thương hay không.”

Lúc này Triệu thái y mới vội vàng đi băng bó vết thương cho Liễu Dự, từ khi Triệu thái y bước vào Liễu Dự luôn cúi thấp đầu. May mà hắn vẫn phối hợp với căn dặn của Triệu thái y, ta thấy vết thương của hắn quần đến bảy tám lớp, liền dặn Vân Vũ mấy câu, sau đó trở về phòng thay quần áo.

43. Chương 43

Editor: Qin Zồ

Sau khi ta thay xiêm y mới, rửa sạch vết máu trên mặt thì có người gõ cửa phòng ta, nhưng lại không lên tiếng. Ta hơi kinh ngạc, nhưng ngấm lại một chút, trong đầu đã biết người đứng ngoài cửa là ai.

Ta nói: “Cẩn Minh, chàng vào đi.”

Quả nhiên, lời ta vừa dứt, Liễu Dự liền đẩy cửa bước vào. Triệu thái y bằng bó rất khá, có lẽ qua vài ngày sẽ khỏi hẳn. Nhưng do mất máu quá nhiều, sắc mặt hẳn có chút tái nhợt, đôi môi cũng không còn huyết sắc, giống như cây nhỏ run rẩy trong gió, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Hắn đứng bên cửa, vẻ mặt do dự.

Ta vỗ vào ghế mềm bên cạnh, “Lại đây ngồi nào.”

Liễu Dự ngồi xuống bên cạnh ta, ta đưa hắn ly trà sâm, hắn nâng ly lên, vuốt dọc theo mép, một lúc lâu sau mới nói: “Nương tử, vừa nãy là ta không tốt, ta không nên hỏi đến những chuyện kia.”

Ta cũng nói: “Là ta không tốt, ta không nên đẩy chàng ra.”

Liễu Dự ngẩng đầu lên, cẩn thận nói: “Nương tử giận ta sao?”

Ta lắc đầu, “Không có.”

Hắn nói: “Nương tử, sau này ta sẽ không bao giờ nhắc đến y nữa nữa.”

Ta ngẩn ra, qua một lúc sau mới rõ chữ “y” trong miệng Liễu Dự là chỉ Ôn Diễm, ta nhìn dáng vẻ ép dạ cầu toàn của Liễu Dự, trông lòng biết chuyện vừa rồi là ta làm tổn thương hắn, ta nắm lấy hai tay Liễu Dự, nhẹ nhàng nói: “Cho ta thêm một chút thời gian, ta nhất định sẽ quên y, sẽ làm một thê tử tốt.”

Liễu Dự cong khóe môi, “Được.”

Ta buông hai tay Liễu Dự ra, tự rót ừng ly trà sâm, ta cúi đầu hớp một ngụm, nghĩ thầm dáng vẻ này của Liễu Dự, nếu cảm xúc của hắn cứ không ổn định nữa, có lẽ mạng sẽ chẳng còn bao lâu nữa. Ôn Diễm là giấc mơ phía xa không thể chạm đến, còn ta phải quý trọng người trước mắt.

Đột nhiên Liễu Dự hỏi ta: “Ôn Phàm bây giờ đang bị giam ở Thúy Minh Sơn Trang?”

Ta sững sờ, “Đúng thế, không phải trước đó ta đã nhắc đến với chàng rồi hay sao? Bị giam trong mật thất ở Thúy Minh Sơn Trang, mà cũng chỉ có mật thất đó mới nhốt nổi Ôn Phàm. Sao đột nhiên lại nghĩ đến hắn?”

Liễu Dự nhấp một ít trà sâm rồi mới thấp giọng nói: “Cơ thể tổn thương này của ta đều do Ôn Phàm ban tặng, nếu không phải Ôn Phàm, cơ thể ta sẽ không suy nhược như thế này. Mỗi một ngày khi ta không thoải mái, ta đều nghĩ đến hắn.”

Nghe được hân ý trong lời Liễu Dự, ta nói: “Người xấu sẽ có trời trừng phạt, cơ thể chàng cũng khá hơn rồi, đại phu giỏi nhất Đại Vinh đều ở trong cung, thái y sẽ giúp chàng an dưỡng thân thể.”

Liễu Dự đặt ly trà xuống, ly sứ đựng phải bàn gỗ phát ra tiếng vang, mí mắt ta bỗng dưng giật một cái.

Liễu Dự nhẹ nhàng nói: “Đúng thế, thái y sẽ chữa khỏi cho ta.”

Ta tươi cười nói: “Nhất định rồi.”

Sau khi việc này trôi qua, ta với Liễu Dự lại trở về gió êm sóng lặng bình thường, sau hơn một tháng an dưỡng, sắc mặt Liễu Dự cũng trở nên hồng hào. Triệu thái y nói ta hay, nếu an dưỡng thêm vài tháng nữa, cơ thể Liễu Dự có thể làm chuyện phu thê.

Sau khi Liễu Dự biết tin đó, vẻ mặt vô cùng vui sướng.

Ta biết ta nên thích thú như Liễu Dự vậy, dù ta đã cố gắng cảm nhận nhưng vẫn không có gì.

Từ sau khi Liễu Dự biết tin, cả người lập tức sáng lạn hẳn lên, ngày nào cũng tươi cười, tràn ngập tinh thần phấn chấn đầy sức sống. Một ngày nào đó Thừa Văn nói ta hay, a tỷ, phò mã của tỷ gần đây làm việc rất hăng.

Ta cũng biết bây giờ Liễu Dự thay đổi không ít so với lúc ban đầu, ta không thể nói rõ thay đổi này là tốt hay xấu, nhưng ta thấy được ngoài sự thay đổi đó, khát vọng của Liễu Dự càng lúc càng cao.

Nhưng kiểu khát vọng này cũng bình thường, phàm ở chốn quan trường, ai chẳng muốn được thăng cao hơn.

Đầu tháng sáu, trong kinh thành xảy ra việc lạ. Việc này bắt đầu từ ngày mồng ba tháng sáu, hôm đó quan chức ở Đại lý tự đều nhận được một phong thư nặc danh trước cửa phủ đệ của mình, ngày mồng bốn tháng sáu, quan chức ở Lục bộ cũng nhận được phong thư giống thế, mồng năm tháng sáu, đến phiên ba tỉnh còn lại.

Chuyện này làm rất im hơi lặng tiếng, không biết rốt cuộc là ai làm.

Trong thư chỉ có sáu chữ —— Tĩnh Tây, Hàn Sinh, tham ô. Sáu chữ này viết bằng chu sa, một màu đỏ đập vào mắt đến kinh hãi.

Mồng sáu tháng sáu, Thừa Văn biết việc này, hấn cho rằng chuyện xảy ra tất có nguyên nhân, chuẩn bị phái người đi điều tra một phen. Ta biết từ trước đến nay Thừa Văn ghét nhất là tham ô, nhưng từ xưa đến nay, cho dù khổ hình bức bách, việc tham ô chẳng thể nào chấm dứt được, thế nên Thừa Văn cảm thấy đau đầu.

Ta tiến cũng dùng bữa với Thừa Văn thì vừa lúc nhắc đến chuyện này, trong lòng ta hơi tò mò về người Thừa Văn cử đi điều tra, thế là hỏi một câu, vậy mà thần sắc Thừa Văn ngưng đọng lại, hấn đặt đĩa xuống nói: “A tỷ, tỷ còn nhớ rõ quê quán của Yến khánh không?”

Ta sững sốt, “Đệ muốn cho Yến Thanh đi?”

Thừa Văn gật đầu, “Tuy Yến khánh có lỗi với a tỷ, sau khi hòa ly với tỷ cũng làm ít nhiều chuyện hoang đường, nhưng chung quy vẫn là người tài hoa, vả lại Yến khánh có một cái tốt, hấn cũng ghét nhất chuyện tham ô. Vụ án của Dung An mấy năm trước, Yến khánh thật khiến đệ mở rộng tầm mắt, làm việc cực kỳ linh hoạt, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã khiến Dung An khai ra tiền của tham ô mấy năm qua. Hơn nữa Yến khánh nguyên quán ở Tĩnh Tây, đối với nơi đó cũng quen thuộc, để cho hấn đi là thích hợp nhất.”

Ta nói: “Yến Thanh là người Tĩnh Tây, ngộ nhỡ...”

Thừa Văn nói: “A tỷ cứ yên tâm đi, ngoại trừ Yến Thanh ra, đệ sẽ cử một người đi cùng nữa.”

“Là ai?”

Thừa Văn nói: “Chuyện này chưa quyết định, đợi mai vào triều rồi nói sau.”

Ta ăn được tám phần bát thì no quá rồi, đột nhiên nhớ đến một chuyện, “Người đưa tin đó có thể tìm được không?”

“Không thể, việc này cũng thật kỳ quái quá, người đó tổng cộng đưa hết sáu mươi ba phong thư, hơn nữa lại còn vô cùng chính xác tìm ra phủ đệ của từng đại thần, nhưng chẳng có ai nhìn thấy hấn ta cả.”

Ta cười nói: “Có lẽ là người trong giang hồ,”

Thừa Văn cũng cười nói: “Có lẽ thế, nhưng triều đình với giang hồ trước nay không lui tới với nhau, việc này chưa hẳn là do người trong giang hồ làm.”

Nhắc đến giang hồ, tự nhiên ta nhớ đến Minh Nhuận, trong lòng ta khẽ động, cảm khái nói: “Thật ra giang hồ với triều đình qua lại cũng chưa hẳn là chuyện xấu, có người ở trong giang hồ, cũng có người giống vậy ở trên triều. Tuy nói ân oán liên tục giữa Thái tổ hoàng đế với Minh Tú Vương đã khiến chúng ta thế này, nhưng triều đình với giang hồ phân chia nơi nào.”

Thừa Văn nhú mày lại, hàm ý trong ánh mắt rõ ràng, “Gần đây a tỷ lui tới với người Thúy Minh Sơn Trang rất thân sao?”

“Cũng không tính là thân, chỉ là qua lại thể thôi.” Ta lại cười nói: “Huống hồ trang chủ Thúy Minh Sơn Trang Minh Hàn tuy nói trước đó rất có uy trong giang hồ nhưng đã sớm rút khỏi đó rồi. Mấy năm trước bắt đầu kinh doanh, bây giờ chúng ta nên gọi người của Thúy Minh Sơn Trang là thương nhân.”

“A tỷ muốn qua lại với người của Thúy Minh Sơn Trang cũng không sao, cho dù Thúy Minh Sơn Trang là người giang hồ, a tỷ cũng có thể qua lại. Chỉ cần là chuyện a tỷ muốn thì cứ làm đi, không cần e ngại người ta chê trách, đệ sẽ thu dọn thay a tỷ.” Dừng lại, Thừa Văn híp mắt cười nói: “A tỷ nói rất đúng, ân oán giữa Thái tổ hoàng đế với Minh Tú Vương nên chấm dứt.”

Ta chỉ mới thuận miệng nhắc đến thế, không ngờ Thừa Văn lại cho là thật, ta kinh ngạc nói: “Nếu muốn triều đình với giang hồ hòa hoãn thì còn khó hơn lên trời.”

Thừa Văn vẫn với dáng vẻ cười híp mắt, “A tỷ yên tâm, đệ chẳng bao giờ làm những chuyện không nắm chắc trong tay.”

Ta thấy Thừa Văn thật sự không phải là do ta thuận miệng nói mà đột nhiên nghĩ đến, có lẽ hẳn đã sớm có quyết định này rồi. Ta nhẹ nhàng thở ra, cũng cười tít mắt, “Đương nhiên, a đệ của ta sẽ không làm những chuyện không thành công.”

Lời vừa dứt, sắc mặt Thừa Văn chợt đổi, trong chốc lát ta biết vừa nãy mình đã lỡ lời, Thừa Văn đã từng ném mùi vị thất bại trên người Quán Quán. Ta vội vàng nhướn mày cười nói: “Thừa Văn, ta tin đệ có thể làm được.”

Thừa Văn đã khôi phục lại sắc mặt ban đầu, hẳn nhìn ta nói, “A tỷ không cần e dè hai chữ Quán Quán đâu.”

Ta sửng sốt.

Hắn không nhanh không chậm nói: ‘Đệ đã sớm quên rồi, thiên hạ này không có chỗ nào đệ không biết. Đồng chí năm ngoái a tỷ hàn huyền với Quán Quán trong Sướng Hí viên có vui không?’

Ta thở dài: “Quả nhiên không có chuyện nào có thể giấu được đệ.”

Thừa Văn nói: “Dưới chân thiên tử chẳng có chuyện gì giấu nổi đệ, nàng chẳng thay đổi gì cả, vẫn thích kịch như xưa, vì một vở kịch mà chạy từ Giang Nam đến kinh thành, thật là hoang đường.”

Ta nghe ra trong lời Thừa Văn không có ý trách cứ, nhất thời yên tâm, bèn cười nói: “Quán Quán xưa nay đã vậy.”

Thừa Văn thấp giọng hừ một tiếng, “Bại dưới tay thần tử của mình đúng là không còn thể diện, nhưng đệ không phải là người hẹp hòi. Huống hồ tiên đế có lỗi với Tô gia, chỉ có thể thôi. Nếu sau này a tỷ còn gặp lại nàng, hãy nói với nàng ấy một câu, kinh thành mãi mãi là nhà mẹ đẻ của nàng ấy, lần sau đến kinh không cần phải lén lút.”

Ta cười thành tiếng, “Được, ta chắc chắn sẽ nói với nàng ấy.”

Thật ra a đệ ta vô cùng mềm lòng, đối với người nhà mình không bao giờ tàn nhẫn được, ta thật may mắn khi có một a đệ như thế.

Lúc xuất cung ta gặp phải Yến Thanh, hẳn quy củ hành lễ với ta, ta cũng nhã nhặn miễn lễ cho hắn. Vì tâm trạng lúc này của ta không tệ, nên ta nói với hắn một câu: “Bệ hạ coi trọng người, nếu vụ án ở Tĩnh Tây có thể giải quyết, khôi phục chức vị Thượng Thư cũng là chuyện sớm muộn.”

Yến Thanh nhìn có vẻ rất kinh ngạc, hắn nói: “Bệ hạ phái vi thần đi điều tra vụ án Tĩnh Tây sao?”

Lúc này ta mới nhớ Thừa Văn chưa bổ nhiệm cho Yến Thanh, bản thân ta lại lỡ miệng rồi, nhưng cũng chẳng sao, dù thế nào đi nữa ngày mai hắn cũng biết, ta bèn gật đầu.

Yến Thanh lại hỏi: “Chỉ phái một mình vi thần?”

Lần này ta không nói gì, Yến Thanh thấy thế cũng không hỏi nhiều. Nhưng ta nghĩ vụ Tĩnh Tây lần này, Thừa Văn đã phá một quan văn, có lẽ sẽ phá thêm một quan võ nữa.

Chỉ là có nằm mơ ta cũng không nghĩ, Liễu Dự chủ động muốn đi điều tra chuyện tham ô ở Tĩnh Tây. Còn khi ta biết được việc này thì Thừa Văn đã đáp ứng thỉnh cầu của Liễu Dự trước mặt mọi người rồi.

44. Chương 44

Editor: Qín Zồ

Tĩnh Tây nằm ở thượng lưu con sông, khá xa kinh thành. Lần này Liễu Dự đến Tĩnh Tây, không hơn hai ba tháng cũng sẽ không về, đường xá lại xa xôi xóc nảy như thế, với cơ thể của Liễu Dự, khi về có lẽ chỉ còn lại nửa cái mạng.

Ta thấy khó hiểu, chờ cho sau khi Liễu Dự hồi phủ, ta đi thẳng vào vấn đề: “Cẩn Minh, chàng không thể đi Tĩnh Tây được, không bàn tới chuyện thân thể chàng thế nào, nhưng đây là chuyện rất cực khổ, nếu không điều khiển tốt, cho dù chàng có là phò mã của ta, bộ hạ cũng không thể bao che thêm được nữa.”

Liễu Dự thả lỏng người, nhẹ nhàng nói: “Nếu làm tốt thì có thể thăng quan tiến chức.”

“Bây giờ chàng đã là Hình bộ tả thị lang, là quan hàng nhị phẩm, chàng còn chưa mãn nguyện sao?” Bỗng dưng ta nhớ đến mấy năm trước Yến Thanh cũng như thế, liều mạng đi lên, vì để chứng minh hán không phải vì ta mà làm việc thuận lợi trong triều. Ta nhú mày, “Ai ở trong triều nói huyền thuyên với chàng đây?”

“Không có ai.” Liễu Dự lắc đầu, “Ta chỉ muốn đến nơi cao nhất.”

So với Yến Thanh, Liễu Dự thành thật không ít. Trước kia bất kể như thế nào Yến Thanh cũng không chịu thừa nhận bởi vì sợ lời ra tiếng vào của người khác mới cố gắng đi lên. Ta nói: “Chàng muốn đến nơi cao nhất là chuyện tốt, cũng là chuyện bình thường, ta cũng biết thế, phàm là chốn quan trường, có ai mà không muốn đi lên. Nhưng mà...” Ta dừng lại, “Cẩn Minh, chàng không thể đi, muốn thăng quan tiến chức còn nhiều cách khác lắm, chàng không cần điều tra vụ tham ô ở Tĩnh Tây.”

Cuối cùng, ta nhấn mạnh ngữ khí. Liễu Dự chưa bao giờ từ chối yêu cầu của ta, thế nhưng lần này hán lại từ chối, cứ cố chấp muốn đi Tĩnh Tây. Sau đó ta vừa dấm vừa xoa khuyên hán, nhưng vẫn không có kết quả. Chuyện có tình có nghĩa, ta đều làm đủ, tiếp tục tranh cãi nữa chỉ phá vỡ hòa khí giữa ta với Liễu Dự, thế là ta bèn bỏ qua. Hai ngày sau Liễu Dự khởi hành, ta để Triệu thái y với nhiều thị nữ thị vệ đi theo. Hôm khởi hành, ta đưa Liễu Dự tới tận ngoài thành.

Ngoài cửa thành có hai chiếc xe ngựa dừng ở đó, một chiếc là của Yến Thanh, chiếc kia là của Liễu Dự.

Ta có chút cảm khái, đời người thật kỳ diệu, nếu không phải trải qua, ta quả quyết sẽ không tin có một ngày ta tiễn phò mã của ta ra ngoài thành thì cách đó không xa là tiễn phò mã, người mới người cũ tề tựu một chỗ, thật là náo nhiệt.

Ta dặn Liễu Dự, “Giữ gìn thân thể, làm việc phải biết lượng sức mình.”

Liễu Dự cầm lấy tay ta, “Nương tử, ta sẽ nhanh chóng quay về.”

Tuy trong lòng ta có mâu thuẫn, nhưng không hề biểu hiện ra ngoài, chỉ khẽ chau mày rồi sau đó mới mỉm cười nói: “Được, trên đường đi cẩn thận.”

Khi Liễu Dự lên xe ngựa rồi ta vẫn còn dặn dò mãi, những chuyện mà một thê tử nên làm ta đều làm đủ, sau đó ta đứng nguyên tại chỗ mỉm cười, nhìn Liễu Dự rời đi.

Sau khi Liễu Dự không còn đưa đầu ra cửa sổ nhìn theo, ta mới tắt nụ cười đi.

Lúc này Yến Thanh vén rèm lên, ánh mắt rơi trên người ta, tuy khoảng cách hơi xa, nhưng ta vẫn có thể nhận được thâm ý bên trong. Ta lấy làm khó hiểu, nhưng không rảnh mà đi suy nghĩ, một Liễu Dự đã làm ta đau đầu rồi, ta không muốn thêm một Yến Thanh nữa.

Ta chán nản nói với Vân Vũ: “Chúng ta hồi phủ thôi.”

Ánh mắt Vân Vũ sáng ngời, ý cười khá rõ, “Công chúa, nếu không phải phượng giá dừng ở ngoài thành, có lẽ bây giờ người trong kinh thành đều đổ xô ra ngoài đường.”

“Hả?! Sao lại nói thế?”

Vân Vũ che miệng cười khanh khách nói: “Là mọi người muốn đến xem náo nhiệt đó, công chúa tiền phò mã gia ở ngoài thành, mà tiền phò mã lại cùng đường với phò mã gia, trong kinh không biết có bao nhiêu người đang suy đoán hôm nay chuyện này sẽ đi đến đâu. Thậm chí còn có người còn nói trên đường đến Tĩnh Tây, phò mã gia với tiền phò mã nhất định sẽ không nhàm chán, vì bọn họ có chung đề tài.”

Với người ngoài mà nói là náo nhiệt, còn với ta là chua xót, tiền phò mã cũng thế mà cựu phò mã cũng vậy, không biết trong lòng ta cần gì. Chẳng qua người ngoài nói thế nào cũng là chuyện của họ, ta không quan tâm.

Ta nhướn mày nói: “Nhìn ánh mắt vừa rồi của em, xem ra em xem náo nhiệt cũng vui lắm rồi.”

Vân Vũ sờ mũi, cười nhẹ vài tiếng.

Lúc này xe ngựa của Liễu Dự với Yến Thanh đã biến mất khỏi tầm mắt ta, ta nhìn hoa cỏ xung quanh được ánh sáng chiếu lên cứ như tấm đệm, ta lập tức cho lui xe, chuẩn bị đi bộ về phủ. Vân Vũ cùng với các thị nữ khác đi theo sau ta, ta ngại nhiều người chứng mắt nên để các nàng về trước, cuối cùng chỉ còn lại mình ta, với các ám vệ không biết núp ở đâu.

Ta thông thả bước chân vào cửa thành, nhìn mọi người lui tới xung quanh, ngửi mùi hoa không biết từ chỗ nào bay đến, thì thoảng ngắm nhìn tiểu mỹ nhân ở đâu đó nơi ngã tư, tâm tình bỗng dưng trở nên tốt hơn, dường như gánh nặng bị phá vỡ thành từng mảnh nhỏ, bây giờ ta cảm thấy rất thoải mái, đến ánh nắng chiếu rọi xuống cũng toát lên vẻ vui tươi.

Ta ngắm hoa ngắm cảnh ngắm mỹ nhân, thỉnh thoảng chọn vài thứ đồ ở tiểu quán trước mặt, thời gian cứ thế đi qua. Đến giữa trưa, ta tìm một tiệm ăn để vào ăn trưa, không ngờ chỉ mới nhìn lướt qua đã trông thấy bóng lưng quen thuộc.

Ngọc quan trên tóc áo bào trắng ngồi trên xe lăn, ngoại trừ có hơi gầy ra, thì không thể nghi ngờ gì nữa đó là bóng lưng của Ôn Diển.

Trong chớp mắt ta liền ngừng thở, tay chân không kịp được bước về phía Ôn Diển, khe khẽ đi theo sau hắn. Một mình Ôn Diển thong thả đẩy xe lăn đi trên đường lớn, thỉnh thoảng hắn sẽ dừng lại, mua một hai món đồ, rồi sau đó lại đưa cho đám trẻ xung quanh hắn. Ta không biết lúc này Ôn Diển đến kinh thành làm gì, nhưng giờ khắc này tâm tình ta rất mừng rỡ.

Ta cứ tưởng rằng đời này sẽ không còn được gặp hắn nữa, nhưng hắn đã quay về, hơn nữa lại còn trước mắt ta, ta chỉ cần bước lên vài bước nữa là có thể chạm tay vào hắn.

Đột nhiên Ôn Diển rẽ vào trong một hẻm nhỏ. Ta sợ mất bóng người nên cũng vội vàng chạy theo. Trong con hẻm càng lúc càng tối càng lúc càng sâu, ánh sáng bên ngoài không thể chiếu vào, ngõ hẻm sâu vô cùng, cũng may Ôn Diển mặc áo bào trắng, ở trong con hẻm tương đối nhìn rõ.

Ta đang tự hỏi lòng mình rốt cuộc Ôn Diển muốn đi đến đâu thì hắn dừng lại.

Trong lòng ta cả kinh, theo bản năng áp người vào tường. Nhưng ngay sau đó ta cảm thấy mình thật ngốc, với công lực của Ôn Diển, sao hắn không biết có người đi theo hắn cơ chứ. Hắn rẽ vào con hẻm này, có lẽ là muốn dụ ta vào đây.

“Tiên sinh, là ta.”

Ôn Diễm chẳng nói chẳng rằng, ta không nhìn rõ vẻ mặt của hắn, trong lòng có chút sốt ruột, ta lấy trong túi gắm ra một viên dạ minh châu, ánh sáng xanh mờ mờ để cho ta nhìn rõ biểu cảm của Ôn Diễm, hắn nhìn ta chăm chú, dường như muốn đem ta khắc vào đáy lòng.

Trong lòng ta khẽ động, không khỏi bước lên trước vài bước, cách hắn càng lúc càng gần, ta mở miệng nói: “Tiên sinh...”

Ôn Diễm cũng đưa tay ra, mỉm cười nhìn ta.

Ta sững sờ.

Hắn lại cười như thế nhìn ta, vẻ mặt cực kỳ dịu dàng, giống như trên thế gian này không có vật gì có thể bì kịp sự thù mị trong mắt hắn. Ta mỉm cười, cũng đưa tay ra đặt vào lòng bàn tay Ôn Diễm.

Ngay lúc Ôn Diễm chuẩn bị cầm lấy tay ta thì ta tỉnh bơ bắn ngón châm từ trong tay áo ra, nhanh chóng cắm trên người hắn.

Ta đưa tay trở về, lạnh lùng nhìn hắn.

“Ôn Phàm, làm sao ngươi thoát ra khỏi đây?”

Khuôn mặt Ôn Diễm của Ôn Phàm thoát nhìn hơi kinh ngạc, nhưng rất nhanh hắn nhếch môi lên, để lộ ra nụ cười ngả ngớn, “Ngươi phát hiện từ khi nào? Rõ ràng ta đóng giả giống như thế kia mà, là bởi vì ta không nói gì sao?”

“Không phải.” Dừng một chút, ta nói: “Tiên sinh không biết dùng ánh mắt như thế nhìn ta.”

Mới đầu ta còn tưởng hắn thật sự là Ôn Diễm, nếu không phải hắn nhìn ta như thế, ta nghĩ ta sẽ bị hắn lừa triệt để rồi.

“Là ánh mắt như thế nào?”

Ta lại phóng một cây ngón châm từ trong ống tay áo ra, “Ngươi không có tư cách hỏi vấn đề này, nói cho ta biết, ngươi thoát ra bằng cách nào. Thành thật trả lời cho ta, bằng không đừng trách ngón châm ta không có mắt.”

Ôn Phàm nhú mày nói: “Một năm không gặp, công phu của công chúa điện hạ tăng không ít nhỉ, một cây ngón châm này suýt chút giết ta rồi.”

Ta lạnh lùng nói: “Ngươi trốn ra như thế nào?”

Ôn Phàm cười híp mắt nói: “Nếu ta nói là phò mã của ngươi thả ta ra, ngươi tin không?”

“Không tin.”

“Được, ta nói cho ngươi hay, chính là phò mã của ngươi thả ta ra.”

Ta nói: “Ngươi đừng hòng châm ngòi ly gián.”

Ôn Phàm nói: “Vừa rồi ngươi nói ánh mắt như thế nào nhỉ?” Lời vừa dứt, hắn lập tức nhìn ta bằng ánh mắt thâm tình, “Là thế này?” Rồi bỗng dưng hắn thấp giọng nói: “Thú vị thú vị.”

Nghĩ đến hắn là Ôn Phàm chứ không phải Ôn Diễm, cả người ta không khỏi dựng da gà, tức giận nói: “Xé mặt nạ huynh trưởng của ngươi ra.”

Ôn Phàm vô tội nháy mắt mấy cái, “Công chúa điện hạ điểm huyết đạo của ta, ta không thể nhúc nhích được, muốn xé thì ngươi tự đến đây mà xé. Dĩ nhiên nếu công chúa điện hạ muốn hôn một cái hay kiểm tra này nọ cũng được thôi, chẳng nào ta cũng biết trong lòng công chúa điện hạ cực kỳ khát mong.”

“Im mồm.” Ta bước lại gần, đưa tay sờ cằm Ôn Phàm nhưng không biết xé như thế nào. Ngược lại Ôn Phàm lại nhàn nhã nhìn ta, nhìn đến nỗi lòng ta nổi nóng.

Ta nắm lấy ngón châm, chuẩn bị tặng hắn thêm một cú nữa.

Nhưng đúng lúc này, Ôn Phàm đột nhiên nắm lấy cổ tay ta, hung hăng dùng sức, ta đau đến nỗi nhăn mặt mũi lại, “Ngươi...”

Ôn Phàm vẫn cứ cái điệu cười ngả ngớn, “Công chúa điện hạ một năm nay võ công tăng không ít, nhưng người cũng đừng xem thường ta.” Bổng dừng hần lạnh giọng, “Ta biết ám vệ của người ở gần đây, nhưng mà vừa rồi chúng ta mới nhìn nhau ‘tình cảm đậm sâu’ thì bọn hần đã đi xa rồi. Ám vệ của công chúa thật thục thời, không uống công ta dẫn người vào nơi này.”

Ta không thể vùng tay thoát khỏi Ôn Phàm, chỉ có thể trừng mắt nhìn hần.

“Người muốn gì?”

Ôn Phàm dùng khuôn mặt của Ôn Diễm mỉm cười, một nụ cười tao nhã, “Dẫn người đi gặp người người muốn gặp.”

45. Chương 45

Editor: Qín Zô

Ôn Phàm dùng lực đưa ta lên xe ngựa, cơ bản là ta không thể phản kháng được. Trong lòng cực kỳ chán nản, nhẽ ra vừa nãy ta không nên sơ ý như thế, biết rõ Ôn Phàm là dị nhân mà chỉ vì nhất thời khinh thường nên xảy ra sơ sót như thế, lần này rơi vào bẫy ta thật chẳng oán hận được ai.

Ta bình tĩnh ngồi ở một góc sáng trong xe ngựa, cup mắt vắt hết óc nghĩ cách thoát khỏi Ôn Phàm.

Một lúc lâu sau, đột nhiên Ôn Phàm mở miệng: “Công chúa điện hạ hiểu biết bao nhiêu về huynh trưởng ta?”

Ta đưa mắt nhìn hần, Ôn Phàm đang nằm nghiêng lười nhác ngáp lên ngáp xuống, ta thật sự không thể chấp nhận được việc Ôn Phàm mang khuôn mặt Ôn Diễm, ta nhanh chóng đưa mắt sang nơi khác nói: “Người muốn dẫn ta đi gặp ai?”

Bỗng Ôn Phàm “ồ” một tiếng, lời còn chưa dứt ta đã nghe thấy gió xoẹt một tiếng, trước mắt liền xuất hiện đến mấy khuôn mặt, ngoại trừ không có tai ra thì rõ ràng đó chính là Ôn Diễm.

“Thật thú vị, bây giờ chắc công chúa điện hạ đang nghĩ đến khi nào ta mới chịu lột mặt nạ huynh trưởng ta xuống nhỉ.” Một tay hần nâng cằm ta lên, cười nói: “Đáng tiếc nói cho người hay, trước khi đến nơi, ta sẽ không xé nó đi.”

Ta vùng vẫy thoát khỏi tay hần, xì một tiếng khinh miệt, “Cách xa ta ra đi.”

Ôn Phàm nói: “Uầy, chút nữa ta quên mất, công chúa không thích người khác chạm vào mình, ta thấy hôm nay công chúa cũng phản cảm với sự đụng chạm của phò mã. Chậc chậc, nhưng hôm ở ngoài Cúc trấn đó, huynh trưởng ta ôm công chúa thì sao công chúa lại có dáng vẻ thiếu nữ thế kia.” Hần sờ cằm, “Quả nhiên người mình thích với người mình không thích lại có sự khác biệt lớn như thế.”

Đã hơn một năm trôi qua, ta cứ tưởng rằng chuyện ngày đó ta đã quên, nhưng khi Ôn Phàm nhắc đến thì nó lại hiện rõ ràng từng chút một.

Ôn Phàm lại nói: “Công chúa điện hạ hiểu bao nhiêu về thiên nhân?”

Ta không trả lời câu hỏi của Ôn Phàm, rũ mắt làm như không nghe thấy gì. Sau đó Ôn Phàm có vẻ khá hơn, không quấy nhiễu ta nhiều nữa, nếu là những chuyện liên quan đến Ôn Diễm, ta đều không đáp.

Ôn Phàm với Ôn Diễm luôn làm khó nhau, cũng không biết tâm tư bây giờ của Ôn Phàm ra sao, im miệng không đáp là lựa chọn tốt nhất của ta.

“Công chúa điện hạ, thiên nhân thay đổi phàm nhân cũng có cách thức. Người có muốn biết không?”

Ta sững sốt, lập tức mở to mắt.

Ôn Phàm cười ra tiếng, “Nhưng mà ta sẽ không cho người biết, chúng ta đi nói chuyện với huynh trưởng của ta.”

Ta hỏi: “Ôn Phàm, rốt cuộc người muốn làm gì? Phá hoại tình cảm giữa ta và Liễu Dự sao?”

Ôn Phàm nhú mày nói: “Các người có tình cảm với nhau sao?”

Ta bị hấn nhìn như thế, nhất thời không biết nên phản bác như thế nào, nhưng cuối cùng vẫn là cắn môi nói: “Có, người không phải bọn ta, làm sao người biết không có? Huống hồ ta với Cẩn Minh thành thân đã hơn một năm, trên dưới kinh thành đều biết chúng ta tương kính như tân, phu thê tình thâm.”

Ôn Phàm cười khinh bỉ: “Ta thấy là tương kính như băng thì có, phu thê tình thâm chẳng qua là ngụy trang thôi. Nói thật với người, lần này ta tới không phải là phá hoại tình cảm phu thê như người nói, mà ta chỉ tới để làm mối một đoạn nhân duyên mà thôi.”

“Nhân duyên gì cơ?”

Lần này đến lượt Ôn Phàm không trả lời câu hỏi của ta, ta cũng không truy vấn nữa, dù thế nào đi nữa nếu hấn không đáp ta, thì dù ta hỏi thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không có kết quả.

Lúc này xe ngựa chợt dừng lại. Bên ngoài truyền đến tiếng hò hét, ta biết đã tới cửa thần, thị vệ muốn kiểm tra xe ngựa. Trong lòng ta khẽ động, biết đây là cơ hội tốt thoát khỏi Ôn Phàm.

Nhưng còn chưa kịp mở miệng, Ôn Phàm đã điểm hai huyệt đạo của ta, hai tay nhanh chóng chẳng biết bôi trát gì lên mặt ta, ta chỉ cảm thấy hai má bỗng lạnh đi, cả người đã bị Ôn Phàm ôm vào lòng.

Ta không thể động đậy cũng không thể thốt ra lời nào, ngoài việc nhìn Ôn Phàm thuận lợi đi ra khỏi cửa thành thì ta chẳng làm gì được.

Ôn Phàm giải huyệt cam cho ta, cũng buông ta ra, ta tức giận nhìn hấn.

Hấn lại cột nhả nhìn ta, “Công chúa điện hạ chớ nóng giận, chờ sau khi người nhìn thấy huynh trưởng của ta người sẽ vui vẻ lại thôi.”

Ta làm mặt lạnh.

Ôn Phàm lại nói: “Bây giờ huynh trưởng của ta đang nhận hình phạt lửa trời, công chúa cũng nên đi xem, người trong tim người đang bị lửa trời dày vò, thật sự là vô cùng đẹp.”

Trong lòng ta cả kinh, “Hình phạt lửa trời gì cơ?”

Ôn Phàm khẽ cười một tiếng, “Thì ra công chúa điện hạ chẳng biết gì. Lẽ nào công chúa nghĩ rằng sau khi thiên nhân làm rối loạn số mệnh người trần thì không cần bị trừng phạt sao?”

Ta vội vàng hét lên: “Nhưng y đã đưa mọi chuyện về cũ rồi kia mà.”

Ôn Phàm cười nhạo nói: “Công chúa cũng đại lượng thật đấy, không phải công chúa đã quên người từng sinh ra một thai chết sao? Thật ra công chúa người nên hận phò mã của mình. Lúc trước hấn không nên có lòng tốt mà nhảy ra cứu Ôn Diên, cũng bởi vì lòng tốt của hấn mà tất cả đều thay đổi.”

Ta nói: “Việc này xét cho cùng là lỗi của người, nếu người không có ác ý với tiên sinh thì chẳng xảy ra mấy chuyện đó cả.”

“Ta không sai, mãi mãi không sai.” Ôn Phàm ngáp một cái, “Không phải công chúa muốn biết cái gì là hình phạt lửa trời sao? Để ta nói cho biết thế nào là hình phạt lửa trời nhé. Hình phạt lửa trời chỉ đặc biệt dùng để đối phó với thiên nhân, nhưng từ trước đến nay chỉ mới xuất hiện một vị thiên nhân nhận nó, cũng chính là huynh trưởng ta, hễ thiên nhân quấy nhiễu số mệnh người trần thì đều phải nhận hình phạt này, nếu càng làm thái quá thì thời gian nhận càng dài. Nhưng kể ra hấn cũng thông minh, biết đem thiên mệnh trở về vị trí cũ, làm giảm thời gian trừng phạt, không nhiều thì cũng một năm rưỡi, tính ra bây giờ cũng đã qua một năm, còn lại nửa năm nữa.”

Ta run rẩy hỏi: “Lửa trời... phạt thế nào?”

Ôn Phàm nói: “Lửa trời dĩ nhiên là phóng ra lửa, nhưng mà lửa này chỉ có thể đốt thiên nhân, công chúa điện hạ có thể tưởng tượng ra huynh trưởng của ta một năm này ngày đêm gắng gượng vượt qua đồng lửa đó không? Đợi đến khi thân thể hoàn toàn đốt thành tro sẽ khôi phục nguyên dạng một cách thần kỳ, rồi sẽ lại đốt tiếp, mãi không dừng được sự đau đớn đó.” Hắn nhìn ta chăm chăm, đột nhiên hắn lấy ra một cây đốt lửa, đánh lửa ra, rồi hắn chụp lấy cổ tay ta, ngọn lửa chạm đến mu bàn tay ta, ta đau đớn kêu lên.

Ôn Phàm âm trầm nói: “Bây giờ công chúa nên biết thế nào hình phạt lửa trời.”

Mu bàn tay ta đau rát, vừa nãy khi ngọn lửa liếm lên như có hàng ngàn con kiến cắn phá tim ta. Nghĩ đến bây giờ Ôn Diễm đang nhận hình phạt này, nhận lấy sự đau đớn người thường khó có thể chịu nổi, trong lòng ta như ngạt thở.

Ta mặc kệ cơn đau nơi mu bàn tay, hỏi thẳng: “Tiên sinh đang ở đâu?”

Ôn Phàm nói: “Đừng vội, ta đang đưa ngươi đến đây. Chẳng qua ngươi phải đồng ý một yêu cầu của ta.”

“Yêu cầu gì?”

“Nếu Minh Nhuận tìm thấy chúng ta, ngươi phải cản hắn thay ta.”

Ta nói: “Ngươi nói cho ta biết tiên sinh ở đâu, ta mới đồng ý với ngươi.”

“Núi Bất Già.”

Ta cụp mắt nói: “Được.”

Sau đó ta với Ôn Phàm hai người ở trong xe ngựa tương đối yên ổn, hắn cũng không mở miệng nói gì nữa, còn trong đầu ta lúc này nghĩ đến Ôn Diễm, trong lòng rối tung lên.

Ước chừng qua hơn nửa canh giờ, ta thấy sắc mặt Ôn Phàm bỗng nhiên thay đổi, ngay sau đó nghe thấy tiếng gió vù vù thổi qua, Ôn Phàm nói với ta: “Minh Nhuận đến.” Dừng lại, hắn nói tiếp: “Núi Bất Già ở nơi nào chỉ có ta mới biết.”

“Tất nhiên ta biết nặng nhẹ thế nào, ta sẽ khuyên Minh Nhuận.”

Ôn Phàm giải huyệt đạo cho ta, lúc này ta nghe thấy âm thanh của Minh Nhuận, “Công chúa, ngươi ở trong đó sao?”

Ta biết Ôn Phàm không nghe thấy, liền nói với hắn: “Y ở bên ngoài, ta ra khuyên y rút lui.”

Ôn Phàm nhìn ta, sắc mặt hắn khác thường, nhưng cuối cùng cũng không so được với nỗi sợ của hắn với Minh Nhuận, hắn gật đầu đồng ý. Ta xuống xe ngựa, ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên bắt gặp Minh Nhuận.

Minh Nhuận một mình đứng cách ta vài thước, ánh mắt dịu dàng nhìn ta.

Trong đầu ta bỗng trở nên thấy ấm áp, ta bước đến bên Minh Nhuận, khẽ nói với hắn: “Ôn Phàm ở bên trong.”

Ôn Phàm nguy hiểm quá mức, ta không thể tin hắn. Vừa rồi ta nói thế chẳng qua cũng chỉ khiến cho hắn tin. Còn về núi Bất Già, ta không tin thế gian lớn thế này, mà không tìm ra nơi đó sao.

Minh Nhuận nhẹ giọng nói: “Công chúa, xin hãy nhắm mắt lại.”

Ta khẽ nhủ thầm.

Y nói: “Công chúa tin ta không?”

Ta nhìn ánh mắt y, không tự chủ được gật đầu, “Minh Nhuận, ta tin huynh.”

Y mỉm cười dịu dàng, “Vậy thì nhắm mắt lại đi.”

Trước mắt ta bỗng nhiên tối sầm, ta chỉ có thể nghe tiếng gió rung động xung quanh cùng với gió núi va chạm cát đá, cho đến một lúc lâu sau, ta nghe thấy giọng Ôn Phàm.

“Ngươi gạt ta!”

Ta mở mắt ra, hai tay Ôn Phàm bị tơ vàng trói chặt, Minh Nhuận đề bả vai hấn xuống, hấn mở mắt to trừng ta, đứng cách ta năm bước.

Minh Nhuận nói với ta: “Để cho hấn thoát khỏi Thúy Minh Sơn Trang là sơ sẩy của ta, sẽ không có lần sau đâu.”

Ta hỏi Ôn Phàm: “Núi Bất Già ở đâu?”

Vừa dứt lời, Ôn Phàm hừ một tiếng, sắc mặt Minh Nhuận trở nên kỳ lạ, nhưng ta không để ý, lại hỏi một lần nữa. Ôn Phàm lại quay về dáng vẻ ngẩn ngẩn, hấn nói: “Công chúa điện hạ, nàng có cảm thấy mu bàn tay mình có gì khác thường không?”

Theo bản năng ta cúi đầu nhìn, ngoại trừ chút đau đớn vừa nãy thì không có gì lạ, chỉ là Minh Nhuận thấp giọng nói: “Người đã làm gì?”

Ôn Phàm không nhanh không chậm nói: “Minh Nhuận công tử, người nhìn thế mà không biết sao? Đừng nói ta không báo trước cho người, nếu cứ trì hoãn thì không kịp đâu, tiểu mỹ nhân công chúa như hoa như ngọc có lẽ...”

Hấn còn chưa nói xong, Minh Nhuận kích động cầm lấy tay ta, vẻ mặt sốt ruột.

Ta nói: “Không sao đâu, chỉ là...”

Đột nhiên ta nghe “sì” một tiếng, Ôn Phàm đã thoát khỏi tơ vàng, hấn nhìn ta cười, tiếng cười cực kỳ âm u, “Công chúa điện hạ, bây giờ người đắc tội với ta, ta sẽ không bỏ qua cho người, có vẻ bệnh của phò mã người là bắt đầu từ người đấy.”

Còn chưa nói xong hấn đã nhanh chóng rời đi, đến nỗi ta không kịp phản ứng

46. Chương 46

Editor: Qin Zồ

“Minh Nhuận, hấn ta...” Câu sau bị ta nuốt vào bụng, bỗng dưng ta có chút kinh sợ. Lúc này Minh Nhuận đang cầm lấy tay ta, vẻ căng thẳng hiện rõ giữa lông mày, cho dù ta với Minh Nhuận giao tình không tệ, nhưng vẻ lo lắng này không giống tình bằng hữu.

Minh Nhuận nói trong lòng y đã có người thương, nhưng sắc mặt hôm nay là thế nào?

Ta theo bản năng rút tay về, giấu trong tay áo, khẽ nói: “Không sao đâu, chỉ hơi nóng thôi, lát nữa hồi phủ ta tìm thuốc bôi là được rồi.” Ta ho mấy tiếng, “Chỉ tiếc đã để Ôn Phàm chạy thoát.”

Minh Nhuận nói: “Xin công chúa yên tâm, ta chắc chắn sẽ bắt hấn quay về.”

Ta mất tự nhiên đáp một tiếng.

Sau đó Minh Nhuận cùng lên xe ngựa với ta, có lẽ vì lí do vừa nãy mà trong lòng ta thấy xấu hổ, nên ngồi trên xe ngựa nhìn Minh Nhuận thì không được, mà không nhìn y thì cũng không được, cuối cùng gục mặt xuống không nói lời nào.

Minh Nhuận hỏi ta: “Có đau lắm không?”

Ta lắc đầu, “Không có.”

Minh Nhuận lại nói: “Trong Thúy Minh Sơn Trang có không ít thuốc trị thương tốt nhất, đợi khi đến Thúy Minh Sơn Trang ta sẽ sai người đem đến cho công chúa nhé?”

“Trong phủ công chúa cũng có không ít thuốc tốt, không cần phiền thế đâu.”

Ta nói chuyện vô cùng khách sáo với Minh Nhuận, nói thật, ta thật sự hi vọng vừa rồi là mình nhìn nhầm, ta khó gặp được một bằng hữu có thể chơi thân như thế, ta không muốn vì tình cảm dư thừa mà phá hoại chúng ta.

Minh Nhuận là người thông minh, y rất nhanh phát hiện ra ta không ổn.

“Công chúa làm sao thế?”

Ta ấp úng một lúc rồi thấp giọng nói: “Những lời đêm đó huynh nói với ta là thật sao?”

Minh Nhuận đáp ngay: “Là thật.”

Ta hỏi: “Vây bây giờ huynh còn thích cô nương đó không?”

Minh Nhuận nói: “Thích, ngoài nàng ra, cả đời này ta sẽ không thích ai nữa.”

Ta mở to mắt, “Thật sao?”

Minh Nhuận nhìn ta chân thành, “Là thật.”

Ta nhẹ nhàng thở ra, Minh Nhuận nói thế khiến ta yên tâm, đích thị vừa nãy ta nhìn nhầm rồi, may mà ta hỏi Minh Nhuận, nếu không ta sẽ ghen trong lòng mất.

Minh Nhuận nhìn ta, “Sao đột nhiên công chúa hỏi thế?”

“Không có gì, chỉ là ta đột nhiên nhớ đến mà thôi.” Ta cười dối để tài,

“Huynh biết núi Bất Già ở đâu không?”

Minh Nhuận nhíu mày.

Ta đem những lời Ôn Phàm nói với ta ra nói hết cho Minh Nhuận, Minh Nhuận nghe xong, thần sắc hơi ngưng đọng, y nói: “Ôn Phàm với Ôn Diễm xưa nay không hợp, những lời Ôn Phàm nói chưa chắc có thể tin.”

Ta nói: “Nhưng ngộ nhớ là thật thì sao?”

Minh Nhuận hỏi ta: “Dù là thật thì nàng có cách gì không?”

Trong lòng ta bỗng thấy lạnh đi, Minh Nhuận nói đúng, cho dù là thật, ta cũng không có cách nào tìm ra. Thiên nhân bị phạt, một người phạm như ta thì có khả năng giúp được gì. Nhưng mà...

Ta cắn môi nói: “Có lẽ ta có thể làm gì đó, để giảm bớt đau đớn cho tiên sinh.”

Minh Nhuận trầm ngâm một hồi rồi nói: “Giờ chỉ có một cách, đấy là không phải công chúa đi tìm núi Bất Già, mà là phải đi ngăn Ôn Phàm làm hại phò mã, không để Ôn Phàm làm rối loạn số mệnh, coi như giúp được Ôn Diễm.”

Ta khẽ mím môi im lặng.

Đêm đến, ta nằm mơ thấy ác mộng, ta thấy lửa cuộn ngập trời, Ôn Diễm ở trong lửa rên rỉ, vẻ mặt cực kỳ đau đớn, con rắn lửa cuốn lấy cả người Ôn Diễm, gương mặt hắc từ từ biến thành màu đen, cuối cùng trở thành tro bụi, chỉ còn lại hai mắt dẹt dẹt như ngọc vẫn đang nhìn ta, trong không trung đầy đốm lửa đau khổ nhìn ta.

Khi ta tỉnh lại mồ hôi đầy đầu, trái tim nhảy dựng lên. Xung quanh một màu đen, ta cuộn tròn thân mình không ngừng run rẩy. Qua một lúc lâu, ta không cảm thấy sợ hãi nữa, đưa tay véo hai má, xác định mình đang nằm mơ mới nhẹ nhàng thở ra.

Hôm sau gà còn chưa gáy ta đã dậy, gọi người đến dọn dẹp đồ nữ trang, dẫn theo hơn mười người xuất phát từ kinh thành đến Tỉnh Tây.

Sau cơn ác mộng đêm qua, ta chẳng hề ngủ tiếp được, bèn tìm toàn bộ sách cổ trong tàng thư của phủ công chúa, nhưng tìm cả đêm cũng không thấy sách cổ nào ghi về núi Bất Già.

Ta cảm thấy mắt mát, một mình một người ngồi ở trong Tầng thư suy nghĩ một hồi, cuối cùng chỉ có thể thuận theo cách của Minh Nhuận. Bây giờ ta chỉ có thể bảo hộ Liễu Dự, không để cho Ôn Phàm có bất kỳ cơ hội nào làm tổn thương hắn, rồi liên lụy đến Ôn Diển.

Sau khi ra khỏi cửa thành, bỗng xe ngựa dừng lại.

Phu xe nói với ta, Minh Nhuận công tử của Thúy Minh Sơn Trang đến.

Ta lấy làm kinh ngạc, ta muốn đến Tĩnh Tây ngoài việc cho người đi báo cho Thừa Văn thì chẳng ai biết, nhưng Minh Nhuận một thân áo xanh thẫm đã đứng ngoài cửa thành.

Ta ngần ra, Minh Nhuận cười với ta: “Thật khéo quá, ta cũng định đi Tĩnh Tây.”

Ta hoàn hồn, vui vẻ cười nói: “Chúng ta thật là hiểu nhau, lên đây đi, có huynh ở đây, như thế Ôn Phàm cũng phải kiêng dè mấy phần.”

Minh Nhuận cười rồi nhảy lên xe ngựa.

Kết quả là, ta đi Tĩnh Tây lại dẫn thêm một người.

Lần này ta xuất hành gọn nhẹ, không mang theo thứ gì quý trọng, thị nữ chỉ dẫn theo một mình Vân Vũ, còn lại đều là thị vệ thân thủ phi thường, thế nên chúng ta đi rất nhanh, hơn nữa dọc đường đi cũng không có gì bất trắc, không quá ba ngày chúng ta đã đuổi kịp Liễu Dự và Yến Thanh.

Lúc ấy, Liễu Dự với Yến Thanh đang dừng ở trạm dịch dùng cơm trưa, ta với Minh Nhuận bước vào thì đập vào mắt đầu tiên là hình ảnh hai người bọn họ. Xem ra hai bọn họ không hòa hợp lắm, hai người ngồi ở hai đầu bàn mặt không chút thay đổi ăn cơm.

Người đầu tiên thấy ta là Yến Thanh, cơ hồ là ta mới bước vào cửa, ánh mắt Yến Thanh đã quét đến đây, cả người không kiềm chế được đứng bật dậy, nhìn hắn có vẻ khá kinh ngạc, hắn khẽ động mình, dường như muốn bước sang chỗ ta, nhưng rồi hắn lại do dự, cuối cùng không hề nhúc nhích, cụp mắt xuống.

Liễu Dự là người thứ hai nhìn thấy ta, nhìn hắn cũng có vẻ kinh ngạc, nhưng ngay sau đó sợ hãi lẫn vui mừng tràn đầy gương mặt hắn, hắn nhanh chóng bước về phía ta, giữa lông mày ngập tràn ý cười, “Sao nương tử lại đến đây?”

Lời vừa dứt, ánh mắt hắn đã rơi lên người Minh Nhuận đứng bên cạnh ta, sắc mặt hắn bỗng chốc thay đổi.

Ta biết hắn không thích Minh Nhuận, sợ hắn sẽ không để ý đến mặt mũi ta mà phát cáu tại chỗ nên vội vàng nói: “Ta ở trong phủ chán quá, hơn nữa cũng chưa đến Tĩnh Tây lần nào, thế là muốn đi với chàng.”

Ta kéo Liễu Dự đi vào trong, “Từ sớm đến giờ ta chưa ăn gì cả, trong trạm dịch này có món gì ngon không?”

“Đầu bếp trong trạm dịch làm món bánh bao cua không tệ, nương tử có thể nếm thử.” Liễu Dự ngồi xuống trước bàn với ta, Minh Nhuận cũng ngồi xuống ở bên cạnh ta.

Ta cười nói: “Được, để ta nếm thử.”

Liễu Dự thấp giọng nói: “Sao Minh Nhuận công tử lại đến đây?”

Ta đưa mắt nhìn Minh Nhuận rồi thấp giọng trả lời: “Ôn Phàm trốn ra rồi.”

Thần sắc Liễu Dự biến đổi, vẻ mặt có chút phức tạp, ta lại nói: “Ta lại lo Ôn Phàm sẽ gây khó dễ cho chàng nên mới tìm Minh Nhuận cùng đi đến đây.” Dừng lại, ta giải thích tiếp: “Dù sao bây giờ có thể đối phó với Ôn Phàm cũng chỉ có một mình y.”

Liễu Dự đáp một tiếng, hắn liếc nhìn Minh Nhuận, gượng gạo rót chén trà cho Minh Nhuận, “Đa tạ Minh Nhuận công tử đã theo nương tử ta trên đường, thái y trong phủ không cho phép ta uống rượu, lúc này ta chỉ có thể dùng trà thay rượu tạ ơn Minh Nhuận công tử.”

Cuối cùng ta nhẹ nhàng thở ra, tuy nói bầu không khí vẫn có chút không hòa hợp nhưng tốt xấu cũng không xuất hiện cảnh hai người khắc khẩu nhau. Lúc này ta với Minh Nhuận bước vào thì ta lo Liễu Dự sẽ gây gổ với Minh Nhuận, đến lúc đó ta giúp ai cũng không phải.

Ta gấp miếng bánh bao cua, cắn một cái, mùi vị thật không tệ.

Lúc này Yến Thanh bước đến gập đầu với ta, xem như hành lễ xong, sau đó hấn ngồi xuống đối diện ta. Liễu Dự nhìn có vẻ không thích Yến Thanh, Yến Thanh vừa ngồi xuống, mặt Liễu Dự sầm lại.

Yến Thanh mở miệng nói: “Sao công chúa lại đến đây?”

Ta nói: “Kinh thành cách Tĩnh Tây đường xá xa xôi, ta lo cho phò mã nên đến xem thế nào.” Ta lại cầm một miếng bánh bao cua, nhân trong bao chảy vào cổ họng có chút ngọt, Minh Nhuận lập tức đưa cho ta chén trà.

Ta cong mi cười với hấn, uống hết trà xóa đi vị ngọt đang đọng lại, ta nói: “Hơn nữa nghe nói phong cảnh ở Tĩnh Tây thanh tú, nhất là Kinh Hồng tháp, có thể được xưng tụng là tuyệt tác thiên hạ.”

Liễu Dự cũng nói: “Ta cũng nghe qua Kinh Hồng tháp, không ít văn nhân thi sĩ đã đến đó. Theo ta nhớ thì Kinh Hồng tháp hình như xây sáu năm trước thì phải.”

Yến Thanh trầm giọng nói: “Là mồng sáu tháng tư tám năm trước.”

Ta với Yến Thanh đã thành thân năm năm, với hiểu biết của ta về hấn, giọng nói vừa rồi của hấn ta có thể nghe ra giờ phút này tâm tình hấn không được tốt. Nhưng Liễu Dự chỉ là nói sai thời gian, cần phải làm quá như thế sao?

Ta lên tiếng: “Yến khanh nhớ rõ thật đấy.”

Yến Thanh nhìn ta thật sâu, có lẽ là ảo giác, ta thấy ánh mắt kia mang theo vài tia tức giận, “Kinh Hồng tháp đối với người Tĩnh Tây mà nói có tầm quan trọng không giống bình thường, tất nhiên phải nhớ rõ.”

Đã lâu ta chưa từng thấy vẻ mặt này của Yến Thanh, không khỏi có chút giật mình. Vẻ mặt Yến Thanh như thế ta cũng không xa lạ gì, trước mấy tháng Đỗ Tịch Tịch xuất hiện, Yến Thanh thường dùng vẻ mặt này nhìn ta, trong ánh mắt xen lẫn tức giận, có khi thậm chí là hận ý, nhưng thường thường đều chỉ là chợt lóe lên, nhanh đến nỗi khiến người ta không bắt kịp.

Khi đó ta cảm thấy Yến Thanh không có lý do gì hận ta nên ta chỉ coi đó là ảo giác, bây giờ nhớ lại, nếu đây không phải là ảo giác, như vậy thì dường như trong lúc đó ta với Yến Thanh đã chôn hạt giống hòa ly xuống, còn Đỗ Tịch Tịch chẳng qua chỉ là phân bón mà thôi.

Nhưng mà... hận ý của Yến Thanh là xuất phát từ đâu?

Ta lấy làm khó hiểu.

Yến Thanh lúc này cũng như mấy năm trước, tức giận trong mắt chỉ chợt lóe lên, hấn cười nói với Minh Nhuận: “Nói vậy vị này chính là đại công tử Minh Nhuận của Thúc Minh Sơn Trang rồi.”

Minh Nhuận gập đầu, “Trong kinh thường nghe thấy đại danh của Yến thị lang, bây giờ gặp đến quả nhiên danh bất hư truyền.”

“Đâu có đâu có, ta cũng thường xuyên nghe đại danh của Minh Nhuận công tử, hôm nay vừa thấy, quả nhiên xứng với cái tên.”

Hai người họ nói lời khách sáo nhưng ta không để tâm, trong đầu ta chỉ nghĩ đến sự khác thường năm đó của Yến Thanh. Tuy nói bây giờ chúng ta đã hòa ly, cho dù tìm ra nguyên nhân thì cũng là làm việc mất công, tuy vậy ta cũng muốn biết lý do.

Ta cảm giác lúc trước đột nhiên Yến Thanh đối với ta không tốt, không phải vì Đỗ Tịch Tịch, mà là vì nguyên nhân khác.

47. Chương 47

Editor: Qìn Zồ

Ta cứ ngỡ trên đường đến Tĩnh Tây sẽ xảy ra chuyện không tốt, ví dụ như Liễu Dự với Minh Nhuận nảy sinh mâu thuẫn, hoặc là Yến Thanh với Liễu Dự bất hòa, hoặc Ôn Phàm sẽ tìm đến gây sự, không ngờ lại gió yên biển lặng, bốn người chúng ta ở chung vô cùng hòa hợp.

Hạ tuần tháng sáu chúng ta đã đến Tĩnh Tây.

Liễu Dự với Yến Thanh cũng không muốn rút dây động rừng nên chúng ta không làm kinh động đến ai, ngược lại lén lút đi vào Tĩnh Tây, tìm một khách điểm nghỉ chân. Ngày hôm sau, Liễu Dự với Yến Thanh bắt đầu điều tra.

Ta với Minh Nhuận lo Ôn Phàm sẽ động thủ sau lưng nên cũng vội vàng đi theo.

Trên phong thư nặc danh lúc trước trong kinh nhận được viết sáu chữ, Tĩnh Tây, Hàn Sinh, tham ô. Theo như sáu chữ này, có thể dễ dàng lý giải, không có ý gì ngoài việc nói quan huyện của Tĩnh Tây là Hàn Sinh tham ô.

Chỉ là chúng ta tra xét mấy ngày nay thì kết quả lại hoàn toàn trái ngược.

Khoa trường mà nói, mỗi một dân chúng đều cảm động rơi nước mắt tán dương Hàn Sinh là ân nhân cứu mạng của bọn họ, nhắc đến Hàn Sinh không chỗ nào mà không cảm kích biết ơn, ánh mắt cũng vô cùng chân thành tha thiết.

Tĩnh Tây tuy là một huyện nhỏ xa xôi, nhưng cai quản tương đối ổn.

Chỉ là đã quay nhiều ngày, ta có chút nghi hoặc. Hàn Sinh làm quan ở Tĩnh Tây đã nhiều năm, bình thường quan huyện có công lao thành tích như thế, phần lớn đều có thể được thăng quan tiến chức, nhưng sao mười năm nay lại vẫn làm một vị quan cừu phẩm tếp riu ở cái huyện nhỏ này?

Liễu Dự với Yến Thanh cũng thấy việc này kì quặc, sự việc tốt đến vô cùng, trong đó nhất định có chỗ không đúng.

Nhưng không đúng ở đâu, bây giờ chúng ta không điều tra ra được.

Lúc dùng bữa tối trong khách điểm thì ta với ba người họ ngồi chung một bàn. Đợi sau khi ta ăn no nê, nghĩ đến đã điều tra lâu ngày như vậy mà vẫn không có kết quả thì khó tránh cảm thấy uể oải, có chút nhụt chí nói: “Người gửi thư nặc danh không có nhiều lời, chỉ có sáu chữ đó, điều tra cũng không ra gì. Phong thư kia bây giờ là thật hay giả cũng khó nói.”

Liễu Dự nói: “Tin đồn vô căn cứ tất có nguyên nhân, ta đã cho người đi giám sát Hàn Sinh, nếu hắn có hành động gì, chúng ta nhất định có thể biết được.”

Ta đưa mắt nhìn Yến Thanh, hắn rũ mắt im lặng dùng bữa, dường như từ sau khi vào Tĩnh Tây, hắn đã bắt đầu có dáng vẻ như vậy, trước kia tuy hắn khác thường nhưng tuyệt đối không hề nói một lời nào như vậy giờ, bình thường Liễu Dự còn chưa tiếp lời ta thì hắn đã tiếp rồi, sau đó còn tỉnh bơ so chiêu với Liễu Dự.

Ta thầm nghĩ có lẽ Yến Thanh đối với vụ án Tĩnh Tây này biết chút ít mà chúng ta không biết, nhưng hắn không muốn nói.

Ta nghĩ đến mức nhập thần, nên thời gian ta nhìn Yến Thanh có hơi lâu, cho đến khi Minh Nhuận nhẹ ho một tiếng, ta mới phản ứng lại. Yến Thanh đưa mắt nhìn ta, thần sắc cực kỳ phức tạp.

Ta lấy làm ngượng ngùng, nhưng may da mặt đủ dày nên nhìn sang chỗ khác xem như không có gì.

Sắc mặt Liễu Dự không được tốt, tự ta biết mình vừa nãy không đúng, bèn nở nụ cười đưa bát canh cho Liễu Dự, nhẹ nhàng nói: “Gần đây trời nóng, chàng uống nhiều canh một chút, có thể giải nhiệt.”

Sắc mặt Liễu Dự lúc này mới dần ra, hắn cũng múc cho ta một bát canh, “Nương tử cũng uống đi.”

Ta há có thể không uống sao, mỉm cười uống hết bát canh mặc dù bụng ta đã no đến mức không thể no hơn được. Ta ợ một cái, lúc này Liễu Dự mới mở miệng nói: “Không rõ Minh Nhuận công tử có cao kiến gì không?”

Minh Nhuận nói: “Lúc trước tuy ta ở ngoại ô kinh thành nhưng chuyện thư nặc danh Tĩnh Tây cũng có nghe qua, nhưng lần này đến Tĩnh Tây chỉ để du ngoạn nên mấy ngày qua không có chú ý nhiều lắm.”

Liều Dự nói: “Trước kia thường nghe Minh Nhuận công tử của Thúy Minh Sơn Trang không chỉ có đọc nhiều sách vở mà tâm tư còn tinh tế, nhiều ngày nay Minh Nhuận công tử đều ở cùng bọn ta, nhiều hay ít cũng có phát hiện gì mới. Hay là Minh Nhuận công tử đã biết gì đó, nhưng không muốn nói với chúng ta chẳng?”

Vốn lời này chẳng có chuyện gì, nhưng phối thêm ngữ khí của Liều Dự, ta dễ àng cảm thấy bên trong mang theo địch ý với khiêu khích.

Nhưng Minh Nhuận chẳng để ý lắm, vẫn hòa nhã đáp: “Nếu ta biết gì thì chắc chắn sẽ nói với công chúa và phò mã.”

Liều Dự lại nói: “Ta còn nghe nói Minh Nhuận công tử không ra khỏi cửa cũng có thể biết mọi chuyện, không biết lần này Minh Nhuận công tử đối với chuyện thư nặc danh Tĩnh Tây thấy thế nào?”

Ngữ khí của Liều Dự cực kỳ hùng hổ, khiến ánh mắt Yến Thanh không nhịn được dạo qua một vòng hai người bọn họ, cuối cùng là rơi xuống người ta, ánh mắt giống như trước đó, chứa thâm ý mà ta nhìn không hiểu.

Ta hơi đau đầu, vì Liều Dự với Minh Nhuận bất hòa, vì Yến Thanh chẳng hiểu ra làm sao, hơn nữa còn vì hình phạt của Ôn Diễn theo lời Ôn Phàm.

Không đợi Minh Nhuận trả lời, ta đã xoa trán đứng dậy.

“Ta ăn no rồi, ta ra ngoài một lát.”

Liều Dự cũng đứng lên đi theo ta, “Nương tử, ta đi với nàng.”

Liều Dự là phò mã với ta, trước mặt Yt với Minh Nhuận, ta không nghĩ ra có gì để từ chối, chỉ có thể im lặng đi ra ngoài, Liều Dự cũng đi theo ta, phía sau chúng ta còn mấy thị vệ.

Sau khi đi được một đoạn, Liều Dự bỗng nhiên nhỏ giọng nói: “Nương tử, có phải vừa rồi ta đã chọc giận nàng hay không?”

Ta không lên tiếng.

Hắn lại nói: “Nàng giận ta vì chuyện vừa nãy với Minh Nhuận công tử sao?”

Ta dừng bước nhìn hắn, buông tiếng thở dài, “Cẩn Minh, ta đã nói với chàng rồi, ta với Minh Nhuận không phải như chàng nghĩ.”

“Thế hắn tới đây làm gì?”

Ta nói: “Y đến bảo vệ chàng, không biết Ôn Phàm làm sao thoát ra được khỏi mật thất, trước mắt chri có Minh Nhuận mới có năng lực đối phó hắn. Chàng không muốn lại bị thương vì Ôn Phàm đấy chứ? Vậy thì phải ở chung với Minh Nhuận.”

Có lẽ do sự tức giận hiện rõ trên mặt ta nên hắn có vẻ rụt rè, lấy lòng nói: “Nương tử, ta sẽ ở chung với Minh Nhuận công tử thật tốt. Nương tử đừng tức giận nữa.”

Ta đưa mắt nhìn hắn.

Hắn lại nói, “Thật đấy, ta sẽ không dám chọc Minh Nhuận nữa.”

“Thật?”

“Chỉ cần nương tử không giận ta nữa, ta sẽ ở chung với Minh Nhuận công tử thật tốt.”

Ta thấy đã có chuyển biến tốt bèn nói: “Được, ta không giận chàng nữa.”

Đang còn nói chuyện, đột nhiên ta nghe thấy tiếng nữ nhân khóc, khóc vô cùng thê lương, trong đêm tối này vang dội cực kỳ. Ta sững sờ nói: “Cẩn Minh, chàng có nghe thấy tiếng khóc không?”

Liều Dự ngưng thần lắng nghe, sau đó hắn gật đầu, “Có, ở bên kia.”

Ta trầm ngâm một lát rồi nói: “Chúng ta qua bên kia xem.”

Đi được một lát thì bỗng tiếng khóc im bật, thị vệ soi đèn chiếu xung quanh nhưng không phát hiện ra người. Lúc này Liễu Dự nói: “Có lẽ là trong nhà bắt hòa.”

Ta khẽ mím môi, “Thôi, quay về khách điểm đi.”

Ta đi được vài bước thì quay đầu lại nhìn, cách đó không xa có mấy gian phòng ốc sơ sài, ẩn sâu trong đêm đen, giống như cái động không đáy. Gió đêm thổi tới đây có chút lạnh, ta run rẩy nhanh chóng cất bước quay về.

Không ngờ khi quay lại khách điểm thì đã thấy bên ngoài khách điểm có rất nhiều tùy tùng đứng ngay ngắn rõ ràng, đều mặc thống nhất một trang phục. Ta nói với Liễu Dự: “Xem ra tung tích của chúng ta bị lộ rồi.”

Lời vừa dứt, trong khách điểm lập tức có một nam tử mặc quan phục cưỡi phẩm voi vàng đi ra, cung kính cúi đầu với Liễu Dự, “Hạ quan không biết Liễu thị lang và Yến thị lang đến Tĩnh Tây, không thể đón tiếp từ xa, thật là sai sót của hạ quan.”

“Đứng dậy đi, không cần phải hành đại lễ như thế, đây không thể coi là lỗi của người.”

Lúc này Hàn Sinh mới đứng thẳng người, ta nhìn tướng mạo của hắn, dáng vẻ có chút trung thực, không giống người tham ô, nhưng mà nhìn tướng mạo không thể nói chính xác được.

Hàn Sinh nói: “Hạ quan đã chuẩn bị tốt chỗ ở cho Liễu thị lang và Yến thị lang, không biết hai vị thị lang có cần đến đó bây giờ không?”

Liễu Dự đưa mắt nhìn ta.

Rất rõ ràng, Hàn Sinh cũng theo Liễu Dự nhìn ta một cái, Liễu Dự đợi ta đáp lời, còn Hàn Sinh lại đang đợi câu trả lời của Liễu Dự. Ta không muốn để lộ thân phận này bên hờn dỗi nhìn Liễu Dự một cái, thấp giọng nói: “Ồ trong khách điểm này thiếp khó chịu chết đi được, chúng ta đi thôi.”

Xem biểu hiện vừa rồi của Hàn Sinh, hắn không biết ta là công chúa, có lẽ bây giờ hắn cho ta là tình nhân giữa đường của Liễu Dự. Quả nhiên, Hàn Sinh lập tức dùng ánh mắt sâu xa nhìn Liễu Dự với ta rồi nói: “Hạ quan sẽ an bài ngay tức khắc.”

Sau khi Hàn Sinh rời đi, ta nói với đám người Liễu Dự Yến Thanh Minh Nhuận dẫn theo từ trong kinh thành: “Không được làm lộ thân phận của ta, từ giờ cứ gọi ta là...” Ta suy nghĩ rồi nói, “Ừm, gọi là Mộc cô nương đi.”

Sau đó chúng ta đều vào phủ đệ của Hàn Sinh.

Phủ đệ của Hàn Sinh chiếm diện tích khá lớn, nhưng bên trong cũng rất mộc mạc, hạ nhân không nhiều chỉ có mấy người, Hàn Sinh có ba vị phu nhân, mỗi người ai nấy đều ăn mặc cực kỳ bình thường, trên búi tóc cũng rất ít trang sức, nhiều nhất là một hai trâm gỗ, hoặc là mấy bông hoa vừa mới ngắt.

Ngay cả thức ăn Hàn Sinh chuẩn bị thiết đãi Liễu Dự với Yến Thanh cũng rất đổi bình thường, chỉ có một món mặn, còn lại đều là đồ chay.

Ta thầm nghĩ, Hàn Sinh này nhìn từ trên xuống dưới không giống như người tham ô, cũng không biết người viết thư nặc danh kia rốt cuộc là đụng chạm gì với Hàn Sinh mà lại đổ oan cho hắn.

Ta vừa nghĩ vậy thì ngay sau đó phu nhân của Hàn Sinh đã khiến ta kinh hãi.

Lúc ấy ta ngồi ở bên nữ quyền, vốn tiết trời hơi nóng, ta ăn đồ nóng càng nóng thêm, thế là bèn lấy khăn lau ra lau mồ hôi trên trán, lúc này một vị phu nhân của Hàn Sinh đột nhiên nói: “Liễu thị lang đối với Mộc cô nương tốt thật đấy, chiếc vòng Minh Ngọc này thật là đẹp quá đi.”

Ta sửng sốt, rồi lập tức che miệng cười.

Theo lý mà nói, nếu cả nhà Hàn Sinh tiết kiệm như vậy thì phu nhân Hàn Sinh không có lý do gì mà mới liếc mắt một cái đã có thể nhận ra vòng của ta, hơn nữa còn có thể chính xác gọi tên.

Chiếc vòng này là ta mua trong cửa hàng châu báu trong kinh thành, mua biết bao nhiêu bạc thì ta không rõ, nhưng ta khẳng định chiếc vòng này không người bình thường nào có thể mua nổi, mà vị phu nhân của quan chức cưỡi phẩm ở Tĩnh Tây xa xôi làm sao biết được?

48. Chương 48

Editor: Qin Zò

Vị phu nhân họ Trương, là thiếp thị thứ hai của Hàn Sinh. Ta lén lút cởi vòng Minh Ngọc ra đưa nàng, thoát đầu nàng có vẻ khách khí từ chối, nhưng về mừng trộm trong mắt đã bán rẻ nàng, cuối cùng nàng cũng nhận lấy chiếc vòng đó.

Chiếc vòng vừa giao, hai người chúng ta rất nhanh đã không còn gì giấu nhau.

Cũng từ Hàn Trương Thị này ta mới biết cuộc sống của nàng không được tốt, tuy nói trong nhà Hàn Sinh có ba nữ nhân, nhưng mà nữ nhân đấu đá nhau gay gắt đến nỗi khiến người ta nghẹn họng nhìn trân trối, mà Hàn Trương Thị bây giờ hơi bị thất sủng, một là không bù với tình cảm mấy chục năm phu thê giữa Hàn Sinh với chính thất, hai là tướng mạo cũng không bằng tiểu thiếp vừa nạp, càng ngày càng khổ sở.

Ta hiểu nhất là việc nói lời khách sáo, bèn lời mấy lời ra an ủi nàng, còn vì nàng mà bày mưu tính kế, nàng ta lòng đầy cảm kích nói cảm ơn ta, hơn nữa còn nắm tay ta mà nói: “Tuy thân phận công chúa ở cao trên kia, nhưng ta nghe nói trong kinh thành công chúa thích nuôi diện thủ tính tình phóng túng, hưởng hồ trong thiên hạ không có nam nhân nào có thể chịu nổi thê tử của mình làm chuyện như thế, cho nên Một cô nương muội không cần lo lắng, với huệ chất lan tâm cùng dung mạo khuynh thành của muội, sẽ có một ngày muội hết khổ khổ.”

Da mặt ta run lên, lập tức ho nhẹ, “Ừc... đa tạ cát ngôn của tỷ.”

Sau khi tiệc rượu kết thúc, tiểu tư liền dẫn ta đến phòng của mình, đợi đến đêm khuya thì ta lén lút vào phòng Liễu Dự. Trước đó ta đã nói rõ với Liễu Dự Yến Thanh Minh Nhuận, đợi đến giờ hội bốn khắc, đến phòng Liễu Dự bàn bạc đối sách.

Quả nhiên, sau khi ta nhẹ chân nhẹ tay đóng cửa, quay người lại đã thấy ba người họ. Về mặt họ khác nhau, Liễu Dự vẫn như ngày thường nhìn ta chăm chú, Minh Nhuận hàm chứa ý cười dịu dàng, còn sắc mặt Yến Thanh càng lúc càng đen, giống như có người nợ bạc của hắn vậy.

Ta sững sờ, nhưng không để ý lắm.

Ta ngồi xuống, cùng bọn họ chia sẻ chuyện mà ta nghe được, bọn họ cũng nói phát hiện ra tối nay có gì đó không đúng.

Ta trầm ngâm một lát rồi nói: “Vị Hàn Trương Thị kia tuy giờ kết giao với ta, nhưng lại chưa để lộ ra chuyện quan trọng gì, có điều những chuyện liên quan đến Hàn Sinh nàng có chút kiêng dè, từ đó có thể thấy được manh mối, hơn nữa hứng thú với trân bầu trong kinh của Hàn Trương Thị này đã rõ, có thể nói là không kém gì ta. Mà theo điều tra lúc trước, Hàn Trương Thị chính là con gái một nhà nông trong Tỉnh Tây. Theo ý ta, Hàn Sinh cũng không phải thanh liêm như bề ngoài, xem ra phong thư nặc danh kia là thật. Chỉ là đã qua nhiều ngày nay, chúng ta chỉ thấy dân chúng Tỉnh Tây rất kính trọng vị quan phụ mẫu của bọn họ.”

Liễu Dự nói: “Bây giờ chúng ta cần tìm ra chứng cứ Hàn Sinh tham ô là được.”

Ta gật đầu.

Đêm nay Yến Thanh chỉ nói mấy câu, về mặt cực kỳ khó chịu, lúc này càng quá lạ hơn: “Chứng cứ ấy tìm như thế nào? Cho dù tìm được cũng chưa chắc hữu dụng.”

Liễu Dự phản bác: “Chỉ cần có chứng cứ, chúng ta có thể đưa Hàn Sinh ra công lý.”

Yến Thanh cười khẩy một tiếng.

Ta đột nhiên nhớ đến Hàn Sinh đã làm quan mười năm ở đây, như vậy trước khi Yến Thanh thi trạng nguyên, hẳn là cũng biết vị quan huyện này. Lại nói một tiểu huyện như Tỉnh Tây này có trạng nguyên, với Tỉnh Tây mà nói đó là việc vui, Hàn Sinh với Yến Thanh cũng nên quen nhau mới phải. Chỉ là hôm

nay nhìn, dường như Yến Thanh chẳng chào đón vị quan huyện này, sắc mặt cứ âm trầm, cho nên Hàn Sinh ngoài việc thấp thỏm chiêu đãi hân thì cũng không dám nhiều lời với hân.

Tóm lại, từ sau khi Yến Thanh đến Tĩnh Tây đã khác thường.

Ta nhìn Minh Nhuận, nhìn y có vẻ thất thần, ta nhìn hân đã lâu mà hân cũng không phát giá, không biết đang suy nghĩ mà ánh mắt cực kỳ dịu dàng. Ta nghĩ có lẽ hân đang nhớ đến vị cô nương đã gả chồng đi kia.

Ta ho nhẹ một tiếng, nói: “Thời điểm đã không còn sớm, tất cả mọi người đi nghỉ thôi.”

Minh Nhuận phục hồi tinh thần, ánh mắt vẫn dịu dàng như cũ, y đứng dậy cáo từ trước, mỉm cười với ta rồi rời đi. Lúc này ta có chút cảm kích Minh Nhuận, chúng ta không thân không thích, thế nhưng y lại đồng ý ngàn giặm xa xôi giúp ta, khi lòng ta rối loạn lại nở nụ cười hòa nhã với ta, giống như nói cho ta biết, tất cả đều không cần phải lo lắng, y sẽ thay ta giải quyết chúng.

Ôn Diễn từng nói Minh gia từng là một mạch với Ôn gia, nói cách khác nhiều ít gì bọn họ cũng có quan hệ huyết thống, có lẽ vì quan hệ đó mà ta thường xuyên cảm thấy Ôn Diễn không hề rời đi mà vẫn luôn ở bên ta.

Ngày hôm sau, Liễu Dự nhận được một manh mối mới, từ sáng sớm đã rời khỏi phủ đệ của Hàn Sinh, Minh Nhuận cũng đi theo, tuy Liễu Dự không mấy vui vẻ. Từ sáng sớm đã không thấy tăm hơi bóng người Yến Thanh đâu, ta nghe tiểu tư hầu hạ hân nói, đêm qua Yến Thanh uống nhiều rượu, còn nói lung tung lộn xộn, cho đến đầu hôm mới đi ngủ, nhưng khi sau khi gà gáy không lâu hân đã ra ngoài, đi đâu thì không rõ, Yến Thanh không chịu để người đi theo.

Ta nghe xong thấy tò mò: “Nói lung tung lộn xộn?”

Tiểu tư gái đầu nói: “Ta cũng không rõ, thị lang nói rất nhiều, ta chỉ nghe ra ba chữ Kinh Hồng tháp mà thôi.”

Ta suy nghĩ một lúc. Vừa đúng lúc Hàn Trương Thị mời ta đi xem Kinh Hồng tháp, ta lập tức đồng ý, chỉ dẫn theo một thị nữ cùng ám vệ bất ly thân.

Hàn Trương Thị vô cùng nhiệt tình, dọc đường đi giới thiệu phong tục dân tình nơi đây, xem ra vòng Minh Ngọc hôm qua đã đem lại tác dụng tốt. Lúc tới Kinh Hồng tháp thì đã qua nửa canh giờ. Ta đứng trước Kinh Hồng tháp, ngẩng đầu lên nhìn, cao đến nỗi không nhìn thấu đỉnh tháp, đành xem mà thầm than.

Chỉ là than độ cao này mà thôi, trong mắt ta, ngoài việc Kinh Hồng tháp cao ngất ngưỡng thì chỉ là hào nhoáng bề ngoài mà thôi, cái tên tuyệt tác thiên hạ, Kinh Hồng tháp không xứng lấy, là dân chúng trên phố nói quá lên rồi.

Hàn Trương Thị nói với ta: “Lần đầu tiên tỷ thấy Kinh Hồng tháp thì ngoài rung động ra vẫn là rung động, tỷ chưa bao giờ thấy tòa tháp nào lại cao như thế. Trước kia tỷ từng muốn đi đến hết xem sao, nhưng mà cao quá, tỷ chỉ có thể đi được một nửa thôi.”

Ta cười, “Hôm nay rảnh rồi, có lẽ chúng ta thử lên tầng cao nhất xem sao.”

Hàn Trương Thị tiếc nuối nói: “Lão gia từng nói với tỷ, không cho phép tỷ vào Kinh Hồng tháp nữa.”

Ta ngẩn ra, “Vì sao?”

Hàn Trương Thị che miệng cười, “Có lẽ vì cái lần tỷ ngã cầu thang từ trên Kinh Hồng tháp xuống, lúc đó lão gia vẫn còn rất sủng ái tỷ.”

Ta nói: “Chuyện đó thật đáng tiếc.”

Hàn Trương Thị khoát tay: “Không sao, nếu Mộc cô nương muốn lên, để tỷ bảo nha hoàn đi cùng với muội, tỷ đứng đây chờ muội.”

Ta nói: “Một mình tỷ ở đây thì chán lắm, để thị nữ của muội đi cùng là được rồi, nha hoàn của tỷ cứ ở đây nói chuyện với tỷ. Nếu không thì tỷ có thể về trước đi, đường vừa đi muội nhớ rồi.”

Hàn Trương Thị vội vàng nói: “Mộc cô nương là khách, sao tỷ có thể để khách nhân một mình ở đây? Không sao đâu, tỷ ở đây chờ muội.”

Ta thấy thế bèn gật đầu, cùng thị nữ bước vào Kinh Hồng tháp.

Trong Kinh Hồng tháp rất ít người, ta với thị nữ đi cũng dễ dàng, không biết đã đi được bao lâu rồi, ta nhìn xuống mới hay mình đã đi được một nửa, không thấy rõ bộ dáng của mọi người ở dưới, chỉ có thể nhận ra màu sắc y phục.

Thị nữ của ta đi hơi chậm, nàng thở hồng hộc đi theo sau ta, ta biết do mình tập võ nên thể lực khá tốt, thế nên cũng không ép thị nữ đi theo ta nữa, liền bảo nàng đi xuống trước.

Còn mình tiếp tục đi lên.

Lúc ta rời khỏi phủ đệ Hàn Sinh thì là giờ thìn, đợi khi ta leo lên Kinh Hồng tháp thì mặt trời đã lên cao, có lẽ đã đến buổi trưa rồi. Ta nhìn từ trên xuống thì có cảm giác như đang ở trên mây, người bên dưới như kiến, nhà như đá, nhỏ bé đến nỗi như không tồn tại.

Ta còn đang muốn cảm khái với trời đất thì chợt nghe cách một tiếng, một hũ rượu lăn đến chân ta, ta cúi đầu nhìn, lúc này phát hiện Yến Thanh đầy mùi rượu ngồi trong góc tối, nếu hắn không phát ra bất kỳ âm thanh gì, có lẽ ta cũng không phát hiện ra hắn.

Ánh mặt trời từ trên đỉnh tháp chiếu xuống, ta bước về phía Yến Thanh, cả người hắn vùi trong góc, uống đến say khướt, mặc kệ râu ria trên mặt, dáng vẻ vô cùng chán nản. Hắn nhắm mắt nhìn ta, thần sắc ngày càng đen.

Ta gọi một tiếng, “Yến Thanh.”

Hắn nấc một cái, thất tha thất thiếu đứng lên, cho đến khi đứng vững hắn mới chậm rãi lại gần ta, rồi lại nấc một cái, sau đó hắn dừng lại, lúc này ta thấy rõ cảm xúc trong mắt hắn, có giận có thù cũng có yêu.

“Thường Ninh.”

Ta chợt nhớ ra, cho tới bây giờ Yến Thanh chưa từng gọi tên ta, trước khi thành thân, hắn gọi tên giả của ta, sau khi thành thân, hắn gọi là nương tử mà cũng gọi cái tên của ta lúc còn trong căn nhà gỗ đó, nhưng nhiều nhất vẫn là hai chữ công chúa quý củ.

Ta bình tĩnh nhìn hắn, hỏi ra vấn đề ta nghi hoặc từ trước đến nay, “Rốt cuộc ngươi ghét cái gì ở ta? Cho đến bây giờ ta chưa làm chuyện có hại gì với ngươi.”

Khi Yến Thanh chưa qua lại với Đỗ Tịch Tịch thì ta tự vấn lòng mình, ta không đối tốt với Yến Thanh chẳng, lúc đó ta yêu hắn, hận không thể đem bao nhiêu đồ tốt nhất thế gian này cho hắn, bao giờ cũng thuận theo hắn, vì hắn mà thu lại tính nết buông thả của mình.

Nhưng kết quả là hắn lại hận ta.

Ta khó hiểu, thật sự rất khó hiểu.

Đột nhiên hắn nắm lấy hai vai ta, ta không hề vùng vẫy, vẫn cứ bình tĩnh nhìn hắn, vẻ mặt hắn vừa đau khổ lại vừa mê mông, “Ta hi vọng biết bao nhiêu nàng không phải là công chúa, nhưng mà... lại là nàng. Nàng là Thường Ninh, là công chúa Đại Vinh, mãi mãi đều như thế.”

Ta cau mày, “Có ý gì đây?”

Hắn buông ta ra, nở nụ cười tự giễu, “Ta nghĩ rượu có thể khiến người ta quên đi mọi thứ, nhưng những năm gần đây, ta phát hiện thì ra chỉ là gạt người. Cho dù ta có uống say đến mấy vẫn chẳng thể quên đi được.”

“Ngươi muốn quên cái gì?”

Hắn nấc một cái, hơi thở mang theo vị rượu phả vào mặt ta, “Quên đi nàng, quên đi nàng là Thường Ninh.”

Ta vẫn không hiểu ý của Yến Thanh, “Ta là Thường Ninh, liên quan gì đến chuyện ngươi hận ta?”

Vẻ mặt hắn trong chốc lát như bị bóp méo, bỗng hắn nhặt hũ rượu trên mặt đất lên, dùng hết sức ném ra xa. Ta hét lên một tiếng, “Yến Thanh, ngươi điên rồi, ném xuống sẽ đè chết người đấy.”

“Ngươi là công chúa ngồi tít trên xa, ngươi để ý đến người ta chết sao?”

Ta nói: “Dĩ nhiên có, vì sao lại không?”

Yến Thanh cười nhạo nói: “Người không hề có, chúng ta chỉ là con kiến mà thôi, tùy tiện giết một con kiến làm sao người nhớ rõ được.”

Ta nổi giận rồi, trước kia dù dân chúng trên phố có nói sao ta cũng không giận, nhưng Yến Thanh lại dám vu tội cho ta. Ta sống nhiều năm như thế, cho đến bây giờ chưa bao giờ giết người vô tội, càng sẽ không xem mạng người như kiến như hần nói.

Ta lạnh lùng nói: “Yến Thanh, người có gì cứ nói rõ, đừng có ngậm máu phun người.”

Hần cũng cười lạnh: “Có làm hay không lòng người tự biết.”

Ta giận dữ trừng mắt với hần.

Hần cũng trừng mắt với ta.

Nơi đỉnh Kinh Hồng tháp tràn ngập mùi thuốc súng vô hình, lúc ấy ta cho rằng mình có thể kiên trì đến cùng, nhưng Yến Thanh giữa đường đã quên mất, hần luôn tục đánh nắc, sau đó nở nụ cười ảm đạm, thất tha thất thủ rời đi.

49. Chương 49

Editor: Qin Zồ

Nhất thời ta chẳng còn tâm trí đâu mà du ngoạn Kinh Hồng tháp, cuối cùng buồn bực đi xuống khỏi Kinh Hồng tháp. Hàn Trương Thị đứng cách đó không xa chờ ta, ta vừa ra khỏi Kinh Hồng tháp đã trông thấy nàng.

Hàn Trương Thị nói: “Vừa nãy ta mới thấy Yến thị lang đi từ trong tháp ra, Mộc cô nương có gặp Yến thị lang ở trong tháp không?”

Nhắc đến Yến Thanh cơn giận trong lòng ta bùng lên, nhưng ta không muốn đem chuyện của mình với Yến Thanh ra nói cho người khác biết, bèn nói: “Cũng có chạm mặt nhau.”

Hàn Trương Thị cười nói: “Mộc cô nương có lên đến đỉnh tháp không?”

Ta gật đầu, “Phong cảnh trên tháp thật không tệ.”

Hàn Trương Thị nói: “Quả thật là rất không tồi, đặc biệt nhìn từ Kinh Hồng tháp ra phía xa, cây bóng nước đầy khắp núi đồi, hồng hồng tím tím, cực kỳ đẹp tuyệt.” Vừa nãy ta chỉ lo đấu khẩu với Yến Thanh nên không chú đến cây bóng nước mộc trên đỉnh núi. Móng tay ta cũng là nhuộm bằng màu cây bóng nước, lần này không trông thấy cây bóng nước thì thật là đáng tiếc.

Hàn Trương Thị lại nói: “Nói đến cây bóng nước, thật ra có một câu chuyện, hơn nữa còn có liên quan đến đường kim công chúa.”

Ta hơi sững sờ, Hàn Trương Thị làm ra vẻ thần bí, ta cũng phối hợp giả vờ tò mò, “Nó là gì?”

Hàn Trương Thị nói: “Trước khi dựng Kinh Hồng tháp, công chúa từng vì phục xuất tuần đến Tĩnh Tây, một ngày nọ công chúa ở trong thực tứ nhìn ra phương xa, thấy cây bóng nước trên đỉnh núi thì ca ngợi hết lời, cũng nói nếu có thể từ trên cao nhìn sẽ càng đẹp hơn. Sau đó công chúa rời khỏi Tĩnh Tây thì bỗng dừng trong đầu nảy ra một ý nghĩ, kết quả là hạ lệnh cho người xây Kinh Hồng tháp ở bên bờ hồ.”

Ta không ngờ Kinh Hồng tháp tháp nổi danh trong gian dan vòng tới vòng lui lại vòng lên người ta. Nhưng mà câu chuyện này... thật sự là giả dối quá rồi, trước kia ta chưa từng đến Tĩnh Tây, huống hồ phẩm vị của ta cũng không thắm như thế, cho dù có thật sự muốn xây, ta cũng sẽ không xây một tòa tháp đơn điệu như thế này. Nếu chuyện này kể trong Thuyết Thư lâu, cũng không biết sẽ lại có bao nhiêu lời đồn thổi.

Ta nói: “Chuyện này là thật sao?”

Hàn Trương Thị nói: “Đương nhiên là thật, tất cả mọi người đều nói vậy. Công chúa mà, muốn cái gì thì có cái đó.”

Khi quay lại phủ đệ Hàn Sinh thì đèn đã thấp sáng lên. Minh Nhuận với Liễu Dự cũng đã quay về, thần sắc Liễu Dự chứa nét hân hoan, có lẽ chuyện đã có manh mối. Sau khi dùng qua cơm tối, Liễu Dự cho ta hay, hôm nay hắn thu hoạch được rất nhiều.

Ta hỏi: “Đã điều tra được gì rồi?”

“Nương tử còn nhớ tiếng nữ nhân khóc hôm trước không?” Thấy ta gật đầu, Liễu Dự tiếp tục nói: “Hôm nay ta với Minh Nhuận thần xui quỷ khiến thế nào mà tìm thấy phụ nhân kia, nàng nói với chúng ta, nơi này tất cả đều là biểu hiện giả dối, đều là một tay Hàn Sinh bố trí để lừa gạt chúng ta. Trước khi chúng ta đến Tĩnh Tây, Hàn Sinh đã hạ lệnh nếu có ai dám tiết lộ với chúng ta nửa câu, hẳn chắc chắn sẽ khiến kẻ nọ nửa đời còn lại sống không yên. Phụ thân kia vô cùng thâm hiểm, nữ nhi của nàng từng bị Hàn Sinh giày vò đến chết, nên bây giờ có thể nói nàng hận Hàn Sinh nhất.”

“Hàn Sinh chỉ là một quan cửa phẩm nhỏ bé, sao hắn có quyền lực đến thế? Huống hồ...” Dừng lại, ta trầm ngâm nói: “Phụ nhân kia còn nói gì khác không?”

Liễu Dự lắc đầu, hắn nói: “Đích thị sau lưng Hàn Sinh có hậu thuẫn lớn.”

Ta gật đầu, “Vả lại vị quan hậu thuẫn này nhất định cao hơn chàng với Yến Thanh. Xem ra lúc này ngoài việc tìm được chứng cứ Hàn Sinh tham ô ra, chàng còn phải bắt được kẻ hậu thuẫn hắn.”

Ta nghĩ đến sự khác thường lúc trước của Yến Thanh, lại nói: “Yến Thanh có biết vài thứ, Cẩn Minh, có lẽ chàng nên xuống tay với Yến Thanh trước.”

Liễu Dự nói: “Hôm nay ta không hề thấy hắn.”

Ta nghĩ Yến Thanh lại đến chỗ nào đó uống rượu rồi, chuyện xảy ra hôm nay giữa ta với Yến Thanh trong Kinh Hồng tháp, ta không muốn nói cho Liễu Dự biết. Liễu Dự đa nghi quá mức, nếu nó cho hắn, không biết hắn sẽ đi đến đâu, kết quả lại làm phiền ta, chẳng thà đừng nói gì.

“Có lẽ hắn cũng đi điều tra án.” Ta thấy Liễu Dự có vẻ mệt mỏi, bèn nói: “Chàng cứ đi nghỉ đi đã, hôm nay điều tra một ngày, hẳn chàng cũng mệt rồi.”

Sau khi ra khỏi phòng Liễu Dự, ta cũng chuẩn bị đi ngủ. Ta đi dọc trên hành lang dài, có lẽ Hàn Sinh vì giả vờ tiết kiệm nên ngay cả đèn cũng không thắp, xung quanh một mảnh tối đen, chỉ có ánh trăng mờ mờ chiếu rọi.

Ta về phòng cởi áo ra đi ngủ, nhưng do vì Yến Thanh quấy rối mà trong lòng ta vô cùng buồn bực, bất luận thế nào cũng không ngủ được. Sau lại ta ngồi dậy, khoác áo ra khỏi phòng ngắm trăng.

Bên ngoài im lặng, thi thoảng vang lên tiếng ve kêu, ta ngắm trăng một lúc thì thấy cô đơn, trong lòng cảm thấy trống vắng, đang định quay về phòng ngủ tiếp thì nhìn thấy phòng đối diện có ánh nến, nơi cửa sổ hắt lên bóng người đang cầm bút, không biết đang viết gì. Trong lòng ta hơi nghi ngờ, lúc này sắp hết canh rồi, sao Minh Nhuận còn chưa ngủ?

Ta khẽ khàng bước đến, nhẹ nhàng gõ lên cửa sổ.

Minh Nhuận mở cửa sổ, y thấy ta thì hơi ngạc nhiên, nhưng lát sau lại mở cửa cho ta vào. Ta hỏi: “Minh Nhuận, sao huynh còn chưa ngủ?”

Minh Nhuận rót cho ta chén trà, “Công chúa cũng không ngủ đấy thôi.”

Ta cầm chén trà uống một ngụm, “Ngủ không được, hôm nay tâm trạng không được tốt lắm.”

Minh Nhuận ngồi xuống đối diện ta, “Ừm? Không phải hôm nay công chúa với Hàn Trương Thị đã đến Kinh Hồng tháp du ngoạn sao? Gặp phải chuyện gì không vui ư?”

Ta nhìn Minh Nhuận, y mỉm cười nhìn ta, ta biết Minh Nhuận là một người biết lắng nghe, bởi thế đem chuyện hôm nay với Yến Thanh ra nói với y.

Sau khi Minh Nhuận nghe xong, nhẹ nhàng nói: “Có lẽ trong đó có chút hiểu lầm, nhưng công chúa không cần phiền lòng. Việc có nguyên nhân tất có kết quả, ta tin chuyện qua mấy ngày nữa sẽ rõ ràng thôi.”

Ta không khỏi cười nói: “Lời này của huynh thật giống lời mấy thầy số hay nói. Nếu thêm một câu thiên cơ bất khả tiết lộ nữa thì...”

“Thiên cơ bất khả tiết lộ.”

Ta ngẩn người, Minh Nhuận thốt ra sáu chữ này cùng lúc với ta.

Minh Nhuận chớp mắt nói: “Thầy số nào mà không nói thế, không phải sao?”

Ta gật đầu, “Đúng thế, rất đúng.”

Trong tích tắc vừa rồi, ta như nhìn thấy Ôn Diễm trên người Minh Nhuận, phong thái khi bọn họ nói những lời này cực kỳ giống nhau. Ánh mắt ta dừng lại trên người Minh Nhuận, ta nói: “Vừa rồi huynh đang viết gì thế?”

“Chẳng có gì cả, chỉ là một ít cảm xúc thôi, trong phòng này có bút nghiên giấy mực nên viết đại mấy câu thơ.”

“Mà nhắc mới nhớ, ta chưa thấy chữ huynh bao giờ. Cổ ngữ có câu, nét chữ như người, không biết chữ của huynh có dịu dàng như con người huynh không.” Không đợi Minh Nhuận mở miệng, ta lập tức đứng lên, đi về phía án thư.

Minh Nhuận lập tức bước lên chặn trước người ta, dùng cơ thể che khuất tầm mắt ta, “Tối nay chữ viết không được đều, thật sự không nên tay, nếu công chúa muốn xem, ngày mai ta sẽ đưa nàng một bức tranh chữ.”

Ta chưa từng thấy dáng vẻ lo lắng như thế của Minh Nhuận, trong lòng không khỏi cảm thấy hiếu kỳ, ta chớp mắt nói, “Thật sao?”

Minh Nhuận gật đầu, “Thật đấy.”

Ta nói: “Được, vậy mai huynh nhớ rõ đấy.”

“Nhất định rồi.”

Ta vờ như xoay người, rồi sau đó thừa dịp Minh Nhuận lơ là liền nhanh chóng vòng ra sau Minh Nhuận, tay chuẩn bị chạm đến giấy trên án thư thì Minh Nhuận lập tức giật lấy, nhanh đến nỗi ta không kịp phản ứng.

Minh Nhuận cười nói: “Ta biết người sẽ làm vậy mà.”

Ta cười híp mắt, “Minh Nhuận, có phải huynh viết xấu về ta không?”

Minh Nhuận nói: “Tối nay chữ của ta thật sự không đẹp.”

Ta vụn phần không tin lời Minh Nhuận nói, rõ ràng là y đã viết gì đó, bằng không y sẽ không lo lắng như thế, vẻ mặt vừa rồi của y giống như bảo vệ một bí mật động trời nào đó.

Minh Nhuận lại nói: “Công chúa, ta biết nàng muốn làm gì, nếu thật sự nàng cứ cố cướp lấy thì...”

Ta hỏi: “Thì sao?”

Y nói: “Nàng không cướp được đâu.”

Ta nhướn mày cười, “Cái này chưa chắc...” Vừa dứt lời, ta nghiêng người cướp lấy tờ giấy Minh Nhuận giấu sau lưng Minh Nhuận, không ngờ chân trượt một cú, cả người bổ ngã ra sau, suýt nữa ngã té ra sàn nhà.

Ta cứ nghĩ mình sẽ bị ngã đau, may mà Minh Nhuận nhanh tay lẹ mắt bắt được ta, ta chỉ cảm thấy có một vòng tay ấm áp bao xung quanh mình, ngay sau đó mà một luồng lực cực kỳ dẻo dai, ta thấy trước mắt nhoáng một cái, cả người đã đổ gục trước ngực Minh Nhuận. Ta nghe tiếng tim Minh Nhuận đập cực kỳ rõ ràng, đến nỗi tai ta dường như cũng nhảy theo.

Ta ngăn người.

Minh Nhuận cũng ngăn người.

Hai chúng ta trong chốc lát không ai cử động, cứ như vậy thất thần bất động. Cho đến khi ta đưa mắt nhìn tờ giấy trong tay Minh Nhuận ta mới phản ứng lại.

Ta nhẹ nhàng kéo, cũng đồng thời đẩy Minh Nhuận ra, bước ra sau vài bước.

“Ta cướp được rồi.”

Ta dùng ngữ khí ung dung để che dấu xấu hổ trong mình, dứt lời, ta không để ý đến ánh mắt Minh Nhuận mà cúi đầu nhìn trên giấy viết gì. Giấy trắng mực đen, bên trên viết vài chữ, nhưng điều khiến ta khiếp sợ chính là... chữ của Minh Nhuận.

Nói đến việc đọc nhất thiên hạ ngoài việc ý văn ra, thì đó là chữ viết.

Mà chữ của Minh Nhuận lại giống của Ôn Diễm vô cùng tận.

50. Chương 50

Ta đang nhớ đến chuyện lúc trước Liễu Dự có hỏi ta có tin rằng trên đời này có chuyện hoán đổi linh hồn không,

khi đó ta còn không để ý đáp lại hai chữ: không tin. Bây giờ xem ra phò mã của ta có khả năng dự đoán hơn ta.

Nhưng mà...

Lúc này Minh Nhuận đột nhiên nói: “Đây là ta bắt chước chữ viết Ôn Diễm, công chúa nhìn có thấy giống không?”

Ta đưa mắt ngơ ngẩn nhìn y.

Minh Nhuận lại nói: “Vừa nãy sở dĩ không muốn để công chúa xem là sợ công chúa hiểu lầm.” Mặc dù lúc này

Minh Nhuận nói không dối sắc, nhưng ta vẫn có thể nhìn ra tia lo lắng hẩn che dấu trong mắt.

Ta lại cúi đầu nhìn tờ giấy trong tay, rồi sau đó đem nó trả lại cho Minh Nhuận, ta cố làm ra vẻ không thèm để ý

đến, khẽ cười nói: “Chỉ giống tám phần thôi, hai chữ ‘hồng đậu’ bắt chước rất giống, nhưng hai chữ ‘nam quốc’ thì

không giống phong vận của Ôn tiên sinh.” Dừng lại, ta ngáp một cái, “Giờ không còn sớm nữa, ta cũng mệt rồi,

huynh đi nghỉ sớm đi.”

Ta rời khỏi phòng Minh Nhuận, đi thẳng một mạch về phòng mình, ta không nhận được ngồi tại nơi cửa sau, trong

lòng ngoài chấn động ra còn có vui mừng. Dù cho Minh Nhuận không chịu thừa nhận, còn vụng về che dấu như thế

nhưng ta biết Minh Nhuận chính là Ôn Diễm, tuy hoán đổi linh hồn là chuyện quá mức hoang đường, nhưng Ôn

Diễm là thiên nhân, nó có xảy ra trên người Ôn Diễm thì có hoang đường đến mấy cũng trở nên bình thường.

Hơn nữa bây giờ toàn bộ sự việc kỳ quái cũng có thể giải thích được, bao gồm cả việc Minh Nhuận không giống

như lời đồn, Ôn Phàm sợ Minh Nhuận, còn Liễu Dự không thích Minh Nhuận.

Tâm tình ta lúc này có thể nói là vừa thẹn vừa mừng lại vừa buồn.

Thẹn là vì trước kia không biết Minh Nhuận là Ôn Diễm nên đã kể với y tình cảm của mình dành cho Ôn Diễm.

Mừng là vì thì ra Ôn Diễm luôn ở bên cạnh ta, chưa bao giờ rời đi.

Buồn là vì... trong lòng tiên sinh không gần nữ sắc đã có một người, hơn nữa còn tình đậm như vậy, đến nỗi khiến

người ta hâm mộ lẫn ghen tị.

Không biết nữ tử nhà nào lại may mắn có thể được Ôn Diễm xem trọng và yêu thương đến thế. Có điều dù là ai

cũng vậy mà thôi, bên cạnh ta đã có Liễu Dự, đời này chỉ có thể là Liễu Dự, nếu không Ôn Diễm sẽ phải nhận trừng

phạt, nếu ai cũng bình yên thì ít nhất bây giờ Ôn Diễm cũng ở cạnh ta, để tâm đến ta, ta chỉ cần khẽ giơ tay ra chạm

tới, nhưng rốt cuộc lại chẳng thể nào chạm thấu.

Cho nên một ngày hắn không tự mình nói ra chân tướng với ta, ta sẽ không vạch trần hắn.

Hôm sau tỉnh lại, thị nữ nói cho ta hay Hàn Lý Thị muốn gặp ta, khoảng giờ Mùi(từ13hđến15h) hẹn ta trong hậu

hoa viên cùng ngắm hoa hồng với nàng. Ta nghĩ một hồi lâu mới nhớ ra Hàn Lý Thị là tiểu thiếp của Hàn Sinh,

chính là vị thiếp thị trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp vào cửa cuối cùng trong lời của Hàn Trương Thị.

Ta hỏi: “Bây giờ là mấy giờ rồi?”

Thị nữ đáp: “Giờ Thìn bốn khắc.”(từ7hđến9h)

Ta nói: “Người về nói với Hàn Lý Thị, ta sẽ đến đúng giờ.”

Nghĩ có lẽ vì hôm nay ta dậy trễ nên lúc dùng điểm tâm không nhìn thấy mặt bọn Liễu Dự, hỏi một hồi mới hay

sáng sớm Liễu Dự biết một người có manh mối mới, bữa sáng chưa dùng đã vội vàng ra ngoài, Minh Nhuận cũng

đi theo.

Trong vòng một nén nhang ta đã dùng xong điểm tâm, cách giờ Mùi còn hai giờ nữa, ta đang không biết phải giết

thời gian như thế nào thì ta gặp phải Yến Thanh.

Hắn đứng ở cửa đình viện cách ta, dáng vẻ thanh thần, không còn vẻ lôi thôi lếch thếch của mấy ngày trước, chỉ có

điều hắn lại ngập ngừng, sắc mặt có hơi trắng.

Quả thật hôm qua ta có chút giận hắn, nhưng sau ngắm lại giờ hắn có thay đổi tính nết thì cũng không liên quan gì

đến ta, ta sao phải bị giày vò như thế chứ, hơn nữa đêm qua biết Minh Nhuận chính là Ôn Diễm đã khiến tâm trạng

ta trở nên tương đối tốt, ta không muốn tính toán với Yến Thanh nữa, thế là không thèm để ý xoay đầu lại, tiếp tục

tự hỏi trong hai canh giờ tiếp theo nên làm những gì.

Suy đi nghĩ lại ta liền bắt đầu ngáy người ra, lần này ngáy khoảng nửa canh giờ, lúc ta lấy lại tinh thần bừa

đầu đã phát hiện Yến Thanh vẫn đứng ở kia.

Da mặt ta co giật, Yến Thanh này đúng thật là thích lè mề, ta không biết hắn đang do dự điều gì, một đại nam nhân

lại có thể đứng chần chừ ở cửa đình viện nửa canh giờ như thế.

Ta vươn vai đứng lên, chuẩn bị đi sang chỗ khác. Ngay lúc ta bước bước đầu tiên thì Yến Thanh chạy nhanh tới, ta

sửng sốt. Hắn mở miệng nói: “Công chúa, hôm qua là ta nói nhầm, xin công chúa đừng tính toán.”

Hắn nói tiếp: “Ta ở Tĩnh Tây từng trông thấy một ít chuyện không tốt, nên khi quay lại đây khó tránh được đau

lòng, hơn nữa hôm qua uống nhiều rượu quá, nhất thời rượu vào liên miên.”

Tục ngữ nói uống rượu vào nhả lời thật, hôm qua những lời Yến Thanh nói ta đều tin là thật, chỉ là trong chuyện

này đích thị có hiểu lầm.

Ta nói: “Bất kể là rượu nói hay là nói nhầm, Yến Thanh, ta là người như thế nào người nên hiểu được, chúng ta

năm năm phu thê, trải qua nhiều ít gian khổ, tuy cuối cùng vẫn hòa ly, nhưng trong năm năm này người đã từng

thấy ta giết một người vô tội chưa? Người có thấy ta dùng thân phận công chúa đi ức hiếp bình dân bách tính chưa?

Mặc dù trên phố khen chê ta không đồng nhất, nhưng ta vẫn cho rằng người hiểu ta, người có thể phân biệt rõ

ràng, người hiểu được cái gì thật cái gì giả, nhưng đến cuối cùng, đến hôm nay, ta mới hiểu từ đầu đến cuối chỉ một

mình mình tự nguyện tự cho là đúng. Ta không hiểu người, người cũng không hiểu ta, năm năm của chúng ta không

nên tồn tại.”

Sắc mặt Yến Thanh trắng bệch, lời của ta khiến hắn á khẩu không trả lời được.

Thật ra đối với năm năm đã qua, ta sao không đau lòng không chua xót chứ, có lẽ từ khi bắt đầu ta với Yến Thanh

trong căn nhà gỗ đã không thích hợp ở cạnh nhau, chúng ta đều tự cho là mình hiểu đối phương, kết quả là cái gì

cũng không phải.

Ta than nhẹ một tiếng, không đợi Yến Thanh nói gì đã xoay người rời đi.

Đến giờ Mùi, ta dẹp tâm trạng phiền muộn sang một bên đến chỗ hẹn với Hàn Lý Thị, tiểu tư dân ta đi hậu hoa

viên, hậu hoa viên này tuy nói không được tinh xảo như trong phủ ta, nhưng cũng có một phong vị khác thường,

trần ngập hơi thở sức sống bừng bừng.

Khi Hàn Lý Thị nhìn thấy ta thì tương đối nhiệt tình, cứ kéo tay ta gọi “Mộc tỷ tỷ”. Hôm đó trong bữa tiệc ta không

đánh giá kĩ vị Hàn Lý Thị này, hôm nay vừa nhìn, quả nhiên như hình dung của Hàn Trương Thị, trẻ tuổi mỹ miều

như bông hoa sinh ra dưới ánh mặt trời, trần ngập nhiệt huyết tuổi trẻ.

“Mộc tỷ tỷ, tỷ xem xem, chậu hoa hồng này của ta thế nào?”

Ta không chịu được sự nhiệt tình của vị Hàn Lý Thị thoát nhìn nhỏ hơn ta mấy tuổi này đối với ta, nàng cứ kéo tay

ta khiến ta cảm thấy khó chịu, ta không để lại dấu vết gì rút tay về, nhìn qua bông hồng của nàng rồi nói: “Đứng vào

kỳ hoa nở, không tệ.”

“Còn chậu cây kia?”

“... Cũng được.”

“Vây... còn chậu này?”

“Rất tốt.”

Ta thầm nghĩ không biết khi nào vị Hàn Lý Thị này mới chịu đi vào vấn đề chính, cứ lè mề như thế thật khiến

người ta không hài lòng, ta xưa nay luôn tán thưởng những người trực tiếp đi vào vấn đề, bây giờ cứ nghe nàng nói

dông nói dài, trong đầu không khỏi thấy phản cảm với vị Hàn Lý Thị tuổi còn trẻ này.

Qua một lúc lâu, cuối cùng Hàn Lý Thị mới đi vào vấn đề chính, nàng chớp mắt nói: “Mộc tỷ tỷ, tỷ tặng cho

Trương tỷ tỷ chiếc vòng thật là đẹp quá đấy.”

Lúc này ta mới hiểu rõ ý nàng ta.

Ta cười nói: “Chỉ là cái vòng mà thôi, nếu muội thích, ta cũng có thể tặng muội một cái.” Ta sờ cổ tay nhưng không

thấy gì, ta bèn tháo bộ diều trên búi tóc xuống, “Hôm nay ta quên đeo vòng, cơ mà bộ diều này cũng mua cùng với

vòng Minh Nguyệt kia, tên là Phán Huy, nếu muội không chê...”

Hàn Lý Thị vui vô cùng, không đợi ta nói xong đã gật đầu: “Không chê không chê đâu, bộ diều này thật là đẹp, so

với chiếc vòng tỷ tỷ đeo còn đẹp hơn, cảm ơn Mộc tỷ tỷ.”

Ta mỉm cười, “Không cần khách khí.”

Hàn Lý Thị nói: “Muội cứ ngỡ Mộc tỷ tỷ là một người lạnh lùng, không ngờ nói chuyện lại hợp như thế. Chẳng thế

trách Liễu thị lang đối với tỷ tốt đến vậy. Ôi, nhận đồ của Mộc tỷ tỷ, muội cũng không biết nên đáp lễ thế nào,

không bằng muối đem chậu hoa hồng này tặng cho tỷ. Mộc tỷ tỷ xinh đẹp, cực kỳ xứng với hoa hồng nhất.”

Ta cũng cười nói: “Làm sao tỷ có thể không biết xấu hổ mà nhận đồ của muối chứ, hơn nữa tỷ ở trong phủ của

muối cũng là do các muối chiêu đãi, bộ điều này cứ coi như là quà gặp mặt tỷ tặng muối.”

“Muối có một vật hiếm lạ, cực kỳ thú vị, Mộc tỷ tỷ nhìn nhất định sẽ thích.”

Hàn Lý Thị này thật dễ bị mua chuộc, một cây Phấn Huy đã nhận được sự phục tùng của nàng ta.

Ta nghe Hàn Trương Thị nói, vị Hàn Lý Thị này bây giờ là người được sủng ái nhất, trong một tháng đến tám chín

phần Hàn Sinh phải đến phòng nàng ta, nghĩ có lẽ nàng ta ít nhiều cũng biết vài chuyện của Hàn Sinh.

Ta lại cười nói: “Thật sao?”

“Ừm, Mộc tỷ tỷ đi theo ta.”

Ta với Hàn Lý Thị còn chưa ra khỏi hậu hoa viên thì Hàn Trương Thị vội vàng đến, vẻ mặt phần uất, nàng nói với

Hàn Lý Thị: “Muội muội, làm người không thể như thế.”

Hàn Lý Thị bày ra vẻ vô tội: “Tỷ tỷ nói gì thế?”

Hàn Trương Thị tức giận nói: “Tự người biết rõ trong lòng.”

Hàn Lý Thị nhích lại gần ta, “Mộc tỷ tỷ không phải là người, dựa vào cái gì chỉ có người mới có thể kết giao với

nàng ta, ta xấp xỉ tuổi với Mộc tỷ tỷ, không biết nói chuyện hợp nhau bao nhiêu. Bây giờ ta muốn dẫn Mộc tỷ tỷ đi

xem đồ vật lạ của ta.”

Hàn Trương Thị phun ra một câu, “Không phải là cái thứ vỡ nát kia của người đẩy chứ, ta cũng có.”

Hàn Lý Thị nở nụ cười khinh miệt, “Của ta là do lão gia tặng ta, là vô giá, ánh vàng tỏa ra có thể khiến mắt tỷ mù

đấy!”

“Bảo thạch của ta có nhiều đến nỗi có thể chìm chết người!”

“Nhiều thì được cái gì, lão gia còn để cho ta giữ chìa khóa bảo kho kia.”

“Đồ nông cạn, thứ quý nhất của lão gia để ở đâu chỉ có ta mới biết, người mới vào có hai năm thì biết được cái gì.”

“Ôi, tỷ tỷ tốt của ta, chúng ta cùng hầu hạ lão gia, lão gia lúc ở trên giường dễ dàng nói ra nhất, ta làm sao có thể

không biết chứ.”

“Người nói vậy”

“Trong hốc tối sau bức tranh Tùng Hạc ở thư phòng!”

A... có câu gọi là gì nhỉ?

Được rồi, chính là toàn bộ không uống công phu.

51. Chương 51

Ta vốn định sau khi thương lượng xong với bọn Liễu Dự rồi mới hành động, không ngờ trời đã tối mà bọn họ vẫn

chưa quay lại. Ta lo Hàn Trương Thị với Hàn Lý Thị sẽ nói cho Hàn Sinh việc các nàng không cẩn thận tiết lộ bí

mật, khiến Hàn Sinh sẽ đổi chứng cứ tham ô sang chỗ khác.

Cho nên mới nói làm nghề này phải thừa dịp còn nóng, lúc ban đêm gió lớn, ta lẻn vào thư phòng của Hàn Sinh.

Thư phòng Hàn Sinh không lớn, ta dễ dàng tìm được bức tranh Tùng Hạc treo trên tường kia, vén lên nhìn, quả

thực có một hốc tối. Ta mừng rỡ, đưa tay ra đẩy, trong chớp mắt đầu ngón tay trở nên tê dài, chỉ nghe rầm rầm

vang lên, đột nhiên dưới chân ta không còn gì, cả người nặng nề rơi xuống.

Xung quanh một mảnh tối đen, ta không nhìn thấy gì, chỉ cảm thấy hai đầu gối hai tay mơ hồ truyền đến cơn đau,

hơn nữa tê dại nơi đầu ngón tay lan khắp toàn thân, lúc này ta không thể động đậy được.

Ngay tại lúc này, ta còn thích thú tán dương cơ quan trong thư phòng Hàn Sinh, thật khiến người ta khó lòng phòng

bị.

Lần này lại là ta sơ suất, ta sớm nên dự đoán được Hàn Sinh sẽ không đem vật quan trọng đặt tùy tiện trong hốc tối.

Ta buông tiếng thở dài, bây giờ việc ta có thể làm là đứng chờ mình có thể tiếp tục bước đi.

Lúc này vừa đúng giờ Sửu (từ 1h đến 3h sáng), cách thời gian Hàn Sinh thức dậy còn xa, trong khoảng thời gian

này cũng đủ để cho thuốc tê ta dụng đến mất đi được tính.

Chỉ tiếc họa vô đơn chí, rất nhanh ta đã dụng phải Hàn Sinh.

Hắn để lộ nụ cười dữ dằn, dưới ánh nến nó vặn vẹo vô cùng, hắn tức giận nói: “Sao ngươi lại ở đây?”

Ta cười, “Nửa đêm không ngủ được muốn tìm vài cuốn sách đọc, không biết dụng phải cái gì mà rơi xuống đây...”

Thư phòng của Hàn đại nhân thật lợi hại, đúng là động tiên có khác. Tự ý đi vào là lỗi của ta, xin Hàn đại nhân

thông cảm.”

Hàn Sinh lại nói một cách âm trầm: “Ngươi nghĩ rằng ta sẽ tin ngươi ư?”

Ta vô tội nói: “Sao lại không tin?”

Hàn Sinh rút đoản kiếm sắc bén trong tay áo ra, “Ngươi có thể hỏi nó tin hay không.” Đoản kiếm đã rất gần kề,

trong lòng ta căng thẳng, nhưng ta biết mình phải bình tĩnh, ta nói: “Ta biết người sau lưng ngươi là ai?”

Người Hàn Sinh dừng lại, hắn lại bắt đầu nở nụ cười lạnh lẽo, “Nếu biết là ai còn dám đến điều tra ta, lá gan của

các ngươi cũng không nhỏ.” Đoản kiếm dán chặt lấy mặt ta, nếu ta cử động, khuôn mặt này của ta nhất định sẽ bỏ

đi.

Ta nói: “Liễu thị lang với Yến thị lang đều là tâm phúc trước mặt thánh thượng, nếu bọn họ bầm báo lên thánh

thượng...”

Hàn Sinh cười khinh miệt, “Bầm báo thì sao, Mộc cô nương, ngươi còn chưa hiểu sự đời, trong quan trường

thì biết cái gì.”

Ta mở to hai mắt, “Biết cái gì?”

Trong tay áo ta có ngân châm, ta dùng hết sức run run nắm chặt tay lại.

Bỗng Hàn Sinh sờ soạng mặt ta, ta chỉ thấy trong lòng buồn nôn lạnh lẽo, hận không thể đem thức ăn tối

nhổ ra,

“Khuôn mặt này thật xinh đẹp, chỉ tiếc ngươi phải chết.”

Ta nhả nhẹn cơn buồn nôn, tiếp tục hỏi: “Biết cái gì?”

“Nói cho ngươi biết cũng không sao, đương kim thánh thượng bao che khuyết điểm nhất.”

Ta sững sốt, cùng lúc đó túi ngân châm trong tay áo rơi ra, chính xác rơi vào trong lòng bàn tay. Bây giờ ta không

còn khí lực, không thể nào đem ngân châm bắn chính xác vào huyệt đạo trí mạng, ta chỉ có thể công kích

người, cho dù ta rất không tình nguyện, nhưng bây giờ ta chỉ có thể sử dụng mỹ nhân kế.

Ta làm ra vẻ sợ hãi, “Ta không muốn chết.”

Hàn Sinh nói: “Tướng mạo còn trẻ như thế, nếu chết thì quả thật đáng tiếc.”

Ta đáng thương nói: “Ta không biết nói gì, hay là để ta làm tiểu thiếp của chàng, ta rất biết hầu hạ người, cần phu

trên giường so với mấy vị phu nhân của chàng nhất định còn tốt hơn.” Ta chớp mắt quyến rũ nói:

“Không tin bây giờ chàng có thể thử xem...”

Tay Hàn Sinh nhéo lấy eo ta, say mê nói: “Eo thon nhỏ quả nhiên mất hồn.”

Ta ưm một tiếng.

Trong nháy mắt ánh mắt Hàn Sinh đã thay đổi, phảng phất có dục hỏa thiêu đốt, hắn vội vã áp sát người vào ta, ta

đang chuẩn bị hành động thì bỗng nhiên hắn kêu một tiếng thảm thiết, hai tay hắn đã bị bẻ gãy.

Sắc mặt ta trắng bệch, đột nhiên cảm thấy cơ thể bay vụt lên, sau đó trong giây lát đã rơi vào lòng ngực

ấm áp cực

kỳ.

Ta không ngẩng đầu cũng biết là Ôn Diễm, cho dù cơ thể thay đổi, nhưng cảm giác vẫn giống nhau như đúc.

Hàn Sinh liên tục kêu thảm thiết mấy tiếng, ta định quay đầu nhìn thì tay Minh Nhuận đã che trước mắt ta, “Không

nên nhìn.”

Ta cúi đầu nói: “Giữ lại mạng của hắn.”

“Được rồi.”

Ta hoàn toàn nói lỏng tâm, im lặng nhắm mắt nằm trong lòng Minh Nhuận.

Sau đó ta không biết Minh Nhuận đã làm gì, chỉ biết khi ta mở mắt thì Hàn Sinh đã bị trối như bánh chưng, mặt mũi

bầm dập, cả người máu chảy đầm đìa.

Ta được Minh Nhuận để yên trên ghế quý phi, hắn cho ta ăn đản được, sau khi nuốt xuống cả người ta cũng dần

dần bắt đầu có thể cử động. Ta nói với Minh Nhuận: “Trong hốc tôi có thứ mà chúng ta muốn, cẩn thận chút, bên

trên có thuốc tê.”

Hàn Sinh trừng mắt với chúng ta.

Nhưng Minh Nhuận không hề vội, lấy trong tay áo ra một bình sứ nhỏ, ngồi xuống cạnh người ta, “Làm sao lại bị

thương?”

“Không quan trọng, lấy chứng cứ trước đi đã.”

Minh Nhuận lại hỏi: “Bị thương chỗ nào?”

Nếu bây giờ ta còn không nhìn ra sắc mặt bất thường của Minh Nhuận thì ta sống uống phí hai mươi năm rồi, ta

nhỏ giọng nói: “Trong lòng bàn tay hơi đau, đầu gối cũng đau.”

Minh Nhuận không nói một lời thay ta bôi thuốc, tuy ta nhìn ra hắn có vẻ tức giận, nhưng khi hắn bôi thuốc vẫn rất

nhẹ nhàng, giống như lúc ta ngã dập trán trong căn nhà gỗ đó, hắn vô cùng cẩn thận bôi thuốc cho ta, chẳng qua

điều khác nhau duy nhất là Ôn Diễm lúc đó để cho ta cảm thấy ấm áp, giờ phút này Ôn Diễm lại để cho ta cảm nhận

được tình cảm dịu dàng.

Sau khi bôi xong trong lòng bàn tay, hắn dường như còn muốn bôi cả đầu gối ta, ta có hơi thẹn thùng, rút chân về,

“Để tự ta làm.”

Cả người Minh Nhuận cứng đờ, thần sắc cực kỳ phức tạp, ta nhìn ra được áp lực, nhưng không biết áp lực đến từ

đâu. Một lát sau, hắn lại quay về là một Minh Nhuận thanh tao nho nhã, hắn nhẹ giọng nói: “Lần sau không được

hành động thiếu suy nghĩ như thế nữa.”

Ta cuối cùng cũng biết hắn giận cái gì, liên tục gật đầu, cũng cam đoan: “Không có lần sau! Tiên...” Suýt nữa ta

đem hai chữ tiên sinh thốt ra, ta vội vàng dừng lại, “... Lúc trước ta không ngờ trong phòng có cơ quan, là ta sơ

suất.”

Ta lo Minh Nhuận sẽ nhìn ra được gì đó nên vội đổi đề tài: “Làm sao huynh lại ở đây? Không phải huynh ra ngoài

tìm manh mối với Cẩn Minh sao?”

Minh Nhuận nói: “Chúng ta đã điều tra xong, vốn cùng nhau quay về, nhưng Liễu thị lang đột nhiên có việc gấp

nên để ta về trước. Có lẽ là việc không muốn ta tham dự, nhưng người có thể yên tâm, ta đã động một chút lên

người hấn ta, Ôn Phàm sẽ không làm thương hấn.”

Ta hỏi: “Các huynh tra ra gì rồi?”

Minh Nhuận nhìn bánh chưng Hàn Sinh một cái, ta cũng nhìn theo, Hàn Sinh trừng mắt nhìn bọn ta, ta nói với

Minh Nhuận: “Giải á huyết cho hấn, hình như hấn muốn nói gì đó.”

Sau khi Hàn Sinh được giải á huyết, trong miệng lập tức phun ra toàn những lời bẩn thỉu, ta cũng không thêm để ý,

lạnh nhạt nói: “Nói nữa đi, ta nghe.”

Hàn Sinh tức giận trừng mắt với ta, “Nếu bây giờ các người thả ta, ta sẽ không tính toán với các người, người sau

lưng ta cũng sẽ bỏ qua cho các người.”

Ta cười giễu, “Bản thân ta không biết người còn chơi đoạn tụ.” Minh Nhuận lấy ra từ trong hốc túi mấy sổ sách, ta

vội vàng nhìn, trong lòng không khỏi giật mình, người tham ô còn nhiều hơn so với tưởng tượng của ta, hơn nữa

còn không ít quan chức trong triều ta có thể nhận ra.

Hàn Sinh khinh miệt nói: “Với năng lực của các người, các người nghĩ có thể lật đổ nhiều người như thế ư? Đừng

có mơ.”

Ta gấp sổ sách lại, Minh Nhuận nhìn ta một cái, “Người phía sau Hàn Sinh...”

Ta cắn môi nói: “Là Thừa Anh hay là Thừa Vũ?”

Lúc trước Hàn Sinh có nói Thừa Văn bao che khuyết điểm thì ta có nghĩ đến, chỉ là ta không muốn tin, nhưng bây

giờ chứng cứ vô cùng xác thực, không thể trốn tránh sự thật đã thương người được nữa.

Minh Nhuận thở dài: “Là Vĩnh Hoài vương.”

Con nối dõi của Đại Vinh không nhiều, ngoài Thừa Văn bây giờ đã là hoàng đế, ta còn có hai a đệ là Vĩnh Hoài

vương Thừa Anh cùng với Nhữ Nam vương Thừa Vũ, cùng với một vị hoàng thúc Bình Trữ vương. Không thể

không nói, trong mấy người thân này, ngoại trừ Thừa Văn phần lớn không làm được gì, Thừa Vũ háo sắc, Thừa

Anh đánh bài không ngừng, còn hoàng thúc năm trước tham gia mưu phản đã bị giáng chức làm thứ nhân, bây

giờ...

Hàn Sinh nói đúng, Thừa Văn thật biết bao che, mặc dù hoàng thúc tiếp tục làm sai, nhưng Thừa Văn lại lên hạ chỉ

sai người chăm sóc hoàng thúc, bây giờ tuy hoàng thúc không phải Vương gia, nhưng những ngày này quả thật vẫn

giống như trước, những gì nên có đều có, chỉ thiếu một cái danh Vương gia mà thôi.

Thế nhưng không có nghĩa là bọn họ có thể tham ô không kiêng nể!

Ta tức giận nói: “”Hoang đường! Thật sự hoang đường!”

Hàn Sinh cười nhạo nói: “Cứ cho người đem ta ra công lý thì sao, Vĩnh Hoài vương là chống lưng của ta, nữ nhi

của ta là trắc phi được Nhữ Nam vương sủng ái nhất, các người có thể làm gì được ta?”

Bổng Liễu Dự và Yến Thanh cùng xông vào, khi Liễu Dự thấy ta thì có vẻ căng thẳng, vội vàng chạy đến, đẩy

Minh Nhuận đang ngồi bên cạnh ta ra, vội hỏi: “Tay nương tử sao lại bị thương như thế này? Là do Hàn Sinh làm

sao?”

Ta lắc đầu, “Không sao đâu, đã bôi cao được rồi.”

Yến Thanh mặt không chút thay đổi nhìn Hàn Sinh, thần sắc Hàn Sinh có hơi sợ hãi, ta cười lạnh một tiếng, xuống

gõ ghế quý phi, chân vừa chạm đất thì cả người run lên, Minh Nhuận với Liễu Dự đồng thời đỡ tay ta, ta thấy khóe

miệng Yến Thanh kéo thành nụ cười tự giễu, sau đó Minh Nhuận buông tay ra.

Liễu Dự đỡ ta đi đến trước mặt Hàn Sinh, ta nhìn hắn từ trên xuống, chậm rãi nói: “Người nói bệ hạ lấp liếm điều

sai, vậy người càng phải biết người bệ hạ bảo vệ nhất là ai. Thừa Anh là kẻ sau lưng người, Thừa Vũ là con rể

người, thế thì sao? Trước mặt a tỷ ta đây, bọn hắn dám lỗ mãng sao! Chuyện vì việc nước quên việc tình nhà, ta

cũng không phải là chưa từng làm.” Giọng ta lạnh nhạt đi: “Mà người năm lần bảy lượt dám khinh bạc công chúa,

tội này thôi cũng đủ để tịch biên diệt tộc rồi!”

Mặt Hàn Sinh trắng bệch, hắn lắp bắp nói: “Người... người...là...”

Ta nhìn Liễu Dự, “Cẩn Minh, nói cho hắn biết, ta là ai?”

Liễu Dự chứa ý cười, “Nương tử là thê tử của ta, là Thường Ninh công chúa của Đại Vinh này, là a tỷ bệ hạ tín

nhiệm nhất.”

Sau khi Hàn Sinh bị bắt giam, Yến Thanh cũng như Liễu Dự lời nói thủ đoạn cực kỳ nhanh gọn, nhanh chóng tra ra

nơi Hàn Sinh giấu sản vật, việc này coi như là đã qua một thời gian.

Một đêm trước khi rời khỏi Tĩnh Tây, trăng sáng vô cùng, vụ án này kết thúc, lòng ta vô cùng thoải mái, bèn mở

yến tiệc trong phủ đệ sắp bị tịch biên của Hàn Sinh, rượu ngon món ngon, tiếng đàn lạnh lạnh.

Ta uống một ít rượu, ngấm trăng thưởng sắc.

Yến Thanh mặt không chút thay đổi như trước, Minh Nhuận thanh tao nho nhã như trước, chỉ có Liễu Dự là cao

hứng, hần cầm sổ sách Hàn Sinh tham ô lật giở xem. Qua một lúc, hần đột nhiên nói: “Lần này có thể điều tra ra

manh mối may mà nhờ Yến thị lang, nếu không phải Yến thị lang, chúng ta cũng khó mà bắt được người đứng sau

Hàn Sinh.”

Ta đưa mắt nhìn Yến Thanh, không biết Yến Thanh đang suy nghĩ gì, cúi đầu im lặng ăn cơm không mở miệng.

Liễu Dự có chút xấu hổ, ta ho một tiếng, nói: “Tất cả mọi người đều có phần, Cẩn Minh, ta mời chàng một ly.”

Liễu Dự mỉm cười uống hết, rồi lại tiếp tục lật giở sổ sách, ta không hiểu mấy thứ đó có gì đẹp chứ, bèn hỏi: “Sao

vẫn còn xem thế? Có gì không ổn ư?”

Liễu Dự nói: “Chỉ là ta muốn biết rốt cuộc Hàn Sinh đã làm những chuyện tàn nhẫn gì, Hàn Sinh này thật đáng

giận, mấy lần trước tham ô tiền bạc cứu trợ thiên tai hơn một nửa, vả lại còn nhiều lần lấy danh nghĩa của nương tử

để vợ vét của cải, Kinh Hồng tháp là một trong số đó, Hàn Sinh lấy hết nhiều bạc trong đó như thế, nguyên vật

liệu cũng lên giảm bớt, tin rằng chưa đến hai năm, Kinh Hồng tháp này nhất định sẽ trở thành tháp không an toàn.

Xem ra Hàn Sinh đoán là mọi người không dám coi thường nương tử nên mới can rở như thế.”

Ta nói: “Thật ra việc này cũng phải trách ta, nếu ta chú trọng thanh danh của mình thì Hàn Sinh sẽ không dám làm

bậy như thế, xem ra Thừa Anh cũng nhìn rõ ta, việc này chắc chắn Thừa Anh cũng có tham dự.”

Liễu Dự cau mày nói: “Rõ ràng nương tử là người tốt, hơn nữa còn hiền như thế, sao có thể để người ta làm ô uế

thanh danh, đợi sau khi chúng ta trở về nhất định phải điều tra rõ một phen.”

Minh Nhuận cũng nói: “Công chúa là nữ tử lương thiện nhất mà ta thấy, cho dù mấy lời đồn trong kinh thành rất

nhiều, nhưng ta biết đều là giả. Nhưng điều này không có nghĩa là người khác cũng biết, công chúa không cần

thanh danh, nhưng... có nhiều người lại để ý đến công chúa.”

Ta đỏ mặt, Ôn Diễm lại khen ta lương thiện, ta đang định nói thì Yến Thanh đập bàn đứng dậy, làm thức ăn trước

mặt rơi vãi cả ra ngoài, ta cau mày nói: “Yến Thanh, ngươi làm gì thế?”

Thần sắc hần trắng bệch nhìn ta, “Kinh Hồng tháp không phải ngươi sai người xây?”

Ta chỉ thấy chẳng ra làm sao cả, “Đương nhiên không phải.”

“Không phải ngươi sai người bắt dân chúng đi lao dịch ư?”

“Cái gì mà lao dịch chứ? Sao ta không biết có chuyện này?” Ta hỏi Liễu Dự, “Không lẽ Hàn Sinh còn lấy danh

nghĩa ta để làm những chuyện này?”

Liễu Dự gật đầu.

Ta vỗ trán, “Gây nghiệt rồi, Hàn Sinh này thật sự đem thanh danh ta phá hủy hết rồi, diệt tộc cũng không đủ!”

Cơ thể Yến Thanh lão đảo, thần sắc hẩn vô cùng khó coi, vẻ mặt kia giống như điều mình tin tưởng từ trước đến

nay đã bị tiêu tan. Ta bỗng sửng sốt, trong đầu chợt lóe lên gì đó.

Lần trước trong Kinh Hồng tháp Yến Thanh chất vấn ta, hơn nữa vẻ mặt hẩn hiện tại, ta dễ dàng liên tưởng đến một

chuyện, không lẽ năm đó Hàn Sinh mượn danh nghĩa ta bắt dân đi lao dịch xây tháp thì phụ thân và huynh của Yến

Thanh đều có tên trong đó?

Ta nhớ Yến Thanh từng nói với ta phụ thân và huynh của hẩn đã chết bảy năm trước, mà bảy năm trước vừa khéo

chính là lúc Kinh Hồng tháp kiến thành.

Nói như vậy, sở dĩ Yến Thanh hận ta, là bởi vì hẩn cho rằng ta gián tiếp hại chết phụ thân và huynh của hẩn?

Mà năm đó trong điện Thừa Càn hẩn cả gan chống lại thánh chỉ chứ không muốn lấy ta không phải bởi vì hẩn yêu

ta đến nỗi không bỏ được, mà bởi vì hẩn hận Thường Ninh đến nỗi tình nguyện đi tìm cái chết.

Phiên ngoại Yến Thanh

Editor: Qin Zò

Tĩnh Tây là một tiểu huyện xa xôi, tuy nơi này cực kỳ bình thường, nhưng bách tính an cư lạc nghiệp tại quê nhà vô

cùng náo nhiệt, không khí thuần phác. Còn ta sinh ra từ chỗ này.

A phụ và a nương rất thương ta, tuy gia cảnh khốn cùng, nhưng những gì ta cần từ trước đến nay chưa bao giờ

thiếu, nửa năm trong nhà mới đủ tiền để mua một miếng thịt, mỗi khi đến lúc đó, a phụ a nương đều nói họ không

thích ăn thịt, huynh trưởng sẽ nuốt nước miếng nói với ta, a đệ, đệ ăn trước đi.

A nương ta thường nói: “Con ta, nhất định con là người có tài.”

Những lời này nói ra, a nương bắt đầu kể cho ta giấc mơ trước khi bà mang thai.

Bà nói, có một vầng sáng trắng hiện ra, mấy vị tiên nhân xuất hiện trước mặt bà, diện mạo của họ đều bị sương

trắng che đi, nhưng bà có thể nhìn thấy vô số quang sáng lập lờ, một trong số đó nói với bà rằng, Văn Khúc Tinh

trên trời sẽ được người mang thai, người nhất định phải bảo vệ che chở hẩn.

A nương ta rất tin vào giấc mơ này, gặp ai cũng nói con ta là Văn Khúc Tinh hạ phàm, tương lai nhất định làm

quan.

A phụ cùng với a nương ta chưa từng đọc sách, a phụ là nông phu trong Tỉnh Tây, ngày ngày đều làm ở ruộng đến

khi mặt trời lặn mới về, trước đây khi ta thường chơi trong đồng ruộng thường có thể thấy a phụ nhìn ánh mắt yêu

mến vỗ về chú bò đã làm bạn với nhà ta nhiều năm.

A nương nói: “Ít nhiều có con bò này, a phụ con mới có thể bớt việc một chút.”

Sau đó a phụ ta đem bán con bò đó mất, hai mắt ông đỏ lên, dùng bàn tay ngăm đen thô ráp xoa đầu ta, ông không

nói gì, chỉ im lặng nhìn ta.

Sau đó ta được đi học.

Ngày ngày chỉ hồ giả dã, lắc lư cái đầu mang trên lưng tứ thư ngũ kinh, huynh trưởng gãi đầu hỏi trên lưng ta là gì,

ta nói là tam tự kinh. Huynh trưởng lại hỏi tam tự kinh là gì. A nương gõ đầu huynh trưởng, đi làm việc đồng áng

đi, đừng có quấy rầy a đệ con đọc sách, tương lai a đệ con phải làm quan.

Huynh trưởng cười hì hì nói: “A đệ, tương lai đệ làm quan, nhất định phải lấy cho ta một nàng dâu xinh đẹp giỏi

giang đây.”

Ta nói được.

A phụ a nương huynh trưởng đối với ta như thế, cho dù tương lai khó khăn ta cũng phải để họ ngày ngày được ăn

thịt, không để cùng khổ tra tấn.

Ta cố gắng phấn đấu hết mình, đêm ngày đọc sách, có lẽ đại đa số mọi người cố thi đậu là vì công danh lợi lộc,

nhưng ta chỉ là vì người nhà mình. Vì người nhà ta, ta đồng ý trả giá tất cả.

Thanh Hòa năm thứ sáu mươi sáu, năm này ta mười hai tuổi, trong Tỉnh Tây đổi vị quan huyện, hân họ Hàn, tên chỉ

một chữ Sinh. Hân cực kỳ nhiệt tình dễ gần, đối với chúng ta vô cùng tốt. Thậm chí hân còn gặp từng đệ tử trong

huyện đã thông qua kì thi hương, cổ vũ bọn họ tiếp tục cố gắng.

Ta có ấn tượng cực tốt với vị quan này, muốn mau chóng đến tuổi triều đình quy định, sau đó tham gia thi hương,

để được quan huyện cổ vũ.

Rốt cuộc trời không phụ lòng người, ta thông qua thi hương, dành được sự chú ý của người khác, Hàn Sinh mở tiệc

chiêu đãi rất nhiều người, mà ta là người đầu tiên. Trên yến tiệc, rượu ngon món ngon, đàn sáo dây vui, mỹ nhân

như ngọc, ta chưa bao giờ tiếp xúc với nó. Mọi người uống rượu mua vui, nói cười vui vẻ. Trên yến tiệc không có

gì hơn ngoài rượu ngon mỹ nhân, tất cả mọi người đều nói về các mỹ nhân, Hàn Sinh nói: “Muốn nói đến đệ nhất

mỹ nhân, ngoài Thường Ninh công chúa thì thế gian này không ai có thể được xưng tụng.”

Hàn Sinh còn nói: “Tuy ta chưa thấy qua công chúa, nhưng mỹ mạo công chúa thế nhân đều biết.”

Đây là lần đầu tiên ta nghe thấy cái tên Thường Ninh, ấn tượng của ta là, một công chúa xinh đẹp tôn quý.

Lần thứ hai ta nghe được cái tên Thường Ninh, cũng là do Hàn Sinh, khi đó ta ngồi rất gần Hàn Sinh, hẳn nhỏ

giọng nói với người bên cạnh: “Thường Ninh công chúa trong kinh thành mấy ngày trước cải nam trang đi vào Tần

Lâu quán, vung tay bao cả gian Tần Lâu quán, thật sự là bừa bãi cực kỳ.”

Ấn tượng lúc này của ta là, đó là một công chúa xinh đẹp tôn quý tùy hứng.

Sau đó ta thường nghe tại tiểu huyện xa xôi này các chuyện hoang đường của Thường Ninh công chúa, theo trong

miệng Hàn Sinh, theo trong miệng đồng hương, thậm chí có khi đi trên đường cũng có thể nghe thấy đủ nhân tài

bàn tán.

Lần cuối ta nghe cái tên Thường Ninh công chúa này là từ trong miệng nha vệ, nha vệ nói Thường Ninh công chúa

muốn xây Kinh Hồng tháp ở Tĩnh Tây, cần gấp nhân công, toàn bộ nam tử cập quan đều phải đi.

Nha vệ mặt không đổi sắc áp giải a phụ với huynh trưởng ta đi, ta đi tìm Hàn Sinh cầu xin a phụ ta tuổi tác đã cao,

hơn nữa ta cũng đến tuổi phục dịch, có thể để ta đi thay a phụ được không.

Hàn Sinh nói: “Công chúa điện hạ hi vọng trong vòng ba tháng nhìn thấy Kinh Hồng tháp ở Tĩnh Tây, chuyện này

thật sự bất đắc dĩ, nếu như ta không tuân theo chắc chắn đắc tội với công chúa điện hạ. Còn về phần người, chiếu

theo pháp lệnh triều đình, người không cần đi lao dịch. Yến Thanh, người là người thông minh, người biết mà.”

Giờ này khắc này, ta cực kỳ chán ghét Thường Ninh công chúa, vì thứ mình yêu thích mà không để ý đến an nguy

bách tính, thật sự là ích kỉ đến cực điểm.

Ba tháng sau Kinh Hồng tháp kiến thành, cao đến thấu mây, lừng lẫy đứng lặng trong tiểu huyện Tĩnh Tây này.

Ngày tháp xây xong, Hàn Sinh cùng mọi người lên tháp ngắm cảnh, ta nhìn cây bóng nước ở đỉnh núi xa xa, chói

lọi như mây, đỏ như máu, Hàn Sinh cười toe toét, khen cây bóng nước năm nay nở rất đẹp.

Chỉ có một mình ta khóc ra máu trong lòng.

Cây bóng nước tuyệt vời kia, giống như máu, là nhuộm lấy máu của không ít người xây tháp. A phụ của ta, huynh

trưởng của ta, cũng là phân bón cho cây bóng nước, không thể nào quay về được nữa rồi.

Ta rời khỏi Kinh Hồng tháp đầu tiên, quay về chăm sóc a nương. Từ khi a nương biết tin a phụ và huynh trưởng ta

đã chết, cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, nửa đêm ta thức giấc bên giường a nương thì thường trông thấy a nương

nhìn ra ngoài cửa sổ, thần sắc thê thảm.

Ta quay về nhà, đẩy cánh cửa trúc ra, liền phát hiện a nương ta treo cổ trên xa, vải thô ba trượng, đó là đai lưng của

a phụ và huynh trưởng ta.

Đến tận lúc này, người nhà ta thương yêu nhất đã rời bỏ ta đi hết.

Ta cực kỳ hận Thường Ninh công chúa, cũng cực kỳ hận Hàn Sinh.

Ta biết trong ba tháng xây tháp, Hàn Sinh vợ vết rất nhiều tiền tài. Sau khi mai táng a nương, ta đi tìm Hàn Sinh nói

chuyện, Hàn Sinh không hề phản bác, chỉ là chậm rãi cười, cười cợt khinh miệt về mặt tức giận của ta.

“Yến Thanh, ta nói ngươi là người thông minh, làm sao ngươi không biết quan quan tương hổ? Thiên hạ không

quan nào không tham, mà có tham ô hay không cũng không phải do ngươi quyết định, nếu ngươi làm quan, ngươi

sẽ hiểu được. Ngươi muốn tố giác ta, ngươi có năng lực gì để tố giác ta, ngươi ỉn là ai. Cho dù ngươi có

chứng cứ ta cũng không sợ, cho dù ngươi đem chứng cứ bày ra trước mắt hoàng đế, ta cũng không sợ. Yến Thanh,

ngươi có thể làm được gì ta.”

Ta không tin không kiện Hàn Sinh được, ta biết nếu mình muốn lật đổ Hàn Sinh, nếu muốn làm tròn giấc mộng của

người nhà ta, ta phải tham gia khoa cử. Ta nén giận với Hàn Sinh, tạm thời ta không thể đắc tội với hắn.

Ta càng thêm chịu khó đọc sách.

Mấy tháng trước ta xuất phát đi kinh thành, trong Tĩnh Tây chỉ có một mình ta có tư cách đi thi, rất nhiều người đến

tiễn ta, tất cả mọi người đều cười hớn hở, vô cùng nhiệt tình, nhưng ta nhìn một vòng trong đám người đó, ta biết

người ta chờ mãi mãi sẽ không xuất hiện.

Muốn nhanh đến kinh thành thì ta phải đi qua núi Yên, vừa lúc gặp phải cơn mưa to, ta nhanh chân núp vào trong

một gian nhà tranh dưới chân núi để trú mưa. Trong nhà có một phụ nhân hòa nhã dễ gần, bà họ Chu, sống một

mình ở chân núi, ta gọi bà là Chu bà bà.

Ta vốn định chờ sau khi mưa tạnh ta sẽ rời khỏi căn nhà tranh này, nhưng ta không ngờ mình sẽ gặp phải nàng, một

cô nương vết thương chồng chất đầy mình nhưng gương mặt cực kỳ xinh đẹp.

Trong Tĩnh Tây có đủ cô nương lấy lòng ta, nhưng ta chưa bao giờ động tâm. Thế nhưng khi nhìn thấy vị cô nương

trước mắt này thì trong lòng ta có một loại tình cảm không thể giải thích được.

Nàng nói nàng họ Mộc, tên hai chữ Khuynh Thành, là nữ nhân của một đại gia đình.

Ta nói ta họ Yến, tên một chữ Thanh, là tú tài vào kinh thành đi thi.

Chúng ta nhìn nhau cười, tình cảm dần nảy sinh.

Nàng nói nàng thích nhạc cụ, ta liền thổi sáo đàn cầm, dùng cái này để nàng cười.

Nàng nói thuốc đắng, ta leo lên núi hái quả ngọt về, chỉ vì để nàng không phải nhịu mày lần nữa khi uống thuốc.

Nàng nói thích nhìn ta đọc sách viết chữ, ta liền miệt mài đọc sách viết chữ, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn nàng, khuôn

mặt nàng chứa ý cười sáng lạn, như mặt hồ trong ngày hè chợt lóe lên tia sáng rực.

Lòng ta đã say mê nàng.

Tới gần khoa thi, ta rời khỏi căn nhà, cũng nói cho nàng biết chờ ta công thành danh toại thì ta sẽ trở về cưới nàng.

Nàng nói: “Yến lang, thiếp chờ chàng.”

Giọng của nàng cực kỳ trong trẻo, bập bênh trong núi, lay động tạo thành gợn sóng trong lòng ta.

Như công lao ta đổ ra, ta đứng đầu khoa thi, ở trong điện Thừa Càn hoàng đế tự mình ban cho ta trâm hoa, cũng

cười tủm tỉm tứ hôn cho ta, nói ban Thường Ninh công chúa cho ta.

Ta không chút do dự liền cự tuyệt.

Ta không hề muốn lấy Thường Ninh công chúa ta hận nhất, nếu để cho ta phải ở với nàng cả đời, ta tình nguyện đi

tìm cái chết.

Ta kháng chỉ đã khiến toàn bộ khiếp sợ, hoàng đế tức giận.

Ta vốn tưởng rằng mũ cánh chuồn trên đầu sẽ bị tháo xuống, nhưng mà không, mặc dù hoàng đế tức giận, nhưng về

mặt kì quái để cho ta an toàn rời khỏi hoàng cung. Ngày hôm sau ta nhận được thánh chỉ tứ hôn.

Ta vẫn không muốn nhận, nhưng rồi ta lại trông thấy cô nương của ta đi ra từ phía sau nội thị tuyên chỉ, trong mắt

nàng vẫn là ý cười chói lọi, khuôn mặt xinh đẹp không gì sánh bằng, người xung quanh cực kỳ cung kính với nàng,

nàng mặc trên người xiêm y quý giá lộng lẫy, bộ diêu phượng hoàng gắn ngọc trai trên búi tóc khê đưng đưa, chỉ

trong nháy mắt đó, lòng ta run rẩy.

Nàng để tất cả mọi người lui xuống rồi nói: “Yến lang, xin lỗi, lúc trước là thiếp gạt chàng, thiếp không nói cho

chàng biết sự thật, thiếp không phải họ Mộc, thiếp học Lý, tên hai chữ Khuynh Thành, phong hào Thường Ninh.”

Chân tướng sự thật thường nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Ta nhìn ý cười trong mắt nàng, nghĩ ta hẳn là yêu nàng, nhưng ta cũng hận nàng. Nếu ông trời cho ta một cơ hội

báo thù, vì sao ta không nắm chặt trong tay chứ.

Ta ôm lấy eo nàng, “Ta không trách nàng, thân phận tôn quý của nàng đúng là không nên để cho người bên ngoài

biết, không cần giải thích tới ta.”

Ta tiếp thánh chỉ, trong một ngày trời trong nắng ấm ta thành hôn với Thường Ninh.

Bệ hạ cực kỳ sủng ái Thường Ninh, thế nên cũng rất tin tưởng ta, trong mấy tháng ngắn ngủi liền thăng hai chức

quan, con đường làm quan của ta có thể nói là một bước lên mây.

Nhưng ta vẫn hận Thường Ninh.

Ta không giết được nàng, nhưng nếu muốn báo thù thay a phụ a nương huynh trưởng ta, ta chỉ có thể khiến nàng

sống không bằng chết. Mới thành thân thì ta đối với Thường Ninh vô cùng tốt, thương nàng sủng ái nàng yêu nàng,

ta nhìn lúm đồng tiền chưa bao giờ biến mất trên má nàng, nghĩ đến thời gian sau ta lạnh nhạt với nàng, không

thương nàng, để nàng biết thế nào là ngăn cách giữa thiên đường địa ngục, để nàng sống trong đau khổ, để nàng

mỗi ngày lấy nước mắt rửa mặt.

Chỉ là một chữ tình, thật sự khiến người ta khó có thể suy xét, ta không ngờ rằng ta lại yêu nàng sâu sắc đến thế,

nhìn nàng ta chỉ muốn nàng mãi cười tươi, không muốn để nàng chịu khổ.

Cuối cùng ta nghĩ mình cần hắt hủi nàng sớm hơn, nhưng ta không có cách nào.

Ta bắt đầu hận chính mình, hận bản thân đã đi yêu một người sát phụ sát mẫu sát huynh. Ta yêu Thường Ninh,

nhưng ta cũng hận nàng, ta không có cách nào vứt đi mối thù người thân, cũng không có cách nào thôi yêu nàng.

Ta lựa chọn trốn tránh, ở trong Lục bộ đi sớm về muộn, chọn việc khổ sở mệt nhất để làm, cho đến tận khuya mới

quay về phủ công chúa.

Ta vốn tưởng rằng Thường Ninh sẽ oán hận, nhưng mà nàng không như thế, nàng hiểu lòng người chờ ta trở về.

Cừu hận đã che đi hai mắt ta, ta không thể nhìn thấy mặt tốt của Thường Ninh, cho dù nàng đối tốt với ta, ta

cũng xem như không thấy. Ngày giỗ a phụ a huynh ta, ta không trở về phủ công chúa, ta tản bộ trên đường, ta sợ

lúc này mình hồi phủ nhìn thấy Thường Ninh sẽ đem tất cả cảm xúc phát tiết lên người nàng.

Sau đó ta nghe được một khúc nhạc sầu triền miên truyền ra từ trong tửu quán, ta không tìm được bước vào, bắt

gặp một cô nương ôm tỳ bà thấp giọng ca hát.

Hai mắt nàng rưng rưng, thê thảm ưu sầu cất khúc ca.

Nàng nói nàng vốn là người Linh Hoài, bởi vì có giọng hát hay mà bị ác bá ở nơi đó nhìn trúng, ác bá muốn lấy

nàng làm tiểu thiếp phòng mười tám, nhưng nàng không muốn. Mà phụ mẫu nàng đến phân trái phải thì bị ác bá sai

lính đánh chết. Phía sau ác bá kia rất có thể lực, hơn nữa còn cấu kết cùng quan phủ, nàng không dám cáo trạng liền

chạy trốn trong mấy ngày đêm, cuối cùng vào kinh thành dựa vào nghề hát rong để sống.

Sau khi ta nghe xong, không khỏi sinh lòng thương hại, hơn nữa thân thể của ta cũng chẳng hơn mấy với nàng,

người nhà đều vô tội mà chết, nghĩ như thế, ta lại nhìn cô nương nước mắt dâng đầy, trong lòng chợt có cảm giác

nơi xa gặp được người thân.

Ta nói chuyện suốt đêm với vị cô nương này, đến lúc trời sáng thì ta biết tên nàng.

Nàng nói: “Ta gọi là Đỗ Tịch Tịch, mộc thổ đỗ, còn Tịch trong triều tịch.”(thủytriều)

Ta nói: “Ta nhớ tên nàng rồi.”

Một đêm với Đỗ Tịch Tịch, ta rất vui vẻ, cơ hồ quên mất hôm nay là ngày giỗ người nhà.

Ta với Đỗ Tịch Tịch càng lúc càng gần nhau, Tịch Tịch cực kỳ yếu đuối, mỗi lần nàng rưng rưng hát đều khiến ta

càng thêm thương tiếc nàng, sau đó mỗi lần có tâm sự ta đều tìm đến Tịch Tịch nói chuyện, nàng cũng sẽ dịu dàng

an ủi ta, nói Thường Ninh công chúa là một cô nương tốt, ta phải biết quý trọng nàng.

Ta nghĩ ta hơi ích kỉ, ta biết Đỗ Tịch Tịch có tình ý với ta, nhưng ta không nói ra.

Thê tử ta là công chúa, ta không thể nạp thiếp, cũng không dám nạp thiếp.

Mỗi lần Tịch Tịch khuyên ta phải quý trọng Thường Ninh thì ta đều đau lòng thay nàng, nàng đối với ta tốt như thế,

ta lại không biết làm gì để báo lại thâm tình của nàng. Cho đến một ngày, ta uống nhiều rượu, Tịch Tịch lau mặt

cho ta, tình ý sâu đậm trong mắt nàng làm ta nhận không được nắm lấy tay nàng chiếm hữu.

Triền miên cả một đêm.

Ngày hôm sau ta cực kỳ hối hận, ta không dám tưởng tượng Thường Ninh có biết ta làm ra những chuyện gì hay

không.

Ta hồi phủ thì Thường Ninh đang dùng đồ ăn sáng, nàng liếc mắt nhìn ta không lên tiếng, ta bước đến muốn ôm

nàng nhưng nàng lại né tránh. Cho đến về sau ta mới hay đêm hôm đó ta ở trong phòng triền miên với Tịch Tịch,

còn Thường Ninh đứng ở bên ngoài.

Thường Ninh là nữ tử vô cùng kiêu ngạo, nàng là công chúa, sau khi biết chuyện nàng không khóc lóc om sòm

cũng không mắng ta, nhưng lại lấy việc khác để phô bày sự kiêu ngạo của nàng.

Thường Ninh bắt đầu nạp diện tử, ta cùng Tịch Tịch qua một đêm, nàng thu một diện tử.

Cả kinh thành ai cũng biết ta quang minh chính đại đội mũ xanh, ánh mắt của họ nhìn ta đều mang theo vẻ đồng

tình cùng thương hại. Ta hận nhất loại ánh mắt này. Đến bệ hạ cũng nói với ta: “Mặc dù nuôi diện thủ có bất nhã,

nhưng nàng là Thường Ninh, là a tỷ của trẫm.”

Lúc này ta biết đương kim thánh thượng là một người cực kỳ bao che khuyết điểm.

Trong nháy mắt lòng ta nguội lạnh, cho dù ta trở thành phò mã trở thành thượng thư, nhưng ta vẫn không thể lật đổ

Hàn Sinh, cũng không lật đổ được vương gia sau lưng Hàn Sinh.

Sau khi ta hồi phủ liền cãi nhau một trận ầm ĩ với Thường Ninh, đây là lần đầu tiên ta cãi nhau với nàng.

Ở ngoài miệng Thường Ninh không muốn thua, kết quả tất nhiên nàng thắng. Nhưng ta cũng coi như thắng, ta nhìn

nàng chảy nước mắt, cuối cùng được tên diện thủ nàng vừa mới nạp lau đi.

Cho đến lúc này, ta vẫn yêu Thường Ninh, dung mạo của diện thủ mới của nàng cũng đẹp, ta chứng kiến hết mà

trong lòng vô cùng khó chịu.

Từ đó, ta thường cùng với Thường Ninh ba ngày gây nhau một trận, năm ngày cãi nhau ầm ĩ. Mỗi khi cãi nhau

xong, ta đều nhận lỗi, rồi sau đó chúng ta lại hòa thuận, rồi tiếp tục cãi nhau, tệ nhất là còn khiến Tịch Tịch bị

thương, mặt mũi đỏ bừng, đầu tay cực kỳ rõ ràng, nàng không chịu nói là ai làm, nhưng từ vẻ mặt nàng ta có thể

đoán ra là Thường Ninh.

Ta hồi phủ nói với Thường Ninh, Tịch Tịch chỉ là nữ tử yếu đuối.

Thường Ninh nhìn ta, nàng nói nàng không có làm.

Ta không tin, lời của nàng ta tuyệt đối không tin.

Rồi sau đó nàng có hỉ mạch, ta cũng không tin đứa bé trong bụng nàng là của ta, diện thủ của nàng vô cùng nhiều,

cho dù quay bánh xe một vòng cũng không rơi đến trên đầu ta.

Nhưng tận đáy lòng có âm thanh nói cho ta biết, lời Thường Ninh nói là thật.

Ta vô cùng rối rắm, ta đã hi vọng đứa con của Thường Ninh là của ta, lại không hi vọng là của ta. Với tư cách làm

cha, ta tất nhiên hi vọng có thể có một đứa con với thê tử. Nhưng ta tin a phụ a nương ta sẽ không muốn có đứa

cháu như thế.

Ngày Thường Ninh sinh con, ta say trong lòng Tịch Tịch, hai ngày hai đêm ta không hồi phủ, ta không dám đối mặt

với Thường Ninh, cũng không dám đối mặt với con nàng.

Sau khi ta tỉnh rượu, rời khỏi Tịch Tịch, vừa ra khỏi cửa đã bị người ta dùng bao tải trói lại.

Đợi khi ta nhìn thấy ánh sáng thì Thường Ninh sắc mặt tái nhợt đứng trước mặt ta, nàng ném đĩa trẻ vào người ta,

nói với ta, “Yến Thanh, chúng ta hòa ly đi.”

Ta thành thân với Thường Ninh năm năm, cho đến giờ phút này, nàng đã buông ta ra.

Ta nghĩ mình sẽ vô cùng vui mừng, nhưng khi rời khỏi Thường Ninh, ta phát hiện ra mình thật không tốt tí nào. Ta

nhớ Thường Ninh, nhớ toàn bộ của Thường Ninh. Bệ hạ hàng chức của ta, ta ở trong phủ đệ mỗi đêm ngày đều

nghĩ đến Thường Ninh, đến Đỗ Tịch Tịch cũng không đi gặp.

Có lẽ con người ta sau khi mất đi mới biết quý trọng, sau khi hòa ly cùng Thường Ninh, ta phát hiện ra thì

yêu Thường Ninh sâu đậm đến thế, sâu đến nỗi có thể không màng đến mối hận người nhà.

Nhưng khi ta buông tay mối thù thì lại phát hiện ra đã quá chậm.

Ở tron Sướng Hí viên, ta bắt gặp ánh mắt quen thuộc của Thường Ninh, nó từng ở trên người ta, nhưng hôm nay lại

ở trên một người khác. Ta âm thầm đánh giá vị nam tử chỉ trong vòng một đêm đã thành quốc sư kia, hẳn họ Ôn tên

Diễn, bộ dạng cực kỳ xuất sắc, chỉ tiếc chân bị hoại.

Sau khi hòa ly với ta, càng lúc càng xuất hiện nhiều nam tử bên cạnh Thường Ninh, nhưng ta biết trước mắt

Thường Ninh chỉ thích một mình Ôn Diễn.

Nhưng ta trăm lần không ngờ đến nàng lại thành thân với Liễu Dự, hơn nữa còn thành thân xong một cách bất ngờ

như thế.

Ta càng không ngờ Thường Ninh và Liễu Dự lại ân ái như thế, cầm sắt cùng vang, phu thê tình thâm, cũng giống

như ta và nàng trước kia. Ta đã buông tay, ta đem Tịch Tịch vào phủ, ta vất đi báo thù, cái gì ta cũng buông tay.

Trong lúc ta buông tay tất cả thì ta lại nhận được một phong thư nặc danh trước phủ đệ mình, trên thư chỉ có sáu

chữ, Tĩnh Tây, Hàn Sinh, tham ô.

Có lẽ ông trời có mắt, rốt cuộc có người đã nhìn ra.

Bệ hạ phái ta và Liễu Dự đến Tĩnh Tây điều tra, ở cửa thành trước khi chia tay, ta gặp được Thường Ninh, nàng đến

tiễn phu quân của nàng, mặc dù nàng dịu dàng chân thành tạm biệt với Liễu Dự, nhưng ta lại phát hiện Thường

Ninh không yêu Liễu Dự.

Phát hiện này khiến ta vui sướng, không biết có phải ông trời vì thành toàn cho ta hay không mà trước hết để cho

người ta tố giác chuyện Hàn Sinh tham ô trước mặt bệ hạ, sau đó lại cho ta hi vọng.

Giữa đường xá đến Tỉnh Tây xa xôi, ta lại càng khẳng định một chuyện, Thường Ninh không yêu Liễu Dự, nàng

thậm chí còn không cùng phòng với Liễu Dự.

Ta có chút khó hiểu, không biết vì sao Thường Ninh lại phải thành thân với Liễu Dự.

Cho đến lúc sau, ta vẫn khó hiểu như cũ, nhưng ta phát hiện ra một chuyện, Minh Nhuận công tử của Thúy Minh

Sơn Trang thích Thường Ninh, mà Thường Ninh đối với hắn hình như cũng có cảm tình đặc biệt.

Đến Tỉnh Tây, mới hận ta đã buông tay lại lần nữa bốc cháy lên, ở trong Kinh Hồng tháp ta mượn rượu nói ra

những lời mà mấy năm qua ta muốn nói, Thường Ninh nói ta không hiểu nàng, nói chúng ta vốn không nên lãng phí

năm năm với nhau.

Ta vốn cho rằng Thường Ninh sai, nhưng đến lúc sau ta mới hiểu thì là là mình sai hoàn toàn.

Thì ra từ đầu đến cuối đều là lỗi của ta, là ta hiểu lầm Thường Ninh, là ta đau khổ rồi rắm nhiều năm vô ích như

thế, là ta không khoan nhượng đem tình cảm giữa chúng ta chặt đứt không còn gì...

Đều là lỗi của ta, luôn là lỗi của ta.

Ta cứ ngỡ mình là người bị hại, tuy nhiên chưa từng nghĩ rằng Thường Ninh mới là người bị hại từ trước đến nay.

Ta đã trách lầm người, trách lầm người ta yêu sâu đậm.

Ta chẳng bằng heo chó, có thể so với cầm thú, thế gian này chỉ có kẻ gây ra sai lầm nhất mà thôi...

Ta nghĩ mình chẳng còn mặt mũi nào đối mặt với Thường Ninh nữa.

52. Chương 52

Ta không biết suy đoán của mình là đúng hay sai, nhưng nhìn vẻ mặt của Yến Thanh, ta đoán có lẽ là hơn phân nửa

sự thật. Ta vốn muốn hỏi Yến Thanh vài câu, nhưng hắn đã bồn bay phách lạc rời khỏi tiệc rượu.

Giờ phút này trong lòng ta nhiều ít có chút khó tin.

Nếu suy đoán của ta là thật, vậy năm năm giữa ta và Yến Thanh thì coi là gì, chỉ bởi vì một hiểu lầm mà khiến ta

với hắn sai lầm những năm năm. Ta vốn tưởng mình với Yến Thanh trong lúc đó coi như là chung hời ỨC, nhưng

xem ra hôm nay, hắn từ đầu đến cuối chưa từng tin ta, hắn tình nguyện tin một người lạ chứ chưa từng nghĩ đến

chuyện hỏi ta.

Năm năm này, ta đối xử với hắn như một phu quân, nhưng trong lòng hắn, có lẽ ta là kẻ thù.

Bây giờ xem ra chuyện phong lưu giữa hắn với Đỗ Tịch Tịch chỉ là một việc nhỏ, chuyện đó tuy cũng khiến ta đau

lòng, nhưng dù thế nào cũng không bị được người chung gối với ta nhưng trong đầu cả ngày lẫn đêm đều hận ta,

cũng bởi vì một chuyện mà chẳng liên quan gì đến ta.

Ta nhớ đến đứa con vừa ra đời đã mất kia, tim không ngăn được nhói đau.

Bất cứ việc gì có nguyên nhân mới có kết quả, kết quả giữa ta với Yến Thanh cũng bởi vì ta nhìn người không rõ...

Trong lòng ta lúc này bỗng thấy chua xót, mặc dù trăng bên ngoài đẹp, nhưng ta chẳng còn hứng thú nữa rồi. Ta cúi

đầu liên tục uống rượu, trong cổ họng nóng rát, ta định uống nữa thì chợt nghe Minh Nhuận nói: “Công chúa, uống

nhiều rượu có hại.”

Ta ngẩng đầu, bỗng Liễu Dự giơ tay ra cướp ly rượu của ta, hần nói: “Nương tử đừng uống nữa, là Yến Thanh

không biết nương tử thế nào, nương tử không cần phải đau lòng vì hần.”

Dừng lại, hần khẽ nói: “Nương tử là cô nương tốt nhất thế gian này, ta biết nương tử là người tốt, cũng sẽ đối tốt

với nương tử cả đời.” Tay Liễu Dự nhẹ nhàng đặt trên lưng ta, “Huống hồ Ôn tiên sinh cũng nói chúng ta là lương

duyên trời cho, Ôn tiên sinh là thiên nhân, lời của y không thể giả được, không có ai có thể làm hỏng nhân duyên

của chúng ta, ta cũng sẽ không giẫm đạp lên trái tim của nương tử như Yến Thanh.”

Ta cảm giác lời Liễu Dự nói có gì đó, nhưng dù nghĩ kỹ cũng không tìm ra chỗ không ổn.

Ta nhìn Minh Nhuận, hần rũ mí mắt xuống, không biết đang nghĩ gì mà thần sắc ảm đạm. Rồi giây sau hần đưa mắt

nhìn, khi chạm phải ánh mắt ta thì lập tức khẽ mỉm cười với ta, vẻ mặt cực kỳ dịu dàng.

Có thêm sức mạnh tình yêu, Minh Nhuận cười như thế, tim ta vừa rồi còn chìm trong bi thương tan vỡ thì nháy mắt

trở nên ấm áp. giống như có sự cổ vũ thật lớn, ta lén lút nở cong khóe môi, cười dịu dàng với Minh Nhuận.

Thần sắc Minh Nhuận càng nhẹ nhàng hơn, giống như trăng trên trời cao, giống như gió đêm thổi bên tai, khiến

người vừa say lại vừa si.

Trong đầu ta thậm chí còn xuất hiện ý nghĩ không nên có, ta đang nghĩ nếu như không có Liễu Dự, ta với Ôn Diễn

hai người trong đêm trăng tròn gió mát này, thật sự có thể được gọi là ngày tốt cảnh đẹp.

Nghĩ như thế, đột nhiên ta bắt đầu thấy áy náy.

Rõ ràng Liễu Dự mới là phu quân phò mã của ta, nhưng ta lại có ý nghĩ ác độc như thế. Thế thì ta với Yến Thanh

khác gì nhau, ta không muốn làm Yến Thanh, cũng không muốn để Liễu Dự phải chịu đau đớn vì ta, Ôn Diễn cũng

tuyệt đối chẳng phải Đỗ Tịch Tịch.

Ta là người có gia thất, tuyệt đối không thể làm chuyện có lỗi với Liễu Dự.

Ta cup mắt xuống, lén nhìn Liễu Dự một cái, nhưng vừa nhìn đã khiến ta phát sợ, ta chưa bao giờ thấy ánh mắt như

thế của Liễu Dự, chán ghét cùng hận ý đồng thời che lấp ở mắt hắn.

Mà ánh mắt đó lại đang nhìn Minh Nhuận, đó là ánh mắt nhìn tình địch.

Trước đó ta chỉ đoán Liễu Dự biết Minh Nhuận là Ôn Diễm, bây giờ nhìn thế, ta càng thêm chắc nịch. Bỗng dưng

hắn ho khan vài tiếng, trên mặt xuất hiện thoáng đỏ hồng, ta vội rót chén trà cho hắn, “Cơ thể không khỏe sao?”

Nhiệt độ ngày đêm ở Tĩnh Tây chênh lệch khá lớn, rất dễ bị cảm lạnh. Chúng ta đến Tĩnh Tây sống cũng được một

thời gian, Liễu Dự cũng đổ bệnh vài lần, nhưng may là đều không đáng ngại, uống chút thuốc là khỏe ngay. Nhưng

bây giờ thấy hắn ho liên tục như thế, lại nhìn sắc mặt của hắn, dường như ngay lập tức trở nên yếu ớt vô cùng.

Ta lại hỏi: “Có cần gọi Triệu thái y đến không?”

Liễu Dự uống mấy chén trà rồi lắc đầu, nắm lấy tay ta nói: “Không cần làm phiền Triệu thái y, ta về phòng nghỉ

ngơi một lát là khỏe ngay.”

Ta nói: “Cũng tốt, nơi này gió lớn, chàng cũng đừng để trúng gió, về phòng nghỉ ngơi trước đi.”

Liễu Dự lại tiếp tục ho, ho đến mức chảy nước mắt, hắn ngẩng đầu nhìn ta, “Nương tử không giúp ta về phòng sao?”

Nương tử ở bên ta nhiều một chút, bệnh của ta cũng nhanh khỏi thôi.”

Ta sững sốt, tối nay Liễu Dự có gì đó không đúng, thường ngày hắn không như thế. Ta nghĩ ngợi, rất nhanh đã rõ

nguyên nhân. Xem ra là Liễu Dự không muốn ta và Ôn Diễm ở một mình. Trong lòng ta rất sẵn lòng ở riêng với Ôn

Diễm, nhưng Liễu Dự như bây giờ, ta chẳng có lý do gì để từ chối. Ta chỉ có thể đáp” “Được.”

Lập tức cả người Liễu Dự dính lấy ta, giống như đem toàn bộ khí lực trên người phóng sang ta vậy.

“Nương tử, ta hơi choáng.”

Ta đưa tay ra đỡ lấy hông hắn, ngượng ngùng cáo từ với Minh Nhuận. Minh Nhuận cũng đón lên, lấy trong tay áo

ra một vật đưa cho ta, là một bình sứ nhỏ làm bằng ngọc, nắm trong tay lạnh buốt như băng, hết sức thoải mái.

Hắn nói: “Thuốc này chữa ho rất có hiệu quả, nếu nửa đêm phò mã ho quá mức thì có thể uống một viên.”

Ta còn chưa kịp cảm ơn Minh Nhuận thì Liễu Dự đã cướp lấy bình sứ nhỏ trong tay ta, thô lỗ đưa trả lại cho Minh

Nhuận, nghĩ khí lạnh lùng: “Ta không cần.”

Ta nhú mày, Liễu Dự thấp giọng nói, “Triệu thái y nói chớ uống thuốc lung tung.”

Minh Nhuận cười xấu hổ, “Phò mã nói rất đúng, nên theo lời Triệu thái y, là ta sơ sót rồi.”

Liễu Dự lại nói với ta: “Nương tử, chúng ta về phòng thôi.”

Ta không đành lòng nhìn Minh Nhuận bẽ mặt, bèn đưa tay lấy lại bình sứ, khẽ nói: “Thuốc này đợi ta để thị nữ đem

đến hỏi Triệu thái y có thể dùng hay không, thuốc trong Thúy Minh Sơn Trang vô cùng hiệu nghiệm, đến bệ hạ

cũng từng khen mãi không thôi, đương nhiên là ta phải tin thuốc của huynh. Đêm nay Cẩn Minh ho đến choáng

váng, huynh chớ tính toán nhiều.”

Minh Nhuận dịu dàng nói: “Phò mã nói có lý, phải là phò mã chớ tính toán với ta.”

Liều Dự lạnh lùng đáp: “Ta nào dám tính toán với Minh Nhuận công tử?” Nói đến bốn chữ Minh Nhuận công tử thì

Liều Dự lại tăng ngữ khí. Ta sợ Liều Dự sẽ tố giác thân phận Minh Nhuận nên nói dăm ba câu với Minh Nhuận rồi

lại cáo từ lần hai, vội vàng kéo Liều Dự về phòng.

Sau khi về phòng, Liều Dự nằm ở trên giường, khí thế hùng hổ dọa người vừa nãy đã không còn, chỉ còn lại vẻ mặt

đáng thương, hẩn nhìn ta khẽ nói: “Nương tử, vừa nãy ta không cố ý.”

Ta nói: “Vậy chàng có ý gì?”

Liều Dự nói: “Ta đã đồng ý với nàng sẽ cư xử tốt với Minh Nhuận công tử, sau này nhất định sẽ không thế nữa.

Lúc nãy là ta không tốt, nương tử vạn lần đừng giận ta, nàng giận sẽ khiến ta không thoải mái, mà không thoải mái

ta lại ho khan...” Nói xong, cũng chẳng biết là thật hay giả, mà hẩn lập tức ho đến nổi tê tâm liệt phế, ta nghe mà

kinh hãi vạn phần.

Tuy trong lòng ta rất giận nhưng cũng chẳng thể nổi cáu với một người bệnh, ta hít một hơi rồi nói: “Ta không giận

chàng, nhưng lần sau chàng đừng thế nữa. Minh Nhuận y cũng chỉ là muốn tốt cho chàng, chàng xem y ngàn dặm

xa xôi đi từ kinh thành đến Tĩnh Tây bảo vệ chàng, bây giờ lại còn tặng thuốc nữa, chàng nghĩ lại mà xem, dù

chàng nói không cần cũng đừng nên tỏ ra vẻ mặt đó, chàng làm quan trong triều cũng được một thời gian rồi, chàng

cũng hiểu đối nhân xử thế là thế nào chứ?” Dừng lại chốc lát rồi ta nói tiếp: “Cẩn Minh, ta không biết ta đã nói mấy

lần rồi, nhưng ta vẫn nói lần nữa, Minh Nhuận chỉ là bằng hữu của ta, chàng... không cần phải xem y như tình địch,

ta và chàng thành thân, trừ khi chàng hòa ly ta trước, nếu không thì cả đời này ta và chàng sẽ mãi sống với nhau,

đến hết cuộc đời.”

Cho dù tình cảm của ta với Ôn Diển có sâu đậm thêm đi chăng nữa cũng không được gì, phò mã bây giờ của ta là

Liều Dự. Ta không có cách nào hòa ly với hấn, Liều Dự là nhân duyên mệnh trúng của ta, nếu như bị phá hủy, thì

người chịu khổ ngoài Liều Dự ra còn có Ôn Diễn.

Ôn Phàm nói hình phạt lửa trời, mới đầu ta không tin, nhưng sau khi biết hồn Ôn Diễn nhập vào người Minh Nhuận

thì trong lòng ta tin lời Ôn Phàm đến tám phần. Bằng không, vì sao Ôn Diễn muốn nhờ cơ thể người khác đến cạnh

ta. Đây không phải là ăn no rừng mỡ chẳng có gì làm, nhất định phải có nguyên do đâu đó.

Ta thích Ôn Diễn, nhưng ta không thể nào để hấn chịu phạt, hơn nữa bây giờ Liều Dự là trách nhiệm của ta, ta cũng

không thể không quan tâm đến hấn.

Liều Dự im lặng nhìn ta hồi lâu rồi mới do dự hỏi: “Nếu Ôn Diễn quay về lại thì sao?”

Ta khẽ nói: “Không biết.”

“Nếu Ôn Diễn thích nương tử?”

Ta ngẩn người rồi lắc đầu. Ôn Diễn sẽ không thích ta, trong lòng hấn đã có người khác... Tuy mỗi lần nằm mơ ta

đều bằng lòng nghĩ rằng người đó là ta, nhưng ta biết là không thể nào. Người giống như Ôn Diễn, sao lại thích một

cô nương gả đi hai lần với cả tính nết không tốt như thế bao giờ?

Ta nói: “Cẩn Minh, chỉ cần chàng đồng ý với ta, cả đời này phu quân của ta chỉ là chàng.”

Trong mắt Liều Dự chứa ý cười, hấn ho nhẹ một tiếng, “Nương tử, sau này ta sẽ không hành xử như tối nay nữa.”

Ta vui mừng gật đầu.

Chờ cho sau khi Liều Dự ngủ, ta mới rời khỏi đó. Lúc đi ngang qua đình viện thì ta thấy một mình Minh Nhuận

ngồi dưới trăng, áo choàng xanh nhạt nhuộm ánh trăng bàng bạc, ngay cả màn đêm cũng ngấm mình trong ánh

trăng, nhìn từ xa, tuy có một vẻ dịu dàng nhưng ta vẫn cảm thấy có vài phần cô đơn.

Ta ghì bước chân muốn sang bên đó, ta sợ ta vừa nhìn thấy ánh mắt Ôn Diễn thì sẽ quên mất những lời vừa nói

với Liều Dự.

Thật ra thì ta với Yến Thanh là đánh mất nhau, với Liều Dự cũng xem như là bỏ lỡ, với Ôn Diễn hiện tại lại càng để

vuột mất. Cả đời này ta gặp được ba nam nhân nhưng đều sai lầm, người thứ nhất là nhìn sai người, người thứ hai là

gặp sai thời gian, người thứ ba thì cái gì cũng sai, ta với Ôn Diễn vốn không giống nhau, căn bản không có cách nào

ở với nhau.

Ta khẽ buông tiếng thở dài, rũ đầu rời khỏi đình viện

53. Chương 53

Ngày hôm sau xuất phát về kinh thì gã tiểu tư hầu hạ Yến Thanh vội bẩm báo với ta, nói Yến Thanh đêm qua đã

khởi hành trước. Ta nghe xong cũng chẳng để tâm, để mặc hắn đi trước, chuyện cho đến bây giờ, ta đã không muốn

có bất kỳ sự dính dáng nào đến Yến Thanh.

Trên đường trở về, ta với Liễu Dự và Minh Nhuận cùng ngồi trong một xe ngựa, ta lo là Liễu Dự lại cạnh khóe với

Minh Nhuận, nhưng bây giờ nhìn thì thấy ta nghĩ nhiều rồi, hai người bọn họ nói chuyện vui vẻ, thật rất hòa hợp.

Ta thấy thế thì cũng an lòng, mỉm cười nghe hai người họ chuyện trò, thỉnh thoảng cũng chen vào vài câu.

Lúc đi đến Huy Châu thì vừa đúng lúc Khất Xảo tiết (ngày ngư lang chúc nữ), trên đường qua lại vô cùng náo

hiệt, bầu không khí ngày lễ vô cùng nồng hậu, nghe nói nửa đêm ở ngoài thành Huy Châu sẽ đốt đèn hoa trên sông

Huy, lòng ta không khỏi ham vui, bèn bảo mọi người dừng lại, nghỉ chân ở Huy Châu một đêm.

Sau khi thu xếp khách điểm xong, thời gian vẫn còn sớm, ánh mặt trời vẫn còn chói lọi, nhìn có vẻ rất lâu nữa mới

đến đêm. Liễu Dự đề nghị ra ngoài đi dạo, ta suy nghĩ rồi đáp được.

Ánh mắt Liễu Dự đảo qua trên người Minh Nhuận, rồi đột nhiên hắn lên tiếng: “Minh Nhuận công tử cũng đi cùng

đi, nhiều người sẽ vui hơn.”

Ta kinh ngạc, không ngờ chỉ trong lộ trình mấy ngày ngắn ngủn đã đẩy quan hệ giữa Liễu Dự và Minh Nhuận tiến

bộ lớn như thế, xem ra lời ta nói đêm đó rất có hiệu quả.

Ta cũng cười nói: “Đi đi, chúng ta đi xem Huy Châu thế nào. Ta vừa nghe thành nhóc trong khách điểm nói, đến

Huy Châu nhất định phải đến hai chỗ, một là Thiên Vận các, hai là miếu Tơ Hồng.”

Minh Nhuận cười nói: “Bánh chữ thiên¹ của Thiên Vận các đúng là nổi tiếng thiên hạ.”

(1 : bánh điểm tâm chữ Thiên, chắc kiểu bánh VIP :v bánh ngon nhất ý =)))

Ta gật đầu, “Vậy chúng ta có thể đến đó nếm thử, nếu còn dư thời gian thì đến miếu Tơ Hồng xem sao, nghe nói

cầu duyên trong miếu Tơ Hồng rất linh, có thể ta sẽ xin một dây tơ hồng cho a đệ.”

Liễu Dự cũng nói: “Nương tử, chúng ta cũng đi xin tơ hồng đi.”

Ta gật đầu đáp được, kết quả ba người chúng ta hỏi người đi đường đường đến Thiên Vận các, chọn một bàn trên

lầu hai gần cửa sổ, tiểu nhị vồn vã châm trà rót nước cho chúng ta, “Ba vị khách quan muốn ăn những gì?”

Ta nhìn xung quanh rồi hỏi, “Điểm tâm chữ thiên của các người có loại gì?”

Tiểu nhị chặc chặc hai tiếng, “Cô nương khách quan ngài hỏi cái này là đúng rồi, nhìn các người giống như là

người nơi khác tới, trong Thiên Vận các cửa chúng ta nổi danh nhất đúng là bánh điểm tâm chữ thiên, điểm tâm

ngọt chua đắng cay đều có, và nổi tiếng nhất chính là bánh bơ Thiên Vận và bánh ngọt Thiên Âm...”

Tiểu nhị thao thao bất tuyệt nói một tràng, ta vừa nghe vừa nhìn Liễu Dự.

Từ sau khi Liễu Dự vào Thiên Vận các thì bắt đầu không ổn, dáng vẻ thất thần, ta nhìn xung quanh một vòng

nhưng không thấy có gì đáng để khiến người ta nhìn chăm chú như thế, ta bèn hỏi: “Cẩn Minh, chàng đang nhìn gì

thế?”

Liễu Dự chớp mắt một cái, sờ mũi nói: “Có lẽ vừa nãy uống nhiều nước quá...”

Ta chợt tỉnh, “Thì ta chàng đang tìm nhà xí...”

Tiểu nhị nhanh mồm nói vào, “Nhà xí ở bên kia, đi thẳng rẽ trái rồi rẽ phải, đi vào trong sân là có thể thấy.”

Liễu Dự lại sờ mũi, hắn nói câu cảm ơn với tiểu nhị.

Sau khi Liễu Dự đứng dậy rời đi, Minh Nhuận lại nói với ta: “Hôm nay phò mã chưa từng chạm qua một giọt nước

nào cả.”

Ta im lặng, “Ta biết.”

Liễu Dự không biết nói dối, mỗi lần hắn nói dối đều thích sờ mũi. Nhưng hắn muốn làm gì, ta cũng chẳng có lý do

can thiệp, giống như khi đã nói trước khi chúng ta thành thân, mặc dù là phu thê, đối phương cũng có việc riêng của

mình.

Lúc này tiểu nhị lại hỏi: “Hai vị khách quan muốn bánh bơ Thiên Vận hay bánh ngọt Thiên Âm?”

Ta cười hỏi: “Hai món điểm tâm này dùng gì để làm thế?”

Tiểu nhị sững sốt, ta nói: “Có thịt thà ở trong không?”

Tiểu nhị đáp: “Không có.”

Ta nói: “Thế thì lấy hai thứ này, thêm một bình chè xuân Long Tĩnh với chút thứ ăn, không được làm món mặn.”

Lời vừa dứt, Minh Nhuận nhìn ta một cách thâm thúy, trong lòng ta bỗng đập một tiếng, vội vàng giải thích:

“Dạo... dạo này ta không thích ăn đồ mặn.”

Được rồi, lời này chính là giả dối. Ta thích nhất là ăn món mặn, có thể nói thiếu mặn mất vui. Nhưng Ôn Diển

kiêng mặn, mặc dù đã thay đổi cơ thể, nhưng có lẽ trong lòng hắn vẫn không thể tiếp nhận món mặn. Ta đã thấy bộ

dáng khi hắn ăn phải đồ mặn, nôn ọe đến tối tắm trời đất, sắc mặt trắng bệch, khiến ta cực kỳ đau lòng.

Bỗng Minh Nhuận nói với tiểu nhị: “Nơi này của các người có món thịt cá nào ngon không?”

Tiểu nhị lập tức giới thiệu mấy món, Minh Nhuận nói: “Mỗi thứ lấy một phần, thanh đạm chút, đừng cho hành

vào.” Ta sửng sốt, hần cười nói: “Dạo này ta không thích ăn đồ chay.”

Mấy món Ôn Diễm chọn đều là món ta thích, tuy nói không đáng để nhắc đến, nhưng được hần nhớ như thế, trong

lòng chợt nở hoa, khỏe môi không kìm được cũng tạo thành độ cong.

Ôn Diễm hòa nhã như thế sẵn sốc như thế, thật khiến người ta khó mà động tâm.

Đồ ăn được dọn lên thì Liễu Dự mới quay về. Sắc mặt hần hơi tái, ta hỏi: “Cẩn Minh, nhìn chàng không được khỏe

lắm, chàng không thoải mái sao?”

Liễu Dự lắc đầu, “Có lẽ đi nhà xí lâu quá nên hơi choáng.”

Ta nói: “Có cần quay về khách điểm để Triệu thái y xem sao không?”

Liễu Dự sờ mũi, “Không cần đâu, ngồi một chút là ổn thôi. Đây chính là bánh bơ Thiên Vận với bánh ngọt Thiên

Âm sao?”

“Đúng thế.” Ta gấp một miếng bánh Thiên Âm đưa vào miệng, vừa vào đã tan ra như ngậm bông, mùi vị cực ngọt

cực ngon, “Bánh Thiên Âm này không tệ, Cẩn Minh, Minh Nhuận, hai người nếm thử đi.”

Được chốc lát, ta giả bộ đã ăn không ít điểm tâm vào bụng, ta cực muốn ăn thịt cá, nhưng nghĩ đến mấy lời mình

vừa nói, ta lại không thể cầm đũa lên, chỉ có thể nhìn một cách thèm thuồng.

Có lẽ Minh Nhuận cũng giống ta, hần vừa ăn đồ mặn lại xen lẫn món chay, ta thấy hần ăn một chút đã nhú mảy,

cuối cùng hần đặt đũa xuống, uống trà.

Ta cười trộm trong lòng.

Minh Nhuận đưa mắt nhìn ta, ánh mắt cũng tràn đầy ý cười.

Ta không kìm được vui vẻ ra mặt, cái ngọt của điểm tâm trong bụng thấm đẫm vào lòng.

Sau khi ra khỏi Thiên Vận các, ta thấy thời gian còn sớm bèn cùng Minh Nhuận Liễu Dự đi đến miếu Tơ Hồng. Đi

khoảng nửa canh giờ là đến nơi, miếu Tơ Hồng này xây bên hồ, trong miếu sương khói lượn lờ, người người tấp

nập.

Muốn vào trong miếu, nhất định phải lên thềm đá thật cao, ta ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy miếu Tơ Hồng trong màn

sương khói như ẩn như hiện. Bỗng ta có dự cảm không ổn, cảm giác lên trên đó sẽ xảy ra chuyện.

Trực giác của ta bình thường đều rất chuẩn, ta cũng có cảm giác thế này khi bị hắc y nhân đuổi giết trên núi Yên,

rồi lại là chuyện của Yến Thanh với Đỗ Tịch Tịch trước đó, còn lần này lại chẳng biết chuyện gì.

Ta bỗng thấy sợ, Liễu Dự lại kéo tay của ta đi, “Nương tử, chúng ta lên đi.”

Đột nhiên Minh Nhuận nói: “Các người lên đi, ta ở dưới này chờ hai người.” Hấn cười nói, “Ta cũng không có

nhân duyên để cầu.”

Ta hơi ngây người, “Nhưng không phải lần trước huynh nói...”

Minh Nhuận cup mắt khẽ nói: “Nàng ấy sống tốt là ta vui rồi.”

Trong lòng ta chua xót, miễn cưỡng mỉm cười rồi cùng Liễu Dự lên miếu Tơ Hồng. Đi được nửa đường thì đột

nhien Liễu Dự ho dữ dội, lúc này ta mới nhớ cơ thể Liễu Dự làm sao có thể leo lên được thềm đá cao thế này, “Chàng

đứng đây chờ ta, ta đi gọi kiệu đến.”

Liễu Dự nắm lấy tay ta, cắn môi nói: “Nương tử, ta có thể leo lên mà.”

Ta nhú mày: “Đừng có ra vẻ.”

“Ta không ra vẻ. Nương tử, tuy cơ thể ta yếu, nhưng không đến nỗi không thể leo lên thềm đá được.” Ánh mắt Liễu

Dự rất kiên định, ta nhìn mấy lần liền phát hiện giữa lông mày hấn thấp thoáng hận ý.

Ta khẽ sững sờ, trải qua chuyện với Yến Thanh, ta đã học được có nghi ngờ thì hỏi: “Cẩn Minh, chàng...” Dừng

một lát, ta nói tiếp: “Chàng hận ta ư?”

Liễu Dự cũng sững sốt, “Hận cái gì?”

Ta do dự một lúc rồi nói: “Có phải chàng hận ta hay không?”

“Quả nhiên nương tử quan sát tỉ mỉ.” Liễu Dự cười khổ đáp: “Ta chỉ hận cơ thể gầy yếu của mình, đến lên thềm đá

mà cũng thở hổn hển. Nương tử là nữ tử, nhưng lại chẳng thở gấp, cứ như đi trên đất bằng phẳng vậy.”

Ta nói: “Ta đã từng tập võ, tất nhiên không thể so với nữ tử bình thường.”

Đột nhiên Liễu Dự nói: “Nếu năm đó ta không cứu Ôn Diễn, có lẽ cơ thể ta cũng không như thế này.”

Trong lòng ta cả kinh, vừa nãy Liễu Dự nhắc đến Ôn Diễn thì hai chữ thù hận lại hiện rõ trên trán, chẳng lẽ người

cuối cùng hấn ta hận nhất chính là Ôn Diễn? Ta tất nhiên không muốn thấy chuyện đó xảy ra, huống hồ năm đó là

Liễu Dự chủ động, bất kể là thế nào cũng không trách được Ôn Diễn, nếu như thật muốn trách, thì phải là tên đầu

sỏ Ôn Phàm.

Trong lòng ta nổi lên một phen, “Việc gì cũng có số, nếu như không làm, chàng không cần tự trách mình cũng chớ

oán trách người khác. Ta còn nhớ lần đầu gặp chàng thì mắt chàng trong veo, như dòng suối mát trong rừng sâu núi

thẳm vậy, lúc đó ta nghĩ, chàng đích thị là người lương thiện, chỉ có người lương thiện mới có đôi mắt như thế.”

Liễu Dự vui sướng nói: “Nương tử thích người lương thiện.”

Ta gật đầu, nhìn hận ý giữa hàng lông mày Liễu Dự biến mất, trong lòng ta nhẹ nhàng thở ra. Sau đó ta đỡ Liễu Dự

đi lên miếu Tơ Hồng. Hai chúng ta quỳ gối trên đệm cỏ, ta nghe Liễu Dự nhỏ giọng cầu: “Mong rằng ta và nương

tử nhân duyên dài lâu, mãi mãi.”

Ta nhìn tượng nguyệt lão, trong đáy lòng chẳng thốt lên được lời nào.

Nói Ôn Diễm không phải, nói Liễu Dự cũng không phải, do dự hồi lâu chỉ có thể im lặng nhìn nguyệt lão. Cho đến

lúc Liễu Dự gọi ta một tiếng, ta mới lấy lại tinh thần.

“Nương tử nói gì với nguyệt lão thế?”

Ta cười, “Nói ra sẽ mất linh.”

Sau khi ra khỏi miếu Tơ Hồng, Liễu Dự nói khó lên được trên đây nên muốn đi thăm thú xung quanh, thế là ta đành

phải đi theo hắn. Cách đó không xa có một tiểu quán bán túi hương, bên ngoài chật ních cô nương các nhà, Liễu Dự

thấy thế liền nói muốn mua túi hương cho ta.

Nói xong, Liễu Dự liền chen vào giữa các cô nương, ta nhìn một mình Liễu Dự áo bào xanh ngọc cùng với đám cô

nương màu sắc rực rỡ tranh nhau mua túi hương mà không khỏi bật cười.

Lúc Liễu Dự đi ra thì ngọc quan trên đầu bị lệch sang một bên, hắn đỡ đưa cho ta túi hương thêu mấy đóa hoa

sen xanh nhạt, nói: “Nương tử, ta đã hỏi lão bản rồi, y nói bên trong là Tô Hợp hương.”

Ta cầm lấy ngửi, không hề giống Tô Hợp hương, nhưng rồi lại nghĩ, Tô Hợp hương trong dân gian tất nhiên kém

hơn nhiều so với trong cung, mua ở tiểu quán nên không thể đòi hỏi nhiều được.

Liễu Dự nhìn ta mong chờ, “Nương tử có muốn đeo lên thắt lưng không?”

Hắn đã nói thế, ta há có thể không đeo sao? Ta cười cười rồi đem túi hương cài lên.

Liễu Dự nhìn một hồi, ánh mắt ngưng đọng, ta hỏi: “Sao thế?”

Liễu Dự cup mắt nói: “Không có, nhìn được lắm, bất kể là vật gì thì ở trên người nương tử đều nhìn rất được.”

Ta lại cười, xoay người nói: “Chúng ta xuống đi, Minh Nhuận chờ chúng ta dưới đó lâu rồi.” Ta đảo mắt nhìn xung

quanh, vừa nhìn một cái, cảm giác không ổn của ta lúc này còn thành thật hơn.

Trong đám người tấp nập bên ngoài miếu, ta nhìn thấy rõ thân ảnh Ôn Phàm.

Hắn vẫn dùng mặt nạ Ôn Diễm như trước, mặc áo bào trắng, khuôn mặt kinh thiên vi nhân này của Ôn Diễm ta đã

được lĩnh giáo rồi, lúc này giữa bề người không cần để ý ta cũng rất dễ dàng nhận ra hắn.

Còn hắn lại cười tí mắt với ta.

Trong lòng ta kinh hãi, ngắt lời nói: “Cẩn Minh, ta nhìn thấy Ôn Phàm, chúng ta mau đi xuống đi.” Nói xong nhưng

không thấy Liễu Dự đáp ta, ta quay đầu nhìn, bên cạnh không còn thân ảnh Liễu Dự nữa, giờ phút này ta kinh hãi

vô cùng, quay đầu nhìn, bóng dáng Ôn Phàm cũng chẳng thấy đâu.

Cơ thể Liễu Dự vốn đã yếu, nếu rơi vào tay Ôn Phàm, có cứu về cũng chỉ còn giữ được nửa mạng. Ta sốt ruột vô

cùng, nhìn trái ngó phải cũng không thấy Liễu Dự đâu.

Ta nghĩ đi nghĩ lại chỉ thấy có thể đi xuống cầu cứu Minh Nhuận.

Ta vội vàng chạy xuống, chân vừa chạm mặt đất bằng phẳng ta đã nhìn thấy Minh Nhuận, hẩn đứng dưới bóng cây,

vẻ mặt buồn bã, hẩn không nhìn thấy ta. Ta lúc này chẳng buồn tự hỏi vẻ mặt đó của hẩn là từ nơi nào đến, vội vàng

kéo tay hẩn nói: “Cẩn Minh bị Ôn Phàm bắt đi rồi.”

Cả người Minh Nhuận run lên, rồi sau đó bỗng cơ thể hẩn trở nên cứng ngắc, đến âm thanh cũng nhẹ vô cùng.

“Mùi hương trên người nàng...”

Ta còn chưa dứt lời, cả người Minh Nhuận đã ngã vào người ta, mặt ta trắng bệch, vội vàng hét: “Minh Nhuận

huynh làm sao thế?”

Lúc này Minh Nhuận đã hôn mê bất tỉnh.

Ta vội vàng đỡ hẩn ngồi dưới đất, lấy tay vỗ lên má hẩn, “Huynh đừng làm ta sợ, huynh làm sao thế?”

“Tiên sinh.”

“Minh Nhuận!”

“Ôn Diễn, người tỉnh lại đi.”

Ta chưa từng cảm thấy hoảng loạn như bây giờ, ta không hề biết Ôn Diễn bị làm sao, ta cố để cho bản thân mình

bình tĩnh lại, bèn hít sâu một hơi.

Câu nói trước khi Ôn Diễn ngất xỉu là “mùi hương trên người nàng”, quần áo của ta bình thường đều có huân

hương, có mùi cũng chẳng kỳ lạ. Đột nhiên ta thất kinh, không lẽ hương mà hẩn nói là chỉ túi Tô Hợp hương trên

thất lưng ta?

Ta cúi đầu, đang định tháo túi hương ra thì chợt nghe thấy âm thanh mình ghét nhất vang lên bên tai.

“Ôi, ta cứ cho rằng có thể thấy tiết mục sinh ly tử biệt của người, không ngờ lại chán như thế...”

Lại là tên Ôn Phàm yêu nghiệt này!

Nếu bảo bây giờ ta nói người mình ghét nhất là ai thì ta chắc chắn không chút do dự mà nói ra tên Ôn Phàm, lúc

trước bắt lấy hẩn ta không nên vì Ôn Diễn mà mềm lòng, tai họa như thế vốn phải bị róc xương lóc thịt!

Ta quay đầu tức giận trừng mắt với hẩn, còn chưa kịp mắng thì đã ngửi thấy mùi hương lạ, ngay sau đó trước mắt

tối sầm đi, nhất thời mất đi ý thức

54. Chương 54

Khi ta mở mắt ra thì phát hiện mình đang ở trong một sơn động. Ta định đứng dậy nhưng cả người lại chẳng thể

nào động dậy nổi, có lẽ Ôn Phàm đã điểm ma huyết của ta.

Trong lòng ta lo lắng, nhưng ta biết trong hoàn cảnh này quan trọng nhất là không được lo lắng, chỉ có thể tỉnh táo

lại, vội vàng suy xét.

Trong túi hương Liễu Dự tặng ta nhất định đã bị Ôn Phàm động tay động chân, “Tô Hợp hương” trong túi hương có

mùi không giống với trong cung, đoán có lẽ là đã bỏ thêm mấy thứ thiên nhân sợ.

Ôn Phàm ghét huynh trưởng mình như thế, bây giờ khó mà bắt được hắn, có lẽ sẽ không bỏ qua cho Ôn Diễn.

Nghĩ đến đây, ta cũng không thể tỉnh táo nổi, trái tim run rẩy liên hồi. Ta bất chấp tất cả, rướn cổ hét to: “Ôn Phàm,

ngươi ra đây!”

Vừa dứt lời, Ôn Phàm từ từ xuất hiện trước mắt ta.

Hắn nhìn ta từ trên cao xuống, nơi khoe môi lộ ra nụ cười quỷ dị, “Công chúa điện hạ gọi ta?”

Tình huống bây giờ thật khiến ta khó chịu, có người đứng trên cao cúi đầu nhìn ta, hơn nữa lại còn dùng thần thái

như thế. Nhưng dù bản thân đang ở thế yếu, ta cũng không để thua, ta nhìn thẳng vào mắt hắn, dùng ngữ khí cực kỳ

bình tĩnh nói: “Ôn Phàm, chúng ta hãy giao dịch.”

“Ồ? Giao dịch gì? Nói nghe coi.” Ôn Phàm ngồi xổm xuống, đưa tay nâng cằm ta, cười cợt nói, “Nếu có thể khiến

ta động tâm, ta sẽ thả ngươi về.”

Ta nói: “Ta biết ngươi muốn cái gì, ta có cách giúp ngươi hoàn thành tâm nguyện.” Từ cái ngày Ôn Phàm bắt đầu

xuất hiện, ta không ngừng suy đoán rốt cuộc Ôn Phàm muốn gì. Mới đầu ta nghĩ hắn muốn đối chọi với Ôn Diễn,

muốn hủy diệt Ôn Diễn. Nhưng trực giác mách cho ta hay, Ôn Phàm không chỉ muốn có thế.

Ta cũng không phải một người ngồi chờ chết, một năm này ta đã xem rất nhiều sách ghi chép đến thiên nhân cũng

như cổ thuật của Nam Cương, chỉ tiếc ghi chép đến thiên nhân lại không nhiều, nhưng bây giờ ta hiểu biết chút ít về

cổ thuật Nam Cương.

Ôn Diễn là thiên nhân, cho nên có thể sống thọ cùng trời. Nhưng Ôn Phàm không thể nào, thế nhưng hắn lại có thể

sống đến tận bây giờ, ta biết điều này cùng với việc khuôn mặt hắn bị phá hủy và hai tai mất thính giác có liên quan

rất lớn. Trong cổ thuật Nam Cương, có một môn tên là tục mệnh thuật (thuật kéo dài tính mạng), muốn sống thêm

một mạng cần phải lấy trên người mình một thứ để trao đổi. Thuật này là tà môn ma đạo, theo ta được biết, phạm

những người dùng thuật này đều xưng là trùng nhân, cứ đến ngày mười lăm khi vào đêm, bọn họ đều phải chịu nỗi

đau vạn trùng phệ tâm. (nghìn vạn con trùng cắn nát tim)

Thế gian này thiên nhân là độc nhất vô nhị, nếu Ôn Phàm không muốn tiếp tục bị vạn trùng phệ tâm giày vò thì hẳn

chỉ có thể giết chết Ôn Diễm rồi cướp lấy. Khi đã là thiên nhân thì có thể trường thọ muôn đời. Nhưng thiên nhân

thật sự không phải muốn giết là có thể giết, Ôn Phàm một mực tìm kiếm cách có thể giết chết Ôn Diễm.

Ta gần từng tiếng: “Người muốn làm thiên nhân, còn ta biết cách.”

Ta nghĩ hẳn là mình đã đoán đúng tâm tư Ôn Phàm, khi ta vừa dứt lời thì sắc mặt hắn liền thay đổi, ánh mắt trở nên

u ám cực kỳ. Đến thậm chí che dấu sắc mặt hắn cũng không thềm mà hỏi ta lập tức: “Là cách gì.”

Ta nói: “Người thả ba chúng ta ra, ta sẽ nói cho người hay.”

Trông mắt Ôn Phàm hơi híp, hắn nhìn chằm chằm ta hồi lâu mới nói: “Ta dựa vào cái gì để tin người?”
Dừng một

lát, hắn bỗng nở nụ cười, “Công chúa điện hạ, ta không dễ bị lừa như thế đâu, tuy ta không hiểu người, nhưng ta

biết vì huynh trưởng ta người sẵn lòng làm tất cả, càng khỏi nói đến việc người sẽ nói cho ta biết cách giết chết

huynh trưởng ta. Người có thể đoán ra ý đồ của ta thật khiến ta kinh ngạc, nhưng điều này không có nghĩa là ta sẽ

tin người. Thời gian ta sống còn dài hơn người, người nào mà ta chưa từng gặp qua chứ.”

Trong lòng ta chán nản, lúc này ta mới nghĩ ra hai cách, một là bịa chuyện lừa Ôn Phàm, hai là kéo dài thời gian,

hơn hai ngày nữa là đến ngày mười lăm, chờ khi Ôn Phàm chịu vạn trùng phệ tâm thì ta có thể nhân cơ hội đó đi

cứu Minh Nhuận và Liễu Dự.

Xem ra hiện giờ Ôn Phàm đã hạ quyết tâm không tin ta, lúc này ta chỉ có thể đợi.

Ta ngậm miệng không thềm nói gì.

Ôn Phàm buông lỏng tay ra, hắn nói: “Công chúa điện hạ, người còn lời gì muốn nói không?”

Ta cụp mắt xuống, không để ý đến hắn nữa.

Hắn lại nói: “Người có muốn gặp huynh trưởng của ta không, à, hẳn bây giờ chính là Minh Nhuận.”

Ta giương mắt, hắn cười mỉm nói: “Công chúa điện hạ cũng biết tại sao Minh Nhuận lại đột nhiên ngắt xỉu rồi

chứ?” Hắn nhìn ta hăng hái, “Đương nhiên công lao của Thiên Thương hương của ta không thể nào bỏ qua, nhưng

nếu không có sự trợ giúp của phò mã, sao ta có thể hoàn thành việc này chứ.”

Ta ngẩn ra, lạnh lùng nói: “Người đừng hòng ly gián tình cảm phu thê chúng ta, ta sẽ không hòa ly với Liễu Dự,

người bỏ cái ý nghĩ đó đi đi.”

Ôn Phàm nói: “Người không tin sao? Lần trước cũng là phò mã thả ta ra, lúc này cũng là hấn giúp ta, công chúa có

tình với huynh trưởng ta, người thật sự nhìn không ra phò mã ư? Lúc này hấn hận nhất chính là huynh trưởng ta,

mỗi giây mỗi phút đều hận hấn không thể lập tức chết đi. Chắc chắn, huynh trưởng ta làm chuyện tốt lại thành

chuyện xấu, cả ngày ở trong cơ thể Minh Nhuận xuất hiện dưới mắt công chúa phò mã, chủ ý là muốn che chở công

chúa phò mã, nhưng không ngờ lại khiến hai người bất hòa.”

Ta nói: “Bớt sàm ngôn đi, muốn giết muốn thịt cứ tùy người.”

“Công chúa điện hạ cứ yên tâm, ta sẽ không giết người cũng không thịt người, khuôn mặt chim sa cá lặn này của

người, ta sao lại nỡ giết người chứ. Cho dù ta nỡ thì huynh trưởng của ta cũng không nỡ.” Hấn tiến đến gần, ngón

tay trượt trên mặt ta, sau đó hai ngón tay nắm lấy gương mặt ta, “Công chúa điện hạ muốn gặp Minh Nhuận không?

Chỉ cần người gạt đầu, ta sẽ cho người dẫn hấn vào. A, thiếu chút đã quên, người không nhúc nhích được, người chỉ

cần nói một tiếng được ta sẽ sai người mang người trong tim người vào.”

Ta không có ý định đáp lời Ôn Phàm, hấn không tin ta, ta cũng không tin hấn, hấn chỉ toàn nói dối mà thôi.

Bỗng Ôn Phàm kéo ta đứng dậy, dựa vào trên thạch bích, “Thôi, người không nói thì thôi. Bỏn công tử hôm nay

tâm tình rất tốt, dù người không nói thì ta cũng làm thỏa mãn ý người.” Nói xong, Ôn Phàm liền vỗ tay, chỉ nghe

hai tiếng bước chân từ xa vang đến, trong lòng ta run lên, lập tức đưa mắt nhìn.

Quả nhiên là Minh Nhuận, còn người phía sau hấn, có lẽ là người của Ôn Diễn.

Minh Nhuận nhìn ta với ánh mắt an tâm, từ khi nhìn thấy rõ hấn, cơ thể ta luôn căng thẳng lập tức buông lỏng. Ta

tin Ôn Diễn, có hấn ở đây, ta cũng cảm thấy an tâm cực kỳ.

Ôn Phàm cười nói: “Ca ca, huynh thay đổi cơ thể, ta thật chẳng quen tí nào. Huynh nói công chúa điện hạ sẽ thích

khuôn mặt này của ta? Hay là khuôn mặt hiện tại của huynh?”

Minh Nhuận lạnh lùng nói: “Đệ phải biết, Thiên Thương hương không thể khống chế ta được bao lâu đâu.”

Ôn Phàm vẫn cười tủm tỉm: “Ta nhớ mấy trăm năm trước ta dùng Thiên Hương thương thì ca ca phải dùng tròn một

ngày mới khôi phục lại. Bây giờ cơ thể huynh cũng chỉ là cơ thể người trần, có muốn thì cũng lâu hơn một chút. Ta

đã sống lâu như thế rồi, thích nhất là việc nhìn thấy bộ dạng đau muốn chết của ca ca, huynh càng đau ta càng vui.

Đã lâu ta chưa thấy lại, hôm nay thật đúng là nghĩ cái được ngay.”

Ta nghĩ có lẽ Ôn Phàm đã sống quá lâu nên đến cả tâm tính cũng bị bóp méo.

Về mặt Minh Nhuận không đổi, hắn nói: “A Phàm, thả công chúa ra, ta cho đệ một cơ hội.”

Ôn Phàm nói: “Ca ca, ngay lúc này mà huynh còn bình tĩnh như thế, thật sự khiến ta kính nể.” Đột nhiên hắn sầm

mặt xuống, trong tay chẳng biết lúc nào đã xuất hiện một con dao găm, “Nếu ta vẽ lên mặt công chúa điện hạ,

không biết ca ca còn có thể bình tĩnh như thế không?”

Minh Nhuận biến sắc, Ôn Phàm đắc ý nói: “Chắc chắn, ta còn chưa vẽ mà. Ca ca chó nên rối loạn thế chứ, cô

nương trong tim huynh còn ở trong tay ta, lưỡi dao lại không có mắt...”

Mũi dao cách mặt ta không xa, ta còn có thể cảm nhận được hơi lạnh của kim loại. Ta khẽ nói: “Ôn Phàm, người sai

rồi. Người trong lòng Ôn Diễm là người khác. Ta chỉ là đệ tử của hắn, cho dù người có rạch mặt ta, tiên sinh cũng

chỉ cảm thấy áy náy thôi.”

“Huynh trưởng huynh cũng quá vô dụng rồi, mấy trăm năm khó mà thích được một cô nương, mà cô nương kia

lại...”

“Im mồm!”

Đây là lần đầu tiên ta thấy vẻ mặt không hề ôn hòa của Minh Nhuận, mang theo cảm xúc mà ta không hiểu nổi,

trong giọng cũng xen lẫn thù hận.

Ôn Phàm tuyệt nhiên không hề sợ hãi, “Ta thích vẻ mặt này của ca ca, cả ngày cứ nho nhả, ta nhìn buồn thấy chết.”

Rồi hắn chuyển lời nói: “A Lục, đi bắt nó vào đây.”

Chỉ thấy nam tử phía sau Minh Nhuận nhanh chóng rời khỏi động, nhưng chỉ chốc lát sau đã đẩy một xe gỗ vào, ta

ngửi thấy có mùi máu tanh, nhìn kỹ, trên xe có rất nhiều thịt lợn sống, từng khối từng khối chồng chất lên thành

núi, thậm chí vẫn còn máu chảy đầm đìa.

Ta thấy buồn nôn cực.

Ôn Phàm nói: “Làm thiên nhân thật không tốt, nhiều năm qua như vậy mà ca ca chưa từng ném qua đồ mặn tuyệt

vời, hôm nay ta sẽ dạy cho huynh biết thế nào vị mặn, cũng sẽ cho huynh biết cả đời.” Dừng một lát, hắn nói tiếp:

“Đương nhiên, ca ca cũng có thể chọn không ăn, chỉ là từ nay về sau công chúa không còn là đệ nhất mỹ nhân Đại

Vinh nữa.”

Ta chấn động, tức giận nói: “Ôn Phàm, người không phải là người!”

Ta không thể nào tưởng tượng nổi Ôn Diễm chỉ mới chạm chút đồ mặn đã nôn đến chết đi sống lại sẽ phải ăn hết

đồng thịt tươi ghê tởm này, “Ôn Phàm, người có bản lĩnh thì đánh nhau một cách đường đường chính chính đi,

người như thế này mà nhìn được hả!”

Ôn Phàm không thèm để ý đến ta, mũi dao lại gần mặt ta hơn, hần lạnh lùng hỏi: “Người có ăn hay không?”

Minh Nhuận mặt không thay đổi nhìn Ôn Phàm.

Ta nói: “Ôn Phàm, người rạch mặt ta đi.”

Ánh mắt Minh Nhuận chuyển đến trên người ta, mũi dao Ôn Phàm đã dí sát vào mặt ta, ta chỉ thấy trên má lạnh

lạnh, có chút đau, dường như có giọt máu chảy xuống, vẻ mặt Minh Nhuận lập tức trở nên hoảng sợ.

Ôn Phàm lại hỏi: “Huynh có ăn không hả?”

Minh Nhuận không nói năng gì, đáp án hần cho Ôn Phàm đó là trực tiếp cầm lấy một miếng thịt tươi to cỡ bàn tay

nhét vào miệng, ngay sau đó hần liền nằm rạp người nôn liên tục, Ôn Phàm lạnh lùng nói: “Ăn tiếp đi, còn cả một

xe đấy.”

Ta phẫn nộ hét lên: “Ôn Phàm, hần là huynh trưởng của người!”

Ôn Phàm chớp mắt, “Công chúa, nhìn huynh trưởng của ta như thế, trong lòng người có cảm động không?”

Ta phỉ nhổ hần.

Minh Nhuận nôn đến sắc mặt trắng bệch, nhưng hần vẫn cố nhét vào miệng đồng thịt tươi kia, mùi ghê tởm đến nổi

ngay cả ta thích ăn đồ mặn cũng không tài nào chịu nổi, huống gì tiên sinh không ăn được thịt cá?

Lòng ta đau đến nỗi nước mắt thi nhau rơi xuống, “Tiên sinh đừng ăn nữa, thích rạch thì cứ rạch, ta không cần.”

Bỗng Minh Nhuận dừng lại, sắc mặt hần cực kỳ khó coi, hần dùng tay áo lau khô vết bẩn ngoài miệng, ngẩng đầu

mỉm cười dịu dàng với ta, “Công chúa nhắm mắt lại, đừng nhìn nữa.”

Nước mắt ta càng rơi nhiều hơn.

Hần lại nói: “Thiên nhân không giống người trần, nôn mửa cũng là một cách nói lên tình cảm với thức ăn yêu

thích.”

Ta khóc đến nỗi trước mắt mờ hồ, nghe những lời này của Ôn Diễm thì nước mắt càng thêm không ngăn cản được.

Đã đến nước này, Ôn Diễm còn có tâm tư dỗ ta, ta...ta...ta nếu không đoán ra vị cô nương đã lập gia thất mà hần

nói là ai thì ta sống cũng vô dụng rồi.

Nhưng lúc này ta chẳng thể nào vui nổi, ta chỉ muốn Ôn Diễm thôi không ăn thịt tươi nữa.

Nghe tiếng hần nôn mửa, lòng ta đau như dao cắt.

Ôn Phàm lạnh nhạt nói: “Chắc, thật là cảm động quá. Công chúa điện hạ, người nhìn xem, huynh trưởng ta thích

người bao nhiêu.”

Ta nhắm hai mắt lại.

Ta vận nội công trong người, muốn phá giải ma huyết của Ôn Phàm. Ta biết giải huyết đạo cần phải có thời gian

nhất định, nhưng lúc này ta chỉ có thể bất chấp làm thế. Bên tai càng không ngừng truyền đến âm thanh nồn mửa

của Ôn Diễm, tâm tư ta rối loạn.

Đột nhiên, ta thấy có một luồng khí trong người xông lên, nơi vết hầu thấy tanh tanh.

Huyết đạo đã giải.

Trong lòng ta vui mừng, nhanh chóng tóm lấy dao găm trong tay Ôn Phàm, dùng hết sức cắm vào lồng ngực hắn.

Ôn Phàm kịp phản ứng né đi, thế nên tuy ta không đâm trúng tim hắn, nhưng tốt xấu gì cũng làm hắn bị thương.

Nhìn thấy máu chảy ra từ người hắn, ta vô cùng hả giận

55. Chương 55: Chương 55

Minh Nhuận chỉ cách ta có mười bước, ta không do dự vội vàng chạy tới bên hắn, thấy Minh Nhuận nồn đến nổi

hai mắt đỏ lên, trong lòng ta đau vô cùng, hốc mắt không kìm được lại ửng đỏ.

Minh Nhuận đưa tay áo lau đi vết máu tươi nơi khóe miệng, sau đó ngẩng đầu cười với ta, “Ta không sao.”

“Chắc chắn, đúng là tiết mục tình chàng ý thiếp hay.” Ôn Phàm mặt không đổi sắc rút dao găm nơi lồng ngực ra,

thậm chí còn mang theo vẻ mặt cười cợt, giống như thứ hắn rút ra không phải là dao găm mà là củ cải vậy. Năm

ngón tay hắn nhẹ nhàng mở ra, dao găm rơi trên mặt đất, Ôn Phàm dựa vào thạch bích, máu càng không ngừng

chảy ra từ lồng ngực hắn, nhưng hắn chỉ nhìn ta mà nói: “Công chúa điện hạ, bản thân ta đã coi thường người rồi,

có thể phá giải được huyết ta điệt, người là người đầu tiên.”

Ta chưa bao giờ trông thấy một quái nhân như thế, rõ ràng máu chảy như thác đổ thế mà hắn vẫn làm như chẳng có

chuyện gì.

Minh Nhuận tiến lên một bước che trước mặt ta, hoàn toàn chặn ánh mắt Ôn Phàm lại, chỉ nghe thấy hắn nói: “Phò

mã ở đâu? Dem y giao ra đây, ta tha cho người một con đường sống.”

Ôn Phàm lạnh nhạt nói: “Ca ca, con người không có làm như thế. Phò mã lấy oán trả ơn, huynh không cần để tâm

đến hắn.”

Ta ló đầu ra, liếc nhìn Ôn Phàm một cái, hắt đuôi lưng, ngón tay điểm lên mấy huyết vị trên người, lập tức máu

ngừng chảy, hắt lại còn ngáp một cái nói: “Giờ không còn sớm, huynh trưởng huynh với công chúa điện hạ cứ chờ

ở đây đi. Cô nam quả nữ ở chung một nơi, nếu không xảy ra chuyện củi lửa thì cũng oan cho cái sơn động này của

ta quá.” Hắt vẩy tay, “A Lục, lại đây, người không thấy bốn công tử bị thương sao? Còn không mau đỡ ta đi chữa

thương? Ày, nữ nhân tàn nhẫn quả khiến người ta phiền muộn.”

Rồi Ôn Phàm nói với ta: “Công chúa điện hạ à, hàng ngàn quân côn trùng của ta đang ở bên ngoài như hổ rình mồi,

thế nên đừng có ý định chạy thoát khỏi đây. Ngộ nhờ người bước ra khỏi sơn động này, đám trùng của ta không

biết thương hoa tiếc ngọc như ta đâu.”

Cơ thể ta hơi nghiêng về phía trước, Minh Nhuận nhẹ nhàng lắc đầu với ta.

Ta chỉ có thể cắn môi nhìn vẻ mặt tự mãn của Ôn Phàm rời khỏi sơn động.

Nói thật, ta không hiểu rốt cuộc Ôn Phàm có chủ ý gì, hắt nhìn như muốn giết Ôn Diễm cũng muốn giết ta, nhưng

cuối cùng lại để hai người chúng ta ở lại trong sơn động, hơn nữa tuy hắt bắt ta nhưng lại chẳng làm tổn thương ta.

Ta có thể nhìn ra, hắt không có sát ý với gia, với Ôn Diễm cũng thế, dường như hắt chỉ muốn thấy bộ dạng đau khổ

của Ôn Diễm mà thôi.

Ta nghĩ hoài mà không ra.

Đột nhiên nghe rầm một tiếng, cả sơn động lập tức tối đi, xung quanh cũng một mảnh tối đen, đưa tay ra chẳng thấy

rõ năm ngón. Xem ra Ôn Phàm đã lấp kín sơn động này lại rồi.

Ta cắn môi, lúc này trong lòng không được tự nhiên cho lắm. Trước đó ta luôn giả vờ như không biết Minh Nhuận

chính là Ôn Diễm, nhưng hôm nay đã biết, hơn nữa còn biết vị cô nương mà hắt nói là ta, trong lòng vừa buồn vừa

vui, nhất thời chẳng biết nói gì hơn, đành im lặng không mở miệng.

Minh Nhuận cũng im lặng theo.

Trong sơn động cực kỳ im lặng.

Qua một lúc lâu sau, hai chúng ta không hện mà cùng mở miệng.

“Ta...”

“Nàng...”

“Tiên sinh nói trước đi.”

“Nàng nói trước đi.”

Ta lại im lặng, Minh Nhuận mở miệng trước, “Không phải ta cố ý giấu diếm, hoán đổi linh hồn đối với mấy người

mà nói là chuyện quá mức hoang đường, hơn nữa...”

Ta nói: “Tiên sinh không cần giải thích, tiên sinh là có lý do của mình, ta chưa bao giờ trách tiên sinh.” Ta thật

chẳng bao giờ trách Ôn Diễn, mặc dù hắn làm hỏng số mệnh của ta, để cho ta năm năm bị thương vô cớ, ta cũng

chưa bao giờ trách hắn. Ta thậm chí còn thấy may mắn, nếu hắn không làm hỏng số mệnh của ta, cả đời này sao ta

gặp được hắn chứ.

Có thể gặp được hắn, ta đột nhiên cảm thấy chịu vài năm đau thương cũng chẳng có gì to tát.

Minh Nhuận không nói gì nữa, trong sơn động tối đen ta cũng không nhìn thấy được vẻ mặt hắn, chỉ nghe tiếng tay

áo phơ phất, rồi sau đó hai mắt ta phát sáng lên, Minh Nhuận dùng đá lửa nhóm một đống lửa.

Cuối cùng ta cũng nhìn được nét mặt của Minh Nhuận, sắc mặt hắn vẫn cứ tái nhợt, nhưng mà đã đỡ hơn ban này

nhều rồi.

Minh Nhuận cởi áo bào đặt lên mặt đất, hắn khẽ nói: “Công chúa, qua bên này ngồi đi, ở đây sạch sẽ hơn.”

Ta nghe lời đứng lên, cùng ngồi sát vào Minh Nhuận.

Trong lòng ta có rất nhiều nghi ngờ muốn nói với Ôn Diễn, nhưng đến lúc này ta lại chẳng biết nói gì, bình thường

mồm miệng lạnh lợi không biết đã chạy đi đâu, sau khi biết Ôn Diễn thích mình, ở trong sơn động này, ta cảm thấy

hai má có chút khô nóng.

Đống lửa tí tách vang lên, hai má ta càng lúc càng đỏ.

“Công chúa...”

“Hả?” Ta khẽ nghiêng đầu sang chỗ khác, dùng ánh mắt nhẹ nhàng nhìn hắn. Ta nghĩ có lẽ mình suy nghĩ nhiều rồi,

dường như sau khi ta biết cô nương hắn thích là ta, ta cảm giác ánh mắt hắn dịu mềm như nước, vừa như đống lửa,

đem ta hòa tan ra.

Trong lòng ngực đập dữ dội, không thể không nói, cho dù ta rất ghét Ôn Phàm, nhưng tại khắc này, ta lại cảm kích

Ôn Phàm, ít nhất hắn cũng cho ta và Ôn Diễn cơ hội ở chung với nhau một mình.

“Công chúa muốn hỏi gì thì cứ hỏi?”

“A?” Ta sững sốt.

Minh Nhuận khẽ cười nói: “Trong lòng công chúa lúc này chắc chắn có rất nhiều nghi vấn, không phải sao?”

Ta gật đầu.

Hắn lại nói: “Bất kể công chúa hỏi cái gì, ta cũng sẽ trả lời thành thật.”

Ta nuốt nước bọt, thật sự là ta có rất nhiều chuyện muốn nói với Ôn Diễm, một là chuyện hoán đổi linh hồn, còn cả

hình phạt của trời mà Ôn Phàm nói, nhưng bây giờ ta muốn biết nhất chỉ có một chuyện, Ôn Diễm, chàng thật sự

thích ta sao?

Nhưng ta không nói ra miệng được, nói ra lời này, có vẻ ta rất mất tự nhiên. Hơn nữa... Cho dù Ôn Diễm có thừa

nhận thì cũng chẳng thể thay đổi được gì. Phụ quân cả đời này của ta chỉ có thể là Liễu Dự, ta không muốn khiến

Ôn Diễm bị phạt nữa.

Tâm tình ta trong chớp mắt liền suy sụp.

Rõ ràng ta thích hắn, hắn cũng thích ta, nhưng giữa chúng ta lại cách nhau tầng tầng lớp lớp. Nghĩ đến đó, trong

lòng ta thấy mất mát cực kỳ. Ta đoán có lẽ Ôn Diễm cũng nghĩ vậy, bằng không hắn cũng sẽ không im lặng ở bên

ta, còn để cho ta có ý nghĩ sai trái như thế.

Ta không muốn để Ôn Diễm phát hiện ra ta không ổn, bèn ra vẻ thoải mái cười nói: “Lúc này tiên sinh sẽ không nói

là thiên cơ bất khả tiết lộ chứ?”

Minh Nhuận cười nói: “Không đâu.”

Ta đảo tròn mắt nói: “Thiên Thương hương là gì?”

“Phía nam chân trời có một loại hoa, tên là Thiên Thương, ba trăm năm ra hoa một lần, mùi hương có thể ức chế

năng lực của thiên nhân, mùi của nó có chút tương tự với Tô Hợp hương.”

Ta cắn môi nói: “Đều là ta không tốt, ta...”

Minh Nhuận dịu dàng nói: “Không liên quan đến nàng, nàng không cần tự trách mình.”

“Cẩn Minh hắn...” Dừng một lát, ta nghiêm túc nói: “Nếu thật sự Cẩn Minh giúp Ôn Phàm, ta sẽ nói hắn xin lỗi

tiên sinh.”

Mặc kệ việc này là Ôn Phàm làm hay Liễu Dự giúp Ôn Phàm, chỉ cần Liễu Dự phủ nhận thì ta sẽ tin hắn. Từ trước

đến nay ta không muốn tin một người có đôi mắt trong suốt như thế lại làm ra chuyện này.

Minh Nhuận nói: “Việc này ta cũng có trách nhiệm, công chúa không cần vì ta mà làm tổn hại đến hòa khí phu thê

hai người. Hơn nữa nhiều nhất hai ngày cơ thể ta sẽ khôi phục lại, đến lúc đó còn trùng Ôn Phàm bố trí bên ngoài

cũng có thể bỏ đi, chúng ta cũng có thể rời khỏi nơi này, công chúa chớ nghĩ nhiều.”

Tim ta đập loạn nhịp, ta nhìn hắn.

Từ khi ta biết Ôn Diễm đến nơi này, hắn luôn nói Liễu Dự là người tốt. Ta biết với thân phận của hắn nói những lời này

là nên, nhưng trong lòng ta lại cảm thấy không thoải mái.

Lúc chưa biết hấn thích ta, hấn nói thế trong lòng ta chỉ biết bất đắc dĩ. Nhưng khi đã biết hấn thích ta, trong lòng ta

ngoài bất đắc dĩ ra còn có chua xót. Rõ ràng là gần trong gang tấc nhưng không thể làm được gì.

Ngay khi hấn ở trước mắt ta, ta cũng ở trước mắt hấn, nhưng hai chúng ta chỉ có thể cư xử như bằng hữu.

Ta cố đè nén tâm tình của mình xuống, âm thầm nói với mình: Thường Ninh, người không thể tham lam như thế

được, biết được cô nương trong lòng tiên sinh là người cũng đủ rồi, không lẽ người thật sự muốn hại tiên sinh bị

trừng phạt? Thường Ninh, người không thể ích kỉ như thế!

Ta cụp mắt khẽ nói: “Trước kia Ôn Phàm có nói với ta hình phạt lửa trời, là thật sao?”

Nét mặt Minh Nhuận có chút kì quái, ta lại bồi thêm một câu, “Tiên sinh, hồi nãy người mới nói với ta xong, bất kể

ta hỏi gì tiên sinh cũng sẽ đáp tỉ mỉ mà.”

Hấn trầm ngâm một lúc rồi mới nói: “Nửa thật nửa giả.”

Trong lòng ta căng thẳng, vội hỏi: “Lửa trời là thật sao?”

Minh Nhuận nói: “Là thật, nhưng chỉ là không có khoa trương như Ôn Phàm nói, tuy thiên hỏa lợi hại thật, nhưng

vốn dĩ cơ thể thiên nhân chịu phạt cũng không đau đớn lắm, chỉ như ruồi muỗi đốt thôi.”

Ta biết Ôn Diên sợ ta lo lắng mới nói thế, cơ thể thiên nhân thì thế nào, hình phạt lửa trời đã có tên là lửa trời, thì dĩ

nhiên chỉ có thể đánh thiên nhân. Một người bị lửa thiêu trong một năm rưỡi, thật là đau đến chẳng còn cảm giác.

Lửa cháy trước mắt sáng rực, ta cắn môi giờ tay ra, trong phút chốc ngọn lửa liếm đến, ta theo bản năng rút tay lại,

thế nhưng vẫn thấy đau tận tim. Minh Nhuận nắm lấy ngón tay ta, cau mày nói: “Nàng làm gì thế?”

Trong lòng ta đau xót, giọng nói đắng chát: “Tiên sinh tội gì phải gạt ta? Lửa bình thường đã đau thấu tim, huống

hồ còn là lửa trời?”

Minh Nhuận nhẹ than một tiếng, “Đó là trừng phạt của ta, mặc dù khổ nhưng rồi cũng qua đi.”

Trong lòng ta lại càng thêm chua xót, Minh Nhuận buông tay ta ra, nhất thời hai chúng ta im lặng đối mặt với đồng

lửa cháy tí tách này, đến không khí trong sơn động cũng chua xót.

Qua một lúc lâu, ta chợt nhớ đến hôm này là Khất Xảo tiết, vốn nói muốn đi thả đèn hoa, kết quả lại lâm vào tình

cảnh này. Hơn nữa không biết bây giờ là giờ nào, là đêm hay ngày.

Ta lén nhìn Minh Nhuận một cái, vừa nhìn một cái đã chạm phải tầm mắt Minh Nhuận, hai mắt giao nhau, đón lấy

sự dịu dàng của Ôn Diên, trong lòng phút chốc vui sướng lên.

Ánh mắt Minh Nhuận bỗng dừng trên mặt ta, ta theo bản năng đưa tay lên sờ, khi chạm vào vết thương Ôn Phàm

rạch thì không khỏi kêu á một tiếng, cau mày lại.

“Trên người nàng có mang theo thuốc không?”

Ta lắc đầu nói: “Vết rạch này của Ôn Phàm không sâu, đợi sau khi ra khỏi đây để Triệu thái y xem là được rồi.”

Minh Nhuận cũng chau mày.

Ta lại nói: “Miệng vết thương nhỏ, không sao, tiên sinh không cần lo lắng.”

Minh Nhuận vẫn cứ chau mày, hắn nói: “Hắn lấy hết của ta đi rồi.” Ta sửng sốt, lập tức phản ứng lại ‘hắn’ trong lời

Ôn Diễn chính là chỉ Ôn Phàm, “Công chúa nàng nhịn một chút, chúng ta sẽ sớm thoát khỏi đây thôi.” Dừng lại,

bỗng hắn nắm lấy cổ tay ta, hai ngón tay đặt trên mạch, lát sau mặt hắn liền biến sắc, “Lúc này nàng không nên cố

phá huyết đạo hắn điếm, giờ nàng có cảm thấy tức ngực không?”

Ta cảm nhận, “Không có.”

“Đầu có thấy nặng không?”

“Không có.”

“Còn chỗ nào không thoải mái nữa?”

“Không có.” Ta chớp mắt, “Tiên sinh, sao trước kia ta không phát hiện ra tiên sinh cũng nhiều lời như thế?”

Trong mắt Minh Nhuận chứa đầy ý cười, “Trước kia là tiên sinh của nàng, bây giờ ta là bạn của nàng, thân phận

không giống nhau, đương nhiên cách nói cũng không giống trước.”

Ta theo bản năng thốt ra lời trong lòng, “Thế tiên sinh đối với thê tử của mình cũng không giống sao?”

Lời vừa ra khỏi miệng, hai má ta nóng ran.

Ôi, Thường Ninh ơi là Thường Ninh, người cũng đã thành thân rồi, sao cứ vương tới Ôn Diễn thì người lại giống cô

nương khuê phòng thế? Nghĩ lại mà xem trước kia người khí phách càn quét Tướng Công lâu với Quán Quán bao

nhieu, còn nhớ mình rất bình tĩnh với diện thủ trong phủ không hả!

Ánh mắt Minh Nhuận cực kỳ thâm thúy, hắn nhìn ta khẽ nói: “Ta luôn đối tốt với nàng hết sức có thể, nàng như

bảo bối trong bàn tay ta, ta muốn yêu chiều nàng bảo vệ nàng, không để nàng phải chịu bất cứ khổ đau nào.”

Trong lòng ta run lên, ánh mắt hắn như nam châm, ta vừa nhìn thì chẳng thể nào dứt ra nổi.

Rồi đột nhiên hắn nói: “Chỉ tiếc ta là thiên nhân, người người đều có nhân duyên, chỉ riêng thiên nhân là không có.

Ta không thể làm hỏng nhân duyên của nàng, thiên mệnh không thể làm sai, ta nguyện ý chịu phạt, nhưng ta càng

không muốn nàng ấy cũng bị phạt.”

Ta nghĩ có lẽ Ôn Diễm không muốn nói ra tất cả, lúc này hẳn không muốn nói toạc ra, thế thì ta cũng xuôi theo hẳn.

Nếu Ôn Diễm là phạm nhân, ta chắc chắn sẽ trách hẳn không chịu tranh thủ với ta. Nhưng mà hẳn không phải, cho

nên ta hiểu và bỏ qua cho hẳn. Ta khẽ nói: “Đúng là nàng không muốn chịu phạt vì tiên sinh, nhưng vì nàng... có

tình ý sâu đậm với tiên sinh, nên nàng cũng sẽ không trơ mắt nhìn tiên sinh bị phạt. Chỉ cần tiên sinh sống tốt, thì

nàng cũng sống tốt thôi.”

Trong mắt Minh Nhuận chứa đựng sự dịu dàng, “Tình cảm của ta đối với nàng sâu như biển.”

Trong lòng ta khẽ động, có những lời này của Ôn Diễm, cho dù cả đời này ta không thể cùng với hẳn, nhưng ta cũng

bằng lòng rồi.

Sau đó ta với Ôn Diễm nói rất nhiều, thật ra ngẫm lại cũng có hơi thú, rõ ràng cả hai đều biết “nàng” là ai nhưng lại

cố tình không nói ra. Hẳn một câu ta một câu, ta một câu hẳn một câu, dường như chúng ta không nói hết chuyện

được, ta nghe đến nỗi trong lòng ngập tràn ngọt ngào. Nhưng ta với Ôn Diễm cũng biết, khi rời khỏi sơn động này,

toàn bộ lời đường mật toàn bộ tình ý đều chỉ có thể chôn dưới đáy lòng.

Sơn động này bây giờ như bức bình phong, đem toàn bộ những gì không nên có ở bên ngoài ngăn cách, trong này

không có công chúa đã khởi giá, cũng không có thiên nhân Ôn Diễm, chỉ có Thường Ninh cùng Minh Nhuận.

Ta không rõ mình ngủ thiếp đi thế nào, ta chỉ nhớ mình nằm mơ thấy ác mộng, trong giấc mộng ta không ngừng

giãy dụa gào thét, lúc thì ở trong đồng lửa lúc thì ở giữa những câu nói lạnh lẽo, vất vả vô cùng.

Dường như ta cảm nhận được có người thăm dò trán ta, có người dùng cơ thể ấm áp ôm lấy ta, có người ở bên tai ta

sốt ruột mà dịu dàng gọi tên ta.

Ta mở mắt ra thì đập vào mắt là lồng ngực của Minh Nhuận, hai tay giữa eo ấm áp cực kỳ. Ta khẽ cựa quậy, âm

thanh Minh Nhuận lập tức vang lên ở trên đỉnh đầu, “Đau đầu sao?”

Ta sững sờ, ngẩng đầu lên nhìn Minh Nhuận.

Hắn thở dài một tiếng, “Có lẽ hôm qua do nàng cố phá huyết đạo của Ôn Phạm cho nên bị nội thương, khiến đêm

qua sốt cả đêm. Cả người nàng lúc lạnh lúc nóng, may mà giờ đã hạ nhiệt rồi.”

Ta lại sững sốt, “Đêm qua... ta sốt sao?”

Minh Nhuận gật đầu.

“Cho nên tiên sinh mới ôm ta... để hạ nhiệt?”

Lời này vốn chẳng có gì không ổn, chỉ là không biết sao mặt Minh Nhuận lại ửng hồng, ta nhìn mà thấy trong đầu

vui mừng, tiên sinh là thiên nhân mà lại xấu hổ, lập tức khoảng cách được rút gần.

Ta cười nhẹ một tiếng, mặt Minh Nhuận càng đỏ hơn, nhưng hắn không hề buông tay mà cứ ôm lấy ta, với tư thế

rất thân mật.

Ta không nhịn được nhẹ nhàng dựa đầu vào ngực hắn, dùng âm thanh vui vẻ khẽ nói: “Tiên sinh, nàng cũng thích

cái cách mà tiên sinh hạ nhiệt cho nàng.”

Trong lồng ngực Minh Nhuận phát ra rung động vui mừng.

Ta im lặng nằm trong lòng hắn, im lặng nghe, trong lòng có sự im lặng yên tĩnh trước nay chưa từng có, nếu sau

này ngày ngày đều có thể như thế, ta tình nguyện giảm thọ mười năm.

Chỉ tiếc trên thế gian này không có chữ nếu, mà ông trời cũng chẳng toại lòng người, lúc ta còn đang chìm đắm

trong cơn động thì bên ngoài truyền đến tiếng nổ ầm, trong lòng ta giật thót, Minh Nhuận đỡ lấy ta, đứng che trước

mặt ta.

Lửa tắt đi, trong nháy mắt cơn động liền trở nên sáng chói, ta không khỏi nheo mắt, chỉ thấy một bóng người bước

đến, ta khẽ hí mắt để nhìn rõ người, là phò mã của ta, Liễu Dự.

Ánh sáng bên ngoài cơn động chiếu rọi làm sự dịu dàng thăm thiết giữa ta với Ôn Diễm đêm qua biến mất không

thấy tăm hơi, ta lui về sau từng bước, Minh Nhuận lại bước lên trước mấy bước, hai ta kéo giãn khoảng cách ra, tình

ý chỉ có thể vùi lấp dưới đáy lòng.

Trông thấy Liễu Dự, trong lòng ta bỗng xấu hổ, chỉ cảm thấy bản thân trong lúc vô thức đã trở thành Yến Thanh,

làm tổn thương hắn.

Liễu Dự vội vàng chạy đến, cầm lấy tay ta hỏi: “Nương tử, ta dẫn người tới cứu nàng đây. Ôn Phàm có làm thương

gì nàng không?”

Ta lắc đầu rồi lại gật đầu, “Không có gì, chỉ bị đau một chút thôi, trở về rồi để Triệu thái y xem là được.”
Dùng một

lát, ta lại hỏi: “Ôn Phàm có làm gì chàng không?”

Liễu Dự sờ mũi nói: “Không... không có...”

Ta vốn định hỏi chuyện Tô Hợp hương, ta muốn nghe Liễu Dự tự mình phủ định tội danh mà Ôn Phàm định cho

hắn, nhưng thấy động tác này của Liễu Dự, ta nghĩ có lẽ mình không cần hỏi nữa.

Ngay lúc ta mất hết ý chí thì bỗng Liễu Dự buông lời tay ra, hắn cúi đầu khẽ nói: “Nương tử, ta... ta...”
Trong

giọng hắn mang theo sự áy náy, “Ta đã làm chuyện có lỗi với nàng và Minh Nhuận, nương tử, là ta hồ đồ, thật sự

không phải chủ ý của ta, ta... ta chỉ là bị hận thù che mắt, ta cũng không muốn làm ra chuyện như thế.”

Hắn ngẩng đầu nhìn ta.

“Vài ngày trước, Ôn Phàm tới tìm ta, nói có thể giúp ta đạt được tâm nguyện, ta nhất thời hồ đồ đi tin hắn, cho nên

mới liên thủ với hắn...” Nói đến đây, hắn đưa mắt nhìn Minh Nhuận rồi lại tiếp tục nói: “Ta không ngờ hắn cũng

bắt nường tử đi. Hôm qua khi nường tử nói thích người lương thiện thì ta liền dừng tay, sau đó ta nói với Ôn Phàm

ta không thể làm hại Minh Nhuận, Minh Nhuận là tri kỷ của nường tử, nếu ta mượn tay Ôn Phàm để làm hại Minh

Nhuận, chắc chắn nường tử sẽ không quan tâm đến ta nữa, ta vốn định lấy một túi hương bình thường đưa cho

nường tử, rõ ràng ta đã lấy một túi hương khác rồi, nhưng không hiểu sao đến cuối cùng lại cầm túi hương kia. Sau

đó thì Ôn Phàm nhốt ta trong miếu Tư Hồng, đợi khi ta thoát ra thì mới biết hắn đã bắt nường tử và Minh Nhuận

đi.”

Nghe Liễu Dự nói thế, cảm xúc trong lòng ta lẫn lộn, ta không biết nên cảm khái việc Liễu Dự có sát tâm với Minh

Nhuận, hay là cảm khái Liễu Dự đã thành khẩn như thế. Trước đó ta đã nghĩ qua, chỉ cần Liễu Dự chính miệng nói

ra ta sẽ tin hắn, ta vốn nghĩ đáp án nhiều nhất chẳng qua chỉ là có hay không mà thôi, nhưng hôm nay hắn lại cho ta

một đáp án tiến thoái lưỡng nan, đáp án để tha thứ cho hắn hay không cũng khó mà quyết định.

“Nường tử, nàng chớ giận ta... ta cam đoan sẽ không có lần sau nữa.”

Lúc này Minh Nhuận mở miệng nói: “Phò mã có lòng hối cải, công chúa nàng tha thứ cho y đi.”

Ta nói: “Cẩn Minh, người bị hại không phải ta mà là tiên sinh, chàng nên xin lỗi tiên sinh đi.”

Cả người Liễu Dự run lên, hắn không dám tin nhìn ta, “Tiên... tiên sinh?”

Ta sững sờ, “Không phải chàng đã sớm biết Minh Nhuận chính là tiên sinh sao?”

Liễu Dự hỏi ngược lại: “Nường tử biết khi nào?”

Ta nhìn Minh Nhuận một cái, rồi lại thấy đôi mắt sáng ngời của Liễu Dự, trong lòng không muốn trả lời vấn đề

này, chỉ nói: “Ta biết được khi nào không quan trọng, lúc này là Cẩn Minh chàng làm sai, chàng nên tạ lỗi với tiên

sinh.”

Liễu Dự nhìn thẳng vào ta, “Nường tử từng nói với ta, nàng với Minh Nhuận chỉ là bằng hữu, ta vốn tin nàng,

nhưng hôm nay ta mới biết là mình sai rồi. Nường tử thích Ôn Diễm như thế, sao có thể cư xử với hắn như bằng hữu

chứ.” Hắn cười thê lương, “Thì ra từ đầu đến cuối ta chỉ là một thằng ngốc, nàng chẳng thể nào thích ta được, trong

mắt nàng chỉ có Ôn Diễm, cho đến bây giờ đều không có ta, dù ta cố gắng đối tốt với nàng thế nào thì nàng cũng

chẳng bao giờ nhìn ta một cái.”

Ta bình tĩnh nói: “Chàng nói sai rồi, ta nói với chàng ta xem Minh Nhuận là bằng hữu là thật, lúc đó ta còn chưa

biết hắn là tiên sinh, mỗi câu ta nói với chàng đều là thật, chàng là phò mã của ta, ta thật lòng muốn thích chàng.”

Dừng lại, ta nói tiếp: “Cẩn Minh, chàng bình tĩnh lại đi, đừng có cố tình gây sự như thế.”

Bỗng thanh âm Liễu Dự trở nên cao vút, “Ta sẽ không xin lỗi Ôn Diễm, là hắn hại ta, là hắn khiến hạnh phúc mỹ

mãn đáng nhẽ có của ta biến thành như thế này, là hắn cướp nường tử của ta, mọi chuyện đều là hắn sai.”

Ta nhú mày, bỗng mặt Liễu Dự dí sát vào ta, miệng của hắn cũng ép xuống, ta theo bản năng tránh đi.

Liễu Dự nói: “Nàng xem, nàng là muốn thích ta, chứ không phải thích ta. Hắn có thể hôn nàng còn ta thì không, rõ

ràng ta mới là phò mã của nàng, phu quân của nàng, nhưng nàng lại tránh ta như rắn. Thật nực cười, lúc nào nàng

cũng gạt ta, cho dù nàng không thừa nhận, nhưng cơ thể nàng là chân thực nhất. Nàng với Ôn Diễm đợi tròn một

đêm trong sơn động này, cô nam quả nữ, có lẽ đêm qua trong này xuân tình kiều diễm lắm nhỉ.”

Ta lạnh lùng nói: “Liễu Dự, chàng ngậm miệng đi.”

Liễu Dự cười lạnh: “Nếu nàng làm, vì sao không muốn thừa nhận? Dù sao trước đây nàng cũng đã có một Yến

Thanh, ta cũng chẳng để ý khi có thêm một Ôn Diễm đâu...”

Ta giơ tay lên, bỗng Minh Nhuận kêu một tiếng.

“Công chúa.”

Ta lập tức tỉnh táo lại, Liễu Dự phần uất nhìn Minh Nhuận, “Ta không cần người vờ vĩnh, đây là chuyện phu thê

chúng ta, người chỉ là người ngoài, chẳng có quan hệ gì với người cả.”

Ta hạ tay xuống, Liễu Dự lại u ám nhìn ta, “Không phải vừa rồi nường tử muốn động thủ với ta đấy chứ? Vì Ôn

Diễm, nường tử gì cũng làm, còn ta tại sao chỉ bị ăn tát?”

Trong lòng ta buồn bực vô cùng, ta thật sự chẳng biết tình hình bây giờ phát sinh như thế nào, rõ ràng lúc này còn

đang tốt, chẳng biết Liễu Dự ăn nhảm gì mà lại trở nên như thế.

Bất kể ta nói thế nào, hắn cũng có thể suy đến Ôn Diễm.

Cảm giác áy náy trong ta vừa rồi giờ đây chẳng còn lại gì, ta lạnh nhạt nói: “Liễu Dự, chàng bình tĩnh lại đi. Đợi

khi chàng bình tĩnh lại, hai ta nói chuyện sau.”

“Đợi khi ta bình tĩnh xong, Ôn Diễm với nàng cũng xong xuôi rồi.”

Ta rất bất đắc dĩ, cũng chẳng muốn nhiều lời, ta xoa nhẹ ấn đường, “Giờ ta thấy không thoải mái, Cẩn Minh, chàng

bình tĩnh lại đi, được không?”

“Nàng hôn ta trước mặt hắn một cái, việc này coi như xong.”

Ta nhú mày, “Liễu Dự, ta nói rồi, giờ ta rất không thoải mái, chúng ta bình tĩnh lại đi, được không?”

Về mặt Liễu Dự lại bắt đầu thê lương, “Căn bản là nàng không làm được.”

Đầu của ta đau cực kỳ, không biết là nội thương tái phát hay gì nữa, ta không muốn nói chuyện với Liễu Dự nữa,

trực tiếp đi vòng qua hắn đi ra ngoài sơn động.

Bây giờ ta cũng đoán ra được lúc này Ôn Phàm muốn gì.

Hắn không giết Ôn Diễm cũng không giết ta, cũng không động đến Liễu Dự, điều hắn cần chính là ly gián ta và Liễu

Dự, để hai ta bất hòa. Hắn muốn thấy ta và Liễu Dự hòa ly, đi con đường ngược lại với số mệnh, do đó để Ôn Diễm

chịu phạt nhiều hơn.

Bằng không với năng lực của Ôn Phàm, Liễu Dự không thể nào tìm ra nơi ta và Minh Nhuận bị bắt, cũng không thể

bước vào sơn động này, trừ phi là Ôn Phàm cố ý để hắn vào.

Quả nhiên Ôn Phàm là tai họa, phá nát cuộc sống của ta.

Ta dừng bước nói: “Cẩn Minh, đợi khi chàng cảm thấy mình ổn lại rồi hãy tới tìm ta nói chuyện. Bằng không ta sẽ

không nói thêm câu gì với chàng nữa.”

Dứt lời, ta rời khỏi sơn động, lên xe ngựa chờ sẵn bên ngoài

56. Chương 56

Trên đường hồi kinh, ta với Minh Nhuận và cả Liễu Dự thật chẳng thoải mái tí nào. Từ khi Liễu Dự cãi nhau với ta

ngay trước mặt Minh Nhuận thì để tránh hiềm nghi, hắn không ngồi chung xe ngựa với ta, mà Liễu Dự ở trên xe

cũng im lặng không nói gì.

Có thể nói suốt dọc đường đi đến kinh thành ta với Liễu Dự chiến tranh lạnh.

Khi quay về kinh thì đã đến đầu thu, cây ngô đồng ngoài cửa thanh cũng bắt đầu rụng lá. Minh Nhuận xuống xe từ

biệt, để tránh cho tâm tình của Liễu Dự lại xúc động, ta chỉ có thể cách cửa sổ khẽ cười nói: “Tiên sinh bảo trọng.”

Minh Nhuận cũng nhìn ta một cái, “Công chúa bảo trọng.”

Ta hơi phiền muộn, lần từ biệt này chẳng biết bao giờ có thể gặp lại. Với tính khí của Liễu Dự, nếu hắn biết ta lên

gặp Minh Nhuận sau lưng hắn, nhất định hắn sẽ lại làm ầm lên.

Ta khẽ thở dài một tiếng trong lòng.

Sau khi hồi phủ, Liễu Dự thay đổi triều phục tiến cung bẩm báo vụ án Tĩnh Tây, ta đi đường xa xa xôi, hơn nửa còn

chiến tranh lạnh với Liễu Dự nên cả người mệt mỏi, thay y phục rồi nằm trên giường nghỉ ngơi. Không ngờ mới

nghỉ một lát lại đổ bệnh, hôm sau tỉnh lại, đầu óc mê man, cổ họng ngứa ngáy, lúc nói chuyện cũng mang theo âm

mũi.

Triệu thái y nói ta nhiễm phong hàn.

Ta ảm ức nằm trên giường, đã lâu chưa đổ bệnh, lần này bị bệnh khiến ta vất vả vô cùng, không biết đã uống bao

hiệu thuốc, nước thuốc màu đen kia bây giờ ta nhìn thôi cũng thấy buồn nôn rồi.

Thừa Văn biết ta bị bệnh cũng đến thăm ta, đã lâu không gặp Thừa Văn, Thừa Văn rất chừng mực, đáng vẻ cực kỳ

tuần lãng.

Hắn lo lắng nhìn ta.

Ta khàn khàn nói: “Thừa Văn, ánh mắt này của đệ cứ làm ta cảm thấy mình sống chẳng được bao lâu nữa ấy, ta chỉ

là nhiễm phong hàn thôi mà, Triệu thái y cũng nói uống thuốc nhiều ngày nữa sẽ khỏi hẳn, đệ không cần lo lắng

như thế.”

“A tỷ, tỷ phải nhanh khỏe lên.”

Tuy nói tâm tư để vương khó suy đoán, nhưng trước sau gì thì Thừa Văn cũng là a đệ ta, ta với hắn làm tỷ đệ nhiều

năm như thế, lúc này hắn có tâm sự ta có thể nhìn ra, ta ho khan vài tiếng rồi hỏi: “Thừa Văn, đệ có chuyện muốn

nói với ta sao?”

Ánh mắt Thừa Văn ngưng đọng, “Đợi tỷ khỏe lại đã rồi hãy hay.”

Thấy thế, ta cũng không ép Thừa Văn nữa.

Sau khi Thừa Văn rời đi, ta lại nhắm mắt dưỡng thần một lúc, khi mở mắt ra thì thấy Liễu Dự. Hắn ngồi bên giường

ta, ánh mắt chứa sự ưu sầu, thấy ta tỉnh lại, hắn lập tức nói: “Nương tử, là ta sai rồi.”

Ta sững sờ.

Hắn lại nói: “Đều là ta không tốt, toàn bộ đều là lỗi của ta. Ta không nên lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, cũng

không nên nghi ngờ tình tri kỷ của nương tử với Minh Nhuận, lại càng không nên nói ra những câu khiến nương tử

đau lòng. Nương tử, nàng đừng giận ta nữa có được không?”

Từ lúc chiến tranh lạnh đến nay, lần này là hắn chủ động mở miệng nói chuyện với ta. Có lẽ do đổ bệnh mà đầu óc

ta không phản ứng kịp, chỉ biết ngẩn ngơ nhìn hắn.

Thần sắc Liễu Dự kích động: “Cho đến nay đều là ta không tốt, là ta yêu cầu quá cao, nương tử đồng ý thành thân

với ta đã là phúc của ta rồi, ta không nên đòi hỏi nhiều như thế.” Dừng một lúc, hần giống như hạ quyết tâm thật

lớn, “Chỉ cần nương tử không chiến tranh lạnh với ta nữa, sau này nương tử qua lại với Minh Nhuận, ta cũng không

phản đối.”

Ta than nhẹ một tiếng, vừa định nói Liễu Dự không cần làm như thế thì hần lại nói: “Ta làm thế không phải vì

nương tử là công chúa, mà bởi vì ta rất yêu nương tử. Tâm nguyện lớn nhất đời này của ta chính là nương tử có thể

hạnh phúc vui vẻ, cho nên chỉ cần nương tử không giận ta nữa, bất luận bảo ta làm gì ta cũng đồng ý.”

Hần cẩn thận nhìn ta, “Bây giờ nương tử chịu nói chuyện với ta chứ?”

“Cẩn Minh, ta...”

Còn chưa nói xong, Liễu Dự đã vui vẻ ra mặt, “Nương tử không cần nói gì cả, ta rõ rồi.”

Bỗng bên ngoài cửa truyền đến âm thanh của thị nữ, “Phò mã gia, Minh Nhuận công tử của Thúc Minh Sơn Trang

đã đến.”

Ta ngẩn ra, Liễu Dự đứng dậy khẽ nói: “Ta vừa mới sai người đến Thúc Minh Sơn Trang mời Minh Nhuận công tử

đến, nếu hần đến... bệnh của nương tử có lẽ sẽ đỡ hơn. Nương tử chờ một lát, ta đi gọi Minh Nhuận công tử vào.”

Cũng chẳng biết Liễu Dự đang sợ điều gì, từ đầu đến cuối không hề để ta xen vào một câu.

Một lát sau, cửa phòng bị đẩy ra. Ta giương mắt nhìn thì thấy Minh Nhuận. Thần sắc hần ngơ ngác, nhìn có vẻ như

cũng không rõ tình huống trước mắt lắm. Liễu Dự bước từ sau người Minh Nhuận ra, nói với Minh Nhuận: “Nương

tử ta đổ bệnh mấy ngày nay rồi, uống nhiều thuốc cũng không đỡ lên, ta nhớ là Minh Nhuận công tử am hiểu y

thuật, xin huynh xem bệnh cho nương tử giùm.”

Rồi hần nói với ta: “Ta đã dặn hạ nhân không được tới gần, sẽ không có ai đến quấy rối... nương tử với Minh Nhuận công tử đâu.”

Dứt lời, hần nhanh chóng xoay người bước ra khỏi cửa. Chỉ nghe két một tiếng, cửa phòng đã đóng kín lại. Ta thấy

bóng của Liễu Dự in lên cánh cửa, một lúc sau biến mất không tiếng động.

Trong lúc nhất thời, ta cảm thấy mình như kẻ xấu.

Liễu Dự làm như thế, ta càng không thể thanh thản nói chuyện với Ôn Diễm nổi.

Nghĩ đến đó, cổ họng bắt đầu ngứa, ta cúi đầu ho khan vài tiếng. Minh Nhuận bước đến, đưa tay đặt lên trán ta, về

mặt lo lắng nói: “Trước đó ta đã nghe nói nàng bị nhiễm phong hàn, không ngờ lại nghiêm trọng thế này. Đưa tay

ra để ta bắt mạch cho nàng.”

Ta cười thành tiếng, vươn tay ra từ dưới áo ngủ bằng gấm, “Tiên sinh biết bắt mạch sao...”

Hắn nói: “Có biết chút.”

Tay hắn đặt lên mạch của ta, một lúc sau mới nói: “Xem ra là chứng bệnh còn sót lại do lần trước nàng giải huyết

đạo mà Ôn Phàm điếm, ta muốn xem phương thuốc Triệu thái y cho nàng uống.”

Ta gọi “Vân Vũ”, kết quả không thấy ai đáp, ta lại gọi người đầu, cũng không có ai trả lời ta.

Ta nhìn Minh Nhuận một cái rồi nói: “Xem ra Cẩn Minh đúng là đã đem mọi người đi hết cả rồi...”

Trong lòng ta rối rắm bất đắc dĩ, bây giờ ba người chúng ta rơi vào tình cảnh thế này, cũng không biết rốt cuộc ông

trời muốn làm gì. Ta xoa nhẹ ấn đường nói: “Việc này không vội, trước mắt có chuyện quan trọng hơn.”

Minh Nhuận im lặng nhìn ta.

“Tiên sinh, độc tình trong người Cẩn Minh có thể lấy ra không?”

Ta không muốn lại mệt mỏi như thế này nữa. Sở dĩ Liễu Dự trở nên như thế hoàn toàn là bởi vì con cổ trùng trong

người hắn mà ta. Yêu ta không phải là ở bản thân Liễu Dự, mà là độc tình đó.

Minh Nhuận lắc đầu, “Bây giờ cổ trùng đã hòa làm một với cơ thể phò mã, nếu cổ trùng biến mất, phò mã sẽ nguy

mất thôi.”

Ta im lặng.

Ta từng hi vọng có người yêu ta cả đời, hơn nữa sẽ mãi không thay lòng. Nhưng chuyện cho đến nước này, ta mới

phát hiện ra nếu người nọ không phải là người ta thích, thì cả đời này ngoài gánh nặng ra thì vẫn là gánh nặng.

Đột nhiên Minh Nhuận nói: “Còn ba tháng nữa, ba tháng sau ta sẽ giải quyết những chuyện này.”

Ta nhú mày, “Có ý gì?”

Minh Nhuận dịu dàng nói: “Công chúa chỉ cần chờ ba tháng là được rồi.”

Ba tháng...

Ta hỏi: “Tiên sinh, người định làm gì?”

Ánh mắt Minh Nhuận tràn đầy dịu dàng và kiên định, “Công chúa tin ta chứ?”

Ta gật đầu.

Hắn khẽ nói: “Công chúa cứ tin ta là được.”

Ta nghĩ hoài không ra, chỉ cảm thấy hôm nay ai cũng có gì đó không ổn, đầu tiên là Thừa Văn rồi đến Cẩn Minh,

giờ lại là Ôn Diễm. Trước khi đi, Minh Nhuận thay ta nhét chần vào, vẻ mặt cực kỳ dịu dàng.

Sau khi Minh Nhuận rời đi, ta nằm trên giường chờ Liễu Dự đến tìm ta. Quả nhiên, chân trước Minh Nhuận vừa

mới đi, chân sau Liễu Dự đã bước vào. Ánh mắt hắn dừng trên mặt ta hồi lâu mới nói: “Quả nhiên Minh Nhuận là

phương thuốc hay của nương tử, sắc mặt nương tử giờ nhìn tốt hơn nhiều rồi.”

Miệng ta giật giật.

Ôn Diễn có phải là phương thuốc hay của ta hay không thì ta không biết, nhưng ta biết bệnh này của ta tuyệt đối

chẳng phải tâm bệnh. Nhưng hôm nay Liễu Dự lại hoàn toàn cho rằng bởi vì ta không gặp Ôn Diễn mà đổ bệnh.

Hắn lại nói: “Vừa nãy khi Minh Nhuận công tử rời đi, ta còn hẹn hắn mai đến phủ chúng ta thưởng trà. Ta nhớ

trước kia y có tặng cho nương tử một bộ ấm Tử Sa, ngày mai nương tử có thể cùng Minh Nhuận dùng bộ trà kia để

thưởng trà.”

Ta ngồi dậy, tựa lưng vào gối mềm.

Ta mở miệng nói: “Cẩn Minh...”

Liễu Dự định ngắt lời ta, nhưng lần này ta quyết không để hắn chen lời: “Chàng đừng trốn tránh nữa, chàng nghe ta

nói đây. Cẩn Minh, chàng không cần làm như thế, ta không nổi giận với chàng, ta cũng đã đồng ý nói chuyện lại

với chàng. Chàng thật sự không cần làm những chuyện thế này, chàng việc gì phải ép dạ cầu toàn như thế.”

Liễu Dự cup mắt xuống.

Ta im lặng chờ hắn mở miệng.

Một lúc sau hắn nói với ta: “Ta luôn cho rằng nương tử thích y, bây giờ cũng còn thích hắn, ta không muốn nương

tử không vui, cho nên mới muốn tác thành cho nương tử với hắn. Ta cũng biết sở dĩ nương tử đồng ý thành thân với

ta, một là vì không có lý do để thu hồi thánh chỉ, hai là nương tử không muốn y chịu phạt.”

Ánh mắt hắn rất thật, “Thật ra ta luôn cho rằng nương tử là kiểu người một khi trong lòng đã có người thì sẽ không

chứa nổi ai khác nữa, nhưng ta luôn lừa mình dối người, vả lại suýt nữa còn bị thù hận che hai mắt. Hai ta chiến

tranh lạnh lâu như thế, ta đã nghĩ thông rồi.” Dừng một lúc, hắn nở nụ cười nhợt nhạt, “Trong thoai bản, những đôi

yêu nhau sắp thành thân đều cần có một bà mối, mà nương tử với Ôn tiên sinh thích nhau, ta đây không ngại làm

người nọ. Nương tử có thể lên đem Ôn tiên sinh vào phủ, còn ta tiếp tục làm phò mã trên danh nghĩa của nương tử.

Như thế thì thiên mệnh vẫn là thiên mệnh, mà nương tử cũng có thể trở thành gia quyến với Ôn tiên sinh.”

Cách đó có vẻ ổn, nhưng ta không làm được.

Ta cũng thành thật nói ra.

Liễu Dự mở to hai mắt, “Sao lại không được? Nương tử không cần phải kiêng dè ta, ta thật sự muốn làm thế. Chỉ

cần nương tử hạnh phúc, thì ta không có gì mà không muốn làm. Sau khi nương tử sống chung với Ôn Diễm, chỉ cần

thỉnh thoảng đến thăm ta là đủ rồi. Mạng của ta là do Ôn Diễm cứu về, ta làm như thế coi như là báo ân. Nếu có thể

báo ân lại vừa có thể khiến nương tử vui vẻ, thế thì có gì không tốt chứ?”

Nếu ta làm như lời Liễu Dự nói thì cả đời này của ta có lẽ không thể nào vui vẻ mà sống với Ôn Diễm được.

Ta nói: “Cẩn Minh, chàng chớ nói lung tung, chàng thật sự không cần phải làm thế.”

Liễu Dự cố chấp nói: “Nương tử, ta là vì muốn tốt cho nàng.” Lời chưa nói xong hần đã đứng lên, “Đợi sau khi

nương tử sống với Ôn Diễm, nương tử nàng chắc chắn sẽ cảm kích ta.”

Ta không kịp phản bác lại điều hần nói thì Liễu Dự đã rời khỏi phòng ta.

Từ sau ngày đó, ngày nào Liễu Dự cũng dùng các cách khác nhau mời Minh Nhuận đến đây, hôm đầu tiên nói là

thưởng trà, hôm thứ hai lại nói là vẽ tranh, hôm thứ ba thì đến nghe kịch... Ngày nào cũng làm trò. Mỗi lần hần đưa

Minh Nhuận đến trước mặt ta thì hần sẽ âm thầm rời đi, để lại hai người ta với Minh Nhuận. Thế cho nên đến cuối

cùng, ta có thể thấy trong lòng Minh Nhuận có cảm giác áy náy.

Ta cảm nhận sâu sắc mình là một người xấu tội ác tày trời.

Ta nghĩ chắc tổ tiên ta với tổ tiên Liễu Dự đã thiếu nợ hai bên, bằng không sao lại tra tấn nhau thế này? Tra đi tấn

lại, ta thật sự cảm thấy giờ khắc này so với những đêm chờ Yến Thanh hồi phủ còn mệt hơn.

57. Chương 57

Cũng không biết kể từ khi nào mà trong phủ ta thường khó thấy được bóng dáng Liễu Dự. Mỗi lần ta hỏi thì đều

được trả lời là phò mã ra ngoài làm việc, phò mã ở trong cung... Mà cũng kệ Liễu Dự có bao nhiêu vội, chuyện ta

với Minh Nhuận gặp nhau hần luôn sắp xếp vô cùng thỏa đáng, đến nỗi khiến ta không thể cự tuyệt.

Ta từng nói với Minh Nhuận không cần phải đồng ý lời mời của Liễu Dự nữa, nhưng Minh Nhuận nói cho ta hay

hần cũng không có cách nào từ chối, là hần nợ Liễu Dự. Thật ra nói đến chữ “thiếu”, ta sao không có cảm giác thiếu

Liễu Dự được chứ? Chính là bởi vì thế, nên ta với Minh Nhuận cứ gặp nhau liên tục.

Đặc biệt là khi Liễu Dự ngầm thừa nhận chuyện đó, ánh mắt của đám hạ nhân trong phủ công chúa bấy giờ nhìn

Minh Nhuận đã khác đi, ta biết các nàng có ý gì, không gì ngoài cho rằng ta đem đại công tử của Thúy Minh Sơn

Trang thu làm diện thủ.

Gần đây Vân Vũ rất thích dùng ánh mắt u oán nhìn ta, nàng luôn nói đi nói lại bên tai ta rằng Liễu Dự rất tốt, nâng

Liễu Dự lên tận trời cao, lại còn không biết vô tình hay cố ý mà đem Minh Nhuận so sánh như cỏ dại ngoài tường.

Ta nghe thấy thế cũng chẳng tức giận, dù sao thì trong phủ công chúa to thế này thị nữ có thể nói chuyện với ta chỉ

có một mình Vân Vũ, ta khẽ thở dài một tiếng nói: “Vân Vũ, em không hiểu đâu.”

Vân Vũ bất bình nói: “Em chỉ biết là hạt giống phò mã đối tốt với công chúa thật lòng.”

Nghe thấy từ hạt giống phò mã này, ta không khỏi cảm thấy hốt hoảng. Sở dĩ ta biết Liễu Dự là bởi vì hạt giống

này, một hạt giống có thể gieo ra phò mã. Rõ ràng đây chỉ là chuyện của một năm trước, nhưng hôm nay nghĩ lại ta

lại có cảm giác như chuyện xa xưa lắm rồi.

Vân Vũ kín đáo nói: “Hạt giống phò mã thật là đáng thương, đã thành thân với công chúa lâu như thế rồi mà kết

quả lại bị một người tướng mạo bình thường cướp đi, hơn nữa còn là cái gì Minh công tử trong giang hồ cướp.

Công chúa không biết đâu, sắc mặt của phò mã gia mấy ngày nay chẳng tốt tí nào.”

Ta thở dài ca thán, mấy ngày này Liễu Dự cố ý tránh ta, ta chẳng thể nào thấy được hân.

Ta nghĩ cứ tiếp tục thế này không phải là cách hay, ta phải nói chuyện với Liễu Dự, thật sự không thể cứ thế này

được, nếu không ta sẽ mệt, Minh Nhuận mệt, cả Liễu Dự cũng mệt, rồi rơi vào kết cục ‘tam’ bại câu thương.

(Vốn là ‘lưỡng bại câu thương’, hai bên đều bại đều bị thương, nhưng ở đây có 3 người nên tác giả mới nói là tam

bại =)))

Sau khi quyết, ta liền ở trong sảnh đường chờ Liễu Dự hồi phủ. Không ngờ chờ đến canh ba cũng chẳng thấy Liễu

Dự đâu. Ta phái người vào cung hỏi mới hay Liễu Dự lại đã đi Thái Phong làm việc.

Ta không khỏi kinh ngạc.

Sáng sớm hôm sau ta vội vã vào cung, hỏi Thừa Văn vì sao phải cử Liễu Dự đi Thái Phong. Sau khi trở về từ Tĩnh

Tây, ta cũng đã nói qua với Thừa Văn, cơ thể Liễu Dự không tốt, sau này đừng bao giờ điều hân đi chỗ khác nữa.

Thừa Văn cũng kinh ngạc nói với ta: “A tỳ đúng là không biết việc này ư? Liễu Khanh nói việc này là nàng đã cho

phép.”

Xem ra Liễu Dự rất có bản lĩnh, lại có thể giấu được chuyện lớn thế này.

Sau khi hồi phủ, ta lập tức cho người gọi Triệu thái y đến, để y đi suốt đêm đến Thái Phong. Dù sao giờ cũng sắp

cuối thu, thời tiết còn tệ hơn khi ở Tĩnh Tây, với cơ thể của Liễu Dự, khi đến mùa đông chắc chắn sẽ phát bệnh, hơn

nữa Thái Phong ở rất xa, không biết khi quay về sẽ thành gì đây nữa.

Lòng ta cực kỳ lo lắng, Ôn Phàm đã lâu không xuất hiện, nếu lúc này hắn mà đi Thái Phong tìm Liễu Dự thì thật

phiền phức, hậu quả thật khó lường.

Ta nói chuyện này với Minh Nhuận, sau khi nghe xong Minh Nhuận chỉ nói: “Phò mã không sao cả.”

Ta nhớ lại ba tháng mà hắn nói trước đó, bèn thuận miệng hỏi: “Bây giờ chỉ còn hơn một tháng nữa, rốt cuộc cách

giải quyết mà tiên sinh nói là gì?”

Về mặt hắn dịu dàng: “Lúc đó nàng sẽ biết.”

Ta hơi nhú mảy, Minh Nhuận giơ tay ra đường như muốn chạm vào lông mày ta, nhưng đến giữa chừng hắn lại rút

tay về.

Ta biết tại sao giữa chừng Mn lại dừng lại, trong lòng khó tránh chút chua xót.

Trải qua mấy ngày dưới sự khuyến khích của Liễu Dự, ta với Minh Nhuận có thời gian ở chung nhiều hơn, nhưng

hai chúng ta rất ít chạm vào nhau, đều dừng lại ở lễ nghi.

Ngăn cách ta với Ôn Diễn ngoài thiên nhân ra, còn có Liễu Dự.

Cái cách mà Liễu Dự nói thoát nhìn có vẻ ổn, song ta không làm được. Ta không thể cao hứng vui mừng sống với

người đàn ông khác khi Liễu Dự còn là phu quân của ta. Mặc dù thật sự có ở với nhau, nhưng cả đời này ta cũng sẽ

không thể nào vui được, áy náy trong lòng chắc chắn sẽ tra tấn ta đến chết.

Minh Nhuận thở dài một tiếng, trong chốc lát hai ta không nói với nhau câu gì. Qua một lúc lâu hắn mới nói:

“Chuyện của phò mã, nàng đừng lo, ta đã sai người âm thầm đi theo y, Ôn Phàm sẽ không làm hại y đâu.”

Ta cup mắt đáp lại một tiếng.

Khi Liễu Dự trở về từ Thái Phong thì đã là chuyện của nửa tháng sau, hôm đó mưa đông mãi không ngớt, ta vừa

mới bước ra cửa đã cảm thấy hơi lạnh đánh úp lại, không khỏi rung mình một cái. Vân Vũ vội vàng lấy áo bào gấm

vàng tơ choàng lên ta, ta khép mình trong áo, sai người chuẩn bị xe ngựa.

Ta muốn đi làm một chuyện.

Theo ta được biết, hôm nay Liễu Dự sẽ về kinh thành, ta muốn trước khi hắn tiến cung báo cáo thì chặn hắn lại. Ta

đã đánh tiếng với Thừa Văn trước rồi, lần này bất kể thế nào đi nữa ta cũng phải nói rõ với Liễu Dự.

Mặc dù trời lạnh, nhưng ta vẫn thuận lợi đợi được Liễu Dự.

Tính ra cũng gần một tháng ta chưa gặp Liễu Dự, hôm nay vừa nhìn thì trong lòng ta run rẩy ghê gớm. Chỉ một

tháng ngắn ngủn, Liễu Dự đã gây đi rất nhiều, lúc hắn đi về phía ta thì ta nghĩ nếu như gió lớn hơn chút nữa hắn sẽ

bị gió thổi bay mất. Đợi lúc hắt đến gần thì ta lại càng run càng thêm kinh hãi, mắt hắt lún sâu vào trong, môi

không chút huyết sắc nào, sắc mặt giống như lá khô rơi xuống đất, chẳng chút sinh khí.

Dường như hắt đã già đi mười tuổi!

Ta vội vàng cởi áo bào khoác lên người Liễu Dự, về mặt Liễu Dự thì lương nhìn ta.

Trong lòng ta khó tránh khỏi tức giận, “Triệu thái y.”

Hai tai Triệu thái y run lên, phịch một tiếng quỳ trước mặt ta, “Công chúa điện hạ, không phải vì thần không sẵn

sóc, mà là phò mã gia bị bệnh cũng không chịu uống thuốc, vì thần đã dùng hết cách mà phò mã gia vẫn không chịu

mở miệng.”

Ta nhú mày, Liễu Dự hơi nghiêng về phía ta, bàn tay mang theo hơi lạnh khẽ cầm tay ta, “Nương tử, chúng ta hồi

phủ được chứ?”

Vân Vũ cũng vội vàng nói: “Đúng thế đúng thế, bây giờ mưa lớn, có gì quan trọng thì đợi hồi phủ rồi nói sau. Công

chúa, cơ thể phò mã quan trọng hơn.”

Ta lo Liễu Dự sẽ không chịu nổi mưa đông này, bèn sai người nhanh chóng hồi phủ.

Liễu Dự luôn nắm tay ta cho đến khi hồi phủ, ta cau mày hỏi Triệu thái y rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Triệu thái y

rơi nước mắt nói: “Vi thần vừa đến Thái Phong thì phò mã gia đã nhiễm phong hàn, nửa đêm ho gay gắt. Vi thần đã

kê đơn thuốc, vốn đây chỉ là bệnh nhỏ, uống thuốc năm sáu ngày là bình phục. Nhưng năm sáu ngày sau bệnh của

phò mã gia lại càng nặng hơn, cũng không chịu để vi thần bắt mạch. Cho nên hôm trước vi thần mới phát hiện ra là

phò mã gia đều đổ hết thuốc đi...” Nói đến đây thì Triệu thái y dừng lại, gương mặt nhìn về mặt một một của Liễu

Dự, miệng mở ra nhưng lại không thốt ra được từ nào, ngược lại lại do dự nhìn ta.

Ta hiểu được ý của y, liền nói lạnh: “Có gì thì cứ nói đi.”

Triệu thái y chần chờ một lúc lâu mới nói: “Nếu tiếp tục như thế, cho dù là thần tiên cũng khó điều trị. Công chúa

điện hạ, lúc này phò mã gia lại bị thêm tâm bệnh, nếu không nhanh chóng chữa trị, không quá nửa năm...”

Lúc này Liễu Dự mở miệng, giọng hắt có chút yếu ớt, “Không cần nói nữa, cơ thể của ta tự ta biết. Người lui đi.”

Triệu thái y nhìn ta một cái, ta khẽ gật đầu y mới lui ra. Ta cũng đưa mắt nhìn thị nữ tới tới xung quanh, bọn họ cũng

im lặng nối đuôi nhau đi ra.

Ta thảm than một tiếng trong lòng, nói với Liễu Dự: “Cẩn Minh, sao chàng phải khổ thế chứ?”

Đột nhiên Liễu Dự ho vài tiếng, ta vội vàng vỗ lưng hắt, đưa hắt một ly nước ấm. Sau khi uống hết, ta nói: “Để

Triệu thái y bắt mạch cho chàng, ta sẽ nhìn chàng uống hết thuốc. Lần này không thể đổ thuốc đi được.”

Liều Dự yếu ớt nói: “Nếu ta chết đi, nương tử liệu có đau lòng?”

Trong lòng ta thất kinh, vội hỏi: “Cẩn Minh, chàng đang nói bậy gì thế. Có Triệu thái y ở đây, kinh thành cũng

không đại phu như thế, trong cung cũng không ít được liệu quý, sao chàng có thể chết được?”

Liều Dự cười giấu một tiếng, “Nương tử nói đúng, nương tử chắc chắn sẽ không để ta chết, cho dù không phải là vì

ta, mà vì Ôn Diễm không thể chịu phạt, nương tử cũng không để ta chết được.”

Ta nghiêm mặt nói: “Cẩn Minh, ta phải nói rõ với chàng. Ta và...”

Bỗng Liều Dự đặt chén xuống, phát ra tiếng thật lớn. Hai chữ “Minh Nhuận” nhất thời bị ta nuốt vào. Liều Dự khấn

cầu: “Nương tử, hôm nay chúng ta không nhắc đến y được chứ?”

Nếu là trước kia khi nhìn thấy vẻ mặt này của Liều Dự, ta chắc chắn sẽ mềm lòng mà dừng lại. Nhưng hôm nay

không được, nếu không nói rõ với Liều Dự, chỉ sợ sau này ta sẽ không có cơ hội nói.

Ta cương quyết nói: “Cẩn Minh, chàng đừng trốn tránh nữa, im lặng nghe ta nói đây.”

Về mặt Liều Dự đau khổ: “Ta vốn nghĩ chỉ cần nương tử vui thì ta sẽ vui, nhưng khi thấy nương tử qua lại với hân

thì ta hết sức ghen tị. Ta không thể cười chúc phúc nương tử, nhưng nương tử không thể ở bên hân thì sẽ rất đau

lòng mà miễn cưỡng cười. Ta không biết phải làm như thế nào, cuối cùng đành tránh đi. Nhưng không thấy nương

tử đâu, trong lòng ta rất khó chịu. Mấy ngày đến nay, ta không ăn được miếng nào, ban đêm cũng bị mất ngủ. Ta

biết tình hình của cơ thể mình, không phải ta không muốn uống thuốc, chỉ là vừa uống vào đã nôn ra. Ta đã thử rất

nhiều cách nhưng chẳng được.”

Giữa lúc hoảng hốt, ta cảm thấy Liều Dự như già đi mười tuổi.

Có lẽ nói nhanh quá, Liều Dự lại ho liên miên không ngớt, ho đến tê tâm liệt phế, ta nghe mà kinh hồn bạt vía. Liều

Dự cười yếu ớt, “Nương tử, ta nghĩ ta sống không được lâu nữa đâu.”

“Chàng sẽ sống đến trăm tuổi!”

Liều Dự lại nói: “Ta...”

Ta vội quát: “Liều Dự! Ta không cho phép chàng nhắc lại chữ chết nữa.”

Liều Dự lại bắt đầu ho gê gớm, ngoài việc vỗ lưng cho hân, ta chri có thể biết đứng đấy mà nhìn. Bỗng Liều Dự

đưa hai tay bịt miệng, ta nhìn rõ có sợi tơ máu chảy ra giữa ngón tay hân.

Hân buông tay ra, trong lòng bàn tay toàn là máu. Lập tức sắc mặt ta trắng bệch ra, thanh âm đều thay đổi. “Giờ

chàng ngồi đây cho ta, ta đi sai người tìm Triệu thái y... Không, đi gọi thái y trong cung lại đây.”

Liễu Dự nhẹ nhàng cười, “Nương tử vội vã như thế, là có bao nhiêu phần vì ta đây?”

Dáng vẻ bây giờ của Liễu Dự không chỉ là không hề tức giận mà lại còn giống một người sắp chết, ta nghĩ đời này

đến bây giờ ta chưa từng sợ hãi như thế này, ta dường như đã bật khóc.

“Từ hôm nay trở đi ta sẽ không gặp Minh Nhuận nữa, cả đời này sẽ không gặp lại hần.”

Ánh mắt Liễu Dự lóe lên, hần dùng khăn tay lau vết máu trong tay, cúi đầu nói: “Sao nàng lại phải khổ thế chứ?”

Hần ho ra tiếng rồi nói: “Nương tử, mấy hôm nay ta đã nghĩ rất nhiều, ta vốn định sẽ nhìn nương tử và y vui vẻ qua

ngày. Nhưng sau đó ta phát hiện ra mình không làm được, cho nên ta đã suy nghĩ đến cách khác. Cơ thể mình ta

biết rõ nhất, có lẽ ta cũng chẳng còn bao nhiêu thời gian, mấy ngày nay xin nương tử hãy ở bên ta, đến khi ta trút

hơi thở cuối cùng. Ta biết trong cung có không ít dược liệu quý hiếm có thể bảo toàn mạng sống, đến lúc đó có thể

nương tử để cho ta ăn nhân sâm ngàn năm, rồi phái một người tới chăm sóc ta – cái kẻ đã bước một chân vào Quỷ

Môn quan rồi... Như thế thì, mạng của ta coi như là được bảo vệ, mà y cũng sẽ không bị phạt, còn ta khi đó bị đau

óm giầy vò đến nỗi không thể nhớ về nương tử... Cho nên, trước khi ta còn lại một hơi cuối cùng, xin hãy ở bên ta,

đừng đi gặp hần nữa... Nương tử đồng ý ta có được không?”

Liễu Dự vừa nói vừa ho.

Dáng vẻ hần lúc này giống như nói ta hay, nếu ta không đồng ý với hần, giờ phút này hần sẽ mang theo tiếc nuối

chết trước mặt ta... Ta không thể không đồng ý, giọng nói run lên: “Cái gì ta cũng đồng ý với chàng.”

58. Chương 58

Không lâu sau đó kinh thành nghênh đón đợt tuyết đầu tiên. Cả kinh thành như biến thành giáp bạc, đầu cành cây

ngọc lan trong phủ tuyết đầy sương tuyết, gió đông thổi qua, bông tuyết rơi ào ào khắp đất trời.

Nếu là trước kia, có lẽ ta còn có thể nấu một bình rượu, vừa uống rượu vừa ngắm tuyết, chỉ tiếc bây giờ trong đầu ta

toàn là bệnh tình của Liễu Dự, ta chẳng còn tâm tư mà ngắm hoa ngắm tuyết. Sau hôm đó, ta ngày đêm làm bạn bên

cạnh Liễu Dự, nghĩ có lẽ Minh Nhuận cũng biết, hần sai người chuyển lời nhắn đến ta, cuối cùng chúng ta cũng

không gặp nhau nữa.

Thái y trong cung gần đây đều túc trực không phủ công chúa, bọn họ nhìn qua đều mặt mày ủ ê. Ta không rõ là vì

nguyên nhân gì, rõ ràng là Liễu Dự đã đồng ý chữa trị, cũng rất phối hợp uống thuốc, nhưng cơ thể hẳn ngày một sa

sút, nôn ra máu cũng thành việc cơm bữa.

Đêm qua thậm chí Triệu thái y còn nói với ta: “Công chúa điện hạ, chỉ sợ phò mã gia không qua nổi mùa đông

này.”

Ta nghe vậy, giận dữ nói: “Nếu không chữa khỏi cho phò mã, bổn cung sẽ tru di cửu tộc các người!”

Mặt của nhóm thái y đều sợ hãi, chỉ có Triệu thái y cúi đầu thở dài.

Triệu thái y đã ở trong phủ công chúa mấy năm, nghĩ y cũng hiểu rất rõ tính nết của ta. Chẳng qua đó chỉ là mấy lời

trong lúc tức giận của ta mà thôi, bệnh tình Liễu Dự thế nào, mấy ngày nay ta đều biết rõ, chỉ là bệnh đã ăn vào

thiếu xương khó có thuốc nào chữa khỏi, thật là so với sương tuyết ngoài càn còn nặng nề hơn.

Lúc này Vân Vũ cầm một hộp gấm đỏ đi vào, thấp giọng nói bên tai ta: “Bệ hạ sai người đưa nhân sâm ngàn năm

đến.”

Ta hỏi: “Phò mã đã tỉnh lại chưa?”

Không biết bắt đầu từ khi nào mà Liễu Dự càng ngủ càng lâu, thậm chí có một lần, Liễu Dự ngủ liền ba ngày ba

đêm, suýt nữa ta tưởng rằng hẳn sẽ không tỉnh lại nữa.

Vân Vũ đáp: “Vẫn chưa ạ.”

Ta quét mắt nhìn đám thái y quỳ trên mặt đất, nhú mày nói: “Sững ra đó làm gì? Còn không mau nghĩ cách khác?”

Sau khi tất cả thái y đều lui ra, Vân Vũ lo lắng khẽ hỏi: “Công chúa, có phải bệnh của hạt giống phò mã nguy kịch

rồi không?”

Ta trừng mắt nhìn nàng: “Nói bậy bạ gì thế hả? Có đại phu tốt nhất trong thiên hạ ở đây, cho dù bệnh nguy cấp

cũng có thể chữa khỏi.”

Vân Vũ cắn môi, do dự nói: “Trước kia có mấy lần phò mã gia cũng bị nghiêm trọng thế, cuối cùng đều không phải

được Thụy Minh Sơn Trang Minh Nhuận công tử trị sao?”

Không phải ta không biết Minh Nhuận có thể chữa khỏi Liễu Dự, thế nhưng Minh Nhuận cũng đành bó tay hết

cách.

Ta đang thở dài trong lòng thì có thị nữ vội vàng chạy vào nói với ta: “Công chúa điện hạ, phò mã gia tỉnh rồi.”

Ta nghe thế thì cuống quýt đứng lên, vội vã vào phòng Liễu Dự. Vừa tiến vào phòng Liễu Dự thì vị thuốc đông y

đậm đặc đã bay đến. Liễu Dự nằm trên giường, cả khuôn mặt hóp lại. Trông thấy ta thì trong đôi mắt vốn vẫn đục

lóc lên, mang theo mấy phần trong suốt.

Trong lòng ta chỉ cảm thấy lạnh lẽo vạn phần, nhưng lại chẳng dám biểu hiện ra mặt, chỉ có thể cười cười, nhẹ

nhàng nắm lấy tay hắn. Tay vừa nắm, trong lòng lại thở dài một tiếng, chỉ trong vòng mấy ngày, tay Liễu Dự đã gầy

đến nỗi chỉ còn lại xương cốt.

Ta khẽ nói: “Mấy ngày nay trời hơi lạnh, ta đã cho người sắp thêm mấy bếp lò. Đợi Vân Vũ đem thuốc tới, chờ cho

thuốc bớt nóng chàng hãy uống.”

Liễu Dự cười ảm đạm: “Sau khi ta thành thân với nương tử, dường như không có ngày nào là không uống thuốc.

Thuốc trong bụng ta có khi còn nhiều hơn cả muối.”

Ta nói: “Chờ chàng khỏi bệnh sẽ không cần uống thuốc nữa.”

Liễu Dự nói: “Có mứt hoa quả không?”

Ta sững sốt, “Chàng muốn ăn gì sao? Để ta sai người đi lấy.”

Thần sắc Liễu Dự ảm đạm: “Ta cũng sợ đắng...”

Ta nghe ra ý oán trách trong lời Liễu Dự, trong lòng hơi căng thẳng, nhất thời đã rõ Liễu Dự đã trách ta không hiểu

hắn, ta mới nói: “Ta nhớ rồi, sau ngày khi chàng uống thuốc ta sẽ cho người chuẩn bị mứt hoa quả.”

Liễu Dự mỉm cười.

Ta cũng cười, rồi thuận miệng nói: “Tuyết năm nay rơi sớm hơn mấy năm trước, chờ khi chàng khỏi bệnh, chúng ta

có thể ra ngoài thưởng tuyết, còn có thể pha trà nấu rượu...”

Bỗng Liễu Dự ho mấy tiếng, một tay hắn bịt miệng, tay kia chỉ loạn xạ, mấy ngày nay nhìn thị nữ hầu hạ Liễu Dự,

ta lập tức biết Liễu Dự muốn gì.

Cả người ta run lên, vội vã lấy ống nhỏ bên giường đưa đến trước người Liễu Dự.

Liễu Dự nhắm mắt hít một hơi thật sâu, lúc mở mắt ra thì bưng lấy ống nhỏ, khẽ nghiêng người chần tằm mắt của ta

lại. Ta sốt ruột nói: “Cẩn Minh, lại nôn ra máu sao? Để ta đi gọi thái y.”

Liễu Dự lại ho mấy tiếng, hắn kéo tay ta lại, “Không cần.”

Ta dừng bước, hắn quay đầu sang chỗ khác nói với ta: “Chỉ là nhỏ đàm thôi, không sao đâu.”

Ta bước qua muốn lấy ống nhỏ trong tay hắn, không ngờ Liễu Dự cũng nghiêng người, thấp giọng nói: “Để ta. Ống

nhỏ bẩn, nương tử lá ngọc cành vàng, không nên...” Hắn lại ho, hai má đỏ hồng lên.

Ta biết trong lòng nghĩ gì, bèn xoay người đi rót chén nước, khi quay lại giường thì Liễu Dự đã đặt ống nhỏ xuống,

hắn cầm chén trà, cười yếu ớt, “Nương tử nói chuyện với ta đi, ta thích nghe giọng của nương tử.”

Ta kể một câu chuyện dân gian cho Liễu Dự, chuyện còn chưa kể xong, Liễu Dự đã từ từ nhắm hai mắt lại. Ta nhìn

khôn mặt không chút sinh khí của Liễu Dự, tay run khê đặt lên mũi hân.

Bỗng Liễu Dự mở mắt ra, ta không kịp rút tay về, “Sao nương tử không nói nữa?” Liễu Dự dừng lại, ánh mắt dừng

trên ngón tay ta, hân cười cảm đạm, giờ tay từ trong chần ra kéo tay ta xuống, nhẹ nhàng đặt trên chần, “Nương tử,

ta có thể sống qua năm nay. Nương tử nói tiếp đi, giọng của nương tử rất dễ nghe.”

Ta nhin chua xót trong lòng xuống, tiếp tục kể nốt câu chuyện dở dang, Liễu Dự lại từ từ nhắm hai mắt, lần này hân

ngủ thật rồi.

Vân Vũ nhẹ nhàng bưng thuốc vào, ta lắc đầu với nàng. Lập tức hốc mắt Vân Vũ đỏ lên, nước mắt không ngừng

đảo quanh. Ta đứng lên dịch chần mềm cho Liễu Dự rồi mới đi ra.

Ta khê nói với Vân Vũ: “Chờ khi Cẩn Minh tỉnh lại thì để chàng uống thuốc.”

Hai mắt Vân Vũ đỏ lên, nàng gật đầu.

Triệu thái y nói hôm nay Liễu Dự là bệnh lâu thành họa, tâm bệnh động lại quá nhiều, cho nên không thuốc nào

chữa khỏi. Ta càng áy náy hơn, Liễu Dự biến thành ngày hôm nay, là do một trong những đầu sở là ta.

Nhưng ta cũng là người ích kỷ, ta biết tâm bệnh Liễu Dự là gì, nhưng ta không thể thành toàn hi vọng của Liễu Dự.

Điều duy nhất ta có thể làm được là chi một khoản tiền lớn đi tìm danh y ở khắp nơi. Khách ra vào phủ công chúa

bắt đầu không ngớt, chỉ tiếc không ai trị được bệnh của Liễu Dự hoặc là có thể làm hân thôi không nôn ra máu nữa.

Dần dần, thời gian Liễu Dự mê man càng lúc càng dài, khi tỉnh lại thì cả người vô tri vô giác, thậm chí còn không

nghe thấy lời ta nói. Có một lần, ta đi trong hoa viên trong phủ, nghe hai thị nữ quét rác nhỏ giốn nói có phải trong

phủ chuẩn bị làm tang sự rồi hay không, trong lòng ta rất chua xót, con người nào phải cỏ cây, há có thể vô tình, tuy

ra không thể khiến Liễu Dự trở thành người ta yêu, nhưng tận trong đáy lòng ta, ta đã coi Liễu Dự như người thân

của mình.

Dường như Liễu Dự cảm thấy mình sắp không xong, có một đêm bỗng hân giật mình tỉnh lại, gọi thẳng tên ta. Từ

sau khi Liễu Dự sinh bệnh, ta ngủ không được sâu, hơn nữa còn ngủ ở bên ngoài giường, ta nhanh chóng đến bên

người hân, hân cầm lấy tay ta nói: “Nương tử, ta không chịu nổi nữa rồi...”

Mũi ta không khỏi xót xa.

Hân bắt đầu nói đứt quãng: “Ta... vốn cho là... ta... có thể vượt qua... nhưng mà ta không... nghĩ cơ thể ta quá

thật... còn yếu... ột... hơn cả tưởng tượng của ta... nếu ta chết... nương tử... nàng có trách ta không... “

Ta nắm chặt tay hắn, lắc đầu nói: “Không trách chàng đâu.”

Hắn cười yếu ớt, “... Được... rồi.”

Lời còn chưa dứt, hắn đã lại ngất đi.

Ta vội vàng gọi thái y đến, nhóm thái y đều quỳ mà nói: “Vi thần vô năng, xin công chúa chuẩn bị hậu sự cho phò

mã gia.”

Bỗng ta cảm giác mình thật ngốc, nhưng ta biết bây giờ phải bình tĩnh. Hiện tại trong phủ công chúa to lớn này,

người có thể chủ trì đại cục chỉ có một mình ta.

Một mặt ta sai người âm thầm chuẩn bị hậu sự, một mặt lại hi vọng kỳ tích xảy ra. Ta biết nếu Liễu Dự chết thật,

cho dù Ôn Diễm không bị phạt và ở bên ta, thì ta với hắn cả đời này chẳng thể nào rút được cái gai này.

Cái ngày Liễu Dự hồi quang phản chiếu, đúng giữa đông chí, khi ta tỉnh liền thấy Liễu Dự đứng bên giường ta. Lúc

ấy ta còn nghĩ mình nằm mơ, cho đến khi Liễu Dự mỉm cười gọi ta một tiếng nương tử, ta mới bừng tỉnh.

Hắn khẽ nói với ta: “Tuyết đã ngừng rồi, để ta bảo phị nữ chuẩn bị lò sưởi trong đình, Lục Nghị vừa mới cất xong*,

cũng chỉ chờ nương tử có thể uống một ly.”

(*Câu này trích trong bài thơ Vãn Lưu Thập Cửu của Bạch Cư Dị, bản dịch của Nguyễn Tâm Hàn)

Lòng ta khẽ run, mơ hồ hiểu được lần này là Liễu Dự hồi quang phản chiếu.

Ta đè nén xót xa xuống, im lặng gật đầu.

Trong phủ công chúa hôm nay đặc biệt im ắng, cũng không biết có phải không đúng dịp hay không, mà từ trong

nhà đi ra đình, ta không hề nhìn thấy một thị nữ nào. Trên hành lang được phủ bởi tuyết trắng chỉ có ta và Liễu Dự

chậm rãi đi.

Hai chúng ta không hề nói gì, cứ im lặng vậy mà đi.

Thần sắc Liễu Dự bình yên chưa từng có, hắn nắm lấy tay ta, không hề đau buồn khi đón tử thần sắp đến.

Đường đi rất ngắn, nhưng ta lại cảm thấy vô cùng dài, sâu trong tim bị hành hạ vô cùng. Xung quanh một mảnh

trắng xóa, gió thổi phần phật khiến ta cảm nhận được cái lạnh thấu xương.

Ta giữ bộ y phục màu hồng rồi mới ngồi xuống đệm trên ghế đá, hắn cười nói với ta, xoay người tháo màn vải

gấm ra, ngăn gió lạnh bên ngoài đình. Liễu Dự lại rót cho ta một chén rượu rồi mới chậm rãi ngồi xuống đối diện

ta.

Liễu Dự cũng rót ỉnh một chén rượu, hắn gắp chén lên nói với ta: “Không biết nương tử có đồng ý uống một chén với ta không?”

Ta khẽ nói: “Đồng ý.”

Sau khi Liễu Dự nghe thấy thế liền mỉm cười, cúi đầu uống hết một hơi, ta kìm nén xúc động ghen ngào lại, cũng

cạn sạch hết rượu trong chén. Liễu Dự đặt chén rượu xuống, cười híp mắt với ta, “Ta biết trong lòng nương tử nhiều

ít có chút ghét ta, ta làm nhiều chuyện xấu như thế...”

“Cẩn Minh...”

Liễu Dự lắc đầu ngắt lời ta, “Nương tử, nàng nghe ta nói xong đã, đây là lần cuối cùng ta có thể nói chuyện với

nàng. Nương tử nàng nhất định không biết ta đã làm những gì đâu... Ta biết khi mình sinh bệnh thì nương tử mới

để ý đến ta, cho nên trước đó ta đều bị bệnh nhiều như thế, thậm chí mấy lần bị thương đều là tự ta gây nên. Cho

đến giờ Ôn Phàm chưa từng làm hại ta, tất cả đều là tự ta làm. Cái người đã thả Ôn Phàm từ Thúy Minh Sơn Trang

ra cũng là ta, người hãm hại Ôn Diễm cũng là ta... Cho đến bây giờ ta không phải là một người lương thiện như

nương tử nói, ta là người xấu, một mục lợi dụng sự áy náy của nương tử. Nương tử nàng mới là người lương thiện

nhất trên thế gian này, rõ ràng nàng không thích ta, nhưng lại đối tốt với ta đến thế, không hề làm ta chịu tổn

thương, còn quan tâm đến ta, thậm chí còn đồng ý với mấy yêu cầu ta cố tình gây sự...”

Bống dưng hấn ho khụ, ta ghen ngào nói: “Cẩn Minh, chúng ta về phòng đi, ở đây lạnh quá...”

Hắn chống tay lên bàn đứng lên, ta cũng vội vã đứng lên, hắn từng bước đi đến bên ta, sau đó giơ tay ra ôm lấy ta,

đầu hắn tựa trên vai ta, bên tai truyền đến âm thanh của hắn.

“Ta biết trong cơ thể ta có trùng cổ, nhưng ta biết là mình cũng thích nương tử. Là Liễu Dự thích nương tử, chứ

không phải vì độc tình mà thích nương tử...” Âm thanh càng ngày càng nhẹ, “Có thể quen được nương tử, có thể

cùng nương tử thành thân, là chuyện đáng giá nhất trong đời ta, cho dù đời này ta cực khổ, nhưng đến bây giờ ta

chưa từng hối hận, ta cũng không hối hận lúc đó đi cứu Ôn Diễm... nhưng nếu có kiếp sau...

Ta ngừng thờ.

“... Chỉ mong ta không gặp lại nàng nữa...”

Lòng ta run lên, tay Liễu Dự chậm rãi trượt xuống hông ta, giống như lá khô rơi xuống từ trên cành, gió lạnh ập

đến, lập tức biến mất không còn bóng dáng.

Nước mắt ta từ trong hốc mắt rơi xuống, cả người ta lạnh như giá rét tháng chạp.

Bống ta chợt nghe tiếng bánh xe cùng với tiếng bước chân dồn dập từ xa truyền đến, nước mắt còn chưa lau khô đã

có người vén màn lên.

Ta gặp lại A Man, Như Ý và... cả Ôn Diễm đã lâu không thấy.

Ôn Diễm vẫn ngồi trên xe lăn, dáng vẻ như lúc ban đầu, hần bình tĩnh nhìn ta, trong mắt còn có sự ảm áp khiến

người ta yên tâm, “Công chúa, giao phò mã cho ta. Ba ngày sau, ta trả lại cho nàng một phò mã sống lại.”

Ta buông tay ra, A Man bước đến cổng Liễu Dự.

Ta nhìn Ôn Diễm cùng A Man cũng Liễu Dự nhanh chóng biến mất trong tầm mắt ta, ta không nhận được muốn

đuổi theo nhưng Như Ý đã chặn ta lại, nàng cười hì hì nói với ta: “Công chúa mỹ nhân, đã lâu Như Ý không gặp tỷ,

Như Ý nhớ tỷ lắm. Công chúa mỹ nhân yên tâm đi, sự phụ không gì không làm được, nếu người đã nói sẽ trả lại

cho tỷ một phò mã còn sống thì nhất định sẽ làm được.”

Trong lòng ta tự nhiên là tin Ôn Diễm, nhưng ta đã thật sự cảm thấy được Liễu Dự đã tắt thở, nếu Ôn Diễm lại trái ý

trời, hẳn lại phải chịu trừng phạt nào đây?

Bỗng ta nhớ đến kỳ hạn ba tháng mà lần trước Ôn Diễm nói với ta.

Lúc trước ta chỉ lo chăm sóc Liễu Dự mà đã quên mất chuyện này. Hiện giờ tính lại, hôm nay vừa vặn là ngày cuối

cùng trong thời hạn ba tháng mà Ôn Diễm đã nói.

“Công chúa mỹ nhân, Như Ý từ ngàn dặm xa xôi đến đây, đói đến chết mất. Như Ý muốn ăn thiệt nhiều thiệt nhiều

điểm tâm.”

Như Ý kéo tay ta, ta lấy lại tinh thần, Như Ý lại nói một lần nữa.

Ta nói “Được”.

59. Chương 59

Ta để Vân Vũ làm rất nhiều món điểm tâm tinh xảo, sau khi Vân Vũ đem lên, Như Ý ăn như rồng cuốn, không đến

một lát, tất cả đồ ăn trên bàn đến một cặn bã cũng chẳng còn.

Lúc này ta có chút lo lắng.

Ngược lại Vân Vũ với Như Ý mặt mày hớn hở, vừa thấy nhau đã tám chuyện trông rất vui vẻ. Có lẽ thấy mặt ta

chứa vẻ buồn rầu nên Vân Vũ không nói nhiều nữa, an ủi ta: “Công chúa yên tâm, có Ôn quốc sư ở đây, hạt giống

phò mã nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Như Ý cũng đáp nói: “Đúng thế, sự phụ ta là người lợi hại nhất trong thiên hạ!”

Ta miễn cưỡng cười.

Lúc này Như Ý cười hì hì với Vân Vũ: “Nè, Vân Vũ tỷ tỷ, ta đã nói với tỷ rồi mà, lần trước Như Ý quay về Đào

Hoa Nguyên thì Cúc Hoa ca ca có nhắc đến tỷ, Cúc Hoa ca ca nói Vân Vũ tỷ tỷ tên nghe như là mỹ nhân.”

Da mặt Vân Vũ giật mấy cái, “Cúc Hoa ca ca? Người này đúng là... Đúng là...” Nàng cười khan một tiếng, “Dĩ

dởm! Rất dĩ dởm!”

Như Ý cười hí mắt nói: “Vân Vũ tỷ tỷ thật thông minh, mới nghe tên đã đoán được tính nết của Cúc Hoa ca ca,

Cúc Hoa ca ca là người dĩ dởm nhất trong Đào Hoa Nguyên. Cúc Hoa ca ca họ hoa, song danh là Cúc, đáng vẻ rất

đễ nhìn. Hơn nữa Cúc Hoa ca ca có thể nhìn thấy được những thứ mà người thường không thể thấy...”

Vân Vũ tò mò nói: “Là gì?”

Như Ý cười thần bí, “Là ma đó, Cúc Hoa ca ca có thể trông thấy ma.”

Bây giờ ta không thể nào nghe lọt tai chữ “ma”, vừa nghe mà trong lòng ta đã không thoải mái, ta hỏi: “Như Ý,

muội đi cùng tiên sinh sao?”

Hình phạt lửa trời kéo dài một năm rưỡi, nhưng bây giờ còn hai tháng nữa mới đến một năm rưỡi. Vậy thì sao Ôn

Diễn lại ra được đến đây? Sao Như Ý với A Man lại xuất hiện cùng Ôn Diễn? Ta nghĩ Như Ý có lẽ có biết chút về

chuyện này, liền xem nàng có muốn nói ra với ta hay không.

Nhưng nhìn có vẻ Như Ý không muốn cho ta biết, nàng đảo mắt rồi cười cho qua, “Đúng thế đúng thế.”

Ta thấy vậy thì cũng không miễn cưỡng nữa.

Trước kia Như Ý từng có thù địch với ta, không nói với ta cũng là bình thường.

Ta để Vân Vũ chiêu đãi tốt Như Ý, sau đó ngáp một cái trở về phòng nghỉ ngơi. Nếu bây giờ ta không thể làm được

gì thì chi bằng đi ngủ một giấc, có lẽ sau khi tỉnh lại có thể nhìn thấy Ôn Diễn và Liễu Dự toàn vẹn đôi đường.

Ta gọi người đốt hương an thân, ở trên giường chậm rãi nhắm nghiền hai mắt. Sau khi tỉnh lại thì đã là chạng vạng,

trong phòng có thấp đèn, hương an thần vẫn còn thoang toảng, ta ngồi dậy từ trên giường, mới vừa xoa nhẹ ần

đường thì thị nữ luôn hầu hạ ta đi đến, khẽ nói nhỏ: “Công chúa điện hạ, bệ hạ đã tới.”

Ta sững sốt, “Đến bao lâu rồi?”

Thị nữ đáp: “Có nửa canh giờ.”

Ta nhú mày: “Thế sao không gọi ta dậy?”

“Bẩm công chúa, là bệ hạ không cho.”

Trong lòng ta nghi hoặc, mỗi lần cuối năm chuyện trong triều vô cùng nhiều, những năm qua Thừa Văn đều bận

đến quên cả trời đất, sao lúc này Thừa Văn lại rảnh rỗi đến phủ công chúa của ta?

Ta đổi y phục rồi vội vàng đi vào noãn các, vừa bước chân vào đã thấy Thừa Văn ngấm nghĩa bộ ấm Tử Sa Ôn

Diễn tằng ta, do nghe thấy bước chân ta mà lúc ta vào thì Thừa Văn lập tức ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn ta.

Ta tiếp đón, “Thừa Văn sao đệ lại đến đây?”

“A tỷ gần đi không ít rồi.” Thừa Văn nhìn ta tường tận rồi nói: “Ta nghe nói Cảnh Nhuận đã trở lại rồi.”

Thừa Văn chuyển chủ đề cũng mau thật đấy, khiến ta nhất thời không kịp phản ứng. Hắn lại nói: “Bộ ầm Tử Sa này

là Cảnh Nhuận tặng a tỷ sao?”

Ta gật đầu.

Hắn nói: “Cũng tốt, có Cảnh Nhuận ở đây, ta tin những ngày sau a tỷ sẽ sống dễ chịu hơn.”

Ta lại ngẩn người ra.

Thừa Văn đặt bộ ầm Tử Sa trong tay xuống, đưa một hộp gấm cho ta. Ta mở ra nhìn, trong đầu không khỏi cả kinh,

là ngọc tỷ của Đại Vinh chúng ta.

“Thừa Văn, đệ...”

Thần sắc Thừa Văn cực kỳ bình tĩnh, hắn chậm rãi nói: “A tỷ còn nhớ trước kia Cảnh Nhuận đã xem cho ta một quẻ

không?”

Ta gật đầu.

Hắn nói: “Cảnh Nhuận là thiên nhân, điều này a tỷ cũng biết rồi. Lúc trước Cảnh Nhuận cho đệ hay, trong đời đệ

phải trải qua một kiếp, nếu sống sót qua thì sẽ hết kiếp nạn, nhưng nếu không qua nổi thì đời này cũng chấm dứt.”

Trong lòng ta run lên, lúc này Thừa Văn giao ngọc tỷ cho ta, chẳng lẽ...

“A tỷ chớ nghĩ nhiều, đệ đưa cho tỷ ngọc tỷ chính là để phòng ngừa. Độ kiếp mà Cảnh Nhuận nói lúc trước vẫn

chưa đến, nhưng cũng sắp nhanh thôi. Đệ không biết rốt cuộc là gì, nhưng bất kể thế nào, người mà đệ tin nhất chỉ

có một mình a tỷ. Nếu thật sự đệ xảy ra chuyện gì đó, thì đại trong triều chỉ có thể dựa vào tỷ thôi.” Từ trong vạt áo

Thừa Văn lấy ra một trang giấy, ta nhận lấy nó, bên trên đều là chữ của Thừa Văn, “A tỷ, đệ đã đem toàn bộ những

người nên chú ý đề phòng cùng với mọi chuyện viết ra đây. Còn về thái tử, đệ cũng đã chỉ định rồi, thánh chỉ đặt

sau bảng hiệu ở điện Thừa Càn. Thừa Vô và Thừa Anh đệ không tin nổi, Cảnh Nhuận từng nói a tỷ sẽ có một đứa

con gái, đợi khi a tỷ sinh con xong, mong a tỷ có thể dốc lòng nuôi dưỡng. A tỷ chỉ cần nhớ kỹ một điều, Đại Vinh

không thể bị mất trong tay chúng ta. Nếu thật sự có ngày đó, a tỷ cũng chớ để đệ đau lòng. Sinh tử có số, đệ chỉ tiếc

không thể cùng a tỷ đến hết đời.”

Không biết có phải tổ tiên ta đã làm sai gì không mà ông trời lại đối đãi với ta như thế, chỉ trong vòng hai ngày

ngắn ngủi mà phu quân ta, còn cả a đệ của ta đều cùng nhau đưa ta di ngôn. Bây giờ sống chết vẫn chưa biết, người

khác nhìn cũng chẳng biết sao.

Ta nghĩ là ta sẽ không chịu được, nhưng mà ta không thể. Trong lòng ta biết rõ người bây giờ Thừa Văn cần nhất

chính là ta, nếu ta gục ngã, thì Thừa Văn càng không thể yên tâm đi ứng kiếp được. Ta cầm lấy tay Thừa Văn nói:

“Yên tâm, có tỷ ở đây.”

Sau khi Thừa Văn rời đi, ta phát hiện ra hai tay ta lạnh như ngâm trong nước đá.

Nửa tháng sau, A Man mang tin đến, nói Ôn Diễm với Liễu Dự bây giờ ở trong căn nhà gỗ trước kia. Ta vội hỏi:

“Cẩn Minh thế nào rồi?”

A Man trừng mắt nhìn ta, “Công tử nhà ta vì người như thế, vậy mà câu đầu tiên người hỏi không phải công tử nhà

ta!”

Lời này thật là oan cho ta, không phải ta không lo cho Ôn Diễm. Nhưng lúc này cái gì nặng cái gì nhẹ rất rõ ràng.

Lúc này Như Ý cũng nói: “A Man huynh đừng làm khó công chúa mỹ nhân nữa, mau nói xem Liễu ca ca bây giờ

thế nào rồi?”

Xem ra lời nói của người trong lòng có hiệu quả hơn nhiều so với công chúa ta đây, A Man nhìn Như Ý, mặt ửng

hồng như tôm chín, “Liễu công tử đã tốt hơn rồi.”

Trong lòng ta vui vẻ, không ngờ A Man lại bồi thêm một câu, “Tuy Liễu công tử tốt thì tốt, nhưng mà...” A Man

nhìn ta một cái, “Ta không biết nói thế nào nữa, công chúa tự mình đi xem đi.”

Ta cảm giác A Man đang giấu chuyện gì đó, nhưng mà không quan trọng, Liễu Dự có thể sống là chuyện tốt lắm

rồi. Ta lập tức sai người đi chuẩn bị xe, cùng A Man tiến đến núi Yên.

Trong rừng trúc vẫn bố trí cơ quan như trước, giống hệt như lúc trước.

Đột nhiên A Man nói; “Năm trước ta từng đến đây một lần, công tử nói người để mất một thứ rất quan trọng. Lúc

ấy ta vô cùng nghi ngờ, rõ ràng lúc rời đi những nên đem theo chúng ta đều đã đem, sau đó mới hay đó là Bạch

Ngọc quan công chúa tặng người.”

Ta cảm khái, xem ra lúc ấy Ôn Diễm đã biết ta từng đến đây.

Âm thanh của A Man bắt đầu trở nên bất bình, “Cũng không biết có phải công tử thiếu nợ phu thê các người hay

không, nếu lúc trước Liễu công tử không lên cứu công tử thì công tử nhà ta sao có thể rơi vào hôm nay. Tuy người

là công chúa, nhưng ta cũng không sợ mà nói một câu, ta thật sự cảm thấy công tử mất mùa rồi mới có thể đi thích

người! Vốn công tử nhà ta tiêu sái bao nhiêu, vừa nhìn thấy người thì cả ngày đều vẽ tranh tiêu sái. Tưởng mỗi

ngày ta ở trong Đào Hoa Nguyên mài mực cho công tử để làm sao? Ngày ngày nhìn công tử vẽ người cũng chẳng

đẽ hơn! Công tử nhà ta vẽ hết bức này đến bức khác, mấy năm gần đây tranh chất đầy một gian phòng ốc! Mà công

chúa người thì làm gì? Công tử nhà ta thủ thân như ngọc vì người nhiều năm thế, mà người đã làm gì nào? Trước

thì là một Yến phò mã, sau thì là một Liễu phò mã!”

Thì ra lời Ôn Phàm nói lúc trước là thật, Ôn Diễn thật sự vẽ rất nhiều tranh của ta. Ta đột nhiên nhớ đến lúc trước

khi Ôn Diễn vẫn còn là Minh Nhuận thì từng nói với ta, hẳn vốn cảm thấy áy náy với ta, sau đó không biết từ bao

giờ đã biến thành thích ta...

Trong lòng ta lúc này cũng không biết có mùi vị gì, vừa ngọt lại vừa đắng, ngọt chính là tình ý Ôn Diễn dành cho

ta, đắng chính là vì cho đến nay Ôn Diễn chỉ im lặng.

“Uầy, thôi quên đi, tóm lại sau này người đối tốt với công tử nhà ta là được. Nếu người còn dám tìm diện thủ thì A

Man ta sẽ là người đầu tiên không tha cho người!”

Đối với ngữ khí vô lễ của A Man, ta không thèm để ý. Thứ ta để ý hiện giờ chính là tương lai không thấy đích của

ta với Ôn Diễn.

Lúc A Man còn đang nói thì chúng ta đã đến nơi.

Ta phát hiện ra mình có chút không yên, cũng cảm giác bản thân dễ tiện ích kỷ, bây giờ Liễu Dự sống lại, không

biết sẽ thế nào... Ba người chúng ta sẽ lại dây dưa không chừng mực như trước? Cho đến lúc ta chết?

Trong lòng ta xoắn xuýt một phen, cuối cùng là đẩy cửa ra.

Nghênh đón ta chính là Ôn Diễn, ta đưa mắt liền nhận ra Bạch Ngọc quan trên tóc hẳn là ta tặng. Lần trước không

kip quan sát kỹ, lần này cẩn thận nhìn. Ta không biết hẳn làm sao thoát khỏi hình phạt, ta chỉ biết bây giờ sắc mặt

hắn nhìn không tốt lắm.

Hai ta nhìn nhau, ánh mắt Ôn Diễn cực kỳ dịu dàng, hẳn khẽ nghiêng người, kéo lấy tay ta.

Trong lòng ta khẽ động, hẳn nói: “Liễu Dự ở phòng sau, y...” Dừng lại, “Ta đã lấy độc tình ra khỏi người y rồi.”

Ta cả kinh, “Vậy chàng...”

Hắn nắm chặt tay ta, “Y không sao, chỉ là y đã quên hết chuyện trước kia rồi.”

Ta im lặng, qua một hồi lâu mới nói: “Thế cũng tốt.”

Ôn Diễm khẽ nói: “Qua mấy ngày nữa, bằng hữu của ta sẽ đến đón y đến một nơi sơn thủy để điều trị. Ta đã sửa lại

số mệnh của y, từ nay về sau y sẽ có một cuộc sống mới.” Hắn thả tay ta ra, “Nàng đi gặp y đi, có lẽ đây là lần gặp

mặt cuối cùng.”

Ta im lặng gật đầu.

Lúc trông thấy Liễu Dự, hắn đang dựa vào hàng rào ngắm nhìn cảnh sắc phía xa, có lẽ do nghe thấy tiếng bước

chân mà hắn quay đầu lại, ánh mắt trong suốt không tỳ vết như lúc trước, chẳng qua không còn nhiệt tình nữa, mà

mang nhiều phần xa lạ.

Hắn mở miệng, “Người là...”

Dường như đã lâu ta chưa trông thấy thần sắc Liễu Dự tốt như vậy, ta khẽ nói: “Ta... chỉ là đi qua mà thôi.”

Hắn cười, “Là lạc đường sao? Người có thể hỏi người đứng bên kia, cậu ta tên A Man, cậu ta sẽ dẫn người ra

ngoài.”

Liễu Dự trước khi gặp ta cũng là một người tốt đến thế, cho dù hắn liều mạng đi cứu một người không liên quan gì

đến mình, chỉ tiếc sau đó lại gặp phải ta, phí bao nhiêu năm nhân sinh của hắn...

Nhưng mà bây giờ cũng tốt, quên ta đi, quên hết đi, hắn phải gặp một cô nương tốt hơn ta.

60. Chương 60

Sau khi Liễu Dự rời đi, tảng đá nặng trong lòng ta mới buông xuống được. Nhưng đến giờ ta vẫn nửa lo nửa mừng,

mừng rằng ta và Ôn Diễm có thể cùng nhau, lo rằng Ôn Diễm làm trái thiên mệnh cứu Liễu Dự, nhất định sẽ bị trừng

phạt.

Ta lo lắng không thôi, nhìn khuôn mặt Ôn Diễm một lúc lâu, cuối cùng cũng không nhịn được mở miệng nói với

hắn: “Tiên sinh...”

Hai chữ “tiên sinh” vừa mới thốt ra, Ôn Diễm đã mỉm cười nói với ta: “Ừ? Còn gọi là tiên sinh sao?”

Nụ cười này của hắn khiến tim ta đập loạn nhịp, rõ ràng là ta đã thành thân hai lần, nhưng lúc này đây lại như một

tiểu cô nương mới biết yêu, đỏ mặt gọi một tiếng: “... Cảnh Nhuận.”

Hắn khẽ cười một tiếng, nói: “Giảo Giảo.”

Ta ngạc nhiên, mãi sau mới kịp phản ứng. Giảo Giảo là tên tự của ta, là do phụ hoàng đặt cho ta, lấy từ “Nguyệt

xuất kiếu hề.” Phụ hoàng trước kia thường nói với ta, con của ta là ánh trăng trên trời cao, sáng như trăng rằm.

Nhưng kể từ khi cập kê, sau khi chiếu cáo thiên hạ phong hào của ta xong thì không còn người gọi tên tự của ta

nữa.

(Bài thơ Nguyệt Xuất Kiếu Hề:

Nguyệt xuất giảo hề,

Giảo nhân liễu hề.

Thư yếu kiếu hề,

Lao tâm tiếu hề.

Dịch thơ của Tạ Quang Phát:

Trăng lên sáng đẹp bầu trời,

Yêu kiều tha thướt dáng người đẹp xinh,

Làm sao giải nỗi u tình ?

Nhọc nhàn tác dạ riêng mình khổ đau.)

Giờ Ôn Diễm gọi ta như vậy khiến ta ngạc nhiên vô cùng.

Hắn dịu dàng cầm lấy tay ta, “Giảo Giảo, ta biết nàng đang nghĩ tới chuyện gì. Đừng lo mà cũng đừng buồn, có ta ở

đây, cứ giao hết mọi chuyện cho ta.”

Tay Ôn Diễm mịn như ngọc mài, ta soi xét tay hắn, cuối cùng thấy tay một nam nhân như hắn còn đẹp hơn tay ta.

Một lần hình phạt lửa trời kia, dường như không để lại bất cứ dấu vết nào trên người hắn.

Ta cắn môi, nói: “Ta có lời muốn hỏi chàng, chàng nhất định phải trả lời thành thật cho ta. Nếu không...”

Ta ngập

ngừng, bỗng chốc không biết nên nói gì mới phải.

“Nếu không thì sao?”

Ta nói: “Nếu không ta sẽ hôn chàng!”

Mặt ta lại càng thêm đỏ. Ai da, ta cũng không biết làm sao nữa, vừa thấy Ôn Diễm ta đã muốn mở miệng chọc hắn.

Không ngờ hai tai của Ôn Diễm cũng đỏ ửng lên, tay hắn khẽ kéo ta vào lòng hắn. Hắn thân mật ôm ta, sau đó khẽ

trả lời: “Ừ.”

“Ừ cái gì?” Ta biết rõ còn cố hỏi.

Ngón tay hắn khẽ vuốt lưng ta, “Hỏi đi, nàng muốn hỏi gì ta cũng trả lời.”

“Không phải Ôn Phàm đã nói phải chịu hình phạt mất một năm rưỡi sao? Sao chàng đã ra rồi?”

Hắn nói: “Ta tính kể một chút.”

Ta nói: “Vậy sao này chàng còn bị phạt không?”

“Không đâu.”

Ta hỏi tiếp: “Vây... lần này chàng sửa mệnh của Liễu Dự, chàng sẽ bị phạt gì?”

Hắn trả lời: “Không bị phạt gì.”

Ta đương nhiên không tin, chuyện lớn như vậy sao lại không bị trừng phạt gì chứ. Ta nghiêng đầu sang nhìn vào

mắt hắn, “Cảnh Nhuận, chàng đang gạt ta, phải không?”

Nắm ngón tay của hắn cầm lấy tay ta, “Chỉ phải chịu hình phạt nho nhỏ thôi, nàng đừng lo. Từ nay về sau, ta sẽ ở

bên nàng.”

“Thật không?”

Hắn gật đầu, “Thật.”

Ta cắn môi nói: “Nếu chàng lừa ta, cả đời này ta sẽ không thề để ý tới chàng nữa.”

Hắn trông rất dối dịu dàng, “Được.”

Ta hỏi tiếp: “Minh Nhuận đâu?”

Ánh mắt hắn ngập ngừng, lòng ta cũng mang máng đoán được chuyện xảy ra, vậy nên hỏi: “Có phải hắn...”
Ôn

Diễn lắc đầu, “Không, y lại hôn mê rồi.”

“Y có còn tỉnh lại không?”

Ôn Diễn thở dài một tiếng, “Ta cũng không biết.”

Ta hơi ngạc nhiên, “Không phải chàng là thiên nhân sao?”

Ôn Diễn nói: “Kể từ sau khi sửa mệnh của Liễu Dự, ta đã không còn là thiên nhân nữa rồi. Giờ ta chính là Ôn Diễn,

là Ôn Diễn của Giáo Giáo.”

Lòng ta vui mừng, “Vây giờ chàng cũng giống như người bình thường rồi sao?”

Ôn Diễn cười gật đầu.

Tin mừng này tới quá đột ngột, ta cảm thấy dường như giờ đây tất cả mọi chuyện tốt đều đổ lên người ta, ta vui

mừng ôm lấy cổ Ôn Diễn, hôn lên môi hắn.

Mắt Ôn Diễn hiện lên ý cười ôn hòa, hai tay vòng qua eo ta, khẽ hôn ta.

Đây chính là nụ hôn đầu của hai ta. Từ trước tới giờ ta vẫn chưa từng nghĩ tới có một ngày có thể làm chuyện này

với Ôn Diễn. Lúc trước ta cảm thấy Ôn Diễn xa tới tận chân trời, không thể đuổi tới, vậy mà giờ hắn lại như một

con vịt đã nấu chín, chỉ chờ ta tới ăn.

Hắn là của ta, cả người từ trên xuống dưới đều là của ta.

Hai ánh mắt khẽ gặp nhau, ngay lập tức hai chúng ta đã không kìm lòng được lại hôn, rồi lại tách ra. Ta cảm thấy

người như lâng lâng, tim thành thạch loạn nhịp.

Giọng nói của hắn rất khẽ khàng, “Giáo Giáo...”

Ta cũng khẽ đáp lại: “Cảnh Nhuận...”

“Có tiếp không?”

Ta cúi đầu đáp “ừ”.

Ôn Diễn chủ động tới gần, ta cũng tiến lại. Cái hôn của Ôn Diễn tuy không được lưu loát, nhưng lại vô cùng dịu

dàng. Đầu lưỡi của hắn mềm mại như tơ lụa lướt qua miệng ta vậy.

Hai chúng đắm chìm trong nụ hôn, bỗng nhiên tiếng “phịch” vang lên, ngay sau đó là vài tiếng “ôi”. Ta nghe ra

giọng của Như Ý. Ôn Diễn bình tĩnh mở miệng nói: “Như Ý, A Man.”

Như Ý và A Man đều gãi đầu bước vào.

Như Ý cười một tiếng, “Mỹ nhân công chúa, sư phụ, hai người cứ tiếp tục, bọn ta chưa thấy gì đâu.”

A Man gật lia lịa, “Đúng rồi đúng rồi, bọn ta không thấy công tử và công chúa đang hôn nhau đâu.”

Miệng ta run run, vậy mà Ôn Diễn vẫn quang minh chính đại ôm ta.

Hắn nhẹ nhàng nói “ừ” một tiếng, thanh âm cao hơn bình thường. Như Ý chớp mắt vài cái, ngay lập tức nói: “Sư

phụ, con biết sai rồi, con sẽ không nhìn lên người với sư mẫu nữa đâu!”

Dứt lời, Như Ý chạy ra ngoài trong chớp mắt.

A Man cũng gãi đầu vài cái, cười một tiếng rồi chạy theo Như Ý.

Bị hai người họ quấy nhiễu như vậy, ta cũng xấu hổ không dám hôn Ôn Diễn nữa. Ôn Diễn thả ta ra, nhưng vẫn

nắm lấy tay ta. Hắn nói với ta: “Chúng ta về phủ công chúa thôi.”

Ta nói: “Được.”

Ôn Diễn và ta cùng nhau về phủ công chúa, sau đó cùng nhau vào cung. Thừa Văn khi thấy ta và Ôn Diễn, vẻ mặt

có chút xúc động. Ta nghĩ trước kia Thừa Văn không muốn ta ở cạnh Ôn Diễn, chắc rằng lúc này hắn rất không vui

khi thấy ta như vậy.

Không ngờ Thừa Văn lại nói với ta rằng: “A tỷ, ta không cản tỷ nữa.”

Ta choáng váng.

Hắn nói tiếp: “Cảnh Nhuận tự nguyện vì tỷ làm tới nước này, nếu ta còn cản hai người nữa, a tỷ nhất định sẽ giận

ta.” Hắn cười cười, nói tiếp: “Sau này có Cảnh Nhuận ở bên cạnh a tỷ, ta cũng yên tâm.”

Hắn nói vậy lại càng gợi lên chuyện buồn trong ta.

Đệ đệ của ta sẽ phải đối mặt với kiếp nạn như thế nào đây, nếu từ nay về sau hắn đi thẳng mất thì... Lòng ta hoảng

sợ, thậm chí ta không thể để Thừa Văn phải lo ình nên nói: “Thừa Văn, đệ yên tâm, chuyện đệ giao, ta sẽ nhớ kĩ.”

Thừa Văn cười tủm tỉm nói: “Vậy thì tốt rồi.”

Sau đó ta kể từ đầu đến cuối chuyện của Liễu Dự cho Thừa Văn. Thừa Văn sau khi cân nhắc thì ra một thánh chỉ về

Liễu Dự, chiếu cáo thiên hạ rằng phò mã của ta Liễu Dự vì bệnh mà chết? Túng quỹ?

Phủ công chúa bắt đầu lo tang sự, chúng hạ nhân khóc rất thương tâm, ai cũng nhớ tới bình thường Liễu Dự rất ôn

hòa với bọn họ. Tang sự tổ chức trong ba ngày, các quan trong triều đều đến viếng, Yến Thanh cũng nằm trong số

đó.

Khi gặp lại Yến Thanh, dường như ta đã trải qua mấy đời người.

Hắn gầy đi rất nhiều, trông giống như một người tàn tật, tâm trạng hắn hình như cũng không tốt. Hắn vẫn cúi gằm

đầu, lúc hành lễ với ta cũng không dám nhìn ta, đến khi rời đi cũng chưa từng ngẩng đầu nhìn ta lấy một lần.

Ta cũng không muốn nghĩ nhiều. Chuyện của ta và Yến Thanh là một khoảng thời gian trong đời ta, tốt xấu gì cũng

không quan trọng, quan trọng là... người trong lòng ta đang ở ngay bên cạnh ta.

Sau khi tang sự kết thúc, ta và Ôn Diễm đều ở trong phủ công chúa. Ta không biết Ôn Diễm làm cách nào mà tắt cả

mọi người trong phủ công chúa đều nghe theo hắn, kể cả Ngô Tung cũng vô cùng sùng bái hắn, mà cả ở bên ngoài

không có một chút lời ra tiếng vào nào về ta.

Ta cứ tưởng kết cục của Liễu Dự ít nhất cũng thành chuyện tám nhắm trên phố trong vòng nửa năm, Thuyết Thư

lâu cũng sẽ rất náo nhiệt, chuyện để nói đại khái là Phò mã vừa mới chết, ta đã cùng một người thân mật ở trong

phủ.

Không ngờ lại chẳng có chuyện gì xảy ra, gió êm sóng lặng khiến ta thấy thật lạ kì.

Ta sai Vân Vũ đi Thuyết Thư lâu nghe ngóng trong thời gian ngắn, sau khi về nàng vô cùng ngạc nhiên nói với ta,

“Công chúa! Thật kì lạ! Thuyết Thư lâu đều nói rằng công chúa rất tốt, là công chúa thiện lương nhất, thuyết thư

tiên sinh còn than thở rằng trước kia ông đã hiểu lầm công chúa.”

Ta nháy mắt vài cái, lại càng thấy kì lạ. Thuyết thư tiên sinh ở Thuyết Thư lâu trước nay đều cảm thấy ta là một

công chúa rất phóng đảng, nói rằng nếu lời của ta là thật thì mặt trời mọc đằng tây, heo biết trèo cây!

Đến lúc ăn tối, ta nói với Ôn Diễm chuyện này, Ôn Diễm cười tủm tỉm móc thêm cho ta một bát canh củ cải bí đao

rồi mới từ từ nói: “Giảo Giảo tốt như vậy, những chuyện nhắm nhí đương nhiên đã không còn.”

Ta cũng không phải đứa đàn, ý của những lời này đều rất rõ, những chuyện không thể tưởng tượng nổi kia đều do

hắn làm. Lòng ta cũng giật mình, ngữ khí lúc nói những lời này khiến ta phát hiện ra, Cảnh Nhuận cũng là một

người thủ đoạn.

Nhưng hắn sống đã nhiều năm như vậy, chuyện nhân gian đã trải qua nhiều, sao lại không thủ đoạn cơ chứ? Hắn xúc một thìa canh, đưa tới miệng ta, “Nào, nếm thử xem có bị nhạt không.”

Ta mở miệng, ngậm lấy thìa.

Ôn Diễn mỉm cười nhìn ta, chờ ta trả lời.

Kể từ khi Ôn Diễn vào phủ công chúa, chuyện hàng ngày của hắn là theo ta... theo ta... theo ta... Đường như tất cả

những chuyện hắn làm đều liên quan tới ta, ngay cả cơm cũng là hắn đích thân nấu.

Khẩu vị của hai chúng ta lại đối lập nhau, hắn thích nhạt một chút, ta lại thích mặn một chút, hắn thích ăn chay, ta

lại thích hăn thịt. Nhưng chuyện này cũng không khó giải quyết, mỗi ngày bàn đều có đủ các loại thức ăn.

Nhạt, mặn, chay, thịt... cả một bàn đầy đồ ăn.

Nhiều ngày qua, hắn đặc biệt thích nấu canh cho ta, nói rằng ôm ta thì thấy ta rất gầy.

Ta nói: “Rất ngon, không mặn không nhạt, vừa đủ.” Lời nhận xét này liệu có hợp lòng Ôn Diễn?

Ôn Diễn dùng thìa ta vừa uống cũng uống thử một ngụm, hắn nhìn ta nói: “Hơi nhạt.”

Ta chớp mắt vài cái: “Vậy sao?”

Ôn Diễn gật đầu, “Ừm, lần sau sẽ thêm ít muối nữa.”

Ta nói: “Aiz, Cảnh Nhuận, chàng đừng chăm ta như vậy.”

“Ta thích chăm nàng.”

Mấy ngày gần đây Ôn Diễn nói nhiều lời tâm tình hơn, mỗi lời đều lòng ta ngọt như lăn vài vòng trong hũ mật. Ta

tới gần, lấy cái thìa kia đút cho Cảnh Nhuận một thìa. Ta cười tủm tỉm nói: “Ngọt không?”

Mặt hắn trông rất thoải mái, “Giảo Giảo, có hơi ngọt.”

Ta trầm nghĩ, việc để đám thị nữ ra ngoài hết quả là một quyết định sáng suốt. Sau đó, ta và Ôn Diễn cứ đút cho

nhau ăn, hắn một miếng ta một miếng, ăn xong hai chúng ta lại dính lấy nhau, ăn miệng người còn lại.

Do nguyên do ăn gặm đó, Ôn Diễn hôn rất thuần thực, tiến sâu vào miệng ta. Nụ hôn của hắn có thể khiến ta không

ngừng thở dốc, hai mắt long lanh ngập nước.

Ôn Diễn âu yếm ôm ta, tuy chân hắn có tật nhưng trong mắt ta, chân hắn lại giống chân người bình thường, trừ việc

không thể đi lại cũng không bị khô héo, hơn nữa đã nhiều năm như vậy vẫn tốt.

Ta nhớ ta từng đọc được trong “Lan liên kinh” rằng, thiên nhân bẩm sinh bị tật ở chân, nếu Ôn Diễn đã nói giờ hắn

không phải là thiên nhân nữa, vậy... tật ở chân cũng sẽ không còn?

Ta định hỏi Ôn Diễn, nhưng lại nghĩ lại, nếu chân khỏi thì quả thật không thể nào tốt hơn, nhưng nếu không được

thì chẳng phải đã khiến hắn thất vọng? Dù sao ta cũng thích hắn, không quan tâm tới chân hắn bị tật, dù thể nào

cũng không ảnh hưởng gì nhiều.

Nghĩ vậy, ta cũng không hỏi, vẫn tiếp tục ngồi trong lòng hắc, thân mật với hắc.

61. Chương 61

Có câu nói không sai, bão ôn tư dâm¹.

(1 Lúc ăn no mặc ấm thì trong lòng nảy sinh dâm dục :v :v)

Bây giờ ta ăn uống no đủ, đối với cơ thể Ôn Diễm có vài phần thêm thường. Tuy nói Ôn Diễm ở trong phủ ta, nhưng hai ta không chung phòng. Ta cũng từng ngại ngần mở miệng nói với Ôn Diễm, nè Cảnh Nhuận, chúng ta khó mà đi đến ngày hôm nay, cũng phải nên đốt củi bốc lửa chứ...

Lời này của ta nói không nên lời.

Ta không biết rốt cuộc là Ôn Diễm nghĩ gì, mỗi một lần hai ta gần gũi lau súng cướp cò thì đến cuối hắc lại rất tỉnh táo đè nén dục vọng lại. Đường như hắc đang do dự, nhưng ta không rõ rốt cuộc thì hắc do dự điều gì.

Đến năm sau, ta với Ôn Diễm vẫn rất trong sáng, khiến lòng ta buồn rầu. Ta vốn định viết thư hỏi Quán Quán nên làm thế nào, nhưng rồi lại đảo mắt nghĩ, đợi Quán Quán hồi âm thì không biết phải chờ đến khi nào, thế là bèn thôi.

Mà ta với Quán Quán của nhiên là tâm hữu linh tê, đêm qua ta vừa nghĩ đến Quán Quán, hôm nay đã gặp được nàng.

Quán Quán với Giang Hằng đều có dáng vẻ phong trần mệt mỏi, ta vội sai thị nữ sắp xếp tẩy trần cho hai người họ. Quán Quán vừa thấy ta thì hai mắt lập tức rưng rưng, “Thường Ninh, người vất vả rồi.”

Ta vừa nghe đã biết vì sao Quán Quán đến đây.

Trước đó ta luôn bận chuyện Liễu Dự, nên chưa từng viết thư nói rõ sự tình góc gạch cho Quán Quán hay. Chắc hẳn Quán Quán biết phò mã ta đã rời khỏi trần gian, sợ ta chịu không nổi nên mới từ ngàn dặm xa xôi đến kinh thành.

Giang Hằng đỡ lấy tay Quán Quán, khẽ nói: “Đừng khóc nữa, sẽ làm tổn thương đến đứa trẻ đấy.”

Quán Quán tức giận liếc hắc, “Đâu có dễ bị thương như vậy chứ, đại phu đều nói là chàng chuyện bé xé ra to đấy.”

Ta sững sốt, rồi lập tức phản ứng lại, vui mừng nói: “Người có rồi?”

Trong mắt Quán Quán chứa ý dịu dàng, “Ừm.”

Ta cười nói: “Thật tốt quá.”

Sau đó ta đem rõ đầu đuôi câu chuyện kể cho Quán Quán hay. Quán Quán nghe xong, hai mắt đỏ lên, Giang Hằng không biết vô tình hay cố ý mà đưa mắt nhìn ta một cái, ta không khỏi cảm khái. Nhớ năm đó ánh mắt của Giang Hằng đâu dám to gan như thế, bây giờ làm thương nhân mấy năm ở bên ngoài đã khiến gan to hơn nhiều rồi.

Quán Quán nói với ta: “Thường Ninh, trong hai năm qua người khổ nhiều rồi.”

Ta nói: “Cũng được, đau khổ đã chấm dứt rồi.”

“Thường Ninh.” Quán Quán nháy mắt mấy cái, “Cái vị Ôn Diễm kinh thiên vi nhân ở đâu rồi?”

“Gần đây chàng thích làm điểm tâm cho ta, xem chừng bây giờ vẫn còn đang ở trong phòng ăn.” Ta đưa mắt nhìn Vân Vũ, để nàng đi gọi Ôn Diễm đến. Một lát sau, A Man đẩy Ôn Diễm đi ra.

Ôn Diễm dịu dàng nhìn ta, ta kéo Quán Quán, nói với nàng: “Cảnh Nhuận, nàng chính là...”

Ta còn chưa nói xong, Quán Quán đã lập tức mở to hai mắt nhìn, “Thật... thật là kinh thiên vi nhân!” Rồi sau đó ta thấy mặt Giang Hằng đen lại ngay. Ta thầm cười trộm trong lòng.

Ôn Diễn nói: “Nói vậy thì vị này nhất định là Giang phu nhân, tri kỉ của Giảo Giảo, ta thường nghe Giảo Giảo nói về nàng, hôm nay vừa nhìn, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Quán Quán mặt mày hớn hởi: “Ta cũng nghe Thường Ninh nhắc đến huynh, bây giờ nhìn, xem ra huynh với Thường Ninh xứng đôi cực kỳ.”

Rồi sau đó bốn chúng ta ngồi nói chuyện phiếm, Giang Hằng tương đối trầm mặc, chỉ lo gấp thức ăn cho Quán Quán, sợ nàng ăn phải thứ không nên ăn. Ta thấy bộ dáng này của Giang Hằng, bỗng nhớ đến một chuyện, bèn cười nói với Quán Quán: “Tài pha trà Bích Loa Xuân của Cảnh Nhuận có thể nói là chỉ có trên trời mới có, so với bốn cung nữ bên người trước kia của người còn ngon hơn nhiều.”

Nhất thời nhân tình Quán Quán sáng lên.

Ta cười nói: “Cảnh Nhuận, không bằng chàng pha một bình Bích Loa Xuân đi.”

Bỗng Giang Hằng lên tiếng, “Không được, nàng đang mang thai không thể uống trà.”

Da mặt ta giật giật.

Lúc này Ôn Diễm nói bên tai ta: “Nếu nàng có con, ta cũng không cho nàng uống trà. Nghe nói uống trà nhiều quá, khi sinh con thì da sẽ bị đen.”

Trong lòng ta nóng lên, cũng ghé vào tai hắn nói nhỏ: “Chàng với ta trắng như thế, dù có uống nhiều trà hơn nữa thì con cũng không đen được đâu. Cảnh Nhuận, chàng cứ yên tâm.”

Ta khẽ bật cười, bên tai Ôn Diễm lại bắt đầu ửng đỏ.

Ta nhìn ngó xem xét, đột nhiên cảm giác được ta cũng đã đến lúc mang thai đứa con, nếu ta có thể sinh con của Ôn Diễm, nói thế thì nhất định là đứa bé xinh xắn. Nghĩ đến đó, ta lại càng cảm thấy mình cần phải có sớm.

Lúc tan tiệc rượu, ta có nói với Quán Quán xin chỉ giáo một phen.

Quán Quán nghe xong, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn ta, “Ta cứ nghĩ với tính tình của Thường Ninh người, với cả Ôn Diễm ngon miệng như thế, thì người đã sớm ăn vào bụng rồi chứ. Không ngờ chỉ mới hôn môi!”

Ta bỗng đỏ mặt.

Quán Quán cười ha ha, “Ai da, Thường Ninh à, thật sự là ngựa đá sang sông¹ đó. Trước kia người dạy ta ba mươi sáu kiểu xuân cung đồ, bây giờ lại còn hỏi ta nên làm gì.”

(1 Nguyên gốc là Ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, có nghĩa tương tự như câu ngựa đá sang sông ở Việt Nam mình nên mình chuyển sang thế cho dễ hiểu nhe)

Ta càng đỏ mặt hơn, trừng mắt nhìn nàng, “Quán Quán, ta nghiêm túc đó!”

Quán Quán cười đủ rồi thì nghiêm túc nhìn ta, nàng nói từng chữ một: “Hắn không đến thì người đi thôi!”

Ta chớp mắt mấy cái, lặp lại câu nói của Quán Quán.

Nàng nói: “Chuyện kiểu này cũng đừng có mất tự nhiên như thế, người chủ động thì có sao. Nè, theo như lời người nói, thì xem chừng Ôn Diễm vẫn là gà tơ, lần đầu tiên người phải nhẫn nại, chậm rãi chỉ đường cho hắn đấy.” Dừng một lát, nàng ho khan vài tiếng rồi hạ thấp âm nói: “Ta nói người hay, lần đầu ta với Đầu Gỗ cũng không biết gì, là vừa xem xuân cung đồ mà vừa thực hành. Chỉ cần làm cho nam nhân nếm được vị ngọt, thì lần sau sẽ khiến người mất hồn vô cùng.”

Quán Quán lại nói: “Các người tính khi nào thì thành thân?”

“Không nhanh như vậy đâu, bây giờ khắp thiên hạ đều biết phò mã ta vừa mất không lâu, nếu ta lập tức thành thân ngay thì sẽ có không ít lời ra tiếng vào. Đợi thêm một thời gian nữa hẵng tính.”

Quán Quán nói: “Được rồi, Thường Ninh, đêm nay người nhớ phải chủ động đó.”

Ta như nghĩ đến điều gì đó bèn gật đầu.

Đến đêm, ta dặn Vân Vũ chuẩn bị mấy bình rượu ngon cùng với mấy đĩa thức ăn chay. Nếu để ta chủ động nhào vào Ôn Diễm thì có lẽ ta không làm được. Thế nên ta cần phải tăng can đảm.

Huống hồ hai người uống nhiều rượu, cũng dễ xuất hiện loạn tính hơn. Tối nay trăng đẹp, thật là một đêm thích hợp xuân sắc vô cùng.

Ta định sẽ lừa Ôn Diễm vào phòng ta.

Ta nói với hắn; “Cảnh Nhuận, tối nay trăng không tệ, chúng ta uống rượu với nhau đi.”

Ôn Diễm chưa từng nghi ngờ ta, chậm rãi uống một ly một ly.

Ta lại rót một ly cho hắn: “Đêm nay rất đẹp, chúng ta uống thêm ly nữa đi.”

Ôn Diễm đưa mắt nhìn ta, rồi lại uống hết một ly nữa.

Đồng tử ta xoay xoay, cố gắng tìm lời để nói. Lúc này Ôn Diễm lại cười nhẹ một tiếng, chủ động rót ình, “Chúng ta uống thêm nào.”

Trong lòng ta hồ hởi.

Không thể không nói, động tác uống rượu của Ôn Diễm rất đẹp, ta nhìn mà không di mắt được, trong đầu như có luồng khí nóng đốt cháy. Sau khi hắn uống thêm mấy ly nữa, trên mặt đã phủ một tầng đỏ ửng.

Ta nói: “Cảnh Nhuận, ánh vẽ chàng uống rượu thật đẹp mắt quá.”

Hắn lại khẽ cười một tiếng, dịu dàng nhìn ta, tay hắn chẳng biết lúc nào đỡ sau lưng ta, ngón cái nhẹ nhàng mà vuốt ve, mang theo chút kiều diễm như có như không.

Hắn lại cúi đầu uống hết rượu, ta đứng khấp khởi mừng hắn say thật thì bỗng hắn lại phủ phục lên, dùng môi chèn ép miệng ta, ta thản nhiên há miệng ra, đầu lưỡi mang theo mùi rượu mềm mại vờn quanh lưỡi ta, môi răng triển miên.

Chẳng biết từ lúc nào ta đã ngồi trên đùi Ôn Diễm, tay hắn ôm chặt eo ta, ánh mắt mơ hồ chứa ý cười. Bỗng hắn chuyển xe lăn, đưa ta đến bên giường, hắn nói bên tai ta: “Giảo Giảo, có một số việc để nam nhân chủ động thì hay hơn.”

Mặt ta càng nóng, cuối cùng nhẹn không nổi cắn lên vành tai hắn, “Ai bảo chàng chẳng chịu chủ động cơ chứ!”

Thế nhưng đột nhiên hắn lại dừng lại, trong lòng ta khẽ sừng sờ.

Chỉ thấy hắn im lặng một lúc lâu, ta không biết đã xảy ra chuyện gì, trong lòng bỗng thấy không yên, không ngờ qua một lát sau, tai hắn lại đỏ lên, cụp mắt nói: “Ta... không hiểu lắm.

Ta chớp mắt mấy cái, “Cái... cái gì?”

Trong nháy mắt màu hồng bên tai đã lan ra cả khuôn mặt, vốn chỉ là một màu hồng nhạt, bây giờ lại giống như tôm lược chín, hắn cúi đầu lặp lại một câu, “Ta mới lần lần đầu.”

Bỗng ta đã hiểu ra.

Ta ho khan mấy tiếng, hôn lên mặt hắn nói: “Không sao đâu, chúng ta tìm hiểu từ từ là được. Trong phòng thiếp có không ít xuân cung đồ...”

Mặt Ôn Diễm càng đỏ hơn.

Ta thật sự chưa từng nghĩ Ôn Diễm lại có một mặt này, trong lúc nhất thời thấy trong đầu cực kỳ vui mừng. Trước kia ta còn từng hâm mộ Quán Quán có một phu quân biết đồ mặt, ta cứ nghĩ Ôn Diễm là người vô dục vô cầu sẽ không có vẻ mặt như thế, không ngờ hắn đúng là có thể đỏ đến đáng vẽ này. Bây giờ ta thật sự yêu Ôn Diễm như này vô cùng.

Có lẽ do rượu vào mà gan ta to hơn nhiều, “Cảnh Nhuận, có lẽ chàng có thể vẽ một bức xuân cung đồ của chúng ta...”

Trong mắt Ôn Diển như cháy lên một ngọn lửa, thâm thúy đến vô cùng, hắn ôm ta đặt lên trên giường. Ta nửa nằm nửa ngồi, vừa định dụ Ôn Diển lên thì Ôn Diển cũng nhấc tay lên, bắn một sợi chỉ bạc quấn quanh nơi góc giường, hắn khẽ dùng sức, không cần đến sự giúp đỡ của ta mà cả người đã kéo lên.

Hắn đè ta xuống, khàn giọng nói: “Giảo Giảo, tự ta làm được.”

Ta cắn môi hỏi: “Chúng ta có cần đi tìm xuân cung đồ không?”

Ôn Diển khẽ nhắm nháp môi ta, “Chúng ta từ từ tìm hiểu...” Dừng một lát, trong mắt hắn chứa ý cười, “Huống hồ nàng cũng biết mà.”

Ta vừa nghe mà trong lòng thấy áy náy.

Nếu người ta gặp trước tiên không phải là Yến Thanh, mà là...

Dường như Ôn Diển biết ta đang nghĩ gì, hắn vỗ nhẹ lên mặt ta, “Đừng nghĩ nhiều, Giảo Giảo, không phải cứ người đầu tiên là có thể cơ hội.”

Vừa dứt lời, hắn lại bắt đầu cắn lấy miệng ta, tay cũng rất tự giác cởi xiêm y ta ra.

Lúc ta lấy lại tinh thần thì trên người chỉ còn lại một bộ yếm. Ta không khỏi lú lẫm, trình độ thuần thực này của Ôn Diển đúng là lần đầu tiên sao?

Ta nhìn hắn kêu lên: “Cảnh Nhuận.”

Hắn dừng lại, hai tay chống bên người ta, ánh mắt trượt từ trên mặt ta xuống dưới cổ, ánh mắt hắn đậm sâu, sau đó hắn hỏi ta: “Bây giờ muốn làm gì?”

Ta khẽ ho một tiếng, “Để thiếp ở trên.”

Hắn đắc ý nhìn ta, hai người chúng ta nhanh chóng đổi vị trí, ta giạng chân ngồi trên người hắn, ánh mắt dường như không hề rời khỏi yếm ta. Ta cắn môi, quyết định không đếm xỉa đến, rất phóng khoáng cởi ra, đem áo yếm ném xuống đất.

Lập tức ta cảm thấy cái thứ đâm vào mông ta càng lúc càng nóng càng lúc càng cứng.

Kỳ thật lúc này trong đầu ta có hơi hoảng, đây là lần đầu tiên ta ở trên, huống hồ đã lâu ta cũng chưa làm chuyện hoan ái này. Nhưng nhìn thấy Ôn Diển ở dưới người ta đã đỏ mặt lên, ta lại cảm thấy cuộc đời này của ta đã đủ viên mãn lắm rồi.

Ta cúi người xuống, hôn lên môi hắn, chậm rãi di miệng sang cổ, ta cắn lấy cắn để, rất nhanh trên cổ Ôn Diển đã để lại mấy dấu hôn đỏ đỏ. Ta nhìn trước mắt, có cảm giác rất tuyệt.

Ôn Diển cởi xiêm y ra, hai mắt ta dựng đứng lên.

Bỗng hắn nói: “Trước kia nàng gọi ta là tiên sinh, bây giờ ta cũng có thể gọi nàng một câu tiên sinh.”

Ta nghe thế, không khỏi nằm lên người hắn cười nói: “Gọi thử nghe xem nào?”

Ôn Diển rất phối hợp gọi một tiếng “tiên sinh”, tay hắn chẳng biết lúc nào đã đến trước ngực ta, năm ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve, tim ta đập loạn trong lòng. Hắn khẽ nhú mày, “Tiên sinh, sao không tiếp tục thế?”

Ta bị hắn quấy rối như thế, chỉ cảm thấy cả người mình nóng lên.

Nhưng khó mà có cơ hội làm tiên sinh, ta không muốn nhận thua. Ta cắn chặt răng, đẩy tay hắn ra, cả người nhào đến, “Đương nhiên là tiếp tục rồi!”

Sau đó ta với Ôn Diển lần đầu dùng tư thế nữ trên nam dưới, ta tự nhận mình là một tiên sinh dạy không tồi, mà có lẽ Ôn Diển cũng tương đối thông minh, học cực kỳ nhanh, nhưng dạy một hồi, sang đợt thứ hai thứ ba hắn còn thuần thực hơn cả ta.

Có thể nói là người dừng hát thì ta gặt hái, bên ta dừng hát thì người gặt hái, cứ thế cho đến trời sáng, hai chúng ta mới thôi.

Ngày hôm sau, sắc mặt ta cực kỳ hồng hào, Quán Quán trông thấy thì che miệng cười. Nàng nói với ta: “Sau này có lẽ ngày nào ngươi cũng có thể mất hồn đấy. Chớ nên xem thường một nam nhân cấm dục nhiều năm như thế.”

Ta nghe mà trong lòng cả kinh.

Ôn Diễn đã sống bao nhiêu năm ta không biết, nhưng ít nhất cũng hơn một nghìn năm. Nam nhân cấm dục hơn một nghìn năm, một khi đã nếm được ngon ngọt, hậu quả chính là...

Ta không biết hậu quả sẽ ra sao. Ta chỉ biết ngay tối đó ta lại cảm nhận được thế nào là thiên nhân không bị cấm dục nữa... Ta thật không ngờ Ôn Diễn thường ngày nhìn dịu dàng như ngọc mà trên giường lại có thể... khụ khụ, dùng mãnh đến thế, làm ta mất hồn đến cực hạn.

Hậu quả của việc làm tình quá độ chính là khiến eo ta đau đến nỗi như bị người ta giẫm đạp ngàn vạn lần.

Ta nước mắt lưng tròng nói: “Cảnh Nhuận, eo ta đau quá.”

Ngón tay Ôn Diễn nhẹ nhàng mát xa eo ta, không biết hần bơi gì lên eo ta mà ta thấy mát mát lành lạnh, rất thoải mái. Hần nhẹ giọng nói: “Xem ra mấy đêm tới không thể chạm vào nàng rồi... Có lẽ chúng ta nên ngủ riêng.”

Ta lại nước mắt lưng tròng nói: “Không được, trời rất lạnh mà.” Ôn Diễn ôm lấy ta, “Đêm nay không được dụ dỗ ta.” Ta rưng rưng gật đầu.

Được rồi, thật ra đều là ta không tốt. Sở dĩ Ôn Diễn với ta mất hồn triền miên như thế hoàn toàn là bởi vì ta luôn không nhịn được mà đi quyến rũ hần. Đêm qua lúc hần nói không thể tiếp tục nữa thì ta còn cố ý đi trêu hần. Nhìn hần nặng nề thở gấp là ta liền vui mừng.

Ôn Diễn thở dài: “Giảo Giảo, thật không được dụ dỗ ta đâu đấy.”

Ta gật đầu thề, “Nhất định rồi.”

Ôn Diễn nhìn ta, “Vậy nàng đang làm gì thế?”

Ta đưa mắt nhìn tay mình đang nằm trong vạt áo Ôn Diễn, im lặng rút tay về.

62. Chương 62

Quán Quán với Ninh Hằng ở trong phủ công chúa mấy ngày thì lại khởi hành quay về Giang Nam, ta cùng Ôn Diễn đi tiễn bọn họ ra khỏi cửa thành. Khi quay về, ta đột nhiên hứng trí, nói muốn đến Sướng Hí viên nghe kịch.

Không ngờ xe ngựa còn chưa đến, trên đường đã đụng phải Đỗ Tịch Tịch đã lâu không gặp.

Nàng ta khóc vô cùng thê thảm, thanh âm rất là bi thương, “Công chúa điện hạ, xin người hãy đi gặp Yến lang.”

Ta không muốn để ý đến nàng, ngáp một cái rồi dặn dò: “Vòng qua nàng ta đi.”

Thị vệ “vâng” một tiếng, xe ngựa lại tiếp tục đi lên phía trước, khi đi qua người Đỗ Tịch Tịch, nàng ta khóc càng tợn hơn, dường như là hét chói tai: “Công chúa điện hạ, Yến lang chẳng còn bao nhiêu nữa, xin người hãy đi gặp chàng lần cuối cùng.”

Ta ngăn người.

Ôn Diễn cũng mở miệng nói: “Dừng xe.” Rồi hần nói với ta: “Giảo Giảo, nàng thật không muốn gặp y lần cuối ư?”

Trong nhất thời ta không kịp phản ứng. Lần trước nhìn thấy Yến Thanh chỉ là hơi gầy chút, sao mới qua có nửa tháng đã biến thành sắp chết là sao? Ta ngăn người nói: “Hần thật sự sắp chết ư?”

Ôn Diễm gật đầu bảo: “Lần trước ta có gặp y, vẻ mặt của y rất kém, ta đoán có lẽ y chẳng còn bao nhiêu thời gian đâu. Trước sau gì nàng với y cũng từng là phu thê, nếu không đi gặp y, có lẽ sau này nàng sẽ hối hận đấy.”

Âm thanh của Đỗ Tịch Tịch lại truyền đến, “Công chúa điện hạ, ta dập đầu lạy người, xin người hãy đi gặp Yến lang.”

Ta cần môi.

Ôn Diễm nắm lấy tay ta, “Giảo Giảo, ta không muốn sau này nàng phải tiếc nuối. Ta đợi nàng trong xe ngựa.”

Cuối cùng ta đã đến phủ đệ Yến Thanh. Ôn Diễm nói đúng, nhất dạ phu thê bách dạ ân, dù ta với Yến Thanh có bao nhiêu không vui, nhưng giờ hân sắp rời khỏi dương gian, rất nhiều chuyện đều không cần phải tính toán nữa.

Phủ đệ Yến Thanh rất nhỏ, trong phủ chỉ có mấy tôi tớ ít ỏi đếm trên đầu ngón tay. Ta bước vào thì cảm thấy quen thuộc, vị thuốc đông y nồng nặc, sắc mặt tôi tớ đau thương vô cùng, rất giống phủ công chúa mấy tháng trước.

Chúng tôi tớ đều nhận ra ta, bọn hân nhao nhao hành lễ phục lạy ta, một nha hoàn dẫn ta vào trong phòng Yến Thanh.

Vừa bước qua cửa, ta đã nghe thấy tràng ho sụ. Cước bộ ta thoáng dừng lại, tâm tư ta xoay chuyển một hồi rồi mới tiếp tục đi vào, đến gần thì thấy Yến Thanh hấp hối nằm trên giường, trên môi không có chút huyết sắc, hốc mắt hăm sâu, mặt gầy yếu như chỉ còn lại xương cốt, rất giống Liễu Dự lúc trước.

Có lẽ nghe thấy tiếng bước chân của ta mà mắt hân khê mở.

Hân giật mình thất thần, mắt liền mở to ra, hân ho khan vài tiếng, dường như muốn ngồi dậy. Ta nói: “Người có bệnh trong người không phải hành lễ.”

Hân vẫn cố chấp vật lộn một phen, ta nghĩ có lẽ bệnh hân đã nguy kịch rồi, bởi vì bây giờ Yến Thanh ngay cả ngồi dậy cũng không nổi. Hân thôi không giãy dụa nữa, nằm ồm yếu, hai mắt nhìn ta gắt gao.

“... Nàng đến gặp ta lần cuối sao?”

Ta hỏi: “Sao ngươi lại thành ra thế này?”

Hân nói: “Có lẽ ông trời muốn phạt ta.”

Ta ngẩn ra, hân bỗng nhiên ho mấy tiếng, có lẽ trước kia do chăm sóc Liễu Dự nên đã thành thói quen. Vừa nghe có người ho, ta lại theo bản năng đưa nước cho hân.

Cho đến khi đưa nước đến bên miệng Yến Thanh thì ta mới ý thức được người trước mắt không phải Liễu Dự mà là Yến Thanh.

Trong mắt Yến Thanh có vẻ kinh hãi.

Ta thở dài: “Người chớ nghĩ nhiều, chẳng qua trước kia ta chăm sóc Liễu Dự nên đã thành thói mà thôi.”

Yến Thanh uống hết chén nước ấm, hân nặng nề thở ra, rồi lại cúi đầu ho, sau đó ngẩng đầu lên, ta phát hiện mắt hân vẫn đục vô cùng.

Hân nói: “Đây là quả báo của ta, Thường Ninh, cho đến bây giờ đều là ta không tốt, là ta hại nàng. Ngay lúc đầu lấy nàng đã không phải thật lòng, là mang tâm tính báo thù...”

Sau đó Yến Thanh bắt đầu đứt quãng kể ta hay sự khác thường của hân trong năm năm đã qua. Sau khi nghe xong, quả nhiên không khác mấy với dự đoán ban đầu của ta. Ta vốn ngỡ rằng khi chính tai nghe Yến Thanh kể thì ta sẽ tức giận. Nhưng ta lúc này, trong lòng lại vô cùng bình tĩnh, ta nghĩ có lẽ vì Ôn Diễm mà ta có kết quả tốt, nên lúc này đối mặt với người từng khiến ta đau lòng thì ta không oán hận nữa.

Cuối cùng, Yến Thanh nhìn chăm chăm vào ta, nói với ta: “Ta luôn không dám đối mặt với nàng, ta nợ nàng một câu xin lỗi. Thường Ninh, xin lỗi nàng.”

Ta bình tĩnh nói: “Ta nhận.”

Cả người Yến Thanh dường như nhẹ nhàng thở ra, trong mắt cũng sáng lóe lên mấy phần, thanh âm của hắn tràn ngập cảm kích, “Cám ơn nàng, Thường Ninh.”

Sau đó ta không nán lại lâu, rất nhanh đã rời đi. Lúc bước ra khỏi đại môn phủ đệ Yến Thanh thì ta nghĩ, sau này thật sự ta chẳng còn liên quan gì với Yến Thanh nữa rồi.

Ta bước lên xe ngựa, Ôn Diễm liền ôm lấy ta.

Ta dựa vào vai hắn, khẽ nói: “Yến Thanh nhìn bệnh nguy kịch lắm rồi.”

Hắn vỗ nhẹ lên đầu ta, “Y vì một hiểu lầm mà hận sai người, làm mất đi hạnh phúc cả đời của mình. Bệnh của y có lẽ cũng là do tâm bệnh mà ra. Chỉ là... Ta thật không ngờ nhanh thế đã trở nên nguy kịch vậy, ta vốn cho là...”

Ta dựa vào người Ôn Diễm, “Đừng nói nữa, Yến Thanh chỉ là quá khứ của thiếp. Bây giờ thiếp là của chàng, Cảnh Nhuận.”

Ôn Diễm khẽ cười một tiếng, cúi đầu xuống khẽ hôn lên môi ta.

Ta chớp mắt mấy cái, “Cảnh Nhuận, đây là xe ngựa...”

Ôn Diễm buông ta ra, thở dài một cách bất đắc dĩ: “Giảo Giảo, nàng nghĩ cái gì thế?”

Ta nóng cả mặt, “Thật sự là không muốn chắc.” Ài, ta thật sự cảm thấy được mình không đứng đắn tí nào, Cảnh Nhuận chỉ mới hôn ta mà ta đã nghĩ đến đủ kiểu cảnh xuân kiều diễm rồi.

Ôn Diễm nói: “Khẩu thị tâm phi.”

Ta cắn môi Ôn Diễm, “Chàng dám nói trong đầu chàng không nghĩ gì hả?”

Hắn nhìn ta rồi lại cúi đầu hôn ta. Ta cười hì hì né ra, lại bị hắn ôm vào lòng, ta choàng lấy cổ hắn, hôn lên mặt hắn rồi cười nói: “Chàng cũng là khẩu thị tâm phi.”

Dọc đường cùng Ôn Diễm chàng chàng thiếp thiếp, thời gian trôi thật nhanh.

Ta chỉ mới hôn Ôn Diễm mấy lần thì xe ngựa đã dừng lại. Ta vén rèm lên nhìn, đúng là đến phủ rồi.

Sau khi đi ra khỏi chỗ Yến Thanh, lòng ta không được tốt lắm. Nhưng bị Ôn Diễm hôn như thế thì trong lòng lại tốt hẳn lên. Nhưng khi ta bước vào phủ thì tâm tình lại tệ đi lần thứ hai.

Ta trông thấy Trương Đức Nhân.

Trương Đức Nhân là nội thị luôn hầu hạ bên người Thừa Văn, là tâm phúc Thừa Văn tin cậy nhất. Bây giờ y lại xuất hiện trong phủ công chúa ta với vẻ mặt trắng bệch, y còn chưa mở miệng ta đã mơ hồ đoán ra chuyện gì xảy ra rồi.

Xem ra kiếp nạn mà Thừa Văn nói trước đó, bây giờ đã bắt đầu linh ứng rồi.

Ta hít một hơi thật sâu, Ôn Diễm ở phía sau ta nhẹ nhàng nắm lấy tay ta. Trương Đức Nhân hành lễ, ta khoát tay nói thẳng: “Bệ hạ đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Tuy sắc mặt Trương Đức Nhân trắng bệch, nhưng vẫn vô cùng bình tĩnh, y rũ mắt nhìn ta: “Hôm nay bệ hạ vốn rất tốt, nhưng lúc phê duyệt tấu chương bỗng nhiên ngất xỉu. Nô tài truyền thái y đến, nhưng đã dùng rất nhiều cách cũng không thấy có gì, hơn nữa còn không biết rốt cuộc vì sao bệ hạ lại ngất. Trước đó bệ hạ đã từng giao phó cho nô tài, nếu bệ hạ gặp bất trắc gì thì phải lập tức mời trưởng công chúa người hồi cung duy trì đại cục.”

Ta nói: “Được.”

Nếu không phải thái y xung quanh đều có vẻ sợ hãi thì giờ phút này ta chắc chỉ nghĩ là Thừa Văn đang ngủ. Hắn im lặng nằm trên giường rộng, thần sắc cũng rất bình thường, thở sâu kéo dài.

Ta để toàn bộ thái y lui ra, chỉ còn lại một mình Ôn Diễm ở bên người ta.

Ta hỏi: “Chàng nói với Thừa Văn đời này đệ ấy sẽ gặp kiếp nạn, lần này chính là kiếp nạn của Thừa Văn?”

Ôn Diễn gật đầu.

Ta nhìn Thừa Văn nhắm hai mắt lại, nghĩ đoán: “Nhìn Thừa Văn có vẻ không như trúng độc, cũng không giống bị bệnh... Cảnh Nhuận, rốt cuộc Thừa Văn làm sao thế?”

Ôn Diễn bước lên bắt mạch Thừa Văn, rồi lại thăm dò trán Thừa Văn, cuối cùng lật mí mắt Thừa Văn lên, hắt ngòi yên trên xe lăn một hồi lâu mới nói: “Bệ hạ trúng ly hồn thuật.”

Ta ngẩn ra, “Giống như lần trước chàng dùng cơ thể Minh Nhuận?”

“Không khác nhau lắm, chẳng qua lần này bệ hạ trúng ly hồn thuật nặng hơn ta nhiều.”

Ta hỏi: “Có thể giải không?”

Ôn Diễn lắc đầu, “Kiếp số của bệ hạ chỉ có thể do một mình bệ hạ ứng đối, nếu có người ngoài xen vào, chỉ sợ lần sau sẽ còn nhiều kiếp nạn hơn nữa.”

Sau khi ta nghe xong liền than nhẹ một tiếng, “Chúng ta có thể làm gì được đây?”

“Một chữ thôi, đợi.” Có lẽ do mặt ta quá ưu sầu nên Ôn Diễn kéo tay của ta đến, dịu dàng nói: “Nhất định bệ hạ có thể ứng phó, bây giờ nàng phải giữ toàn cục trước khi bệ hạ quay về, đừng để cho người ngoài nghi ngờ mà thừa dịp xen vào.”

Bây giờ cũng chỉ có mỗi cách đó.

Đây là kiếp của Thừa Văn, ta không thể nhúng tay vào, chỉ có thể tạm thời thay hấn giữ vững Đại Vinh của chúng ta.

Hướng hồ lúc Ôn Diễn vẫn còn là thiên nhân, ta đã từng hỏi về chuyện của Thừa Văn, lúc ấy Ôn Diễn đã vẽ bức tranh Thừa Văn đội mũ phượng mặc khăn quàng hân hoan ngồi bên giường cúi đầu mỉm cười. Như thế thì xem ra, Thừa Văn đích thị có thể sống qua kiếp nạn này, chỉ là ở vấn đề thời gian mà thôi.

Cuối cùng trong lòng ta cũng thở phào ra nhẹ nhõm.

Bởi vì cái gọi là nước một ngày không thể có vua, Thừa Văn giờ hôn mê chưa tỉnh, toàn bộ trọng trách đều rơi xuống người ta. May mà từ sớm Thừa Văn đã chuẩn bị thánh chỉ, phong ta làm nhiếp chính vương, thực thì chức giám quốc.

Kể từ đó, tuy trong triều có bất mãn, nhưng thánh chỉ của Thừa Văn đã hạ, bọn họ cũng không còn lời nào để nói.

Kết quả là, ta bắt đầu cuộc sống bận tối tăm mờ mịt.

Ngày ngày gà còn chưa gáy ta đã dậy vào triều, đã buồn ngủ mà lại còn nghe đám triều thần nói ong cả lên, lâm triều xong thì ta lại bắt đầu phê duyệt đồng tấu chương cao khoảng nửa người. May mà mấy ngày nay chưa xảy ra chuyện gì to tát, đều là việc nhỏ như con kiến, giao cho người dưới giải quyết là xong.

Ngày qua ngày, tháng nối tháng, thời gian nửa năm trong nháy mắt đã trôi qua, nhưng Thừa Văn vẫn chưa tỉnh lại.

Trong vòng nửa năm này, tuy quả thật có vất vả, nhưng tốt xấu gì cũng xảy ra chuyện đáng mừng. Chân của Ôn Diễn đã dần dần có cảm giác, không cần phải dùng xe lăn nữa. Ta cực kỳ vui mừng.

Ta với Ôn Diễn ở chung một phòng, ngủ chung một giường. Do trẻ tuổi thịnh khí, có thể nói hai ta là triền miên hằng đêm. Dù sao thì Ôn Diễn bao giờ cũng dậy sớm hơn ta, mỗi lần ta mở mắt ra thì hấn đã cười cười nhìn ta, khẽ gọi ta một tiếng “Giảo Giảo”. Tiếp đó là hấn giúp ta thay quần áo trong lúc còn mơ màng, cũng chẳng biết khi nào, mỗi buổi sáng tay của Ôn Diễn đều trở nên lạnh cóng, đặc biệt khi hấn cài yếm cho ta thì cảm giác mát lạnh nơi đầu ngón tay lướt qua cổ ta, khiến ta khẽ rùng mình.

Rồi sau đó Ôn Diễn sẽ trang điểm giúp ta, ta rất thích vẽ mặt khi hấn vẽ mày giùm ta, ánh mắt cực kỳ chuyên chú, ta chỉ cần khẽ nhìn là có thể dễ dàng thấy bóng ta trong đồng tử hấn.

Vân Vũ nói ta với Ôn Diễm ân ái khiến người ta phải hâm mộ, dù không biết nhiều nhưng đều có thể nhìn ra tình ý đậm sâu giữa ta và Ôn Diễm. Cung nữ thị vệ trong cung lúc này ánh mắt nhìn Ôn Diễm cũng có vài phần hiểu sự tình.

Có một hôm lúc Ôn Diễm đang vẽ mặt cho ta thì ta khẽ nói với hắn: “Chờ sau khi Thừa Văn tỉnh lại, chúng ta hãy thành thân đi.”

Ôn Diễm cũng ngẩn người, lâu sau đó mới nói “được”.

Ta với Ôn Diễm sống chung đã lâu như thế, lúc này nếu không phát hiện ra hắn có điều gì đó thì ta thật không đáng để thích hắn. Ta kéo tay hắn xuống, im lặng nhìn hắn nói: “Cảnh Nhuận, chàng có tâm sự?”

Ôn Diễm cười, “Giảo Giảo, nàng nghĩ nhiều rồi đấy.”

Hắn lại tiếp tục dùng bút vẽ lên lông mày ta, ta cắn môi, lại kéo tay hắn xuống, “Cảnh Nhuận, chàng không được gạt thiếp đâu đấy.” Dừng một lát, ta nhú mày nói: “Sao tay chàng lại lạnh thế này?”

Ôn Diễm rút tay về, hắn dựa lên vai ta, khẽ nói: “Có lẽ đêm qua bị cảm.”

Ta nghe mà trên mặt không khỏi đỏ ửng, “Thiếp...”

Ôn Diễm khẽ cười một tiếng, “Có lẽ tối nay chúng ta cần phải hạn chế.” Rồi hắn lại vẽ mặt cho ta, ngón tay nhẹ nhàng vỗ về, “Lông mày Giảo Giảo thật đẹp, nếu không phải bây giờ nàng phải lên triều sớm, ta nhất định sẽ không để nàng bước xuống giường.”

Lời còn chưa dứt, hắn đã cúi đầu phủ lên môi ta, ta không kịp được đưa lưỡi di chuyển trên môi hắn. Ôn Diễm phát ra tiếng thở dốc nặng nề, rồi đột nhiên hắn hôn thật sâu, cho đến khi mặt ta đỏ ửng thì hắn mới buông ra.

Ta cắn lên vành tay hắn mà nói, “Cảnh Nhuận, mặc kệ dùng mỹ nam kế hay là gì, thiếp cho chàng hai canh giờ, sau khi hạ triều, chàng nhất định phải thành thật mới được tha đấy.”

Hai canh giờ nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn. Ta nhìn chăm chăm nhóm triều thần đồng thanh dưới kia, khá là đau đầu. Ta là một người thận trọng, Ôn Diễm lại là người bên gối ta, nếu hắn có gì không ổn, nhất định ta sẽ là người đầu tiên biết. Nếu lâu như vậy mà ta vẫn không biết, nhất định Ôn Diễm lại âm thầm động tay chân.

Kể từ khi quen Ôn Diễm tới nay, ta vẫn chưa gặp bộ dạng Ôn Diễm dẫu đầu hờ đuôi. Mà mấy ngày nay hắn lại như vậy, rốt cục là tại sao.

Hai canh giờ sau, ta vội vã chạy về. Còn chưa vào cung đã thấy Ôn Diễm đứng cạnh cửa chờ ta. Hôm nay hắn mặc áo bào màu xanh, gió khẽ thổi qua, quả thật vô cùng tao nhã, ngọc thụ lâm phong.

Nếu như bình thường ta sẽ có tâm trạng thưởng thức, nhưng hôm nay ta thật sự rất lo lắng, vậy nên kéo thẳng hắn vào trong điện.

“Không phải bị cảm sao? Sao còn đứng ở cửa chờ? Aiz, sao lại mặc ít như vậy? Chàng gọi thái y tới xem chưa? Thái y nói sao?” Với Ôn Diễm, ta cứ như một máy hát đang chạy, không dừng được.

Tay Ôn Diễm cũng không còn lạnh như sáng nay. Hắn cầm chặt tay ta, cười nói: “Không phải chuyện lớn.”

Ta trừng mắt nhìn hắn: “Sao lại không phải chuyện lớn? Cảm lạnh rất dễ bị nặng thành phong hàn, cảm lạnh, phong hàn sẽ bị sốt, sốt nặng sẽ thành ho lao. Bậy bậy bậy, thiếp nói bậy bạ gì thế chứ.”

Ôn Diễm lấy tay xoa đôi lông mày của ta, “Giảo Giảo, thấy nàng lo lắng cho ta như vậy, ta rất vui.”

Ta kéo tay hắn xuống, nói: “Không lo cho chàng thì lo cho ai? Hả?”

Hắn cầm lấy tay ta, khẽ vuốt ve, sau đó tiến gần hôn một cái. Đây là lần đầu tiên Ôn Diễm thân mật với ta lúc có cung nữ, ngay lập tức ta trở nên mơ mơ màng màng.

Nhưng tất cả các cung nữ đều rất biết quan sát, không một tiếng động lui xuống nhanh như chớp.

Ta càng cảm thấy Ôn Diễm không bình thường chút nào, ta híp mắt lại, “Cảnh Nhuận, rốt cuộc chàng đang giấu thiếp điều gì?” Nói xong, ta đột nhiên nhớ tới một chuyện, khuôn mặt càng thêm vẻ sốt ruột, “Có phải là liên quan tới việc trừng phạt không?”

Trước đây Ôn Diễm nghịch thiên cải mệnh cứu Liễu Dự, việc trừng phạt chắc chắn không chỉ đơn giản như vậy. Nhưng hắn nói vài ba câu đã nói thiên phạt như việc ăn cơm bình thường, hơn nữa năm bình yên trôi qua cũng khiến ta yên tâm.

Nhưng giờ...

Ta rút tay về, nghiêm túc hỏi: “Cảnh Nhuận, nói thật với thiếp đi.”

Ôn Diễm than thở, “Giảo Giảo, quả nhiên không gạt được nàng.”

Lòng ta vô cùng căng thẳng, “Trừng phạt thế nào?”

Hắn vỗ lưng ta, khẽ nói: “Cũng không quá nặng, chỉ dễ bị bệnh hơn thôi. Kiểu như vô duyên vô cớ ho khan, dễ bị phong hàn... Đừng lo, ta có một thân y thuật, hơn nữa còn có nhiều thái y như vậy, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Ta mím môi hỏi, “Thật không?”

Hắn gật đầu.

Nửa tháng sau, ta thấy Ôn Diễm chỉ thỉnh thoảng ho vài cái thì cũng dần yên tâm. Đến ngày Khất Xảo tiết, vì Thừa Văn vẫn bị hôn mê nên trong cung không mừng lễ to, chỉ làm một yến tiệc nhỏ.

Ôn Diễm nói sẽ đích thân làm điểm tâm Khất Xảo tiết cho ta, vì vậy uống được mấy chén đã rời khỏi yến tiệc.

Ôn Diễm vừa đi, ta cũng không có tâm trạng ở đó, nói chuẩn qua loa với triều thần được một lúc thì kiếm có ra ngoài. Ta ra khỏi điện, vừa đi vừa ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên trời. Gió đêm thổi tới, ta dường như nhìn thấy trên trăng sáng tròn vành vạnh có một cây cầu Hỉ Thước, có Ngưu Lang Chúc Nữ gặp nhau.

Ta không khỏi cười, nghĩ thầm, nhất định sau phải hỏi Ôn Diễm, hắn sống đã lâu như vậy, liệu đã từng thấy Ngưu Lang Chúc Nữ chưa.

Vân Vũ đột nhiên hỏi: “Công chúa cười gì vậy?”

Ta nói: “Không có gì. Người đi nghỉ đi, cũng bảo những người khác đi nghỉ đi, không cần hầu ta, chơi lễ thoải mái.” Dứt lời, ta cất bước tới tẩm cung của ta. Chắc đến giờ Ôn Diễm đã ở cung Tân Đáp xuy xét điểm tâm.

Đi được một lúc, ta đột nhiên nhớ tới năm ngoái ta và Ôn Diễm bị Ôn Phàm bắt, giam trong sơn động, cũng là ngày hai chúng ta cùng nhau thổ lộ tình cảm.

Có lẽ trong cuộc sống thực sự không nên nghĩ tới người mang tội tác tà trời, bởi vì ta mới nghĩ tới một chút, đi được vài bước đã gặp phải Ôn Phàm.

Lòng ta kinh hãi, nhưng vẫn bình tĩnh nói: “Ôn Phàm, đã lâu không gặp.”

Hiện giờ Ôn Phàm không dùng tới da mặt Ôn Diễm, hắn đeo một mặt nạ trông như hung tàn ác sát, ta không thấy rõ vẻ mặt của hắn, chỉ có thể thấy một ánh mắt nghiêm túc chưa từng có của Ôn Phàm.

Hắn nói với ta: “Ta có chuyện muốn nói.”

Ta bắt giác lui về phía sau, “Ta không có gì để nói với người.”

Hắn nhìn chằm chằm ta, “Người có muốn biết sự trừng phạt của huynh trưởng ta sau khi nghịch thiên cải mệnh không?”

Lòng ta tuy căng thẳng nhưng ta lại nói: “Cảnh Nhuận đã nói cho ta biết, người đừng mong ly gián chúng ta. Hơn nữa Cảnh Nhuận đã không phải thiên nhân nữ, nếu người muốn làm thiên nhân thì cứ việc, chẳng ai cản người.”

Ôn Phàm nói: “Nói vậy người cũng tin?”

“Vậy vì sao ta phải tin người?”

“Tối nay không ăn thứ huynh trưởng ta cho người ăn, nhất định đến lúc đó người sẽ hiểu là phải tin ai... Hơn nữa, mấy ngày nay công chúa ngủ vẫn rất ngon giấc phải không? Có nghe thấy tiếng sấm to thế nào không?”

Ta hơi kinh hoàng. Kể từ khi ngủ cùng giường với Ôn Diễm, thực sự ta ngủ rất ngon giấc, lần nào cũng ngủ thẳng tới bình minh mới dậy, chưa bao giờ tỉnh giữa đêm cả. Nhưng nếu như bình thường, nếu nghe thấy tiếng sấm, nhất định ta sẽ tỉnh dậy...

Chuyện này...

Ta hiểu rằng ta nên tin Ôn Diễm, nhưng rồi ta lại cảm thấy thiên phạt không thể nào đơn giản như vậy. Trước đây chẳng phải Ôn Diễm chỉ làm loạn số mệnh thôi, sau cũng đã bù đắp rồi, cuối cùng không phải bị phạt một năm rưỡi sao? Mà giờ hắn còn làm chuyện nghịch thiên cải mệnh, nhất định sẽ bị trừng phạt nặng hơn.

Lòng ta bối rối đi về tẩm cung.

Ôn Diễm vừa thấy ta đã đưa điểm tâm tới trước mặt ta. Lúc này ta rất bối rối, không biết nên ăn hay không. Ôn Diễm dường như phát hiện ra ta không bình thường, dịu giọng hỏi: “Sao vậy?”

Ta cũng không biết nên làm thế nào, chuyện gặp Ôn Phàm như nghẹn lại ở cổ họng, không thể nào nói nên lời.

Ta bối rối được một lúc, cuối cùng nói: “Ban nãy uống nhiều rượu ở yến tiệc, hơi buồn nôn một chút.”

Ôn Diễm lập tức nói: “Vậy thôi đừng ăn. Lại đây, uống chén trà đi, ta vừa mới châm trà thôi. Trà có thể giúp giải rượu.” Hắn đưa ta một chén trà rất thơm, hơi trách cứ nói: “Lần sau không được uống nhiều như vậy. Giảo Giảo, ta sẽ đau lòng.”

Ta vội gật đầu, uống một hơi hết chén trà.

“Thấy sao? Ta đổi cách pha trà đấy.”

Lòng hoảng loạn, vừa rồi ta uống không cảm thấy gì cả. Ôn Diễm hỏi như vậy, ta chỉ nói: “Ngon, ngon lắm.”

Ôn Diễm ôn hòa nói: “Vậy thì tốt.”

Buổi tối lúc đi ngủ, Ôn Diễm vì ta cảm thấy không thoải mái mà không thân mật với ta nữa. Ta nằm cạnh hắn, đầu vẫn hoảng loạn. Ta không hề ăn điểm tâm Ôn Diễm làm, nếu như lời Ôn Phàm nói là sự thật, nhất định tối nay ta có thể phát hiện ra điều gì đó.

Nhưng không hiểu sao, dù ta đã rất cố gắng mở mắt nhưng cuối cùng vẫn không nhìn được mà nhắm lại, lúc mở mắt ra đã lại là bình minh. Ôn Diễm mỉm cười tới trước mặt ta, “Giảo Giảo.”

Đêm qua có gì đó không bình thường, nhưng không bình thường ở đâu ta lại không nghĩ ra được.

“Sao vậy?”

Ta hoàn hồn, trả lời, “Không sao.” Lòng ta thầm nghĩ tối nay nhất định ta phải tìm ra cuối cùng có gì không bình thường. Cả ngày nay, ta cố ý ở lại ngự thư phòng đến khuya, đến khi Ôn Diễm tới tìm ta thì ta mới cùng hắn về tẩm cung.

Ôn Diễm xoa mặt ta, “Giảo Giảo, hình như hai ngày nay nàng đang không ổn lắm.”

Ta nhếch môi cười, “Vậy sao?”

Ôn Diễm nói: “Hơi hơi, ta ột chút nước an thần vào trà, uống vào là khá hơn.”

Ta nhận lấy, vừa định uống thì nhớ ra đêm qua ta không ăn uống gì, trừ chén trà Ôn Diễm đưa ta. Ôn Diễm khẽ hỏi: “Sao thế?”

Ta cần môi, nhỏ giọng nói: “Cảnh Nhuận, thiếp hơi lạnh, chàng đóng cửa sổ vào đi.” Sau đó ta khẽ cần môi, thừa lúc Ôn Diễm đi đóng cửa thì đổ trà vào chậu hoa.

Khi Ôn Diễm quay lại, ta đã đặt chén trà lên bàn. Ta nói với hắn: “Quả nhiên đóng cửa sổ sẽ hết lạnh.”

Ôn Diễm sờ đầu ta, “Uống xong trà an thần rồi sao?”

Ta gật đầu.

Vì áy náy, tối nay việc cá nước thân mật ta phá lệ gắng sức, vốn định dùng tới tư thế mới học trong xuân cung đồ, vừa định cúi đầu tới gần phía dưới, nhưng miệng còn chưa chạm tới đã bị Ôn Diễm kéo lên. Giọng hắn khàn khàn: “Đừng.”

Ta ho khụ khụ, “Như vậy sẽ làm chàng thoải mái.”

Ôn Diễm đề ta xuống, “Nàng thoải mái thì ta cũng sẽ thoải mái.”

Ôn Diễm bắt đầu hôn ta, từ đầu đến chân. Ta thở gấp, hấn dắt tay ta tới đỉnh Vu Sơn, không ngừng quay cuồng ở bên trong, cứ một lần lại một lần.

Ta mệt không chịu được, cố gắng mở mắt, cuối cùng cũng không nhìn được mà khép mắt lại.

Ta cứ nghĩ rằng lúc mở mắt ra trời đã sáng, không ngờ nửa đêm lại bị tiếng rên rỉ của Ôn Diễm đánh thức. Lòng ta hoảng sợ, mắt mở ra. Ta lén quay đầu sang nhìn, gặp phải cảnh Ôn Diễm nằm dưới đất, hai mắt nhắm chặt lẫn dưới đất, có vẻ vô cùng đau đớn, khuôn mặt trông đến vặn vẹo.

Giờ khắc này, ta hiểu Ôn Phàm nói thật với ta, Ôn Diễm quả thật đã gạt ta, quả thật hắn đã động tay chân với trà, khiến ta ngủ thẳng tới tận sáng. Thấy Ôn Diễm đau đớn như vậy, ta cũng cảm thấy rất khó chịu, lòng đau như cắt.

Ta muốn tới ôm lấy hắn, nhưng cuối cùng lại nhìn lại. Cảnh Nhuận không muốn ta biết, nếu giờ ta tới đó nhất định sẽ khiến hắn khó xử.

Ta cắn chặt môi, cố không để mình phát ra tiếng.

Ôn Diễm vẫn cứ đau đớn rên rỉ như vậy. Ta không rõ đã qua bao lâu, chỉ biết rằng đã rất lâu rồi. Mỗi tiếng rên của Ôn Diễm cứ như là mỗi vết cắt vào lòng ta.

Cảm giác như cả đời đã trôi qua, Ôn Diễm mới thôi rên rỉ. Ngay sau đó, ta nghe thấy tiếng Ôn Diễm ho một tiếng, sau đó lại nghe thấy tiếng sột soạt của quần áo. Ta hé hé mắt, phát hiện ra Ôn Diễm cởi chiếc áo đã nhàu ra giặt, thay một chiếc áo sạch khác.

Hai mắt ta vội nhắm lại.

Sau đó, Ôn Diễm leo lên giường. Lòng ta rất khó chịu, vô cùng khó chịu. Tay Ôn Diễm đột nhiên xoa lấy mặt ta, hắn khẽ nhéo nhéo, “Giảo Giảo, dậy nào, đến giờ vào triều rồi.”

Ta run lên, cố gắng tỏ vẻ vừa mới ngủ dậy. Nhưng ta vừa thấy Ôn Diễm đang cười nhìn ta, mắt ta lại đỏ lên. Trước đó ta còn đang nghĩ xem làm sao Ôn Diễm có thể lúc nào cũng dậy trước ta được, giờ đã biết, lòng lại càng khó chịu.

Ta nhào vào lòng hắn

Ôn Diễm ôm lấy ta, khẽ vỗ lưng ta, “Có phải gặp ác mộng không?”

Ta hít hít mũi, gật gật đầu trong lòng hắn.

Hắn khẽ cười một tiếng, “Đừng sợ, Giảo Giảo, ta ở đây mà.”

Ta lại gật đầu liên tục.

.

Ta bắt đầu bí mật phái người đi tìm cách, chỉ cần có liên quan tới thiên nhân là ta sẽ không bỏ qua. Nhưng tìm mấy ngày liền vẫn không có chút manh mối nào. Sau đó, ta nghĩ tới Ôn Phàm.

Lần trước Ôn Phàm nói với ta như vậy, ta đoán hẳn sẽ tìm cách gặp ta. Quả nhiên, ta khổ sở chờ thêm mấy ngày, Ôn Phàm xuất hiện. Hẳn không mang mặt nạ nữa, vết thương trên mặt trông rất dữ tợn.

Ta đi thẳng vào vấn đề, “Hình phạt thế nào?”

“Mỗi đêm đều phải chịu nỗi đau xé lòng tới khi chết già.” Ngừng một lát, hẳn nói tiếp: “Mệnh của Liễu Dự vốn đã kết thúc, nhưng huynh trưởng lại cải mệnh. Vậy nên hẳn thiếu trời một mạng người, hẳn phải trả bằng cả đời.”

Ta nhớ tới vẻ đau khổ của Ôn Diễm lẫn lộn dưới đất, lòng run lên, “Có cách nào chữa khỏi không?”

Về mặt Ôn Phàm bình tĩnh đến lạ thường.

Một lúc lâu sau, hẳn mới mở miệng nói: “Người yêu huynh trưởng ta bao nhiêu?”

Ta ngẩn người.

Hẳn lại nói tiếp: “Người có thể vì hẳn mà chết không?”

Ta lạnh nhạt nói: “Đệ đệ ta còn đang bất tỉnh, nếu ta chết thì ai bảo vệ Đại Vinh? Chỉ cần đệ đệ ta tỉnh dậy, bất cứ lúc nào ta cũng có thể vì Cảnh Nhuận mà chết.”

Ôn Phàm yên lặng nhìn ta, ta nhìn ra trong mắt hẳn có chút vui vẻ.

Trong đầu ta đột nhiên xuất hiện một suy nghĩ hoang đường.

Kể từ khi biết Ôn Phàm đến nay, hẳn luôn đối nghịch với Ôn Diễm, nhưng rốt cuộc cũng chưa từng làm chuyện gì không thể cứu vãn, thậm chí còn tạo cơ hội cho ta và Ôn Diễm không ít lần.

Con người Ôn Phàm này... thực ra vẫn luôn yêu quý huynh trưởng hẳn...

Hẳn và Ôn Diễm là huynh đệ sinh đôi, sau khi sinh ra, huynh trưởng là thiên nhân, đệ đệ là người bình thường. Huynh trưởng có thể bất tử, nhưng người bình thường cũng chỉ sống được tới trăm năm. Ôn Phàm vì có thể vĩnh viễn ở cạnh huynh trưởng hẳn nên mới làm trùng nhân.

Cam tâm tình nguyện chịu nỗi nay mười lăm năm một lần bị trùng cắn xé lòng cũng muốn tiếp tục sống trên thế gian cùng huynh trưởng.

Ta nhìn Ôn Phàm, “Thật ra người chưa từng ghét Cảnh Nhuận phải không?”

Hẳn lại cười, khuôn mặt trông vốn dữ tợn lại có vẻ ấm áp vô cùng, hẳn nói: “Không, ta rất ghét hẳn, cũng rất ghét người. Vậy nên nếu người muốn cứu hẳn...”

Bỗng nhiên, Ôn Phàm ngừng lại, hẳn giật mình nhìn đằng sau ta.

Trong lòng ta thất kinh, vừa định quay đầu lại thì có một bàn tay giữ chặt eo ta, giọng nói quen thuộc vang lên, “Ôn Phàm, đệ đến đây làm gì?”

Ôn Phàm nhanh chóng quay về dáng vẻ ngả ngón trước kia, hẳn cười, “Đương nhiên là đến chúc mừng huynh trưởng ôm được mỹ nhân về, nhân tiện đến thăm tẩu tẩu của ta.”

Ôn Diễm ôm sát ta, “Đệ đi đi, ta sẽ không tính toán chuyện trước kia với đệ nữa.”

Sau khi Ôn Phàm nhìn Ôn Diễm một cái thì bước lui về sau mấy bước, trước khi rời đi hẳn lén trợn mắt với ta. Sau khi Ôn Phàm biến mất, ta xoay người vùi đầu vào trước ngực Ôn Diễm.

Ôn Diễm nhẹ nhàng vuốt tóc ta, “Giáo Giáo, đừng tin lời Ôn Phàm nói.”

Ta cắn môi: “Chàng biết Ôn Phàm nói với thiếp gì không?”

“Chắc chẳng có gì ngoài việc thiên phạt...”

Thật ra giờ phút này ta có hơi hận mình, nếu không phải ta thì Ôn Diễm cũng sẽ không có ngày hôm nay. Ta đưa hai tay ra ôm chặt lấy eo Ôn Diễm, đầu cọ sát trước ngực hẳn, nói: “Cảnh Nhuận, trong lòng thiếp đều biết.”

Hôm sau ta đang phê duyệt tấu chương trong ngự thư phòng thì thấy tờ giấy Ôn Phàm kẹp trong tấu chương, bên trên viết rất rõ, hẹn ta ngày mai vào giờ Dậu sáu khắc gặp trong vườn. Lúc này ta không nghĩ gì nhiều liền đồng ý hẹn.

Ta hỏi Ôn Phàm rốt cuộc là có cách gì.

Ôn Phàm chỉ nói: “Lấy mạng đổi mạng, hấn nợ trời một mạng, đó là trả thay hấn.” Rồi hấn lại nói: “A đệ của ngươi có lẽ cần một năm nửa năm nữa mới có thể tỉnh lại, nếu công chúa muốn giảm bớt đau khổ cho huynh trưởng, thế thì để ta lấy đi nửa mạng trước đã. Chờ khi ngươi chết ta sẽ xóa trí nhớ của huynh trưởng. Như thế sẽ chẳng còn ai đau khổ nữa. Đây chính là phương pháp duy nhất, công chúa có bằng lòng không?”

Nhiều ngày nay Ôn Diễm càng lúc càng đau, đêm qua thậm chí hấn còn đập đầu vào tường, âm thanh va chạm khiến tim ta vỡ nát.

Ta thật sự không muốn trông thấy Ôn Diễm đau khổ nữa.

Ta vốn tưởng cả đời này mình không thể gặp lại Ôn Diễm nữa, nhưng cuối cùng ông trời đã để ý đến ta, để cho ta với Ôn Diễm có nhiều thời gian ngọt ngào như thế. Ta đã rất thỏa mãn rồi.

Ôn Diễm quên ta đi cũng tốt, ít nhất hấn không cần phải đau khổ nữa.

Ta kiên quyết gạt đầu.

“Ta đồng ý.”

Ôn Phàm nhìn ta một cái, hấn giơ tay ra, ta thấy có một bình sứ nhỏ, hấn nói: “Sau khi để huynh trưởng ta uống xong, hấn sẽ hôn mê cả ngày. Việc còn lại... cứ giao cho ta.”

Ta hít sâu một hơi nói: “Được, Ôn Phàm, ta tin ngươi.”

Ôn Phàm sững sốt, bỗng hấn nở nụ cười, vẫn là điệu cười ngả ngớn đó: “Ta thích tẩu tẩu ngươi rồi đấy.”

Đến đêm, ta tự mình pha Bích Loa Xuân, đem toàn bộ bột trong thuốc hòa vào. Trong lòng ta có chút không yên tâm, sợ Ôn Diễm sẽ phát hiện ra điều gì đó, may mà Ôn Diễm không hề nghi ngờ, vừa cười dịu dàng vừa uống hết Bích Loa Xuân.

Sau đó không bao lâu, quả nhiên Ôn Diễm ngất xỉu.

Ôn Phàm nhảy từ cửa sổ vào, hấn vỗ tay nói: “Công chúa làm tốt lắm.”

Ta hỏi: “Ngươi muốn làm gì nữa?”

Ôn Phàm cũng cười, rồi đột nhiên hấn giơ tay điểm huyệt ta. Trong lòng ta thất kinh, không kịp ngăn cản thì đã mất đi ý thức. Trước khi ta lâm vào hôn mê, ta nghe thấy một tiếng thở dài.

Mà tiếng thở dài này... là Ôn Diễm vọng lại.

Lúc ta tỉnh lại thì đã là sáng hôm sau. Ta mở mắt ra mà người thứ nhất nhìn thấy không phải Ôn Diễm mà là vẻ mặt sốt ruột của Vân Vũ. Lập tức ta tái mặt, vội vàng nắm lấy tay Vân Vũ, vội hỏi: “Cảnh Nhuận đâu?”

Vân Vũ hốt hoảng nói: “Đêm qua Ôn công tử cùng với một nam tử mặt mày dữ tợn đánh nhau trong cung, sau đó... sau đó... bọn họ liền không thấy tăm hơi đâu!”

Rồi từ đó ta không thấy Ôn Diễm đâu nữa.

Nếu không phải A Man đến một chuyến báo ta hay Ôn Diễm có chuyện thì ta nghĩ mình nhất định sẽ phát điên lên mất. A Man còn nói với ta: “Công chúa, công tử nhà ta còn nói người chờ người, người sẽ quay về.”

Ta hỏi: “Ngươi biết đã xảy ra chuyện gì không? Có liên quan đến Ôn Phàm sao?”

A Man lắc đầu, “Ta cũng không biết xảy ra chuyện gì, công tử không cho ta đi theo. Người chỉ bảo ta về báo với công chúa là phải bảo trọng thân thể, mấy ngày nữa người sẽ về.”

Ta ngẩng đầu nhìn chân trời phía xa xa.

Ít ngày nữa là sẽ về... Cái ít ngày này không biết rốt cuộc là bao nhiêu ngày.

Những ngày không có Ôn Diễm bên cạnh càng khổ sở hơn. Ta đêm ngày hi vọng lúc mở mắt ra có thể nhìn thấy Ôn Diễm, nhưng đã hi vọng rất nhiều ngày rồi mà cũng không thấy Ôn Diễm đâu.

Ta tự nói với mình: Chờ Ôn Diễm quay về, nhất định không thèm để ý chàng nữa!

Nhưng ta nghĩ rốt cuộc thì mình là một người không có khí phách, vừa trông thấy Ôn Diễm thì ta đã quên đi tất cả, đem nỗi giận này ném lên chín tầng mây, chỉ lo ôm lấy hân nghẹn ngào nói: “Cảnh Nhuận, chàng là đồ lừa gạt. Chàng nói không gạt thiếp, chàng nào ngày nào cũng ở bên thiếp.”

Ôn Diễm ôm chặt lấy ta, “Giảo Giảo, là ta không tốt, đừng khóc.”

Hắn vừa nói thế, nước mắt của ta lập tức rơi xuống, từng giọt từng giọt nối tiếp nhau không cản được. Ôn Diễm cuống đến nỗi chẳng biết làm sao, cuối cùng lại dùng miệng chặn lấy nước mắt ta.

Qua một lúc lâu hắn mới nói với ta: “Giảo Giảo, Ôn Phàm chết rồi.”

Ta sửng sốt, ngơ ngẩn nhìn hắn.

“Mấy ngày ta biến mất này, là trở về nơi ta sinh ra, ta đưa đệ ấy đến đó mai táng...” Âm thanh của Ôn Diễm có vẻ bình tĩnh, nhưng ta lại nghe ra chút sầu não trong đó.

Hắn bắt đầu đem chuyện tình kể rõ ta nghe.

Thật ra trong lòng ta nhiều ít cũng đoán được tại sao Ôn Phàm lại chết, nhưng khi nghe chính miệng Ôn Diễm nói thì không khỏi thấy đau lòng. Lúc trước Ôn Phàm nói lấy mạng đổi mạng thì ta thật không nghĩ hắn lại muốn lấy mạng mình để đổi mạng mà Ôn Diễm nợ trời.

Giờ khắc này, ta cực kỳ cảm kích Ôn Phàm.

Ta nói: “Cảnh Nhuận, chàng còn có thiếp, thiếp sẽ ở bên chàng suốt đời.”

Ôn Diễm “ừ” một tiếng, bàn tay nhẹ nhàng đan vào mười ngón tay ta.

“Chờ đệ hạ tỉnh lại, chúng ta sẽ thành thân.”

“Được.”

THE END

63. Chương 63: Phiên Ngoại

Hai năm sau.

Kinh thành phồn hoa như trước, trên phố tiếng người huyên náo, Thuyết Thư lâu vẫn náo nhiệt như cũ. Gần đây thuyết thư tiên sinh lại vẫn giữ nghiệp cũ, bắt đầu thao thao bất tuyệt nói về trưởng công chúa Đại Vinh – Thường Ninh.

Chỉ thấy thuyết thư tiên sinh vỗ kinh đường mộc, nước bọt lại bắt đầu bay tứ tung.

Chẳng qua lần này không phải nói Thường Ninh nạp diện thủ, hai là làm việc gì hoang đường, mà là nói đến việc Thường Ninh có hỉ mạch.

“Chuyển kể rằng công chúa hoàng thất này nha, có hỉ mạch chính là điều ghê gớm nha, thái y trong cung lũ lượt đi vào, còn cả Ngự Lâm quân nha, chính là ba vòng trong ba vòng ngoài bao quanh phủ công chúa nha, ngẫu nhiên đi qua đều bị đầu tỉnh của Ngự Lâm quân dùng ánh mắt lạnh lẽo quét từ đầu đến chân một lần nha, vì sợ gây hại đến đứa con trong bụng công chúa nha...”

Kỳ thật lời này của thuyết thư tiên sinh không phải giả, hỉ mạch lần này của Thường Ninh, cả hoàng đế cũng còn lo lắng, sợ a tỳ mình lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn như lần trước, mới chuẩn ra hỉ mạch liền lập tức đem mọi người trong thái y viện đến trong phủ công chúa.

Bây giờ Thường Ninh đi từng bước, đằng sau không dưới một trăm người đi theo.

Thật ra Thường Ninh rất phiền não, bởi vì sau khi có con, thời gian nàng ở chung với Ôn Diễm liền ít đi. Hơn nữa ban đêm đi ngủ Ôn Diễm thật sự đã xem nàng như thần thánh.

Nàng rất rối rắm rất buồn bực rất bất đắc dĩ.

May mà Quán Quán – khuê trung tri kỉ của nàng sau khi biết nàng mang thai thì từ ngàn dặm xa xôi dẫn con tới đây. Hai năm trước Quán Quán sinh con trai, đặt tên là Giang Trúc. Thật ra nó chẳng có ý gì, đơn giản là phu thê hai người Quán Quán và Giang Hằng đã vắt óc suy nghĩ mấy ngày đêm mà không nghĩ ra cái tên nào hay, cuối cùng Quán Quán vô tình đưa mắt ra ngoài cửa sổ, đúng lúc chậu trúc xanh mới mọc lên, kết quả Quán Quán liền vỗ trán nói: “Gọi là Giang Trúc đi!”

Thê nô Giang Hằng lập tức phụ họa: “Tên rất hay! Nương tử thật là tuyệt!”

Sau khi Thường Ninh nghe nguồn gốc cái tên của Tiểu Giang Trúc thì suýt nữa phì cả miếng thạch anh nho trong miệng ra ngoài, nàng ho sù sụ nói: “Quán Quán à, trước khi người sinh đứa tiếp theo thì nhớ phải bảo hạ nhân trong phủ đem hết hoa cúc đi chỗ khác đấy...”

Khóe miệng Quán Quán run run.

Thường Ninh cười lớn, “Giang Cúc Hoa!”

Khóe miệng Quán Quán tiếp tục giật giật.

Thường Ninh nuốt miếng thạch anh nho xuống, ngoắc ngoắc ngón tay, “Tiểu Trúc Tử đến đây, nghĩa mẫu cho con ăn nho.” Tiểu Giang Trúc cười toe toét, tung tăng chạy đến.

Thị nữ bên cạnh Thường Ninh lột vỏ từng quả nho một, ôm lấy Tiểu Giang Trúc, đút cho cậu bé ăn.

Quán Quán đưa mắt nhìn rồi hỏi: “Vân Vũ đâu?”

Thường Ninh ngáp một cái, “Mấy ngày trước hình như nàng để ý một người, bây giờ không biết đang ngọt ngào ở cái chỗ nào rồi. Ồ, mà Vân Vũ không chịu nói cho ta biết tên nam tử kia là ai.”

Quán Quán cười, “Xem ra là xấu hổ rồi.”

Thường Ninh gật đầu, “Nữ nhi mà, xấu hổ cũng là điều nên có.” Nàng lại ngáp một cái, “Gần đây ai cũng kỳ quái như thế hết, đến a đệ ta cũng rất kì lạ.”

Quán Quán nghe thế thì thần sắc lập tức có gì đó không đúng.

Thường Ninh thấy thế bèn miễn cưỡng nói: “Quán Quán à, người yên tâm đi, việc này không liên quan đến người đâu. Thừa Văn sớm đã yên lòng rồi, người đừng lo. Bây giờ Thừa Văn lạ ở chỗ nào ta cũng nói không ra. Đệ ấy à, dường như từ lúc tỉnh lại đã thế rồi. Vài ngày trước ta có tiến cung thăm đệ ấy, mà đệ ấy cứ thất thần sao ấy. Cảnh Nhuận có nói với ta, Thừa Văn đã động lòng rồi, nhưng chẳng biết rốt cuộc là coi trọng cô nương nhà ai...”

Tiểu Giang Trúc ăn xong nho thì kéo tay áo Thường Ninh, cất giọng nói non nớt gọi: “Nghĩa mẫu nghĩa mẫu.”

Thường Ninh đưa mắt nhìn Tiểu Giang Trúc, càng nhìn lại càng thấy đứa bé này đáng yêu vô cùng, nàng không nhịn được đưa tay ra bẹo lấy má Tiểu Giang Trúc.

Không biết Tiểu Giang Trúc bị Thường Ninh sờ nắn thế nào mà lập tức khóc ré lên.

Thường Ninh kinh ngạc.

Tiểu Giang Trúc nắm lấy ống tay áo Thường Ninh nói: “Nghĩa mẫu, con muốn.”

Thường Ninh hỏi: “Con muốn gì?”

Tiểu Giang Trúc vừa khóc vừa nói: “Nghĩa mẫu nghĩa mẫu, con muốn.”

Thường Ninh không chịu được khi có một đứa bé khóc, vì những lúc đó tim nàng mềm nhũn ra, vội hỏi: “Tiểu Trúc Tử đừng khóc nữa, con muốn gì mẹ nuôi cũng cho.”

Tiểu Giang Trúc hít hít mũi, giơ bàn tay mũm mĩm ra, chỉ tiếc tay ngắn quá, không chạm đến được. Thường Ninh thấy thế bèn ôm lấy cu cậu, tay Tiểu Giang Trúc xoa bụng Thường Ninh, lập tức mỉm cười, “Nghĩa mẫu, con muốn này này.”

Quán Quán sờ cằm.

“Ài, Thường Ninh, con ta muốn em bé trong bụng người.”

Thường Ninh cũng sờ cằm, “Nếu là nữ thì dễ thôi, nhưng nếu là nam thì...”

Thường Ninh và Quán Quán liếc mắt nhìn nhau một cái, đột nhiên nở nụ cười, Quán Quán nói: “Kỳ thật như thế thì cũng xử lý dễ thôi...”

Thường Ninh tiếp lời: “Nàng dâu nhỏ đoạn tụ, ta cũng chấp nhận được.”

Lời Thường Ninh còn chưa dứt, liền có hai giọng nói không hẹn mà vang lên.

“Ta không nhận.”

Giang Hằng mặt không chút thay đổi nhìn Quán Quán.

Ôn Diễm lại bắt đầu nhìn Thường Ninh.

Quán Quán chớp mắt mấy cái, khẽ quát “Đầu Gỗ”, Giang Hằng lập tức mềm mỏng lại. Trong mắt Thường Ninh, cảm giác trên đầu Giang Hằng còn thiếu hai cái tai cún cùng một cái đuôi.

Ôn Diễm ôm lấy Tiểu Giang Trúc trong lòng Thường Ninh, hần khẽ nói: “Trong bụng nghĩa mẫu có em bé, lần sau không được để mẹ nuôi bé nữa.”

Tiểu Giang Trúc thơm lên mặt Ôn Diễm, “Nghĩa phụ ôm ôm!”

Ôn Diễm vuốt đầu cậu nhóc, “Ngoan lắm.”

Lúc này Thường Ninh lại ngáp tiếp, từ sau khi mang thai Thường Ninh rất buồn ngủ, ngày nào cũng ngủ nhiều hơn bình thường đến mấy canh giờ lận. Ánh mắt Ôn Diễm chưa hề rời khỏi người Thường Ninh, bởi thế lúc nàng vừa ngáp thì Ôn Diễm đã lập tức phát hiện.

Hắn đặt Tiểu Giang Trúc xuống, nhẹ nhàng ôm lấy Thường Ninh, thanh âm cực kỳ dịu dàng, “Muốn ngủ rồi sao?”

Thường Ninh gật đầu.

Ôn Diễm nói: “Chúng ta về phòng thôi.”

Quán Quán cười tít mắt bảo: “Các người đi nghỉ đi, không cần phải xen vào chúng ta. Chúng ta đã chuẩn bị đến Sướng Hí viên xem kịch rồi.”

Thường Ninh lại ngáp một cái nữa.

Ôn Diễm dìu Thường Ninh quay về phòng, sau khi Thường Ninh nằm trên giường, hắn đắp lên người nàng chăn gấm, sau đó nhẹ nhàng vỗ tay nàng, “Ngủ đi, ta ở bên nàng.”

Thường Trữ nói: “Chàng không ngủ với thiếp sao?”

Ôn Diễm lắc đầu, “Ta nhìn nàng ngủ là được rồi.”

Ngón tay Thường Ninh nắm lấy tay Ôn Diễm, “Cảnh Nhuận, đã qua nhiều tháng rồi, thái y nói chỉ cần cẩn thận thì việc đó cũng không cần lo lắng đâu.”

Ôn Diễm lại lắc đầu, rất kiên quyết từ chối.

Thường Ninh rất uể oải.

Ôn Diễm khẽ nói: “Nếu nàng nói muốn, ta sẽ giúp nàng.”

Mặt Thường Ninh đỏ bừng, uầy, sao nàng có thể giống người đói khát như thế chứ? Nàng vội vàng lắc đầu, “Không được, chàng nói chuyện với thiếp đi.”

Ôn Diển lại cười nói: “Được.”

“Cảnh Nhuận, chàng còn chưa nói cho thiếp hay từ khi nào thì thích thiếp đâu đó.”

“Cái này thì lâu lắm rồi. Lần đầu ta thấy nàng chính là ở trong cung, khi đó nàng với Vân Vũ ngắm hoa lan, nàng...” Ôn Diển dừng lại, vì hắn phát hiện ra gương tử của mình đã nhắm hai mắt đi ngủ rồi.

Hắn nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, “Ngủ ngon nhé.”

Thật ra chính xác thì lần đầu Ôn Diển thấy Thường Ninh chính là ở trong cung, chỉ là trước kia Ôn Diển toàn ngắm Thường Ninh trong tranh.

Vì sau khi Liễu Dự cứu Ôn Diển mà bị thương, Ôn Diển liền đem Liễu Dự về Đào Hoa Nguyên. Hắn biết mình cứu Liễu Dự như thế này thì số mệnh sẽ bị sửa lại. Hắn là thiên nhân, có thể biết trước thiên mệnh. Nên lúc này hắn ngày ngày đều vẽ số mệnh liên quan đến Liễu Dự.

Và ảnh hưởng nhất trong cuộc đời Liễu Dự chính là đường kim công chúa.

Lần đầu Ôn Diển vẽ Thường Ninh thì trong lòng chỉ cảm thấy nữ tử này thật sự rất đẹp, lúc đó hắn không hề có tình ý gì. Sau đó khi vẽ đến cảnh Thường Ninh phải chịu tổn thương sau khi thành thân với Yến Thanh thì hắn bắt đầu thấy áy náy.

Rồi sau đó, ngày ngày đêm đêm hắn đều vẽ những việc liên quan đến Thường Ninh.

Từng ngày từng đêm, hỉ nộ ái ố của Thường Ninh, thói quen của Thường Ninh, từng câu từng chữ của Thường Ninh, hắn đều có thể nhớ rõ.

Hắn cũng không rõ rốt cuộc là mình bị làm sao nữa, chỉ cảm thấy nữ tử trong tranh như nam châm vậy, khiến hắn không thể dừng vẽ tranh được. Càng lúc hắn càng muốn biết nhiều chuyện liên quan đến nữ tử trong tranh hơn, thậm chí còn muốn tận mắt trong thấy nàng.

Như Ý không dám tin nói với hắn: “Sư phụ, người đích thị điên rồi.”

Lúc đó hắn nghĩ, có lẽ hắn điên thật rồi, lại đi yêu một người trong tranh.

Ôn Diển rời khỏi giường, hắn khẽ cất bước đến bên án thư, kéo ngăn kéo ra, bên trong có một bức tranh cuộn lại. Sau khi mở ra, đó là bức tranh Thường Ninh mỉm cười đứng dưới tàng cây hoa ngọc lan.

Ôn Diển ngắm nhìn Thường Ninh trong tranh,

Chỉ có chính hắn mới biết được, hắn sống lâu như thế, niềm hoan lạc duy nhất là bắt đầu khi vẽ Thường Ninh. Làm thiên nhân thường cảm thấy cô đơn, tuy nói có thể theo trong tranh mà biết trước thiên mệnh, nhưng với hắn mà nói, chỉ có người yêu trong lòng thì mới có niềm vui.

Bức họa vẽ tình nhân, khiến lòng người hoan lạc, Thường Ninh chính là niềm vui trong tranh của hắn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-trung-hoan>